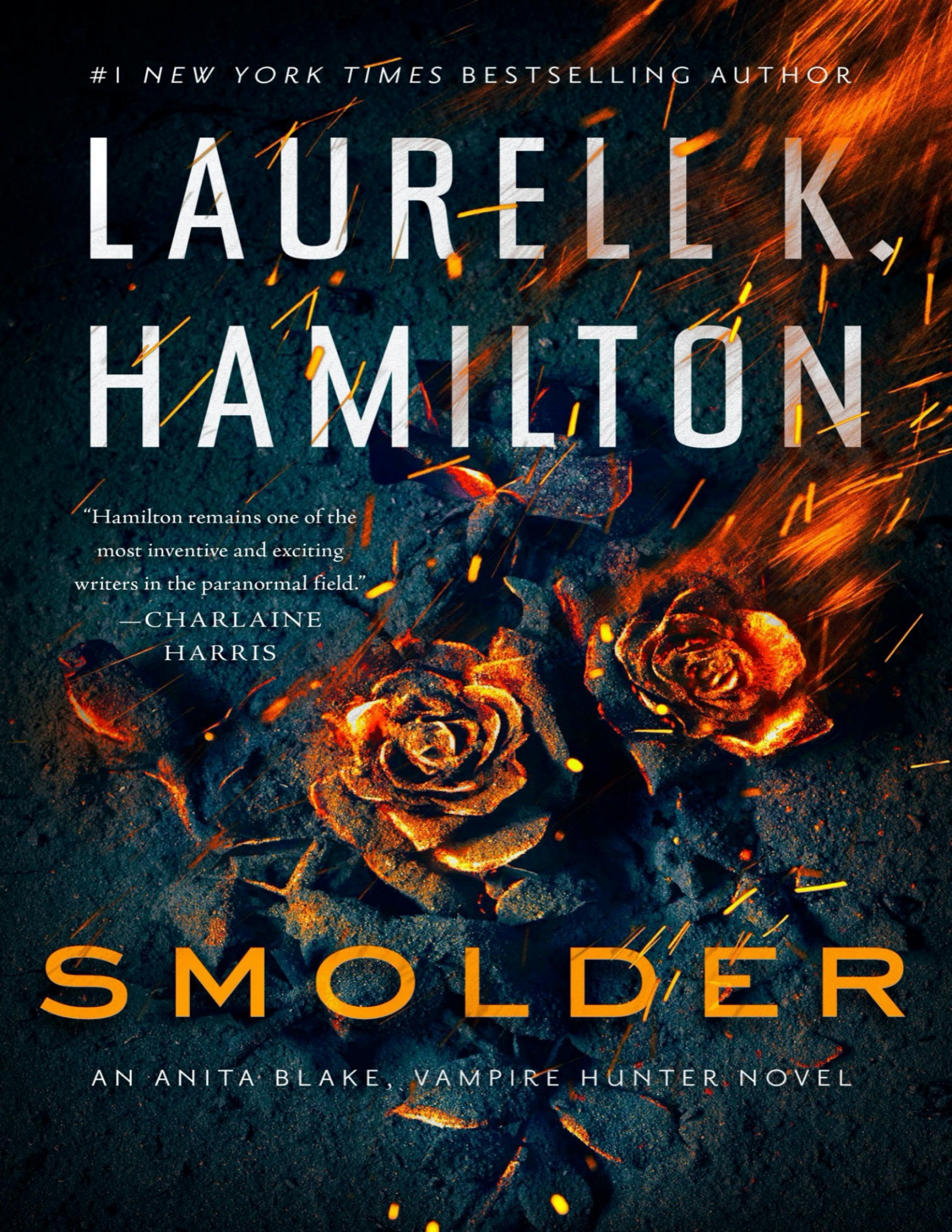

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
LAURELL K. HAMILTON
"Hamilton remains one of the most inventive and exciting writers in the paranormal field."
—CHARLAINE HARRIS
SMOLDER
AN ANITA BLAKE, VAMPIRE HUNTER NOVEL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.

Laurell K. Hamilton tarafından yazılan başlıklar

Anita Blake, Vampir Avcısı Romanları

SUÇLU ZEVKLER
LANETLENİN GÜLEN
CESET SİRKİ
LUNATİK KAFE
KANLI KEMIKLER
ÖLDÜRME DANSI
YAKILAN SUNULAR
MAVİ AY
OBSİDYEN KELEBEK
ZİNCİRLİ NERGİS
CERULEAN SINS
INCUBUS DREAMS
MICAH
DANSE MACABRE
THE HARLEQUIN
BLOOD NOIR SKIN
TRADE FLIRT
KURŞUN
ÖLÜM
LİSTESİ
ÖLÜLERİ ÖPÜN
AFFLICTION
JASON ÖLÜ
BUZ
KIZIL ÖLÜM
SERPENTINE
RAFAEL
SUCKER PUNCH
SMOLDER

Merry Gentry Romanları

GÖLGELERIN ÖPÜCÜĞÜ

ALACAKARANLIĞIN OKŞAMASI
AY IŞIĞI TARAFINDAN
BAŞTAN ÇIKARILMIŞ BIR
GECE YARISI DARBESI
MİSTRAL'İN ÖPÜCÜĞÜ
KARANLIĞI YUTAN BIR
DON YALAMASI ILAHI
KABAHATLER BIR IŞIK
TITREMESI

Özel Ürünler

GÜZELLIK
DANSI
YARALI

Antolojiler

TUHAF ŞEKER
FANTASTİK UMUT

Zaniel Havelock Romanları

MELEKLERIN KORKUNÇ DÜŞÜŞÜ

SMOLDER

LAURELL K. HAVILTON

NEW YORK

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2023 yazan Laurell K. Hamilton
Slay'den alıntı telif hakkı© 2023 yazan Laurell K. Hamilton
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız için ve olmadan herhangi bir şekilde çoğaltmamak, taramamak veya dağıtmamak suretiyle telif hakkı yasalarına uymak izin veriyorum. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: Hamilton, Laurell K., yazar. Başlık:
Smolder / Laurell K. Hamilton.
Açıklama: New York: Berkley, [2023]| Seri: Anita Blake, vampir avcısı
Tanımlayıcılar: LCCN 2022040947 (basılı)| LCCN 2022040948 (e-kitap)| ISBN 9781984804495 (ciltli)| ISBN 9781984804518 (e-kitap)
Konular: LCGFT: Romanlar.
Sınıflandırma: LCC PS3558.A443357 S66 2023 (baskı) | LCC PS3558.A443357 (e-kitap) | DDC 813/.54-dc23/eng/20220831
LC kaydı https://lccn.loc.gov/2022040947 adresinde mevcuttur
LC e-kitap kaydı https://lccn.loc.gov/2022040948 adresinde mevcuttur

Kapak tasarımı Tim Green / Faceout Studio E-kitap
için uyarlayan Kelly Brennan

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölü gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik, iş kuruluşlar, olaylar veya yerler tamamen tesadüfidir. pid_prh_6.0_142855945_c0_r0

İçindekiler

Kapak
Laurell K. Hamilton'ın Başlıkları
Başlık Sayfası
Telif Hakkı İthafı

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20

Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41

SLAY'den alıntı
Yazar Hakkında

Bu kitap, kişisel şeytanlarıyla yüzleşme ve mücadele etme cesareti gösteren herkese adanmıştır.

1

EDWARD, düğünümde sağdıç olarak giyeceği düğün kıyafetleri için yarım daire şeklindeki aynaların önünde duruyordu. Bir yıldan daha kısa bir süre önce onun sağdıcı/kişisi olmuştum, yani takas adil bir oyundu. Hatta kıyafetlerden neredeyse benim, erkekler gibi smokinle kurtulacağımı düşünürken gelininin son anda beni giymeye zorladığı resmi boy elbiseden nefret ettiğim kadar nefret ediyordu. Şimdi smokin giyeceğini düşünme sırası ondaydı ve yarı yarıya haklı olduğunu öğrenecekti. Kendi kıyafetlerinin çoğunu tasarlayan ya da tasarlanmasına yardımcı olan biriyle evlendiğim için, Jean-Claude'un çoğu modern erkeğin giydiği geleneksel sıkıcı kıyafetleri renklendirmek için fikirleri vardı. Normalde onun moda anlayışı geleneksel bir tarzı olan Edward'ı rahatsız etmezdi ama şimdi aynada kendine bakarken rahatsız olmuştu, çok rahatsız olmuştu.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi. Mavi gözleri
şimdiden kış gökyüzü gibi solgunlaşmaya başlamıştı, bu genellikle bir şeyi öldürmek üzere olduğu ya da bir şeyi öldürmek istediği anlamına gelirdi.

Peter, onun yetişkin oğlu ve ben, genellikle gelinin annelerine ya da düğünün kadın tarafının diğer üyelerine ayrılan küçük sandalyelere oturduk, çünkü erkekler hiçbir zaman tasarımcı düğün kıyafeti tarafına gelmek zorunda değildi. Edward benim en iyi arkadaşımdı ama ona sırıttım çünkü erkeklerin normal bir smokinden çok daha fazla nefret ettikleri bir şey giymelerinden keyif alıyordum.

"Harika görünüyorsun," dedim gülümseyerek ve en azından bu doğruydu, şimdiye kadar giymek zorunda bırakıldığım her nedime elbisesinin aksine.

Farklı bir görüş almak için Peter'a baktı. "Bu çok saçma." Kollarını iki yana açtı, böylece Peter, Edward'in başının yarısını çevreleyen yüksek, sert yakalı siyah deri ve kumaş ceketin tüm etkisini görebilecekti. Sarı saçları hiç görmediğim kadar parlak sarı görünüyordu, belki de onu çerçeveleyen siyah deri yüzünden? Ya da belki de çöl bronzluğuydu, çoğu standarda göre bronz değildi ama Edward'ın teninde şimdiye kadar gördüğüm en fazla renkti.

"Yaka hariç, ceket sana çok yakışmış, yaka da fena değil, sadece"-Peter eliyle tereddütlü bir hareket yaptı-"garip, sanki orada olmaması gerekiyormuş gibi, ama omuzların üstündeki deriyi çok beğendim ve ön kolun üstündeki taraklı deri, zırhlardaki deri desteklere benziyor. Gerçekten harika, Ted." Peter'ın çöl bronzluğu Edward'ınkinden çok daha koyuydu; teknik olarak üvey oğul ve üvey babaydılar ama onlar için bu genetikle ilgili değil, aşkla ilgiliydi.

Edward'in bakışları biraz yumuşadı ve aynalara döndü. Görünür bir şekilde derin bir nefes aldı ve sanki ona kadar sayıyormuş gibi yavaşça verdi. Ceketin kenarlarını sanki yerine oturtulması gerekiyormuş gibi çekti, ama ceket üzerine tam oturmuştu; ceketin kuyruklarının küçük çıkıntısı gözleri kıçına çekiyordu ve biz hiçbir zaman arkadaştan başka bir şey olmadığımız için Edward'ın vücudunu genellikle böyle fark etmezdim. Düğün grubumuzun ilk üyelerini içinde görene ve aslında herkesin poposunu modern ceketlerden çok daha fazla vurguladığını fark edene kadar kuyruklu ceketlerin eski moda olduğunu düşünmüştüm.

"Dik duran yaka dışında neden bundan bu kadar nefret ediyorum?" diye sordu.

"Belki de her zamanki kovboy-A.B.D. Marshal estetiğinden çok farklıdır?" Peter önerdi.

Edward'a baktım ve sonunda, "Düğün için zayıfladığından beri seni en çok bu kıyafetin içinde gördüm. Daha ince, daha ... narin görünüyorsun ve arkadaş olduğumuz onca yıl boyunca, *narin* senin için kullandığım bir kelime olmamıştı."

Aynada kendine bakarak başını salladı. "İşte bu, kendime bile daha küçük görünüyorum."

"Düğün gezisi sırasında seni havuzda gördüğümden beri kilo almadıysan, seni şimdiye kadar gördüğüm en formda . Tamamen kaslanmışsın. Kahretsin, Ed"-ve durup kendimi , "Ted, o hafta sonuna kadar karın kasların olduğunu bile bilmiyordum," demek zorunda kaldım.

"Yapmadım. Kırk yıl önce orduya katıldığımdan beri değil, yani beni tanıdığından beri hiç."

"Dövüş sanatları sınıfındaki tüm anneler ve kızların çoğu en seksi babanın bende olduğunu düşünüyor ve buna erkek eğitmenler de dahil." Peter bunu gururla söylemişti, babalarıyla rekabet içinde olan yirmi yaşındaki bazı oğulların aksine. Elbette Edward da Peter'la hiçbir zaman rekabet içinde olmamıştı.

"Eğitmenlerinizi görmediğim için büyük bir övgü olarak kabul ediyorum," dedim.

Peter sırıttı. "Evet."

"Artık eğitmenlerden biri olduğuna göre, çok büyük bir övgü," dedi Edward ve oğluna, gözlerinde bir başkası için görebileceğimi hiç düşünmediğim bir gururla gülümsedi. İlk tanıştığımızda Edward da ben de çok yalnızdık ve ikimiz de bunun değişeceğini hiç beklemiyorduk. Şimdi buradaydık, ikimiz de daha önce hiç görmediğim kadar . Bazen hayat .

Peter utanmış ama memnun görünüyordu.

"Neden sen bana söylemedin sen eğitmen yaptın, Peter? Tebrikler."

"Sadece yarı zamanlı."

"Ama hâlâ üniversitedesin, yani yapabileceğin tek şey yarı zamanlı çalışmak," dedim.

"İyi bir dövüş sanatları okuluna sahip olmak gerçekten çok para kazandırmıyor ve eğitmenler daha az kazanıyor. Bir kemer fabrikası olmanız ya da kickboksu bir fitness dersi olarak sunmanız ya da bunun gibi bir şey satmanız gerekiyor.

Tam zamanlı personele, tam zamanlı maaş ödeyecek kadar para kazanın," dedi Peter.

"Önerdiğim gibi Bill'le konuştun," dedi Edward.

"Okulun sahibi Bill," diye açıkladı Peter bana, "ve evet, onunla konuştum. Dojo'da tam zamanlı çalışmak istiyorsam daha iyi para veren başka bir işe ihtiyacım olacak." *Tam zamanlı* derken parmaklarıyla tırnak işareti yaptı.

"Çift anadal nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Bu dönem Preternatural Primatlar'dan gerçekten keyif alıyorum. Trollerin kaç türü olduğunu hiç bilmiyordum ve yeni DNA testlerinin Yeti'yi sadece iki tür yerine üç türe ayırdığını duymuş muydun?"

"Gerçekten mi? Bunu hiç duymamıştım."

"Profesörümüzün bizimle paylaştığı makalenin linkini size gönderebilirim." "Lütfen," dedim.

"Ama şimdi bu ülkede sahip olduğumuz trollerden bazılarını bizzat görmek istiyorum."

"Lesser Smoky Mountain Trollerini gördüm." Neredeyse troller üzerine doktora yapmış birini tanıdığımı da ekleyecektim ama söz konusu kişi eski sevgilim Richard Zeeman'dı ve Peter onu son gördüğünde ikimizin de tanıdığı biri ölmüştü. Bugün güzel bir gündü; korkunç anıları canlandırıp bunu mahvetmemize gerek yoktu.

"Gerçekten mi, ne zaman?"

"Akıl hocalarımdan birinin yaşadığı Tennessee bölgesinin yerlileridir. Seninle Marianne hakkında konuşup konuşmadığımı hatırlamıyorum."

"Sihrini kontrol etmeyi öğrenmene yardım eden cadı, değil mi?"

"Evet, sanırım onun hakkında konuştum."

Başını iki yana salladı. "Nathaniel bana sonra sen ve Micah'la birlikte üçünüzün arasındaki büyülü enerjinin nasıl çalıştığını öğrenmeye çalıştığını söyledi."

Nathaniel'in Peter'la benden daha çok konuştuğunu biliyordum ve Marianne bir cadı olarak süpürge dolabından çıkmıştı, bu yüzden sanırım Nathaniel'in paylaşması değildi. Ayrıca . . Onun hevesli yüzüne

Üniversitede mutluydum, paylaşmak için aradığı yeni şeyler öğreniyordum ve Peter'a güvendiğimi fark ettim. Saklanması gereken her şeyi nasıl saklayacağını biliyordu.

"Yüzün ciddileşti Anita, ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Gülümsedim. "İlk düşüncem Nathaniel'in paylaştığı şeyin Marianne'in başını derde sokabileceğiydi ama sonra sana güvendiğimi fark ettim. Muhakemene güvendim, saklanması gereken sırları saklayacağına güvendim."

Bana harika bir şey söylemişim gibi ; belki de söylemiştim ama bu, anne ve babasının birlikte koridorda yürümesini izlediğinden beri yüzünde gördüğüm en güzel gülümsemelerden biriydi. "Teşekkürler Anita, bunun anlamı çok büyük."

"Bunu hak ettin, Peter."

"Biyoloji derslerini ceza hukuku derslerinden daha çok sevmeye başladı," dedi Edward, hâlâ mükemmel dikilmiş ceketini çekiştirerek. "Hâlâ doğaüstü kolluk kuvvetlerine mi gireceksin yoksa Troller sizi biyoloji tarafına mı çekti?"

"Hâlâ sen ve Ted gibi doğaüstü bir mareşal olmak istiyorum ama likantropi için kan testimi geçemedim, yüzden programda kalmama izin veriyorlar ama geleceğimden emin değiller."

"Özür dilerim Peter, gerçekten," dedim ve kolunu okşadım. "Bu senin hatan değil, Anita."

"Beni korurken yaralandın."

"Eğer orada olmasaydım kurt kaplan seni öldürecekti. Yaptığım şeyden pişman değilim, sen de olmamalısın."

O sakin, bilge yüze baktım ve *ne zaman bu kadar büyüdü* diye düşündüm. "Sağlıklı ve terapiye olmak için elimden geleni yapacağım, ama sınavda ateşli çıkman seni ordudan ve kolluk kuvvetlerinden uzak tuttuğu için üzgünüm."

"Vardiyam yok ve benim testim de Ted'inki gibi belirsiz."

"Ve bu iki seferde de benim hatam."

"Ben hala bir şerifim ve seninle benim rozetlerimizi korumamız Peter'ın kolluk kuvvetlerine girmesi için iyi bir emsal teşkil ediyor."

"Doğru, ama ikimiz de canavarlar tarafından kesildiğimizde yaralarınıza bulaşan benim kanımsa, neden ikiniz de en azından testte tam gelişmiş Therianthropy göstermiyorsunuz? Yani ben de form değiştirmiyorum, ama testim her zaman her tür Therianthropy'yi listeliyor."

"Doktorlar bilmiyor," dedi Ted.

"Baba-oğul olduğumuz için Ted ve benim test sonuçlarımızın aynı olması ilgilerini çekti ve genetik olarak akraba olmadığımızı öğrenene kadar bir teorileri olduğunu düşündüler."

"Geçen sefer Peter'la birlikte gittim, böylece doktorlar bizimle birlikte konuşabildi."

"Ve daha fazla kan çek," dedi Peter.

Edward başını salladı. "Ve daha fazla kan

çek."

"Dr. Lillian karşılaştırma yapabilmek için yarın hem sizden hem de benden daha fazla kan almak istiyor. Üzgünüm."

"Hayır, buraya bize neler olduğunu anlamaya geldik," dedi Edward, sonra ceketi sanki üzerine tam oturmuyormuş gibi çekiştirdi, ama onu daha önce hiç bu kadar üzerine oturan bir kıyafetle görmemiştim ve buna kendi düğününde giydiği smokin de dahildi.

"Ve güzel düğün kıyafetlerini denemek için," dedim gülümseyerek.

O sırada terzi bize katıldı; ceketin nasıl olduğunu görebilmek için Edward'a zorla giydirdiği geçici pantolon yerine ceketle uyumlu olması gereken pantolonu giydirmişti. Pantolon siyah deriydi.

"Bunun için bana borçlanacaksın," dedi Edward.

"Bir, seni daha önce gizli görevde deri giyerken görmüştüm. İki, düğününüzde kumsalda resmi boyda bir elbise ve göz kamaştırıcı parmak arası terlikler giydim."

"Bu o kadar da kötü değildi," dedi ve hasta kadının kendisi için tuttuğu pantolonu işaret etti.

"O kadar alçak elbiseler denedim ki etek ucuna takılıp düştüğümde tüm gelinlik mağazasını parlattım."

Sırıttı, sonra başını salladı. "Tamam, bu adil."

"Elbise denemeni kaçırdığım için üzgün olduğumu söylesem kızar mısın?" Peter sordu.

"Evet," dedim kararlılıkla.

O da Edward da güldüler. Kendimi tutmaya çalıştım ama sonunda pes ettim ve Edward soyunma odasına gidip yeni yırtılmış deri pantolonunu giyene kadar güldük.

2

Telefonum çaldığında PETER VE ben hâlâ sandalyelerde oturmuş Edward'ın pantolonun içinde kıpırdanırken ettiği küfürleri dinliyorduk. Babamın zil sesiydi; korkudan karnım ayakkabılarımın içine düştü ama yine de açtım.

"Hey, baba, ?"

"Ne dersem diyeyim bu düğünü yapacaksın, değil mi?"

Ayağa kalktım ve "Tanrım, baba, evet, sen ne dersen de Jean-Claude ile evleniyorum" dedim.

Peter sandalyesinde irkildi ve o da inanamıyormuş gibi bana baktı. Kim inanabilirdi ki? Babam sevdiğim adam hakkında nefret dolu sözler söylemeye devam ediyordu. "O bir vampir, Anita; Kilise'nin gözünde o en iyi ihtimalle bir intihar, en kötü ihtimalle de şeytan tarafından ele geçirilmiş bir ceset."

"Birkaç haftadır Katolik Kilisesi'nin vampirlere bakışını tartışıyoruz baba. Bana yeni bir şey söyle."

"Düğünün büyük bir olay olduğunu biliyorum ama evlenmeden de birlikte yaşayamaz mısınız?"

"Beni bir vampirle günah içinde yaşamaya teşvik ettiğine inanamıyorum. Hayatımdaki tüm insanlardan nefret ettiğin şeylerden birinin bu olduğunu sanıyordum."

"Eğer onlardan biriyle birlikte yaşamak ya da biriyle evlenmek gibi bir seçenek varsa, kızım için hangisini tercih edeceğimi biliyorum."

"Düğünü iptal etmiyorum baba ve bunu sorup durman beni gerçekten kızdırmaya başladı."

"Böyle bir dil kullanmana gerek yok, Anita."

"Öyle bir şey yok. Bana ve Jean Claude'a hakaret eden sensin. Onu yargılamadan önce St. Louis'e gelip onunla yüz yüze görüşmedin bile."

"O bir vampir, Anita, onunla tanışmak zorunda değilim."

"Peki, madem son sözün bu, o zaman beni evlendirecek başka birini bulurum ya da kendi başıma koridorda yürürüm."

"Nişanlınla tanışmak için St. Louis'e geliyorum." "Ne?"

"Onunla ve düğün kıyafetlerimi giymeye geliyorum. Bir smokin için neden birden fazla prova yapılacağını anlamıyorum ama ilk prova için şimdi gelmezsem düğüne hiç katılamayacağımı söylemiştiniz."

"Yani düğüne katılacaksın, mi?"

"Hayır, düğünde yer alma seçeneğim olsun diye prova için geliyorum. Nişanlınla tanışmam gerek. Onunla evleneceğine inanamıyorum ama evlenmeden önce onunla tanışmak istiyorum. konuda daha açık fikirli olmayı denemek istiyorum."

Ne diyeceğimi bilemeden telefonu tutarak öylece durdum. Yüzüm hissettiğimden daha fazla şok olmuş gibi görünüyor olmalıydı, çünkü Peter ayağa kalktı ve sanki sarılmamı nasıl karşılayacağımdan emin değilmiş gibi yanımda durdu, ama risk almayı düşünüyordu.

"İnançlarım düğününü zorlaştırdığı için üzgünüm, Anita. Seninle o koridorda yürümek istiyorum ama seni bir vampire teslim edebilir miyim bilmiyorum."

"Biliyorum baba. Beni onların canavar, insanlık dışı olduklarına inanarak yetiştirdin, bu yüzden onları öldürmek cinayet değildi. Eğer beni farklı yetiştirseydin asla bir vampir celladı olamazdım ve Jean-Claude ile asla tanışamazdım."

"Bu ironi benim için kayıp değil, Anita."

"Güzel, şehre zaman geliyorsun?"

"Burada benim yerime çalışacak birini ayarlamaya çalışıyorum, eğer çok geç değilse önümüzdeki haftaBir otelde kalacağız çünkü

evinizde düğüne katılacak misafirleriniz olduğunu biliyorum."

"Tamam, vay canına, bu çok hızlı oldu, beni şaşırttın baba." "İyi anlamda, umarım."

"Evet, güzel, ama açıkçası beni verme fikrini düşünmek şöyle dursun, Jean-Claude ile tanışmandan bile ümidimi kesmiştim."

"Bu konuda hâlâ karar vermiş değilim ama Judith bana vampirlerin beyin ölümünün gerçekleşmediğine, yani teknik olarak ölmediklerine dair gönderdiğin makaleyi gösterdi. Eğer tıbbi teknoloji vampirlerin yürüyen ölüler olmadığını kanıtlayabilirse, o zaman Kilise'nin yeni araştırmalardan haberdar olması gerekir."

"Bu harika baba, Judith'e benim adıma teşekkür et."

"Oraya vardığımızda ona kendin teşekkür edebilirsin."

"Harika, bunu yapacağım. Uçuş bilgilerinizi bana mesaj atın, sizi havaalanında karşılayacak birini ayarlayayım."

"Birisi, sen değil misin?"

Derin bir nefes aldım ve yavaşça sayarken bıraktım. Suçluluk duygusu çoktan başlamıştı ve o henüz burada bile değildi. "Baba, son kraliyet düğününden daha büyük bir düğün planlamanın ortasındayım, ya da öyle hissediyorum, ayrıca hala çalışıyorum ve düğün için şehir dışından gelen arkadaşlarım var. Programım biraz aksadı ama ben ya da bir başkası uçağınızı karşılayacaktır."

"Peki, bizim için tavsiye edebileceğiniz bir otel var mı?"

"Şehir dışından gelecek misafirlerimiz için bazı otel odaları ayırdık; kesin tarihlerinizi öğrendiğinizde bana haber verin, düğünden bu kadar önce olduğu için oda ayarlayabileceğimizden eminim. Bilgileri size mesaj atarım."

"Judith'e ya da Josh'a mesaj at, ben pek mesaj atan biri değilim."

"Geleceğim. Bekle, Josh da geliyor mu? Kaç odaya ihtiyacımız olacağını bilmem gerekiyor."

"Dört oda, ama odalarımızın parasını ben ödeyeceğim. Nişanlınızın misafirperverliğine maruz kalmak istemiyorum."

"Bekle, dört oda mı? Sen ve Judith bir, Josh iki, Andria geliyor mu?"

"Evet."

"Onlar buradayken onu ve Kevin'i otelde ayrı odalarda , değil mi? Yıllardır birlikte yaşıyorlar baba."

"Hayır, Andria ve nişanlısının yolculukta ayrı yatmalarını sağlamayacağım."

"Yani Andria ve Kevin üçüncü oda; dördüncü odaya kimin ihtiyacı var baba?"

"Haftaya görüşürüz."

"Dördüncü odanın kimin için olduğunu söylemeden telefonu yüzüme kapatırsan, gelmeye zahmet etme."

"Bunu kastetmiyorsun, Anita." "Ne demek istemiyorum."

"Biz sizi bir dil kullanmanız için yetiştirmedik."

"Siktir baba, artık seninle bu pasif-agresif oyunları oynamayacağım. Bana hemen dördüncü odanın kime ait olduğunu söyle." "Talepleri iyi karşılamam Anita, özellikle de çocuklarımdan gelenleri." "Otuz iki baba, çocuk değilim ve bir yetişkinden diğerine ve ev sahibeniz olarak, beni kimin ziyarete geleceğini bilmeyi hak ediyorum." "Büyükannen seni ikna etmeye yardım etmek istiyor. ."

"Hayır, lanet olsun, hayır!"

"Anita, lütfen bu şekilde konuşmaya devam etme."

"Dil mi? Baba, o kadın beni çocukken sözlü ve duygusal olarak taciz etti."

"'Taciz' ağır bir kelime, Anita."

"Orospu çocuğu!" Edward kapıdan neyin yanlış olduğunu sorduğunda bağırdığımı fark ettim. Bu gecenin korumaları Milligan ve Craven'ın insanları soyunma odalarından uzak tuttuklarını duydum. Milligan kafasını içeri soktu; ben elimi sallayarak onu uzaklaştırdım ve Peter Edward'a açıklamaya çalıştı.

"Anita Katerine Blake, seni bir hanımefendi olarak yetiştirdik."

"Beni pek çok şey olmam için yetiştirdin baba."

"Büyükannen senin ölümsüz ruhun için endişeleniyor, ben de öyle."

"Baba, eğer Büyükanne Blake'i getirirsen Jean-Claude ile evlenmem konusunda açık fikirli olmayacaksın, çünkü o senin zihnini doğaüstü her şeye karşı duyduğu nefret ve önyargı dışında her şeye kapatacaktır."

"Annem eski kafalı iyi bir Katolik, bunda yanlış bir şey yok."

"On dört yaşımdayken beni yaktı, böylece cehennemin nasıl bir his olduğunu anlayacaktım baba. Bunun beni güçlerimi ölüleri diriltmek için kullanmaktan vazgeçireceğini düşündü."

"Ne? Bana bunun bir kaza olduğunu söylemiştin." "Hayır baba, o sana kaza olduğunu söyledi." "Neden bana söylemedin?"

"Bana başka hiçbir konuda inanmadın, neden zahmet ettin?" "Bu ikinci derece bir yanıktı, Anita."

"Biliyorum baba, güven bana, hatırlıyorum." "Bana söylemeliydin."

"Sevgili aziz annenizin kolumu sıkıştırdığını ve bir mum alevini tenime dayadığını söylemiş miydim?"

"Mumla oynadığını ve düştüğünü söyledi."

"Yoldan çekilebilirsen düşen bir mum yüzünden ikinci derece yanık olmazsın baba."

Telefonun diğer ucunda sessizdi. Sessizliğin artmasına izin verdim çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bu anıyı kabullenmem ve olanlara beni korumadığı için babamı temize çıkaracak bir açıklama bulmaya çalışmamam aylar süren bir terapiyi gerektirmişti. Hiçbir şey büyükannemi temize çıkaramazdı. O çok düşkün olduğu cehennemde çürüyebilirdi, umurumda bile değildi.

Kendi tarafında biriyle konuştuğunu duydum. "Ona vurduğunu söylüyor."

"Kolumu açık alevle yakıyordu."

"Yüzünde bir morluk vardı, kendini yaktığında düştüğünü söyledi. Büyükannene vurdun mu?"

"Bana dövüşmeyi sen öğrettin baba, kendimi korumaktan başka ne işe yarardı ki?"

"Büyükannenin yüzüne yumruk mu attın?"

Bağırdım, "Kolumu yakıyordu ve bana şeytani yöntemlerimden vazgeçmezsem sonsuza kadar vücudumun her yerinde böyle yanacağımı söylüyordu. Kendimi korudum, bana öğrettiklerini kullandım ve kendimi üçüncü derece yanıktan ya da daha kötüsünden kurtardım."

"senin anlattığın şekilde olduğuna inanamıyorum, Anita."

"Ona hep inandın." Artık bağırmıyordum, kızgın bile değildim, yorgundum, çok yorgundum.

" de üzerinde izler vardı, size inanabilirdim."

"Olabilir, olabilir mi?" Öfke geri gelmişti, her zaman annemin ölümünden kaynaklandığına inandığım öfke, ama terapi çocukluğumdan açıklayan anılar çıkarmamda bana yardımcı olmuştu. Olanları unutmuş değildim, daha çok ailem kendi versiyonlarını kadar sık tekrarlamıştı ki ben de kabullenmiştim. Ailem beni severdi, büyükannem bile severdi, beni bilerek böyle incitmezlerdi, değil mi? Değil mi? Yanlış, çok yanlış.

"Anita, özür dilerim."

"Ne için üzgünsün baba?" Sesim sakindi, fazla sakindi. Bu kadar duyguya verilecek doğru tepki bu değildi; artık bunun hem koruyucu hem de yıkıcı mekanizma olduğunu biliyordum. Koruyucu çünkü o anı atlatmama yardımcı oluyordu ama yıkıcı çünkü yaşamam gereken doldurulmuş duygular gömülüyor ve yıllarca hayatımın her yerinde yeniden ortaya çıkıyordu.

"İncindiğin için üzgünüm. Büyükannene vurmak zorunda hissettiğin için üzgünüm."

"Şehit rolünü mükemmel oynuyor baba, hep öyle yapmıştır."

"Anita, lütfen."

"Lütfen ne, baba?"

"İkinizi de

seviyorum."

"Sen öyle diyorsan, baba." "Seni seviyorum, Anita."

"Ben de seni seviyorum baba. Bana nasıl boks yapılacağını öğrettiğin için teşekkürler, çünkü ondan sonra bana hiç el kaldırmadı. Sanırım gerçekten de dediğin gibi kötü bir sağ kroşem varmış."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"O zaman telefonu kapatalım, çünkü ben de ne diyeceğimi bilmiyorum." "Seni seviyorum," dedi.

"Evet, ben de seni seviyorum baba." Sesim hala düzgün ve duygusuzdu, eğer ciddi olmasaydım *seni seviyorum* diyecektim ama öyle değildi. Babamı seviyordum, sadece sevmemeyi diliyordum, çünkü sevmeseydim ona cehenneme gitmesini ve bir daha kapımı çalmamasını söyleyebilirdim. Ailemi sevmeseydim, onlarla işim biterdi ve kurduğum hayatta mutlu olurdum, ama onları seviyordum ve her zaman içinizde ailenizin sizi sevmesini, sizi korumasını isteyen kırılgan bir yanınız, içinizdeki çocuk yanınız vardır. Bir özür dilemelerini ve bunu telafi etmelerini ister. Filmlerin dışında neredeyse hiç gerçekleşmeyen Hallmark filmi anımızı istiyoruz. ABD'de en çok infaz gerçekleştiren polis memuruydum, bu şekilde umut etmekten daha iyisini biliyordum ama umut, istemeyeceğiniz kadar çok vaatle sizi peşinden sürükleyen yalancı bir sürtüktür. Kahretsin, kahretsin!

Peter hiçbir şey söylemeden yanımda durdu; bana sarılmaya çalıştı, ki bu bir hata olurdu, ama sonra elini bana uzattı. Elini tutmadım ama elini açık bıraktı ve bir şeye tutunmak isteyip istemediğimi sordu. Hiçbir şeye ya da hiç kimseye tutunmama gerek yoktu ve bunu düşündüğüm anda kendimi neden bu kadar uzun süre izole ettiğimi anladım: çünkü bu daha güvenliydi. Kendimden başka kimseye güvenmezsem, kimse bana bir daha zarar verecek kadar yaklaşamazdı. Bu şekilde yaşamış, kendimi bu şekilde korumuş, sefil ve korkunç bir şekilde yalnız kalmıştım.

Peter'ın eli sadece oradaydı, eğer istersem, talep yok, zorlama yok, küstahlık yok. Yirmi yaşına göre oldukça zekiydi. Ben yirmi yaşındayken o kadar zeki değildim. Şimdi de o kadar zeki olduğumdan emin değildim. Elini tuttum, o da parmaklarını yavaşça benimkilere doladı ama daha fazlasını istemedi, beni bekledi. Göğsüm acıdı; kitaplarda ve filmlerde kalbi kırılmak romantik aşka mahsustur ama her türlü aşk kırabilir. Gözlerim yandı, boğazım boğulacakmışım gibi sıkıştı; benim neyim vardı böyle?

"Sorun değil Anita," dedi, sesi alçak ve yumuşaktı, çıkıntılardan atlayanlarla konuşur gibi, "ne hissediyorsan sorun değil."

İyiyim ya da başka mantıklı bir şey söylemeye çalıştım ama ağzımdan bir hıçkırık çıktı ve ardından bir hıçkırık daha geldi. Peter'ın üzerine yığıldım ve o da beni bir zamanlar küçükken ve kötü şeyler olduğunda onu yakaladığım gibi yakaladı. Korkunç bir çocuk gibi onun göğsüne ağladım çünkü kötü şeyler olmuştu ve kimse beni korumamıştı. Kendimi kurtarmıştım; hala kendimi ve diğer herkesi kurtarıyordum, ama o anda Peter'ın küçük bir parçamı kurtarmasına izin verdim, hala on dört yaşında olan ve büyükannemin benden sevdiğinden daha çok nefret ettiğini ve benim de ondan nefret ettiğimi fark etmemiş olan bir parçamı.

3

AĞLAMALAR NEREDEYSE DURMUŞTU. Orada öylece duruyordum, kollarım Peter'ın beline dolanmıştı ve o beni tutarken ben de ona yaslanmıştım. Kendimi hafif, havadar ve fırtınadan sonra temizlenmiş bir dünya sessiz hissediyordum. Pek ben gibi hissetmiyordum.

Peter bana dikkatlice ve "Seni her zaman kollarıma almak istemiştim ama şekilde hayal etmemiştim" dedi.

Bu beni biraz güldürdü. "Beklentileri karşılamadı, ha?" Başımı hâlâ onun göğsüne yaslayarak iç geçirdim.

"Bazı açılardan, hayır." Eliyle saçlarımın arkasını okşadı.

Başımı yukarı kaldırdım ve dokunuştan uzaklaştım. Rahatlık ve daha fazlası arasında sınırdaydı.

"Ama diğer açılardan beklentilerimi tamamen aştı." Bana gülümsedi ve bu, birbirimizi tanıdığımız onca yıl, birlikte yaşadığımız onca şey, ikimizin de ne kadar büyüdüğümüzle dolu güzel bir gülümsemeydi, gerçi benimki onunki gibi on santim boy atmak yerine daha içseldi. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim," dedi ve o anda, dağılmamın bana ne kadara mal olduğunu ve bunu yaparken beni yakalamalarına izin verecek birine ne kadar güvenmem gerektiğini anladığını biliyordum.

"Güvenilir olduğun için teşekkürler," dedim.

"Bir kadın sana güvenilir dediğinde arkadaş bölgesine girmiş oluyorsun." Yorumuna uygun dramatik bir yüz ifadesi takındı. Bu beni güldürdü ve uzaktaki perde açılıp bir vampir ve bir werehyena içeri girdiğinde kendimi itmeye başladım. Asher, vampir olan,

Uzun boyluydu ve altın sarısı uzun saçlarını yüzünün yarısını gizleyecek şekilde salık bırakmıştı. Görünen yarısı neredeyse yapay bir güzelliğe sahipti. Vampir Kane uzun boylu, esmer ve asık suratlı bir yakışıklıydı. Vampir, "Anita, sorun nedir?" diye sordu. Sırtlan, "Sevişecek başka bir adam buldum, nasıl vakit buluyorsun bilmiyorum," dedi.

Kane'in suratına yumruk atmak istedim ama yorumun bunu haklı çıkarmak için yeterli olup olmadığını ya da sadece aileme olan kızgınlığımın konuşup konuşmadığını tartıştım. Peter benden önce davrandı, onu hiç görmediğim kadar hızlı hareket ediyordu. Bir an birbirimize sarıldık, sonra odanın öbür ucunda Kane'in solar pleksusuna sağ eliyle öyle sert bir yumruk indirdi ki Kane iki büklüm oldu, sonra sol dirseğini Kane'in yüzünün yan tarafına indirdi. Kane ayağa kalkmaya çalıştı, ona doğru savurdu ve Peter her ihtimale karşı darbeyi engellemek için sol kolunu kaldırdı, ama Kane'in çenesinin altından uzun zamandır görmediğim güzel bir kesikle çıkmaya başlamıştı bile. Kane geriye doğru düştü ve dövüş sona erdi.

"Seni hiç bu kadar hızlı hareket ederken görmemiştim Peter," dedi Edward soyunma odasının kapısında arkamızdan.

"Ya da bu kadar sert vurmak," dedim.

Peter az önce ne yaptığına inanamıyormuş gibi ellerine bakıyordu. Anlaşılan o da daha önce kendisinin böyle hareket ettiğini görmemişti.

Asher yere düşen sevgilisine, sonra Peter' ve sonra tekrar Kane'e baktı. "Kane'in söyledikleri için özür dilerim, affedilemeyecek kadar kabaydı ama bir dahaki sefere şiddete başvurmadan önce sözlü hakaretlerle başlayabilir miyiz?"

Milligan, Craven peşinde olduğu halde perdelerin arasından geri dönmüştü. Milligan solgun saçlarını yeni askeri kesim yaptırmıştı. Likantropi testi pozitif çıktığı için Donanma'dan atıldığından beri saçlarını uzatmaya çalışıyordu ama kulaklarına değmesinden nefret ediyordu. Craven o kadar yeni terhis olmuştu ki siyah saçları hâlâ eski gür ve sık halini koruyordu. Milligan'ın her zamanki ortağı Custer olmadan görevde olması garip görünüyordu, ama daha deneyimli askeri güvenlik görevlilerini hâlâ geçiş sürecinde olan yeniler arasında paylaştırmıştık.

askerlikten sivil güvenliğe geçtim. Bu iyi bir fikirdi ama yine de Custer'ı özlüyordum ve Milligan yeni gelen biriyle birlikte olmak için çok daha az konuşkan ve rahattı.

Milligan, "Blake, eğer şekil değiştirenlerle kavga edeceksen perdenin bu tarafında kalmam gerekecek," dedi.

"Eğer Kane de işin içindeyse en iyisi bu olabilir," dedim. Craven diz çöktü ve Kane'in boynundaki nabzı kontrol etti.

Peter, "O bir sırtlan, ona o kadar sert vurmadım," dedi ama sesinde panik vardı.

"Yaşıyor," dedi Asher ama bu haberden beklediğiniz duygusallıkla değil. Kane'in acımasız tavrı herkesi etkilemeye başlamıştı.

Craven, "Nabzı atıyor," dedi.

Peter'ın bir nefes verdiğini, omuzlarının rahatlamayla çöktüğünü duydum. "Ve burada olmamızın diğer nedeni de bu," dedi Edward.

"Artık sen de böyle hareket edebiliyor musun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "İkimiz de hiç hareket etmedik. Daha güçlü ve hızlıyız ama bu şekilde değil."

Peter, Kane'den yeterince uzaklaştı, böylece sırtlan kendine gelir ve rövanş yapmak isterse biraz uyarısı olabilirdi. Edward'ın yanında durana kadar geri geri gitti. Peter solgun görünüyordu. "Ne olduğunu bilmiyorum."

"Onun saatini temizlemişsin," dedim.

"Öfkeni kontrol edemiyorsun," dedi Edward.

Peter sadece başını salladı. "Uzun zamandır bu kadar kötü olmamıştım."

"Sana dövüşmeyi öğrettim ve dojo'da daha fazlasını öğrendin, ama bu beceriler sorumluluk ve onları ne zaman kullanacağın ve ne kadar sert davranacağın konusunda karar vermeyi de beraberinde getiriyor. Bugün bu kadar sert davranmanın sırası değildi Peter," dedi Edward.

"Biliyorum, gerçekten ama Anita babasıyla telefonda konuştuktan sonra öyle bir şey söyledi ki ... . Kontrolümü kaybettim. Bunun için bir mazeretim yok ama özür dilerim."

"Kontrolünü kaybetmedin," dedim, "çok kontrollü, çok kesindi."

"Ona zarar vermek istedim Anita, bu değil. Ben çok büyük ve çok güçlüyüm ve şimdi durum daha da kötü. Duygularımı da en az fiziksel şeyler kadar kontrol etmek zorundayım, yoksa birileri zarar görür ve ben de tutuklanabilirim."

Craven, "Bir insana bu kadar sert vurursanız biri ölebilir," dedi.

"Kazara birini öldürmek istemiyorum," dedi Peter. Birden korkmuş göründü, yüzünde ilk tanıştığım çocuğun gölgesi vardı. Onu suçlamadım.

"Bizimle çalışmak için buradasın, değil mi?" Milligan söyledi. Peter başıyla onayladı.

"Size yeni gücünüzü ve hızınızı nasıl yöneteceğinizi ve nasıl saklayacağınızı öğreteceğiz."

"Evet, o da var. Demek istediğim, dojo'da böyle hareket etseydim herkes bilirdi."

Craven, "Hızlıydın evlat, ama kadar değil," dedi. Peter ona baktı. "Ciddi misin sen?"

Craven, büyük ve atletik erkeklerin herkesten daha büyük ve güçlü olduğunu ilk fark ettiklerinden beri gülümsedikleri o gülümsemeyi takındı.

"Ciddiler," dedi Asher, "ve lütfen unutmayın ki Kane kendine geldiğinde bunu ağır bir hakaret olarak algılayacaktır."

"Bu bir tehdit mi?" Edward sordu.

"Hayır, bu bir uyarı. Ben sağlıklı oldukça ve Anita'nın deyimiyle ortalığı karıştırmaya daha az eğilimli oldukça, Kane daha da kötüleşiyor. Bugün sadece benim provam için burada çünkü gözünün önünden ayrılmama güvenmiyor."

"Kıskançlık sorunları o kadar kötü mü?" diye sordum.

"Korkarım öyle."

"Herkesi güvende tutmamız gerektiğine göre daha ne kadar kötü olabilir?" Craven sordu.

Milligan cevap verdi, "Kane'in etrafında fazla bulunmadın ama muhtemelen bir dahaki sefere onu gördüğünde çocuğu parçalamaya çalışacaktır."

Asher başını eğdi, ağlayacakmış ya da Kane'in yerde yattığını görmek istemiyormuş gibi ellerini yüzünün önüne koydu. Ellerini saçlarının arasından geçirdi, böylece saçları tamamen geriye çekildi ve yüzünün sol tarafındaki yara izleri ortaya çıktı. Bu onun ne kadar üzgün olduğunu anlamamı sağladı, çünkü bunu düşünüyor olsaydı bu kadar insanın önünde asla böyle bir şey yapmazdı.

Peter'ın nefesi kesildi.

Asher dondu kaldı ve sonra ellerini yavaşça hareket ettirerek saçlarının tekrar arkasına saklanacağı koyu altın bir perde gibi geriye düşmesini sağladı. Yüzü hâlâ gizliyken konuştu. "Eğer Kane uyanırsa ve genç adam hâlâ buradaysa, ona saldıracaktır. Anita'dan ve güç yapımızın zirvesindeki diğerlerinden onuruna yönelik böyle bir hakareti kaldırabilir, ancak daha az yetenekli olarak algıladığı herhangi birinden bunu kaldıramayacak kadar güvensizdir." Konuşurken başını hiç oynatmadı, bu yüzden yüzünde görebildiğimiz tek şey saçlarıydı. Bize yüzünün lekesiz tarafını bile göstermedi, bu da tüm sorunlarının o küçük sesle sert bir şekilde vurulduğu anlamına geliyordu.

Milligan, "Eğer herkes için sorun yoksa, Kane'i Lanetliler Sirki'ndeki tıbbi alana göndereceğiz, böylece orada uyanabilir," dedi.

"Bana uyar," dedim.

"Evet," dedi Asher, sanki Peter'ın yüzüne bir kez daha bakmasından korkuyormuş gibi kıpırdamadan.

Milligan Kane'i bir patates gibi kaldırıp itfaiyecinin omuzlarından birinin üzerine koyarken Asher'a doğru yürüdüm.

"Ya omurilik yaralanması varsa?" Peter sordu.

Milligan, "Evlat, omurgası yaralandıysa ya ölmüştür ya da ne olursa olsun iyileşir," dedi ve Craven onun için perdeyi tutarken dışarı çıktı.

Kapı aralığında duraksadı ve "Arkanı kollayacak biri olmadan seni bırakmamamız gerekiyor" dedi.

"Onu geri aldık," dedi Edward. Peter'ın bu *biz*'in bir parçası olmasından biraz rahatsız olmuştum ama o da dahil olmayı hak etmişti.

Milligan bağırdı, "Forrester aldığını söylüyorsa, almıştır. Kendine gelmeden önce hadi şu washyena'yı revire götürelim."

Craven neredeyse selam verecekti, tam zamanında hatırladı ve Milligan'a yetişmek için acele etti.

Asher'ın önünde durmaya çalıştım ama saçları yüzünü görmemi engelleyecek kadar hareket etti. Onu belki de hiç bu kadar güvensiz görmemiştim. Lanet olsun. Saçına dokunmak için uzandım ama elimi uzattığım yerden çekince elimi koluna attım. Tutmama izin verdi ama sanki orada olmamaya çalışıyormuş gibi dokunuşumun altında hareketsizdi.

"Asher, lütfen," dedim.

"Özür dilerim," dedi

Peter.

"Tepkin dürüsttü, bunun için üzülme," dedi Asher, ama sesinde kelimeleri yalan haline getiren bir acı vardı.

"Düşündüğünüz sebepten dolayı değildi."

"Şimdi bana kendi aklımı bilmediğimi söyleyeceksiniz. Gençliğin ve güzelliğin verdiği bir kibir var sende."

Peter, "ama güzel değilim, seninle kıyaslanamam," dedi.

Asher gülmek için fazla acı bir ses çıkardı ama ifade edecek başka bir kelimem yoktu. Elimi çekti ve bunun için onunla kavga etmedim. Bugün çalışmam gereken kendi sorunlarım vardı, Asher'ın meşhur nöbetlerinden biriyle uğraşacak kadar enerjim kalmamıştı. Muhteşemdi ama nihayetinde güzellik ve harika seks yeterli değildi.

Peter, "Yara izlerini saçlarınla o kadar iyi gizliyorsun ki, orada olduklarını unutuyorum" dedi.

"Mahvolduğumu unutabilmen ne güzel."

"Sadece fiziksel olarak mükemmel yanlarını görmeme izin veriyorsun. Nicky gözünü kaybettiği yerdeki yara izlerini görmeme izin veriyor, yani bu onun bir parçası, ama sen kendi yara izlerine hiç böyle davranmıyorsun."

"Onlar benim çok büyük bir parçam, asla unutamayacağım bir parçam. Sık sık vampirlerin filmlerdeki gibi yansımaları olmamasını diledim, çünkü o zaman kaybettiklerimin sürekli bir hatırlatıcısı olmazdı."

"Eğer böyle hissediyorsan, Asher, neden plastik cerraha danışmak için geri dönmüyorsun? Sana yardım etme konusunda umutluydu," dedim.

Başını saçlarını oynatacak kadar sert salladı ama yüzünü hiç göstermedi. Peter haklıydı, Asher yüzyıllar boyunca saçlarını yüzünü korumak için kullanmıştı. Her gölgenin ya da ışık parçasının ona nereden vuracağını ve neyi göstereceğini biliyor gibiydi. Tüm bunları yara izlerini saklamak için kullanmıştı. Yara izleri yüzünün o kadar büyük bir kısmını kapatmıyordu çünkü birisine iki gözüyle ve büyük bir kısmıyla bakarken saçlarını yüzünün üzerinde tutabiliyordu ama bu benim yüzüm değildi, insanların hayretler içinde kalmasına neden olacak türden bir güzellikten, Peter'ın yaptığı gibi insanların nefesini kesen yara izlerine dönüşen ben değildim.

Jean-Claude'u metafizik bağlantıda uzak bir rüya gibi hissediyordum. İnce davranıyordu çünkü eğer Asher onun varlığını hissederse Jean-Claude'un gözleri dışında onu istemediğimi söyleyecekti. Buna katılmaya başladığımdan beri, tartışmak zordu. Asher'la sadece birkaç yıldır bir dargın bir barışık bir ilişki içindeydim; Jean-Claude ise yüzyıllardır deniyordu. O güç nefesi duygularımla benden lütfen denememi istedi. Jean-Claude sadece zihnimde konuşabilirdi ama aramızdaki bu kadar güç Asher'ın bunu hissetmesine neden olurdu.

Elini uzattım. İrkildi, eli dokunuşumla gerildi. Bana bir bakış fırlattı, altın sarısı saçlarının arasından buz mavisi gözleri parladı. "Önünde tertemiz bir gençlik varken neden bana dokunmak ?"

Elimi onunkine daha güvenli bir şekilde yerleştirdim; Jean-Claude onu hissedebildiğim kısmımdan gitmişti, çünkü dokunmak tüm güçlerimizi daha güçlü kılıyordu. Eğer Asher bunun sadece benim

elini tutma fikri, işleri daha da kötüleştirebilirdi. "Peter ve benim birlikte olmadığımızı biliyorsun."

"Sadece bir aşık birinin onurunu bu kadar hızlı ve kararlı bir şekilde savunabilir."

"Bir önerin var mı Ted?" Peter sordu.

"Dağınıklığı sen yaptın, sen temizle, kural bu; ayrıca, bu Anita'nın hayatının benim yardım kısmı değil ve iş bölümü konusunda iyiyim."

Peter bize doğru birkaç adım attı ve Asher'ın elindeki elim onun uzaklaşmasını engelledi. Peter yine de ipucunu aldı ve olduğu yerde durarak vampire ihtiyacı varmış gibi görünen boşluğu verdi. "Tüm bu konuşmanın içinde bir yerde beni kıskandığını mı ima ?" Peter sordu, hiç de *öyle* bir şey düşünmüştüm.

Asher kahkaha attı ve o kadar acı bir kahkahaydı ki duymak bile kulaklarımda cam kırılması hissi uyandırdı.

"Vampirlerin akıl oyunları yok," dedi Edward, "yoksa ben de katılırım ve bunu istemezsin."

"Hayır," dedi Asher, "bilmiyorum. Bir anlığına kontrolümü kaybettiğim için özür dilerim."

"İlaçlarını bırakmadın, değil mi?" Sordum, çünkü bu eski huysuz Asher'dı, terapisini o kadar ciddiye alan değil, bir vampir üzerinde işe yarayan ilaçlar bulmuşlardı ki bu hiç de kolay olmamıştı. Doktor bu konuda bir makale yazıyordu çünkü bu bir ilkti. Asher'ın beyin kimyasını dengeleyen ilaçları bulmak inanılmaz bir fark yaratmıştı. Hiç olmadığı kadar sağlıklıydı ve görünüşe göre Kane hariç hepimiz bu yüzden daha mutluyduk.

"Hayır, ilaçlarımı bırakmadım ama neden sorduğunu anlayabiliyorum." Elimi nazikçe sıktı.

"İlaçlar hâlâ işe yarıyorsa, sorun ne?" diye sordum.

"İlaç kafamı boşaltıyor ve kalbimin daha az fırtınalı olmasına yardımcı oluyor, ancak şimdi terapinin gerçek işi başlıyor. İçsel sorunlar üzerinde çalışmanın hayal ettiğimden çok daha zorlayıcı olduğunu görüyorum."

Elini sıktım ve "Sorunlarının seni etkilemesine izin vermek yerine, sorunların üzerinde çalıştığın için seninle gurur duyuyorum" dedim.

Peter, "Terapide çalışmak çok zor; bunu daha da kötüleştirdiğim için üzgünüm," dedi.

"Gençsin, daha iyisini bilemezsin."

"Daha iyisini yapmaya çalışayım; öncelikle bunu flört olarak algılamadan bir şey söyleyebilir miyim, çünkü erkeklerden hoşlanmıyorum, bu yüzden demek istemiyorum, ama açıklamaya çalışmak istiyorum."

Asher yine güldü, acı bir kahkahaydı ama duymak acı vermiyordu. O da deniyordu. "Benim yakınlaşmalarıma karşı güvendesin. Bana senin gibi tepki veren biriyle birlikte olmak istemem."

"Sorun yara izleri değil, gördüğüm en güzel yüzlerden birine sahip olman. Seni her gördüğümde bunu düşünüyorum ama ilk kez yüzünün tamamını görmeme izin veriyorsun."

"Bunu iğrenç bulduğunuz için üzgünüm."

"Hayır, değil," dedi Peter, sanki kelimeleri havadan çekip çıkarmaya çalışıyormuş gibi uzanarak. "Kutsal suyun seni yaraladığını ve vampir derisinde asit gibi yaktığını biliyordum ama teori ile görmek farklı şeyler."

"Hayal ettiğinden çok daha kötü," dedi Asher ve elini benden çekmeye çalıştı; gitmesine izin vermediğimde onu tutmaya devam etmeme izin verdi, ama sanki eli sadece kibarlık olsun diye oradaydı. İçimde kaynamaya başlayan öfkeyle nefes almak zorunda kaldım. Bugün Asher'a ayıracak duygusal kaşığım kalmamıştı ama Jean-Claude'un hatırı için denemeye devam ettim.

"Kahretsin," dedi Peter, "bunu doğru söylemiyorum ama yara izleri o kadar da kötü değil, sadece beni şaşırttı ve böyle tepki vermem çok boktandı. Özür dilerim."

Asher, "Özrün kabul edildi," dedi ama sesinden bunu kastetmediği açıkça anlaşılıyordu.

"Asher, bunu düzeltmek için ne yapması gerekiyor?" Elini sıkıp bana bakmasını sağlamaya çalışarak sordum.

"Nasıl söyledin, lekesiz bir genç olduğumu mu?" Peter bir eliyle tişörtünün eteklerini yukarı çekerek karnının üst kısmındaki yara izlerinin göğsünün bir yanından geçtiğini gösterdi. Bir omzuna kadar uzandıklarını biliyordum ama onları görebilmek için tişörtün çıkarılması gerekiyordu. Yara izleri gibi görünüyordu, pençe izleri. Beni öldürmek isteyen bir kurt kaplanıydı; Peter da ben de neredeyse ölüyorduk ama benim tamamen iyileşecek kadar büyüm vardı, onun ise yoktu.

Asher yüzünün yaralı tarafını gizlemek için saçlarını savurarak döndü ama Peter'ın vücudunda iz bırakan yara izlerine bakabilmek için profilinin diğer tarafını da tüm mükemmelliğiyle gösterdi. "Ben bir aptalım, lütfen acı çeken tek kişinin ben olmadığımı unuttuğum için beni affet."

Peter gömleğinin tekrar yerine düşmesine izin verdi. "İnsanların beni tişörtsüz görmesine pek izin vermiyorum, umursamadıklarını söyleyen kızlar bile, nasıl umursamazlar? Yara izlerimden hoşlanan kızlar, onları diğer yanlarımdan daha çok seviyor gibi görünüyorlar ve bu da farklı bir nedenden dolayı ürkütücü."

Peter bunlardan bana hiç bahsetmemişti ama Asher'la ve bizimle paylaşıyordu çünkü Asher'ı utandırdığı için bunu telafi etmeye çalışıyordu. Cesurca ve zekiceydi. Onunla o kadar gurur duyuyordum ki, bunun işleri daha da kötüleştireceğini düşünmesem ona sarılırdım.

"Yüzyıllar boyunca sevgililerinin yaralı olmasını tercih eden sevgililerim oldu, ama haklısın, sen onlar için yaralarınsın, kendin değil."

"Aynen öyle," dedi Peter.

"Anita'yı bir şekil değiştirenden kurtarmak için hayatını riske attığını biliyordum ama bunun şekil değiştiren ya da vampir olmayan biri için ne anlama geleceğini düşünmemiştim. Genç olduğunuz için kendi yaralarınızın olmadığını varsaydığım için tekrar özür dilerim."

"Sorun değil, çoğu insan benim yaşımda birini görünce aynı şeyi düşünüyor."

Asher, "O kadar sıradan olmamaya çalışıyorum," dedi.

"Sen asla sıradan biri olamazsın," dedim ona gülümseyerek.

Sonunda bana doğru hafifçe gülümsedi. Asher'ı ancak Jean-Claude ile birlikte geçirdikleri yüzyıllar boyunca önce rakip, sonra sevgili ve en iyi arkadaş, sonra da azılı düşman olarak görebiliyordum ve şimdi onlar/biz yine ne halt olduğumuzu anlamaya çalışıyorduk. Onlar, hayatları boyunca doğru yolu bulmak için sürekli yeniden dünyaya gelen yıldız çarpmış aşıklar gibiydiler, ama hepsi tek bir hayattı, sadece gerçekten uzun bir hayat.

Asher'ı yatak odasında ve birkaç yerde daha özlemiştim ve Jean-Claude'un onu daha çok özlediğini biliyordum, bu da bana "Şimdi sonunda bir merhaba öpücüğü alabilecek miyim?" dedirtti.

Asher bu kez gerçek bir gülümseme verdi, ağzının öpülebilir yayına en yakın olan uzun kıvrımlı yara izine kadar uzanan bir gülümseme. Bu seviyordum, çünkü gerçekti, yaralarını gizlemek için hesaplanmamıştı. Jean-Claude'un müdahale etmesine gerek kalmadan sadece kendim için gülümsememi sağlıyordu. Asher'ı sevmek istiyordum ama bazen bunu o kadar zorlaştırıyordu ki.

"Leydim nasıl arzu ederse," dedi ve ben parmak uçlarımda onunla yarı yolda buluşmak için yükselirken o bir metre bir santimlik boyunu eğdi. Dudakları her zamanki gibi yumuşaktı, öpücük nazikti; kolları beni sarmaya başladı, ama aramıza bir el koyarak vücutlarımızın tamamen birbirine değmesini ve beni çok sıkı tutmasını engelledim.

Hemen geri çekildi. "O zalim öpücük için beni asla affetmeyecek misin?"

"Eğer insan olsaydım, öpüşebilmek, yemek yiyebilmek ya da canımı acıtmadan pek çok şeyi yapabilmek için dikişlere ve haftalara ya da aylara ihtiyacım olurdu. Kahretsin, sonunda yara izlerim olabilirdi ve ağzım bir daha asla böyle görünmezdi."

O zaman bana sırtını döndü. "Acımasız olmak mı istedin?"

"Hayır, ama acımasızca dürüst, evet."

Bana döndü, soluk mavi gözleri akmayan yaşlarla doluydu. Onu öyle görmek kalbimi acıtmıştı ama bunun bir sebebinin de

Jean-Claude'un duygularıydı ve güzel adamımıza karşı kararlı olmamız gerekiyordu. "Odada bizimle birlikte belirli kişiler sürece, senin üstün gücüne karşı seçeneklerim tükenene kadar beni kollarına almana izin veremem Asher."

"Hastaydım, Anita. İlaç kullanıyorum ve terapi görüyorum, eskiden olduğu gibi tekrar hayatında olma isteğimde samimi olduğumu kanıtlamak için daha ne yapmamı istiyorsun?"

Peter, "Sizi biraz bırakalım," dedi.

Onu ve Asher'ı aynı anda görebilmek için geri çekildim; Edward'ın hâlâ soyunma odasının kapısında durduğunu bile hissettim. "Mahremiyet istemiyorum, tanık istiyorum."

"Anita, sana asla bilerek zarar vermem."

"Bu gece buraya eski halinle, eski güvensiz kıskanç halinle geldin. Bu kişinin etrafında olmak güvenli değil, bu yüzden dikkatli olacağım."

"Sana zarar verdiğini mi söylüyorsun?" Peter sordu.

"Doktor beyin kimyamı dengeleyecek bir ilaç bulana kadar etrafımdaki herkese zarar verdim. Bu bir bağımlı olmaktan daha kötü, çünkü en azından onsuz yaşayabileceğiniz bir şey, kendi dışınızda bir şey, ama benim sorunum içimde. Dedikleri gibi soğuk hindiye geçemem, çünkü ben kendi ilacımım, mantıklı düşünmeme yardımcı olacak farklı bir ilaç olmadan kendi zayıflığımım."

Peter, "Kulağa korkunç geliyor," dedi ve sesinde ciddiymiş gibi bir vardı. "Öyle, *dostum*, öyle."

"Senin için işe yarayan ilaçları bulmalarına sevindim," dedi Edward.

Asher Peter'ın yanından geçip diğer adama baktı. "Teşekkür ederim."

"Bu konuşmayı Jean-Claude ve hayatımızdaki diğer sevgililerle baş başa kalmak için rafa kaldırabiliriz," diye teklif ettim.

"Seni kollarımda tutarken kendini gerçekten güvende hissetmiyor musun?"

Tamam, sanırım bu konuşma için daha samimi bir dinleyici kitlesi beklemeyecektik, olsun. Ona baktım ve Jean-Claude'un karşımdaki adama olan aşkı bir çan gibi uzaktaydı, ama kendi kalbim garip bir şekilde etkilenmemişti. "Biz yine sevgiliyiz, Asher."

"Ama sen bana aşık değilsin, benim sana olduğum gibi."

"Beni incittin, Jean-Claude seni aylarca sürgüne gönderdi ve sonra eve Kane ile geldin, o da bunu imkânsız hale getirdi. Onsuz birlikte geçirdiğimiz zaman onu daha da öfkelendiriyor, böylece birlikte olmak gittikçe zorlaşıyor."

Asher, "Yine sevgiliyiz ama sanki birlikte değiliz, çünkü her şey Kane'in kıskançlığı ve sahipleniciliği üzerinden yürümek zorunda," dedi.

"Aynen öyle."

"Onunla evlenmiş olsaydım boşanırdım, ama onu *moitié bête'*m, hayvan yarım yaptım; bu ölüm dışında koparılabilecek bir bağ değil."

"Evet, gerçekten de ölüm sizi ayırana kadar," dedim.

"Kane konusunda ne yapacağımı bilmiyorum; daha sağlıklı olsaydım onu asla seçmezdim."

Edward, "Belki Kane olmasaydı terapiye gerçek bir şans vermeyebilirdin," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Asher sordu.

"Bu gezi için St. Louis'e gelmeden önce Anita bana Kane'den bahsetmek zorundaydı çünkü Peter ve benim onun potansiyel olarak tehlikeli olduğunu bilmemizi istiyordu. Bence Kane senin saplantılı kıskançlığına bir ayna tuttu. Sonunda herkesin sende gördüğünü sen de onda gördün ve artık öyle olmak istemedin."

"Ölümcül bir düşman olduğunu biliyordum ama aynı zamanda bilge bir dost olduğunu bilmiyordum," dedi Asher.

"senin arkadaşın değilim, Anita'nın
arkadaşıyım." "Benden
hoşlanmıyorsun."

"Senden hoşlanmam için bana bir sebep vermedin."

"Bu adil." Asher bana döndü. "Belki de arkadaşın haklıdır ve bana hatamı göstermesi için Kane'e ihtiyacım vardı."

"Eğer bu doğruysa, bunun için minnettarım ama yine de Kane kalıyor."

"Onu öldürürsen ne olur?" Edward sordu.

"Onun ölümü Asher'ı öldürebilir."

"Asher'ın bir keresinde insan hizmetkârının ölümünü atlattığını sanıyordum."

"O yaptı." Asher'ın ya da Jean-Claude'un hayatlarındaki en acı anlardan biri hakkında ayrıntıya girmedim. Çıplak gerçekler ve devam et.

"O zaman neden hayvanının ölümünden sonra onu aramak için yaşayamıyor?" "Ben hâlâ Kane'e aşığım," dedi Asher.

"Peter onu yere serdiğinde verdiğin tepkiyi gördüm; bu aşık bir adamın vereceği bir tepki değildi."

"Onu seviyorum," diye ısrar etti Asher.

"Ama artık ona aşık , değil mi?" Edward sordu.

Asher tereddüt etti ve sonra "Bilmiyorum" dedi.

"Evet biliyorsun, sadece itiraf etmek istemiyorsun."

"Açık olmak gerekirse Ted, Kane seni, Peter'ı ya da başka birini öldürmeye çalışmadıkça onu öldüremezsin. O sadece çözülmesi gereken bir sorun değil, henüz değil."

Edward omuz silkti. "Sen öyle diyorsan."

"Birine zarar verebilir diye Kane'i öylece , değil mi?" Peter sordu.

"Yapamazsın," dedi Edward. "Kimse yapamaz," dedim.

"Yani Peter Kane'i soğukkanlılıkla öldüremez ama sen öldürebilirsin," dedi Asher.

"Bu bir çözüm olabilir."

"Beni öldürebilir."

"Yine de bir çözüm olurdu," dedi Edward. O anda Asher'dan ne kadar hoşlanmadığını fark ettim. Onunla çok fazla birlikte olmamıştı bile, ama anlattıklarımı dinlemiş ve Asher'ın verdiği zararın bir kısmını görmüştü; Edward için bu yeterliydi.

"Hayır, bu bir çözüm olmaz." dedim.

Peter, "Ted, hayır." dedi.

"O zaman biz buradayken Kane'i benden ve Peter'dan uzak tut. Eğer benim önümde Anita'ya zarar verirse, hiç tereddüt etmem."

Peter, "Eğer Anita'ya zarar verirse, bu farklı bir şey," dedi.

Edward oğluna baktı, gözleri soğuk ve uzaktı, tıpkı fırtına bastırmadan ve sizi kar fırtınasının altına gömmeden önceki kış gökyüzü gibi. "Kane'i kendine düşman edindin, Peter. O bir hayvan; bu da şu anda bile senden daha hızlı ve güçlü olduğu anlamına geliyor. Sana saldırırsa ne yapacaksın?"

"Kendimi
savunacağım." "Onu
öldürecek misin?"

"Eğer beni öldürmeye çalışırsa."

Edward başını salladı. "O kadar uzun süre bekleyemezsin Peter, şekil değiştirenlerle olmaz."

"Onu görür görmez vuramam."

"Vurabilirim."

"Yapamam," dedim.

Asher, "Kane'in Peter'dan uzak durması için elimden geleni yapacağım," dedi.

Edward onu görmezden geldi ve oğluna baktı. "Anita ve benim aramdaki en büyük fark, benim yapabiliyor olmam, onun ise yapamayacak olması. Bu onun ateş etme ve öldürme yeteneğine sahip olmadığından değil, Kane. Mesele, oğlunun haklı olduğunu düşündüğü bir şey yapmasını bekleyecek olması, ama o zamana kadar başka biri yaralanacak ya da ölecek. Eğer Anita bana hayır için burada olmasaydı, başka birine zarar vermeden önce Kane'i öldürürdüm."

"Ve bu seni rahatsız etmez mi?" Peter
sordu. "Hayır."

"Bunları bana neden anlatıyorsun Ted?"

"Ne yapıp ne yapmayacağınızı, ne yapmak istediğinizi, çizginizi nereye çekeceğinizi şimdiden düşünmeye başlamanızı istiyorum."

Peter, "Ben de bunu düşünüyorum," dedi.

"Güzel, çünkü aile işine girerseniz kurallarınızın ne karar vermeniz gerekecek, böylece zaman kaybetmeyeceksiniz

ne zaman harekete geçeceğini merak ediyorsun. Vampirler ve şekil değiştirenlerle karşı karşıyaysan tereddüt etmen seni öldürür Peter."

Peter bana baktı, belki onay almak için belki de fikrimi öğrenmek için. Başımı salladım ve şöyle dedim: "Belirli bir senaryoda ne yapacağınıza önceden karar verirseniz, o senaryo gerçekleştiğinde hemen harekete geçersiniz. Seçeneklerinizi tartışarak zaman kaybetmezsiniz."

"Ama her senaryoyu önceden düşünemezsiniz," dedi Peter. "Hayır, ama bundan sonra gerçekleşmesi en muhtemel olanları düşünebilirsiniz,

Mesela yalnızken Kane sana saldırırsa ne yapacaksın?" Ben sordum.

"Yapabilirsem onu öldürürüm."

"Güzel," dedi Edward ve ben birlikte.

"Ama elbette onu öldürmek zorunda değilsiniz. Az önce yaptığınız gibi onu etkisiz hale getiremez misiniz?" Asher söyledi.

"Beni yalnız yakalayamazsa," dedi Peter.

"Cevabını Asher'a açıkla," dedi Edward.

"Hızım, gücüm ve antrenmanımla Kane'i ve kendimi şaşırttım. Onu ikinci kez şaşırtmayacağım. Artık benim için hazır olacak ve benden daha hızlı ve daha güçlü, ayrıca pençeleri ve dişleri olan bir forma dönüşebiliyor." Peter bana döndü. "Kane insan formunda sadece pençe yapabilir mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedim ve Asher'a baktım.

"Hayır, yapamaz," diye onayladı vampir.

"Tamam, ama fiziksel olarak hâlâ benden daha iyi ve artık ne kadar iyi olduğumu biliyor, bu yüzden daha sert gelecek, belki de beni öldürmeye çalışacak kadar sert. Eğer beni yalnız yakalarsa, planının bu olduğunu varsaymak zorundayım."

"Peki ya hepimizin önünde sana saldırırsa, ki muhtemelen saldıracaktır?" Asher sordu.

"Anita ve Ted yanımdaysa ya da Nicky ve birkaç kişi daha varsa, onlar onu zapt edene kadar savaşmaya çalışacağım ama beni tek başıma ya da yanımda güvendiğim insanlar olmadan yakalarsa, o zaman kendi başımın çaresine bakmak zorunda kalacağım."

"Aramak için kendi hayvanımı kontrol edebileceğime güvenmiyor musunuz?"

Peter bana *ne diyeceğimi* sorar gibi baktı.

"Ona doğruyu söyle," dedim.

"Hayır, onun üzerinde kontrolün yokmuş gibi görünürken neden olsun ki? Aslında o sana zorbalık yapıyor, seni manipüle ediyor ve sen de bunu yapmasına izin veriyorsun. Neden hayatımı senin birdenbire ona karşı çıkıp beni kurtarmana emanet ki? Sen ne yapacağını düşünüp dururken kendimi kurtarmak benim için çok daha güvenli."

Asher ona baktı, sonra bana döndü. "Sen de mi benim hakkımda böyle düşünüyorsun?"

"Gerçeği mi istiyorsun?" diye

sordum. "Evet."

"Tamam, bence orada durup Peter'ın Kane'in ellerinde ölmesini izler ve hiçbir şey yapmazdınız, Peter'ın ölmesini istediğiniz için değil, acil durumlarda ne yapacağınızı bilmediğiniz için, özellikle de işin içinde Kane varsa."

"O kadar işe yaramaz mıyım?"

"Kane söz konusu olduğunda, evet." onun acil bir durumda güveneceğim son insanlardan biri düşünüyordum ama bunu kendime sakladım. Çoğu insanın daha iyisini yapmasını istiyorsanız, her seferinde tek bir acı gerçek daha çok işe yarıyordu ve onu bu kadar incitmek istemiyordum. Onu hâlâ seviyordum ya da Jean-Claude onu ikimize yetecek kadar seviyordu; her iki durumda da o anda tamamen dürüst olmak zordu.

"Yani Peter'ın Kane'i öldürmesi gerektiği konusunda hemfikir misin?"

"Hayır, Peter'ın Kane'in onu öldürmesine izin vermemesi gerektiğine katılıyorum ve eğer önce Kane'i öldürmesi anlamına geliyorsa, o zaman benim için sorun yok."

"Bu benim ölümüm anlamına gelse bile mi?"

Kahretsin, bunun kolay olmasına izin vermeyecekti, ki bu tam Asher'a göreydi. "Sen usta bir Asher, bu da hayvanını çağırmak için kontrol edebileceğin anlamına geliyor, ki bu da sırtlan. Senden nefret eden werehyenaları senden daha çok sevdikleri insanlara saldırmaya zorladığını gördüm. Kane senin kişisel hayvanın, senin *moitié bête*'in, canavar yarın, bu yüzden onu kontrol edebilmeli ve Peter'a saldırmasını engelleyebilmelisin, ama sen

Yapamam değil, yapmayacağım. Eğer Kane'in bunu sizin yerinize yapmasına izin vererek intihar etmek istiyorsanız, bu sizin seçiminiz."

"Beni özlemeyecek misin?"

Hayal kırıklığı ile öfke çığlığı arasında bir yerde anlaşılmaz bir ses çıkardım. "Kahretsin, Asher, bu konuşmadaki lanet kız olma. Her lanet şey sadece seninle ilgili değil! Kane'le olan sorunlarının Peter'ı öldürmesine izin vermeyeceğim, nokta, lanet olası tartışmanın sonu. Eğer Kane ölürse ve bu seni de onunla birlikte mezara sürüklerse, o güzel kıçının yasını tutacağım ama bir daha sevdiğim başka birini öldürmene ya da yaralamana izin vermeyeceğim. Asla!"

"Peter hakkında böyle hissettiğini bilmiyordum."

"Bekle, birine karşı romantik bir aşk beslemediğim sürece Kane'in ona zarar vermesinin ya da onu öldürmesinin sorun olmayacağını mı söylüyorsun?"

Asher'ın yüzünde görebildiğim kadarıyla kafası karışmış görünüyordu. Aman Tanrım, bugün bu saçmalık için fazla stresliydim. Telefonum çaldı ve çalan Bölgesel Doğaüstü Araştırma Ekibi'nden Yüzbaşı Rudolph Storr'un zil sesiydi.

"Soruya cevap ver Asher, çünkü düğün için benim sevişmediğim bir sürü insan gelecek ve anlamalısın ki Kane onlara zarar verirse bu onun için ölüm cezası olur."

"Bu senin iş zil sesin," dedi.

"Biliyorum. Tekrar arayacağım. Az önce söylediklerimi anlamalısın, yoksa Kane talihsiz bir şey yapacak ve birinin onu öldürmesi gerekecek ve bu da seni öldürebilir, bu da Jean Claude'un ve benim kalbimden bir parça koparır, ama Kane'in artık serbest geçişi yok. Hiç, sıfır, zilch. Eğer başka birine saldırırsa en az Peter'ın yaptığı gibi olur. Etrafımda elbise ve benzeri şeyler için bir sürü insan olacak ve Kane hiçbirine saldıramaz çünkü kazara bile olsa onlardan birini öldürürse gözlerinin arasına gümüş bir kurşun sıkarım."

"O benim çağıracağım hayvanım; bundan bile sağ çıkabilir."

"Sen aptal değilsin Asher, yüzden demek istediğimi kasten anlamamış olmalısın" demeden önce yavaşça saymak zorunda kaldım.

"Onu tek bir kurşunla terbiye edebileceğinizi düşündüm."

Başımı o kadar sert salladım ki siyah buklelerim ileri geri uçuştu. Ellerimi yumruk yapmamak için mücadele zorundaydım. "Kane'i disipline etmek benim işim değil, sizin işiniz, ama eğer kendi işinizi yapmazsanız, beni kendi işimi yapmaya zorlayacaksınız. "

"Beni de yok edeceğini bilseniz bile onu idam edersiniz."

"Eğer Kane öfkesine yenik düşer ve insan nedimelerimden birine ya da onların eşlerine, ailemden birine ya da düğünümde olan herhangi birine, herhangi birine vurursa-"

"Bunu çok karmaşık hale getiriyorsun, Anita," dedi Edward.

"Eğer bunu ona daha iyi açıklayabilirsen, buyur açıkla."

"Sizin hatanız, bizim hatamız, kimsenin hatası değil, eğer Kane birini öldürürse, onu biz öldürürüz. Eğer buna engel olursan, önce sen ölebilirsin."

Edward'a bakmak için döndüm ama yüzünde uzlaşma belirtisi yoktu. Ciddi olduğunu biliyordum. Asher'a tetiği çekebileceğimden emin değildim; Kane'e çekip Asher'ın şansını denemesine izin verebilirdim, evet, ama o güzel mavi gözlerin arasına, sevdiğimiz o yüze silah doğrultmak ... Bunu yapabileceğimden emin değildim ve söz konusu Edward olduğu için bunu bilmesi .

"Asher'ın tetiğini çekebilir miyim bilmiyorum, o yüzden iş oraya gelirse Kane'i alırım ama Asher senin olmalı."

"Anlaşıldı," dedi Edward.

"Anita, ölümüm hakkında nasıl bu kadar soğuk konuşabiliyorsun?"

"Kane'i ve seni nasıl dışarı çıkaracağımızı planlamaya başlıyoruz Asher; şimdi anlıyor musun?"

"Senin için önemli olmadığımı, evet."

İlaçlarını almayı bırakıp bırakmadığını tekrar sormak istedim ama telefonum tekrar çaldı. Arayan Dolph'tu ve bu kadar kısa sürede geri araması önemliydi. "Eğer benim için önemli olmasaydın, Asher.

Kane'i aylar önce öldürdü. Bu cevap vermem gerekiyor," dedim ondan biraz uzaklaşırken, konuşmanın diğer tarafını duymasın diye değil, ona çok kızgın olduğum için polis işine konsantre olurken doğrudan ona bakmak istemedim.

"Hey, Dolph, ?"

"Bir cinayet mahalli var." "Ne

tür?"

"Bir Günışığı olabilir."

Öfkem korkuyla birlikte akıp gitti, midem onunla birlikte sıkıştı. "Tanrım, Dolph, buraya gelmemesini umuyordum."

"Ben de öyleydim ama Marriott'ta bir ceset var. Bir hizmetçi dumanı fark etti ve yangın söndürücü getirdi, bu yüzden olay yeri nispeten korunmuş durumda, ancak kurbanın kimliğini belirlemek için diş hekimine ihtiyacımız olacak."

"Yani diş kayıtlarına sahip olacak kadar yeni ölmüş bir vampir mi?" Ben sordum.

"Eğer otel odası için imza atan kişi ise, evet."

"Vampir buralı mı?" Bunu sorarken sesim sıradan geliyordu ama midem buna aldanmamıştı. Artık yerel vampirlerin çoğunu tanıyordum, çünkü çoğu Sonsuz Yaşam Kilisesi'ne gidiyordu ve Jean-Claude ile ben de ayda en az bir ya da iki kez gidiyorduk. Jean-Claude ve benim evleneceğimiz kiliseydi; çoğu Pazar gittiğim Episkopal kilisesi gibi cemaati de kendim gibi görmeye başlamıştım.

"Otele giriş yapan vampirse hayır."

"Bana isim verin, belki onları tanıyan bir vampir bulabilirim."

"Ailesine haber verene kadar kurbanın ismini vermek istemiyorum."

"Evlendiler mi?"

"Dizüstü bilgisayarda kurbanın bir aileyle çekilmiş fotoğrafları vardı. Vampirin olduğu tüm fotoğraflar gece ya da içeride çekilmiş, bu yüzden vampirin daha önce sahip olduğu aile değil, şimdiki bir aile gibi görünüyor."

"Tamam, aileyi bul. Benden ne istiyorsunuz?" "Sen hâlâ bizim vampir uzmanımızsın. Uzmanlığını istiyorum."

"Tamam, olabildiğince çabuk orada ol. Bir düğün provasındayım, bu yüzden birkaç dakika sürebilir."

"Böldüğüm için özür dilerim."

"Sorun değil, gelin olacağım diye işim değişmez."

"Seni hoş bir şeyden bu duruma sürüklediğim için hâlâ üzgünüm."

"O kadar kötü mü?"

"İkimiz de daha kötülerini gördük ama şehrimizde birileri vampirlerden perdeleri açıp güneş ışığının onlara bunu yapmasına izin verecek kadar nefret ediyordu. Bu özel nefret türünün St. Louis'i es geçeceğini umuyordum."

"Evet, ben de."

Telefonda ya da yüz yüze konuşurken pek yapmadığı bir şekilde iç geçirdi. "Gelebildiğin zaman gel, Anita."

"Dolph, bir şey var. Vampirin perdelerini ne zaman açtılar? Yani, hava karardıktan sonra, gün batımına çok yakın bir zamanda açmış olmalılar."

"Zaman çizelgesini kontrol edeceğim ve buraya geldiğinizde size bilgi vereceğim."

"Teşekkürler."

"Lafı bile olmaz." Sonra kapattı, aslında bu onun için hiç de ani değildi.

Belirli bir kişiye ya da herkese "Gitmem gerek" dedim.

"Desteğe ihtiyacın var mı?" Edward sordu.

"Hayır, burada kalıp montajı bitirmeni istiyorum."

"Emin misin?"

"Eğer bu bir Güneş Cinayeti ise benim yapabileceğim pek bir şey olmayacak," dedim.

Yüzümü inceledi, sonra "Bana ihtiyacın olursa arayacaksın" dedi.

"Kesinlikle," dedim.

"Bana on dakika ver, bu kıyafetlerden kurtulayım ve seninle geleyim."

Terzi odaya geri döndüğünde, "Pantolon botlar için hâlâ çok uzun," dedi.

"Ne çizmeleri?" Edward şüpheyle sordu.

Gülümsememi gizlemeye bile çalışmadım ama ekledim, "Botlar aslında kıyafetin en muhafazakâr kısmı, onlarla bir sorun yaşamazsınız."

Peter, "Ted'i yanına alırdın ama beni tek başıma bırakmak istemiyorsun," dedi.

"Ted'in provasını yapmasına gerçekten ihtiyacım var. Bu lanet düğünde bir şeylerin yolunda gitmesine ihtiyacım var."

"Bana daha çok ihtiyaç duyduğun yer burasıysa, kalırım,"

dedi Edward. "Teşekkür ederim."

Terzi bana baktı. "Makyöz, Jean-Claude'un bu gece için seçtiği kıyafetlerle birlikte sizi ."

"Oh," dedim, "olay yerinden sonra üzerimi değiştirmek için geri geleceğim."

Boynuz çerçeveli gözlüklerinin üzerinden bana bir kaşını kaldırdı. "Makyaj ve saç biraz zaman alacak Bayan Blake."

"Bugün gelinliğini mi deniyorsun?" Edward sordu. "Hayır, bu

akşamki randevu için. Jean-Claude gelinliğimi

Bu geceki kıyafeti sanki mezuniyet balosu gibi," dedim ve giyinip zorunda kalmaktan duyduğum rahatsızlığı gizleyemedim.

Peter, "Nathaniel, Jean-Claude'un yeni gösterisini bir araya getirmesine yardım etme konusunda çok heyecanlıydı," dedi.

"Ve bunu bana sürpriz olarak sakladılar, bu geceki elbisemi görene kadar ne renk giydiğini bile bilmeyeceğim."

Peter gülümseyerek, "Şimdi polis gerektiğini biliyorum ama şimdi randevu elbisesini görmek istiyorum," dedi.

"Bu akşam randevum olduğu ve seni herkesle birlikte çalışırken göremeyeceğim için üzgünüm," dedim.

"Son dakikada geldik," dedi Edward. "Programımız aniden açıldı diye bu kadar büyük bir randevu gecesini iptal edemezsin."

Peter, "Onu böyle ekersen annem çok kızar," dedi.

Edward küçük bir gülümseme verdi. "Donna profesyonel saç ve makyaj planladıktan sonra ölüm kalım meselesi yüzünden iptal etseydim beni asla affetmezdi."

Peter, "Annem seninle çıkmak için bu kadar zahmete girdiyse, ölüm kalım bile kabul edilebilir bir mazeret olamaz," dedi.

Edward sırıttı. "Haklısın."

Asher, "Bu gece Guilty Pleasures'da olamayacağım için sizi tüm şıklığınızla burada görmeyi umuyordum," dedi.

Asher'a baktım. "Sen Lanetliler Sirki'nin yöneticisisin, aynı anda iki yerde birden bulunamazsın ve bugün sağdıçlık görevini de tamamlaman gerekiyor."

"İşte bu yüzden buradayım," dedi.

"Ted ve Peter'la da iyi geçinmeni istiyorum. Az önce konuştuklarımızı alıp onlara kızıp öfkelenmemeni istiyorum. İyi geçinmenize ihtiyacım var."

Asher'ın yüzünde bunu anladığımı gösteren bir ifade belirdi, ben de ekledim: "Ve onlarla flört etmene ya da bu şekilde iğrenç davranmana da izin yok."

"Beni çok iyi tanıyor musun?"

"Jean-Claude'un pek çok anısını paylaşıyorum, yani evet, paylaşıyorum."

Sonra yüzünde daha önce pek görmediğim bir ifade belirdi, bu ifade benimkinden çok Jean-Claude'a ait bir anıydı. Kaybolmuş gibiydi. "Zalim ya da çapkın olamayacaksam ne yapacağım?"

Bir anda ciddi olduğunu anladım. "Asher, sende bundan fazlası var."

"Var mı? İlaçlar ve terapi tüm bozuk düşüncelerimi ortadan kaldırdıkça kim olduğumdan emin olamıyorum. Neredeyse yedi yüz yıl sonra bunun kulağa saçma geldiğini biliyorum ama kıskançlıktan hasta değilsem nasıl davranacağımı bilmiyorum. Sanki tüm benliğim takıntılı olumsuz düşüncelerden ibaretmiş gibi."

"Sen hastalığından daha fazlasısın, Asher."

"Öyle ?"

"Bu yüzden mi Kane'i disipline etmiyorsunuz, hastalığınızın son parçası olduğu için mi?" Peter sordu.

Asher ona baktı, yüzünün sadece mükemmel yarısını görmesine dikkat etti. "Ne demek istiyorsun?"

"Belki de Kane hakkında endişelenmek, kendi saplantılı düşüncelerin ortadan kalktığı için sana takıntı yapacak bir şey veriyordur?"

"I . . . Bunu hiç düşünmemiştim."

Edward, "Bir takıntıdan vazgeçmek zordur. Kendi obsesif-kompulsif düşüncelerinden oluşan birinden vazgeçmek daha da zor olurdu. Görmemize izin verdiğinden daha güçlüsün, yoksa bunu yapacak kadar cesur olmazdın."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Asher yine dökülen saçları ve mükemmel yüzüyle ona bakarak sordu.

Edward başını salladı. "Anlıyorum."

Asher ellerini gömleğinin altından geçirdi; Jean-Claude'unkine benzer bir hareketti bu; bir sinir belirtisiydi. "Teşekkür ederim."

"Saplantınızdan ilk vazgeçtiğinizde hayatınız odağını kaybeder. Hâlâ sen misin, yoksa başka biri mi, başka biri mi oluyorsun, buna karar vermen gerekir," dedi Edward.

Ona hangi saplantısından vazgeçtiğini sormamak için kendimi zor tuttum, çünkü bu onun geçmişi hakkında, en azından duygusal dünyası hakkında, şimdiye kadar sahip olduğumdan daha fazla bilgi veriyordu. O benim en iyi arkadaşımdı ve birbirimizi on yıldır tanıyorduk ama Edward sır saklamayı biliyordu.

Asher, "Kıyıya vurmuş bir deniz kabuğu gibi bomboş hissediyorum, güzel ama içimde yaşayan yaratık gittiği için içi boş." dedi.

"Kendini tekrar doldurman zaman alacaktır," dedi Edward.

"Evet," dedi Peter, "kim olduğunu ya da büyüdüğünde ne olacağını bilmeden yeniden on dört yaşında olmak gibi bir şey."

"Yüzyıllardır büyüyorum."

"Yaş olarak belki, ama hasta olduğun için sıkışıp kaldın; şimdi gerçekten büyüdüğünde ne olacağına karar verebilirsin."

Peter'a baktı, saçlarını yerinde tutmayı unuttuğu için iki gözü de yara izleriyle doluydu. "Bu kadar genç yaşta nasıl bu kadar bilge olabiliyorsun?"

Edward'dan bana bakarak, "Çok terapi gördüm, harika bir babam ve akıllı arkadaşlarım var," dedi.

"Eski Asher olmaya çalışmayı bırakırsan, yeni Asher'ın kim olduğunu bulmana yardım ederiz," dedi Edward.

Asher, "Kulağa basitmiş gibi geliyor," dedi.

Edward başını salladı ama başı dik yakaya sürtündüğü için hareketinin ortasında durdu. Sanırım kıyafetlere kaşlarını çattı ama, "Bu basit değil. Bir varoluş biçiminden vazgeçtikten sonra kendini yeniden yaratmak yapabileceğin en zor şeylerden biridir, ama kendine dikkat edersen içine düştüğün hayat yerine istediğin hayatı kurabilirsin."

Sormak istediğim kadar çok soru vardı ki, ama bu kadar insanın önünde asla cevaplamazdı, hatta muhtemelen hiç cevaplamazdı, ama daha da önemlisi kendini Asher'a açtığını fark ettim. Bu benim ya da Peter'ın iyiliği için miydi, yoksa Edward vampirde ona ulaşmak istemesine neden olan bir şey mi görmüştü? Belki daha sonra yalnız kaldığımızda soracaktım ve Edward bana on yıldır baktığı o bakışı atacaktı, benim bilmediğim şeyleri bildiğini ve paylaşmayacağını söyleyen o bakış.

"Bu kadar kötü davrandıktan sonra bana yardım mı edeceksiniz?"

"Bu noktadan sonra daha iyisini yapın ve siz bunun bu kadar basit söylemeden önce, dünyayla etkileşim şeklinizi değiştirmenin basit bir şey olmadığını biliyorum."

Peter, "Bu gibi durumlarda size yardımcı olmakta gerçekten çok iyidir," dedi.

Bunu düşündüm ve sonra başımı salladım. "Gerçekten de öyle."

Asher ellerini iki yana açtı. "O zaman yardımı kabul edeceğim, çünkü bu yeni benle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Tüm o takıntılı düşüncelerle kuşatılmadığım için mutluyum ama sessizlikten korkuyorum. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bunu yardım edeceğiz," dedi Edward.

Peter, "Ama bunu yapabilmemiz için Kane'i kontrol etmeniz gerekiyor," dedi.

Son iki cümlenin tam tersi olması gerekmez miydi diye düşündüm bir an, ama Peterın yüzündeki eminliği ve Edward'ın yüzündeki sakinliği gördüm ve vampirle iyi geçineceklerini ve belki, sadece belki, onun da onlarla iyi geçineceğini anladım.

Terzi kapıda dikkatimi çekti. "Makyaj ve saç için en az iki saat gerekecek."

"İki saat! Bu sadece bir randevu, düğün değil."

"Düğün için dört saate ihtiyacımız olacak, belki de daha fazla."

Ağzım açık kaldı ve aval aval ona baktım. Şaka yapıp yapmadığını sormak istedim ama daha iyi biliyordum. Bildiğim kadarıyla terzinin espri anlayışı yoktu; makyaj ve saç yapanların daha iyi olmasını umuyordum ama bundan şüpheliydim. Kapıya doğru gittim. seslendi: "İki saat sonra Bayan Blake, sonra da kulübe gitmeniz gerekiyor."

"Geri döneceğim ve ben Şerif Blake." diye bağırdım.

4

Yumuşak gece havasına adım attım ve biraz daha rahat nefes alabildim. Beni rahatsız eden geride bıraktığım insanlar değil, düğün kıyafetlerim, ailem ve düğündü. Büyük günün stresini Until Death and Beyond Bridal ile ilişkilendirmeye başlamıştım, bu yüzden kapıdan her çıktığımda kendimi daha iyi hissediyordum. Tabii tam tersine, içeri her girdiğimde daha kötü hissediyordum. Edward'ın kıyafet denemesi, Peter'ın tanıdığım bazı ölümsüzlerden daha iyi bir yetişkin olduğunu görmek, Asher'ın denemesi ve Kane'in Peter'dan dayak yemesi her şeyi yeniden eğlenceli hale getirmişti. Eğlenceli olan her şey insanlarla ilişkiliydi, hiçbiri gelinlik dükkânı ve kıyafetlerle ilgili değildi. Bu kadar uzun süren şey gelinliğimdi çünkü önüme gelen her tasarımdan nefret ediyordum ama Jean-Claude sonunda bir tane seçmeme yardım etmişti. Ben plajda yarı resmi giyinen bir kızdım ya da yakın arkadaşlarınız ve ailenizle gerçekten sevdiğiniz küçük bir kilise düğünü yapardım, peki düğünün gösterişli bir şekilde başlayıp oradan yükseldiğini düşünen biriyle nasıl evleniyordum?

"Çünkü onu seviyorsun," dedi dükkânın yanındaki sokaktan gelen bir erkek sesi.

Gülümseyerek döndüm. "Hey, Damian."

Gölgelerin arasından sokak lambasının havuzuna doğru adım attı. Bir metre boyunda Danimarkalı Viking ihtişamına sahipti ama kızıl saçlı, yeşil gözlü ve solgun olduğunu söylemek onu tam olarak anlatmıyordu. Bin yıldan uzun bir süre güneş ışığına çıkamayan bir kızıl saçlıya ne oluyorsa o da oydu. Taze kanın parlak kırmızısı saçlar, gerçekten süt gibi bir cilt

Beyaz, Jean-Claude'un Pamuk Prenses renginden ya da benim solgun beyazlığımdan bile daha soluk.

Orada öylece durmuş, aşıkların yaptığı gibi birbirimize gülümsüyorduk. İki kadın kıkırdayarak yanımızdan geçti ve Damian'ın fotoğrafını çekti. Ülkedeki ilk doğaüstü dans kulübü olan Danse Macabre'ın yöneticisi olarak işi için giyinmişti, bu da bu gece siyah saten bir bolo ceket ve altına ipek olduğunu anlamam için ışıkta parlayan orman yeşili bir gömlek giydiği anlamına geliyordu. Jean-Claude'la çıkmak bana ipeğin her türlü ışık altında nasıl göründüğünü öğretmişti. Diz üstü çizmelerin içine sokulmuş dar deri pantolon da tam Jean-Claude'a ama kulübün sahibi oydu, yani dekordan kıyafet kurallarına kadar her şey onun zevkiydi.

Kadınlar onunla fotoğraf çektirip çektiremeyeceklerini sordular ve o da gülümseyerek kabul etti. Üçüyle de özçekim yaptılar, sonra iki kadın tek başına, Damian gülümseyip harika görünürken, ama bu da işinin bir parçasıydı.

Taktik pantolon, büyük boy fermuarlı sweatshirt ve cross-trainer'larla gelinlikçinin kapısında durmuş beni izliyor ve görmezden gelinmekten mutlu oluyordum. Sweatshirt tüm silahlarımı kolayca saklıyordu; belimde Springfield EMP ve yanında rozetim, diğer tarafta çapraz çekiş için bir Sig Sauer P238 ve kemerimin diğer tarafında iki cephane taşıyıcı. Cephane taşıyıcıların arkasında sabit bıçaklı bir Spyderco vardı. Genelde taktığım sırt kılıfındaki büyük bıçağı takmamıştım, böylece ergen bir çocuk gibi tüm sandalyelere çökebiliyordum ya da bunu yaptığımda üvey annem bana böyle söylemişti. Eşleşen bıçaklarıyla birlikte iki bilek kılıfını da takmıştım. Onları o kadar uzun yıllardır kullanıyordum ki, kollarımın etrafında hissetmek güven vericiydi. Daha şık kadın kıyafetleriyle bunların hepsini gizleyerek taşıyamazdım, en azından kolayca taşıyamazdım. Moda anlayışımın olmaması dışında neden yıllardır böyle giyindiğimi hatırlamaya başlıyordum. Neyse ki Jean-Claude ikimize de yetecek kadar moda anlayışına sahipti.

Damian'ı hayranlarının elinden kurtarmayı ya da arabama ve olay yerine doğru giderken el sallamayı düşünüyordum ki onlar yine kıkırdayarak yollarına devam ettiler. Hiçbir zaman çok fazla kıkırdayan bir kadın olmamıştım ve kıkırdamam gerekiyorsa bunu genellikle özel olarak yapardım.

Damian'a doğru yürümeye başladım ama kulüp için giyinmiş başka bir kadın grubunun bu doğru geldiğini fark ettim. Onun bu kadar kalabalık bir grupla ya da hemen arkalarındaki iki çiftle poz vermesi için zamanım yoktu. Damian kolumdan tuttu ve beni kaldırımdan görünmeyecek şekilde ara sokağa çekti.

Bizi daha derin gölgelerin olduğu bir kuyuya geri soktuğunda gülüyordum. Bu bir kıkırdama değildi ama kahkaham normalden biraz daha yüksekti. Kollarımı beline doladım, ona sarılırken parmaklarım ipeği ve altındaki bedeni okşuyordu. Silahlarımdan kaçınmak için kollarını sırtımın daha yukarısına koydu. Sonunda birbirimize olabildiğince yaklaştık.

Bana gülümsedi. "Silahlarınızı daha geride taşıdığınız için gerçekten minnettarım, böylece yaralanma riski olmadan size sarılabilirim."

Ön daha sıkı sarıldım, böylece vücudunun henüz beni görmekten mutlu olmadığını hissedebiliyordum. "Henüz beslenmedin, yoksa beni görmekten daha mutlu olurdun."

Parmak uçlarıyla yüzümün yan tarafını okşadı. "Seni gördüğüme her zaman sevindim," dedi.

"gereken bir suç mahalli var," dedim.

tutuşu gevşedi. "İnsanlar tehlikede mi?"

"Hayır, kurban çoktan öldü. Ben sadece uzmanlığımı sunuyorum."

Gülümseyerek tekrar sarıldı. "Ne kadar zamanın var?"

"O kadar da değil, hem de ara sokakta, gerçekten mi?" Tekrar güldüm ve bu kesinlikle bir kıkırdama değil, erkeklerin barlarda başlarını çevirip bunu yapan kadını bulmalarına neden olan türden bir gülüştü. Beni giyinmiş görünce hayal kırıklığına uğrayacaklardı.

"Cinsel ilişkiyi kastetmemiştim," dedi gülerek, "ve bu gece Jean-Claude ile randevu geceniz. Ben bir öpücük düşünüyordum."

"Bir öpücük yapabilirim."

eğildi ve ben de parmak kalkarak onu karşıladım, bunu yaparken vücudumu onunkine doğru kaydırdım, eğer bu gece kan almış olsaydı bu çok daha heyecan verici olurdu. Bunu yapana kadar vücudu hiçbir şeye tepki veremezdi.

Vücudu benimkine karşı sessizken öpüştük, en azından belden aşağısı. Belden yukarısında elleri vücudumda gezindi ve göğüslerime dokunabilmek için beni yeterince geriye çekti. Bu bana keşke daha düşük yakalı bir tişört giyseydim ya da daha açık bir tişört giyseydim dedirtti. Ellerim gömleğinin ipeğinde gezindi ve bir açıklık aradı.

Dudakları boynumdaki büyük nabzın hemen üzerinde durana kadar boğazımdan aşağıya doğru öptü. Tereddüt etti ve onun ihtiyacının benim ihtiyacımmış gibi içimde yuvarlandığını hissettim. Jean-Claude'un insan hizmetkârı olduğum gibi o da benim vampir hizmetkârımdı ama metafiziği kontrol etme konusunda yüzlerce yıllık tecrübem yoktu. Bu yüzden bazen kimin kimi kontrol ettiği biraz bulanıklaşıyordu.

Alçak sesle ve dikkatle konuştum, sesimin kontrolünü kaybedersem daha fazlasının kontrolünü kaybedeceğimizden korkuyordum. "Neden beslenmedin?"

"Bu gece kulüpte yemek yemeyi planlıyordum." Sözlerini boğazımda hissetmek bile nabzımı hızlandırdı.

" zamanki gibi," diye fısıldadım.

"Evet," dedi ve sonra nabzımın üzerinde yaladı, sadece dilinin bir fiskesi, ama benden küçük bir istemsiz ses çıkardı.

"Polis beni bekliyor." Rozetinin üzerinde *U.S. Marshal* yazan yetkin bir yetişkin gibi yüksek sesle söyledim ama vücuduna yapışıp kaldım.

Damian dudakları tenime değmeden konuşabilecek kadar boynumdan çekildi. "İçeride düğün kıyafetlerini deniyor olmam gerekiyordu," dedi. Gözleri yemyeşildi; gücü yayılmış ve göz bebeklerini yutmuştu, böylece gözleri parlıyordu. Eğer onun efendisi olmasaydım, o gözlerle beni büyüleyebilirdi. Kontrolümü bırakıp beni yuvarlamasına izin verebilirdim, kanımı almasına izin , bizi

seks yapalım. Ondan uzaklaştım, böylece ona yapışmak yerine ayakta duruyordum.

"Kıyafet denemeli ve Danse Macabre'de çalışmaya başlamalısın," dedim ama o gözlere bakmamak için bakışlarımı indirdim. istememizi sağlayan şey onun büyüsü değil, benimkiydi.

"Senin gidip polislik yapman gerekiyor," dedi. "Bizim

yetişkin olmamız gerekiyor," dedim.

"Evet, var, ama benim seni istediğim kadar senin de beni istemeni seviyorum."

Başımı kaldırıp baktım; gözleri olabildiğince sıradanlaşmıştı, ki bu pek de sıradan sayılmazdı. Hâlâ tanıdığım en yeşil gözlere sahipti. Bir kedinin gözleri gibi gerçek yeşil, çoğu insanın yeşil dediği gri-yeşil, mavi-yeşil ya da ela değil. Gözlerini güzelleştiren vampir güçleri değildi; ölmeden önce bile hep bu renkteydiler.

"Randevu gecemizi planladık," dedim gülümseyerek.

Sokağın loş ışığında bile dişlerinin parıltısını gösterecek kadar geniş gülümsedi. "Sen, Nathaniel ve ben."

Ben de sırıttım. "Evet, gerçi Angel dörtlü olup olmayacağını sorup duruyor."

"Hayır demedim, sadece bu gece olmaz."

"Bunu ertelemeye devam edersen Angel'ın kendini güvensiz hissetmesine neden olacaksın," dedim.

Güldü. "Hiçbir şey Angel'ı güvensiz yapamaz, o çok güzel ve bunu biliyor."

"Haklısın, ama tüm kendine güvenen kadınlar gibi sen hayır demeye devam edersen seksi sonsuza kadar masada tutmayacaktır."

"Hayır demedim. Sen ve Nathaniel ile dörtlü olmasını istediğimi söyledim, bu da hepimizin programını değiştireceğimiz anlamına geliyor."

"Gerçek poliamorinin çığlığı 'Takvimimi kontrol edeyim'dir" dedim.

İkimiz de güldük. Sonra birbirimize bakakalmıştık.

"Sana veda öpücüğü vermek istiyorum," dedi.

"Ben de sana veda öpücüğü vermek istiyorum ama sanırım ikimizin de işe gitmesi gerekiyor."

"Hayır, Jean-Claude ile buluşacağın gece için hazırlanman gerekiyor." "Haklısın, yüzden şimdi gidip yapmam gerekeni yapacağım ve
Yapman gerekeni yapacaksın," dedim.

"O zaman git," dedi bana bakarak. O gitmemi istemiyordu, ben de aramızda havada asılı duran arzuyla gitmek istemiyordum. Kanımızı paylaşabilseydik ya da seks yapabilseydik, bir dahaki sefere kadar doyurulmuş olacaktı. Üçümüz hâlâ güç dinamiklerini çalışıyorduk. Nathaniel benim aramam gereken leopardı; işlerin nasıl yürüdüğünden o sorumlu olmamalıydı ama üçlü ilişkimizden ne istediği konusunda çelişkiye düşmüyordu. Damian'ın çatışmalarının üstesinden gelmesine yardım etmişti, sonra bana, yani şimdi hayatımda arzuladığım başka bir vampir vardı. Yine de Damian'a aşık değildim, henüz değil.

"Ben gidiyorum," dedim.

"Git," dedi ve kendisinden çok memnun görünüyordu, ondan uzaklaşmakta bu kadar zorlanmamdan memnun.

Ona gözlerimi devirdim ve ara sokaktan kaldırıma ve artan kalabalığa doğru yürüdüm. Cipimi bulup olay yerine gitmeliydim, böylece üzerimi değiştirip Jean-Claude ile randevuma çıkabilecektim.

"Beni istemeni seviyorum, Anita."

Biliyorum diyecektim ama Damian Angel güvende değildi, bu yüzden "Ben de seni istediğimi seviyorum Damian" dedim. Ciddiydim ama her ihtimale karşı arkama bakmadan yürümeye devam etmeye dikkat ettim.

5

Yanımda 1.80 boyundaki Dolph'la birlikte bir sürü cesedin yanında duruyordum. Kaptan Dolph Storr çoğu insandan uzun boyluydu ama ben .80 boyunda olduğum için odadaki en küçük kişi olmaya alışmıştım, bu yüzden beni hiç rahatsız etmemişti. Saçları hâlâ koyu renkti ve kulaklarına değmeyecek şekilde kafasına yakın kesilmişti. Takım elbiseleri günün ya da gecenin hangi saati olursa olsun her zaman dolaptan yeni çıkmış gibi görünüyordu ve hala iri yapılıydı ama bir futbolcu ya da güreşçi gibi düzgündü. Ayakkabılarımızın üzerinde plastik patiklerle duruyorduk, onun parlak mokasenleri ve benim spor ayakkabılarım. Yaklaşan düğünüm ne kadar gösterişli olursa ben de o kadar rahat giyiniyordum; Jean-Claude ile ilk tanıştığımız, modayı kıçımdan ısırsa tanımayacağım zamanlara geri dönmüş gibiydim. Bunun yaklaşan düğünün beklentilerine karşı isyan etmenin bir yolu olduğunu fark ettim, ancak bazen sizin için işe yarayan başa çıkma mekanizmalarını kullanmanız gerekir.

Ceset aslında siyah kemiklerden ibaretti ve kafatası, insan dişlerinin ortasındaki sivri dişleri öne çıkaran son bir sessiz çığlıkla açılmıştı. Cesedin hareketsiz olduğunu, yandığında öldüğünü, dolayısıyla çığlık atmadığını biliyordum ama yanmış kalıntıların arasında sıkışıp kalmış açık ağza bakarken bu fikri aklımdan çıkaramıyordum. Halıya açılmış neredeyse oval bir deliğin harabesi içinde iki büklüm yatıyordu. Açık perdelerin bir tarafı zar zor yanmıştı, hızlı düşünen hizmetçi yangın söndürücüyle içeri girip onu kurtardığında alev almaya başlamıştı.

Odanın geri kalanı. Aslında, odanın olağanüstü az bir kısmı yanmıştı.

"Vampirler odaya bu kadar dokunulmaması için çok hızlı ve sıcak yanarlar; hizmetçi kız yangın söndürücüyü çok çabuk kullandı," dedim.

"Öyleydi, odanın büyük bir kısmı hâlâ sağlam olduğu için çok şanslıyız."

Pete McKinnon arkamızdan, "New York otelindeki gibi bir sahne daha görmek istemiyorum," dedi. O bize katılırken arkamıza baktık ve birdenbire çok büyük bir erkek sandviçinin çok küçük ortası oluverdim. McKinnon'ın omuzları Dolph kadar genişti ve boyu Dolph kadar olmasa da 1.80'in üzerindeydi. Üniversitede birlikte futbol oynamışlardı ama Dolph'un saçları her zamanki gibi neredeyse siyahken, McKinnon'ınkiler altı yıl önce tanıştığımızdan daha fazla beyaz içeren griydi. Dolph neredeyse hiç değişmemiş görünüyordu ama Pete daha yaşlı ve yorgun görünüyordu, tıpkı onunla tanıştığımda olduğu gibi. Orta bölgesinde biraz daha kilo almıştı ama fazla değil.

İkimizin de olay yeri eldiveni taktığımızı ve bunun hiçbir şeye, hatta birbirimize bile dokunmak anlamına gelmediğini fark etmeden önce ona elimi uzattım. "Merhaba ve büyük komite görevine terfi ettiğiniz için tebrikler," dedim.

"Teşekkürler, işin Washington DC'ye kalıcı olarak taşınmayı gerektirdiğini bilseydim tereddüt edebilirdim. Karım çocuklardan ve torunlardan bu kadar uzakta olmaktan pek memnun değil."

"Uzmanlığına sevindim Pete," dedi Dolph, "ama nasıl bu kadar hızlı yere inebildin?"

"Diyelim ki St. Louis şu anda bazı DC görev güçlerinin özel ilgi alanına giriyor."

Dolph, "Suç mahalime erişmek istiyorsan bunu detaylandırman gerekecek," dedi.

Bunu ilk Dolph'un söylemesine sevindim.

McKinnon ona bir bakış attı, sonra bana baktı. "Tamam ama odayı boşaltabilir miyiz?"

"Yapabiliriz," dedi Dolph ve herkese dışarı çıkmalarını ve bize yer açmalarını söylemeye başladı. Kimse itiraz etmedi, sadece hareket ettiler ve kapıyı saygıyla arkalarından kapattılar. Yanmış halının ve kıtırlaşmış perdelerin kokusu daha güçlüydü, ama normal bir insan cesedinde olduğu kadar yanmış et kokmuyordu; vampir eti bizimkinden çok farklı yanar, daha temizdir. Pişmiş et gibi değil de başka bir şey gibi. Bu başka şeyin ne olduğunu pek çok alandaki uzmanlar hâlâ anlamaya çalışıyor.

"St. Louis neden Doğaüstü İşler Gözetim Komitesi'nden özel muamele görüyor?" Dolph sordu.

"İlk Günışığı Cinayeti gerçekleştiğinde, güç sahipleri bunun buraya da sıçramasından korktular."

"Bu arada bu isimden nefret ediyorum; 'Günışığı Cinayetleri' kulağa çok neşeli geliyor. Sanki vampir korkunç bir şekilde ölmemiş gibi gösteriyor," dedim.

McKinnon, "Yalnızken onlara başka bir şey diyebiliriz," dedi.

"Telefonda o ifadeyi kullanarak seni kırdım mı?" Dolph sordu.

"Hayır, Dolph, sadece ... basın olayı küçümsüyor gibi görünüyor." "Günışığı Cinayetleri gazetelerin en önemli haberi olmaya başladı.

Her haber sitesi," dedi McKinnon.

"Ben haberlerden uzak duruyorum," dedim.

"Düğün spekülasyonları yüzünden mi?" diye sordu.

"Evet."

"Neden buradasın, Pete? Neden bu kadar hızlısın?" Dolph sordu. "Nedeni büyük düğün."

O zaman ona baktım; yüzü hiçbir şey ele vermiyordu. İtfaiyeci ve kundakçılık araştırma uzmanıydı ama her zaman bir polis gibi boş bir yüz ifadesi takınmıştı. Belki de kundaklama soruşturmalarında uzmanlaşmıştı?

"Jean-Claude ile evliliğimi mi kastediyorsun?"

"Evet."

"Neden benim düğünümde Doğaüstü Gözetim Komitesi'nin en üst düzey yetkililerinden biri şüpheli bir ölüm için St. Louis'de olsun ki?" Bir ipucu bulmak için yüzünü inceledim ama gözlerime bakmadan ayaklarımızın dibindeki kalıntılara devam etti. Gözlerinde göreceklerimden mi korkuyordu, yoksa bana bir vampirmişim gibi mi davranıyordu ve bu yüzden mi gözlerimin içine bakmıyordu? Umarım öyle değildir, çünkü Pete McKinnon'ın söylentilere inanması beni üzerdi.

"sadece bir şüpheli ölüm değil Blake, yüzlerce ölüm var."

"New York'taki otel yangınını kastediyorsun," dedim.

Başını salladı.

"Ölü sayısının yüzün üzerinde olduğunu duydum," dedim.

"Yüz seksen sekiz," dedi. Tam sayıyı biliyor olması iyiye işaret değildi. Muhtemelen aklından çıkmayacağı anlamına geliyordu. Yıllar sonra elliden çok seksene yaklaştığında muhtemelen New York yangınında ölenlerin sayısını hâlâ söyleyebilecekti.

"Kimse bunun için kredi talep mi?" Ben sordum.

"Hayır, aslında tüm nefret gruplarının hiçbir şeyi bu kadar sert ve bu kadar sık inkar ettiğini görmemiştim."

"Genellikle bir vampiri öldürdükleri için övgü almak için yaygara koparırlar," dedim.

"O zaman sadece vampir ölür ama New York'ta perdeleri kim açtıysa yüzlerce sıradan insanı tuzağa düşürdü. Şafaktan hemen sonra açmışlar, neredeyse herkes hala odalarında uyuyor." Hafifçe yanmış pencereye baktı ama gözlerinde, bu olaydan çok uzakta, başka bir kundaklama olayını gördüğünü anlamamı sağlayan bir bakış vardı.

"Yani, Humans First ve HAV New York davasıyla ilgilerini inkâr mı ediyorlar?" Ben sordum.

"Vampirlere Karşı İnsanlar, davalarını ilerletmek için şiddete göz yummadıklarını belirttiler, ki genellikle göz yummazlar" dedi.

"Önce İnsan şiddet uygular; yaklaşık altı, yedi yıl önce buradaki Ebedi Hayat Kilisesi'ni bombalayanlar onlardı," dedim.

"Seni de vurmaya çalışmadılar mı?" McKinnon sordu.

"Evet, HAV çoğunlukla vampirlerden nefret ediyor ve şekil değiştirenleri bir hastalığın kurbanları olarak görüyor ama Önce İnsan benim gibi büyücüler de dahil olmak üzere tüm doğaüstü varlıklardan nefret ediyor."

Dolph, "HAV, diğer insanlara karşı asla bu kadar dikkatsiz olmayacaklarını söylüyor," dedi.

"Diğer cinayetlerin hiçbirini üstlenmediklerini mi söylüyorsunuz?" diye sordum.

"Duyduğum kadarıyla hayır," dedi Dolph.

McKinnon, "Humans First, perdeleri açıp güneş ışığının işini yapmasına izin vermenin onlar için çok pasif olduğunu söylüyor. Vampir uyumak yerine acı çekmeli."

"Bunu alenen mi söylediler?" Ben sordum.

Yorgun gözlerine asla ulaşmayan küçük bir gülümseme verdi. "Hayır, basını idare etme konusunda ilk başladıklarından daha iyiler, ama özel röportajlarda bunun vampirleri öldürmenin korkakça bir yolu olduğunu düşünüyorlar."

"Vampir yeterince acı çekmediği için mi?" diye sordum.

"Onun gibi bir şey."

"Peki, Anita'nın yaklaşan evliliğinin Günışığı Cinayetleri ile ne ilgisi var?" Dolph sordu.

"Cinayetlerle bağlantılı olduğunu söylemedim."

"Peki St. Louis'de bu cinayetlerden ilki işlenirken neden aynı anda benim yaklaşan düğünümden bahsettiniz?"

"Ah, tamam, bunu kötü idare ettim. Başkentteki patronlarım hiç mutlu olmayacak."

"Sen hatalar yapmazsın, Pete," dedi Dolph.

"Seninle ilk tanıştığımda, bana pirokinetik olduğunu düşündüğün bir kundaklamayla ilgili dosyaları getirmiştin. İşini riske atıp

İzin almadan önce beni getirin çünkü insanların bir sonraki yangına yakalanmasını istemediniz" dedim.

"Hatırlıyorum," dedi. Bana o yorgun gözlerini çevirdi, sonra tekrar cesede baktı.

"Patronlarınızın bize söylemek için beklemenizi istediği neyi şimdi, bugün bilmemize ihtiyacınız var?" Ben sordum.

Bana gülümsedi ve ardından "Düğününüzün nefret grupları tarafından hedef alınmasından korktuklarını" söyledi.

"Jean-Claude'un medyada bu kadar popüler olması nedeniyle nefret gruplarının bizden daha da fazla nefret ettiğinin farkındayız. Nefret gruplarının hazmedemeyeceği kadar çok olumlu basın var."

Başını salladı ve gülümsemesi soldu. "Sıradan nefret gruplarından ve senin ve niyetinin zorunda olduğundan emin olduğum sıradan şeylerden bahsetmiyorum, bu cinayetlerin arkasındaki her kimse özellikle seni ve Jean-Claude'u hedef alıyor. Size yakın insanlara zarar vermek istiyorlar." Kaşlarımı çatarak ona baktım, sonra tekrar Dolph'a döndüm. "Bu vampirin kasabaya yeni geldiğini söylemiştin, bizimkilerden biri değil."

"Bildiğimiz kadarıyla St. Louis'e hiç gitmedi."

Tekrar McKinnon'a baktım. "Kasabamıza yeni bir vampirin ölümü nasıl olur da Jean-Claude ve bana yönelik bir darbe olur?"

"Öyle olduğundan emin değilim, belki de sadece uygun bir hedefti, ama son zamanlarda aldığımız istihbarata göre bu arkasındaki grup" - duraksadı

-"Cinayetler Jean-Claude'u ve ona yakın olan herkesi öldürmek istiyor."

"Tüm nefret grupları söylüyor ve isterseniz onlara Günışığı Cinayetleri diyebilirsiniz, benim daha iyi bir ismim yok" dedim.

Başını iki yana salladı. "Size ayrıntı verememem ama Jean-Claude ve size karşı, Günışığı Cinayetlerini işleyen kişiyle bağlantılı, inandırıcı bir tehdit aldık."

"Ne kadar güvenilir?" Dolph sordu.

"Bu cinayet önce size anlatmak için St. Louis'deki ailemi ziyaret etmek üzere uçağa binecek kadar inandırıcı."

"Yani sırf Dolph ve bana Jean-Claude'a yönelik tehditlerden bahsetmek için mi aileni ziyarete geldin?"

"Jean-Claude ve sen, Blake, bunu göz ardı etmeyin. Bu grup her kimse, bağlantı kurmak için interneti kullanıyor ve diğer terörist faaliyetleri arayan bazı istihbaratımız onu yakaladı. Jean-Claude ve kraliçesinin ölmesini istiyorlar ve senin de düğünden önce ölmeni istiyorlar. Düğünü engellemek onlar için çok önemli görünüyor."

"Neden? Reklamın bu kadar iyi olması mı?" Ben sordum.

"Emin değiliz ama eşime ailemizi ziyarete gideceğimizi söyledim ve patronlarıma eşimin St. Louis'deki ailesini ziyaret etmek istediğini , böylece size bunu söyleyebildim."

"Bunun için teşekkür ederim, Pete," dedi Dolph.

"Anita'nın senin için aileden biri gibi olduğunu biliyorum ve evet, birkaç yıl önce aranızın bozuk olduğunu da biliyorum ama hangi aile kendi arasında kavga etmez ki? Bunu bilip de bir şey ve bir sonraki buluşmada seninle yüzleşmek zorunda kalmayı istemedim "- bana baktı

-"Siz iyi bir polissiniz ve iyi adamlardan, iyi insanlardan biri olmak için elinizden geleni yapıyorsunuz, bugünlerde insanları rahatsız etmeyecek herhangi bir terim."

" 'İyi çocuklar' benim için sorun değil," dedim.

Gülümsedi. "Bildiğim iyi oldu ama sen iyi adamlardan birisin Blake ve dedikodular senin hakkında ne derse desin, insan ve doğaüstü arasındaki ayrımın her iki tarafında da insanları güvende tutmak için elinden geleni yapıyorsun. Bilmen gerekiyordu."

"Düğün sırasında güvenliğimizi artırmayı planlıyorduk ama beni uyardığınız için teşekkürler."

"Hayır, Blake, hâlâ anlamıyorsun; güvenliğini hemen şimdi artırman gerekiyor."

Dolph diğer adama baktı. "İnternetteki konuşmalarda bir zaman diliminden bahsediliyor muydu?"

McKinnon başını salladı. "Bu hafta bir şeyler planlıyorlar."

Ona bakakaldım. "Bu hafta, yani şimdi bu hafta mı?"

"Evet."

"Kahretsin." Telefonuma uzanmaya

başlamıştım bile. "Kimi arayacaksın?" diye

sordu.

"Jean-Claude ile başlayalım, sonra ... herkes, sanırım." Bunu düşündüm. "Ted Forrester olma hakkını elde etmek için şehirde, yani o da var."

"Forrester bu hafta şehirde mi?" Dolph sordu.

"O ve oğlu sadece birkaç gün kalmayı planlıyorlardı.
Aslında buraya gelmek için onu hazır halde bıraktım."

"U.S. Marshal Ted Forrester?" McKinnon sordu.

"Evet" dedim.

Dolph, "Başka bir tane daha var mı?" diye sordu.

"Ününü biliyorum; birkaç gün kalabilirse iyi olur."

"Bir telefon açıp bana söyleyebilirdin. Ben de Anita'ya söylerdim," dedi Dolph.

"Yapabilirdim ama o zaman piçleri yakalamaya yardım etmek için burada olmazdım. Günışığı Cinayetleri internet üzerinden işleniyor; grubun ana kısmının cinayetin işlendiği şehirde olması gerekmiyor, ancak burada St. Louis'de yapmayı planladıkları şey için sahada botları olması gerekecek. Liderleri yakalamak için en iyi şansımız bu."

"Ben ve Jean-Claude yem olarak."

"Sadece ikinizi değil, düğünden önce tüm güç yapınızı alaşağı etmek istiyorlar."

"Güç yapısını tanımlayın," dedim.

"Jean-Claude'un tüm işleri, Micah Callahan ve onun İnsan ve Lycanthrope Toplulukları Arasında Daha İyi Anlayış Koalisyonu, Rafael ve tüm kurtadamlar, müttefikiniz veya romantik partneriniz olarak görülen herhangi bir şekil değiştiren."

"Şekil değiştirenleri içeri biraz güneş ışığı alarak öldüremezler,"

dedim. "Hayır ve onlar da bunu biliyor Blake."

"Ayrıntıları biliyor musun?" Dolph benim için sordu.

"İnternette bile temkinli davranıyorlar ama tüm canavarları öldüren tek şeyden bahsedip duruyorlar. Yakan tek şeyin güneş ışığı olmadığını söyleyip duruyorlar."

"Ateş her şeyi öldürür," dedim ve telefonumu tekrar kaldırdım.

McKinnon, "Telefon ya da bilgisayar kullanmadan herkesle irtibata geçebilirseniz çok memnun oluruz" dedi.

"Analistleriniz telefon görüşmelerimi izliyor mu?" diye sordum.

McKinnon, "Amerikan vatandaşları hakkında casusluk yapmak yasadışı olur," dedi.

"Ama bu telefon görüşmesini yaparsam, patronlarınız bana kendilerinden izin almadan söylediğinizi öğrenecekler."

"Sadece bizimkiler değil, potansiyel olarak kötü adamlar da bildiğinizi bilecek. Hedeflerinin elektronik cihazlarına girmeye çalışmayacak kadar bilgisayar ve teknoloji meraklısıdırlar."

"Telefon olmadan herkesle nasıl iletişim kurabileceğimi sanıyorsun?" Yüzünü incelerken gözlerimi kısarak sordum.

Ben bir tehdit değilim, der gibi ellerini biraz açtı. "Sakin ol Blake, ben senin tarafındayım."

"O zaman korkakça davranmayı bırak ve sadece söyle, sabır asla benim en iyi erdemim değildir ve kurnazlık benim becerim değildir, bunu biliyormuş gibi konuş."

Neredeyse gülümsüyordu. "Dolph'un senin tüm yeteneklerini bildiğinden emin değildim."

Dolph, "Sorun yok Pete, Anita ve ben doğaüstü olaylarla ilgili farklılıklarımızı çözdük. O ve Jean-Claude, Lucille ve benimle birlikte bir akşam yemeği yiyip bazı şeyleri açıkladılar ve sonra Darren ve karısıyla birlikte evde bir yemek daha yediler. Bu yüzden hâlâ hayatta ve tüp bebek için sperm bağışlayabiliyor."

McKinnon, "Vampirlerin hamilelik taşıyamayacağını sanıyordum," dedi.

Dedim ki, "ama bir taşıyıcı anne ayarladık. Eğer işe yararsa, bu dünyada bir vampir çift için ilk taşıyıcı anne olacak."

"Ve tüm aran iyi mi?" diye sordu Dolph.

Başını salladı. "Öyleyim. Erica öleli sadece yirmi yıl oldu, Lucille ve benim sahip olduğumuz tüm anılardan bahsedebilir. Farklı bir seçim yapar , evet, ama oğlumu hiç bu kadar mutlu görmemiştim ve bunun da bir anlamı olmalı."

"Bu harika, ama son konuşmamızda o lanet vampirin Anita'ya gösterdiğinden daha fazla hakim olduğundan şüphelendiğini ve olay yerinde Anita'nın gözlerinin içini görebildiğini öğrenirsen rozetini elinden alacağını söylemiştin."

Gözlerimi Dolph'a diktim. "Gerçekten mi?" "Gerçekten mi?" dedim.

Utanmış görünüyordu. "O zamanlar vampirler ve şekil değiştirenler konusunda mantıklı değildim, bunu biliyorsun. Oğlumun hayatının gerçekte nasıl olacağını düşündüğümle ilgili kederimle yaptığım bazı şeyler için asla yeterince özür dileyemeyeceğim. Sana ve kurt adam arkadaşına yaptıklarımın bazıları rozetimi alabilirdin."

"," dedim.

"Yaptık." Diğer adama baktı. "İnsanlarıyla zihinden zihine iletişim kurabildiğini biliyorum. Bunu benim, Zerbrowski'nin ve en sık birlikte çalıştığı SWAT ekibinin önünde yaptı. Hiçbirimizin bu bilgiyi diğer polislerle paylaştığından emin değilim."

"Ona o kadar sadık mısın?"

"O bunu hak etti."

"SWAT memurlarından bile mi?"

Dolph, "Görünüşe göre öyle, yoksa diğer polislerden daha fazlası şimdiye kadar konuşmuş olurdu," dedi.

"Nereden biliyorsun?" Ben sordum.

McKinnon gözlerini saklayarak tekrar benden uzağa baktı. Jean-Claude'un güçlerini kullanarak onu okuyabileceğimden, hatta belki de büyü yapabileceğimden endişeleniyordu. Bunu başka bir gün için dosyaladım.

"Fark eder mi?"

"Öyle, ama şu anda hiçbir şey halkımla temas kurmak kadar önemli değil, ama bir iğne koy, McKinnon, çünkü tekrar soracağım."

"Daha azını beklemezdim."

Jean-Claude'a ulaşmama gerek yoktu, sadece ona daha fazla odaklanmalıydım. duyduğunu belli edecek şekilde nefes alıp verdi. Ben polisin yanındayken inanılmaz derecede dikkatliydi, çünkü

Bunların arasında en azından düşük seviyede psişik yeteneği olan şaşırtıcı sayıda kişi vardı. Nedenini bilmeseler de onları o karanlık sokağa girmekten alıkoyan içgüdüleriydi ve daha sonra kötü adamın onları beklediğini göreceklerdi. "Büyü" tüylerini diken diken edebilir ya da bir saldırı gibi adrenalin patlaması yaşatabilirdi. Her iki durumda da, Jean-Claude metafiziksel olarak bağlı olduğum herkesten daha fazla bununla başa çıkmayı öğrenmişti, ama Damian dışında yüzyıllarca daha fazla pratiği vardı. Kızıl saçlı vampir Jean-Claude'dan beş yüz yıl daha yaşlıydı ama asla Jean-Claude gibi, hatta Asher gibi usta bir vampir olamayacaktı. Damian'ın çağırabileceği bir hayvan yoktu ve Jean-Claude'a yaptığım gibi bir insanı hizmetkâr yapmayı hiç denememişti. Bir şeyde kimin en iyi olduğu her zaman yaş ve deneyimle ilgili değildir, bazen yetenekle ilgilidir. Jean-Claude'da vardı, Damian'da yoktu.

Yüksek sesle, "Kafamın içinde bundan daha yüksek sesle konuşabilirsin, odadakilerin hepsi dost" dedim.

Jean-Claude bağlantıyı açtı ve ben bir anda onun kafasının içindeydim. Kendimi sabitlemek için uzandığım ama hiçbir şeye yeterince yakın durmadığım için yeterince kafa karıştırıcıydı. Kolumda bir el hissettim ve bunun Dolph mu yoksa McKinnon mı olduğundan emin olamadım çünkü "gözlerim" başka bir yerdeydi. Önündeki tuvalet masasını gördüm ve etrafı ışıklarla çevrili bir ayna hissine kapıldım. Guilty Pleasures'ın sahne arkasındaydı; sahneye nadir çıkışlarından birini yapacağını neredeyse unutmuştum, bu da önüne saçılmış göz farları ve diğer makyaj malzemelerini açıklıyordu. Genelde sadece gösterileri tanıtır ve sahneye çıkan diğer dansçıların arasında kalabalıkla konuşurdu ama ayda bir kez sahneye çıkardı. Yaklaşık her üç ila dört ayda bir oluyordu ama bazı yaşlı vampirler onun kralları olduğundan ve kralların sahnede popolarını sallamaması gerektiğinden şikâyet ediyorlardı ama onlar sızlanınca yılda dört kez yerine ayda bir kez yapıyordu. Çift olarak çalışmamızın birden fazla nedeni vardı; diğer insanların beklentilerine karşı ortak bir parmak hareketi bunlardan biriydi.

"İyi misin, Blake?" McKinnon'ın sesi.

Dolph'un sesi daha yakındı. "O ."

Dolph'un vampir güçleri konusunda bu kadar iyi davrandığını bilmek, Jean-Claude'un son birkaç dakika içinde öğrendiklerimi bilmesine izin verecek kadar geri çekilmeme yardımcı oldu, ama onun ve benim nerede ayrıldığımızı anlayamayacak kadar kafasının içine girmeden. Bu kadar derinden, neredeyse bir beden değişimi gibi paylaşma yeteneği, başlangıçta beni korkutan şeylerden biriydi. Hâlâ en sevdiğim kısım değildi ama bunu yapabildiğimiz için Jean-Claude kendisinin ve tüm insanlarımızın içinde bulunduğu tehlikeyi sihir gibi, belki de sihirle biliyordu. Psişik yetenekler ile büyü arasındaki çizgi çok inceydi ve gittikçe inceliyordu ya da belki de benim yeteneklerime büyü yerine psişik diyebilmem hanımefendinin çok fazla itiraz etmesinden kaynaklanıyordu.

Ellerim makyaj masamın üzerindeki makyaja değdi, onun elleri de makyaj masasına değdi ve beni o kadar uzağa çekti ki görünmez bir kamera gibi tam üzerinde asılı kaldım. ayrı kaldığımızda, havada asılı durup aşağıya bakıyormuşuz gibi bir görüntü vardı. Jean-Claude gözlerinin etrafına dramatik bir sahne makyajı yapmıştı; tüm maviler, siyahlar, griler ve gümüşteki bir şey gözlerini neredeyse siyah denecek kadar koyu bir maviden, kobalt mavisi diyebileceğimiz daha açık bir renge dönüştürmüştü. Sanki gözlerini son ışık geceye karışmadan hemen önceki maviden, gökyüzünün cerulean ile safir arasında gezindiği alacakaranlığa çevirmişti. Omuzlarına dökülen mükemmel siyah bukleleri ya da üzerinde daha önce hiç görmediğim bir gömlek giydiğini anlamam birkaç saniye sürdü. Aklıma bunun makyajla uyumlu bir kostüm olduğu düşüncesi geldi.

"Anita, iyi misin?" Dolph söyledi.

Gözlerimi gerçekten kapattım ama bu kafamın içinde Jean-Claude'u görmemem hiçbir işe yaramadı. Yüce İsa, ve ben onunla evlenmek üzereydim. Ona aşıktım, onunla yıllarca birlikte yaşamıştım ve yine de böyle anlarda onun güzelliği

beni çözdü. Onun büyüsüne kapılmamak için bu kadar uzun ve zorlu bir mücadele vermiş olmama şaşmamalı.

"Bu gece kulüpte görüşürüz," dedim. Kulağa ani geldiğinin farkındaydım ama tepkiyle savaşmanın bir yoluydu bu. Yıllardır Jean-Claude'a karşı tepkilerimi bastırmanın bir yolu olarak huysuz ve etkilenmemiş olmayı kullanmıştım.

"Hâlâ başka biriyle mi konuşuyor?" McKinnon sordu.

"Evet," dedi Dolph.

Jean-Claude, "Bu gece seni yeni elbisen ve ayakkabılarınla görmek için sabırsızlanıyorum, *küçük* hanım," diye fısıldadı.

"Ne giydiğini ya da giymediğini görmek için sabırsızlanıyorum," dedim ve sadece onu kıyafetleri dışında düşünerek tekrar gözlerine daldım. Eğer Dolph kolumu tutmasaydı gerçekten düşecektim, sanki gözleri içinde boğulabileceğim karanlık bir su havuzuymuş ve ölene kadar her nefesin tadını çıkaracakmışım gibi. Bu korku, Jean-Claude'a karşı duyduğum çekimle uzun süre mücadele etmeme yardımcı olmuştu. Onun vampir izleri benim ölülerle olan doğal yeteneğimle birleştiğinde beni bundan daha güvende tutmalıydı. Yanlış olan neydi?

"*Ma petite*, birden karşı konulmaz mı oldum?" Sesindeki gülümsemeyi duydum; yüzünü ve en baştan çıkarıcı gülümsemesini görebilmek için geri çekilmeme yardımcı oldu. Tüm o egzotik makyajı tekrar görebiliyordum. Nefes kesiciydi. Onu görünce göğsüm sıkışmaya başladı. Sanki ve o da karşı koyamayacağım bir mıknatısmış gibi yeniden gözlerinin içine düşmeye başladım. İlk tanıştığımızda tırnaklarımı elime geçirmiştim, böylece acı çekerek cazibesine karşı koyabilecektim ama şimdi başka seçeneklerim vardı. O güzel yüze, o karşı konulmaz güce karşı güç uyguladım ve Jean-Claude sanki onu bir bıçakla kesmeye çalışmışım da kanımı akıtmamak için kendi bıçağını kullanmak zorunda kalmış gibi karşılık verdi. Sanırım ikimiz de hazırlıksız yakalandık ve tepki verdik. İkimiz de neredeyse saf bir güçle saldırdık. Jean-Claude bağlantımızı kesti, böylece birbirimize daha fazla zarar veremedik ama o kadar güçlüydü ki neredeyse

Dolph'un eli kolumdaydı. Hareket o kadar ani oldu ki Dolph'tan kurtuldum ve düşmeye başladım. Jean-Claude bağlantıyı kapatarak ikimizi de korumaya çalışmıştı ama kurbanımızın yanmış kalıntılarının içine düşmemi engelleyen McKinnon ve Dolph oldu.

"Bu da neydi böyle?" McKinnon sordu. "Onu

hiç böyle görmemiştim," dedi Dolph.

Olay yerindeki halıya değen tek şey eldivenlerim ve patiklerim olduğu için dört ayak üzerinde durdum. Belki adamların dizleri önümde olmasaydı diz çökebilirdim ama bir yanım nerede olduğumu hatırlıyordu, çoğum hatırlamasa bile. Jean-Claude'a karşı hiç bir tepki vermemiştim, sadece zihnimden zihnime temasla bile. Artık titremem geçene kadar yerde kaldım, sonra parmak uçlarımla ve ayaklarımın toplarıyla kendimi yukarı doğru ittim. Jean-Claude'un dansını görmek için olay yerinden kaçmak istediğim bir an yaşadım. Dürtü o kadar büyüktü ki kapıya doğru dönmeye başladım ve kendimi yakaladım.

"Kendimi hiç böyle görmemiştim,"

dedim. "Ne dedin sen?" Dolph sordu.

Kendimi tekrar ettim.

"Ciddi misin?" McKinnon sordu.

Başımı salladım. "Çok ciddiyim. Jean-Claude ve ben daha sonra küçük bir konuşma yapacağız."

McKinnon, "Sesin mutlu gelmiyor," dedi.

Ona baktım ve bu iyi bir bakış olmalıydı çünkü ellerini kaldırdı. "Üzgünüm Blake, sadece yorum yapıyordum."

"Belki de yorumlarınızı daha sonraya saklamalısınız."

Jean-Claude'un "sesi" yine kafamın içindeydi. Tüm kalkanlarımı devreye sokmaya başladım ama o "Ben değilim" dedi.

Tereddüt ettim, kafamda sessiz bir "*ne"* oluşturamayacak kadar stresliydim ama Jean-Claude *ne* demek istediğimi anlamıştı, çünkü şöyle dedi: "Bana karşı direncini azaltan şey ben ya da sen değiliz. Bizim dışımızda bir şey."

"Kahretsin," dedim gerçek bir hisle ve tenimi üşüten bir korkuyla.

"Sorun nedir?" Dolph sordu. "Saldırı

altındayız," dedim.

"Nerede?" Dolph söyledi. "Destek göndereceğiz."

İlk düşüncesi bu olduğu için ona daha sonra sarılacağıma söz verdim. Şu anda başımı salladım. "O tür bir saldırı değil, fiziksel değil, büyüsel."

"Ne demek istiyorsun?" McKinnon sordu.

Başımı tekrar salladım. "Şu anda Jean-Claude ile iletişime geçtiğimde bir şey ya da biri bana müdahale etti demek istiyorum. Benimle fena dalga geçtiler. Onun tarafından büyülenmiş gibiydim. Yıllardır böyle olmamıştım; cehennem, yıllardır hiçbir vampir beni bu kadar kötü yuvarlayamadı."

"Jean-Claude'un kendini kaptırmadığından emin misin?" McKinnon sordu.

"Hayır, beni kazanmasının bu kadar uzun sürmesinin nedenlerinden biri bu tür şeylerden korkmamdı. Bunu kazara ya da gelişigüzel yapmazdı, düğün bu kadar yakınken olmazdı."

"Bekle," dedi McKinnon, "bunun düğünü iptal etmen için yeterli olacağını mı söylüyorsun?"

"Kesinlikle olurdu; eğer kafamı bilerek karıştırıyorsa, onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Bu metafiziksel tecavüz gibi bir şey ama gerçek şehveti ve daha da kötüsü aşkı ateşleyen gerçek bir afrodizyak. Eğer bana bunu uzaktan yapsaydı, bir daha asla onunla aynı odada olmak istemezdim. Bu çok tehlikeli olurdu, yani düğün olmazdı."

"Tamam ama düğünü gerçekten iptal etmiyorsunuz, değil mi?" McKinnon söyledi.

"Hayır, ama eğer Jean-Claude haddini aşmadıysa, o zaman başka bir vampir ya da cadıydı, o kadar güçlü bir şeydi ki, ben farkına varmadan uzaktan zihnimi becerdi." Bu düşünceyle midem sıkıştı. Etrafımdaki zincire uzandım

boynuma astım ve elimde tutabilmek için haçımı görüş alanıma çektim. Genellikle önünde olmasını istediğimde boynumda sallanmasına izin verirdim ama bu gece daha fazla güvenceye ihtiyacım vardı.

"Birinin seninle odada bile değilken seni bu şekilde yuvarlaması için ne kadar güçlü olması gerekir?" Dolph sordu.

"Güçlü, antik vampir gibi . Kahretsin, az önce babam aradı. O ve ailemin geri kalanı önümüzdeki hafta buraya geliyorlar."

Dolph, "Babanın her şeye rağmen seninle evlenmeye karar vermesine sevindim," dedi.

"Hayır, öyle değil. Sonunda Jean-Claude ile tanışmaya razı oldu ama yine de ondan vazgeçmemi ve kesinlikle bir vampirle evlenmememi istiyor."

"O zaman neden geldin?" diye sordu.

"Çünkü ısmarlama kıyafetler için şimdi prova yaptırmazsa, takım elbise asla zamanında hazır olmayacak. Babama, erken provaya gelmezse seçimini yapmış olacağını ve beni başka birini bulacağımı söyledim. Provaya gelecek ve Jean-Claude ile görüşmeyi kabul etti ama geri kalan her şey havada kaldı. Dürüst olmak gerekirse, koyu Katolik babamın bırakın benimle nikah masasına oturmayı, düğüne katılmaya bile yanaşacağını sanmıyorum."

"Lucille ve ben o buradayken onunla görüşebilir, Darren ve Erica ile aramızdaki sorunları nasıl çözdüğümüzü anlatabiliriz."

"Teşekkürler Dolph, eğer babam düğünden önce şehre gelebilirse harika olur."

"Ne demek istiyorsun, eğer?" McKinnon sordu.

"Büyük bir vampir saldırısı altındayken insan olan ve polis olmayan ailemin şehre gelmesine izin veremem. Eğer bu usta vampir beni alt edebilirse ailemin hiç şansı olmaz; hatta sevdiğim doğaüstü insanların çoğunun hiç şansı olmaz. Vampir güçlerine karşı çoğundan daha fazla doğal bağışıklığım var."

"Ailenin iptal etme, Blake." "Başka seçeneğim

yok, McKinnon."

"Aslında var."

"Sen neden ?"

"Gözetim komitesi bazı büyülü koruma protokollerini deniyor."

"Pete," dedi Dolph, "az önce memurlarımdan birine bir şey mi yaptın?"

"Bununla Blake'i etkilemek istememiştim. Eğer fırsat sahada nazikçe denememi söylediler."

Dolph aniden diğer adamın üzerine çıktı, sanki fazladan birkaç santim büyümüştü. Sanki sesinin kontrolünü kaybetmesi başka şeylerin kontrolünü kaybetmesinin habercisiymiş gibi, her kelimeyi neredeyse acı çekerek telaffuz ederek sordu. "Anita'ya ne yaptın?"

McKinnon ellerini silahsız olduğunu gösterir gibi açtı. Ne Dolph ne de ben buna inanıyorduk. "Bana ne yaptın sen, McKinnon?"

"Bizimle çalışan bir cadılar meclisi var. Bunun bir vampirin üzerimizdeki kontrolünü ortadan kaldıran bir büyü olması gerekiyordu, böylece zihin hileleri yapamazdı. Sizin kontrolünüzü elinizden alıp vampiri daha güçlü hale getirmemesi gerekiyordu."

"Bu neredeyse anlamsızdı," dedim.

"Katılıyorum," dedi Dolph.

"Tekrar deneyin, yavaşça ve net bir şekilde," dedim.

McKinnon birimizden diğerine baktı, sanki ellerini görmek istemişiz gibi kollarını biraz daha kaldırmıştı; bu şu anda işime geliyordu. "Cadılar tılsımın ya da büyünün, açıkçası hangisinin doğru terim olduğundan emin değilim ve Blake benden daha fazla büyü yaptığı için, en son ve en büyük büyü sözcüklerini bilmediğimi baştan belirtmek istiyorum."

"Peki, büyü ya da tılsımın tam olarak ne yapması gerekiyor?"

"Onu takan kişiyi vampirlerden korumak."

"Kutsal bir eşya da öyle," dedim.

"Sadece inançlı biriyseniz; ne kadar çok agnostik ve ateistin devlet işine girdiğini bilseniz şaşırırsınız."

"Şaşırmadım," dedim.

"Konuşmaya devam et, Pete."

Sanki Dolph'un benim tarafımda olmasını beklemiyormuş gibi en eski arkadaşlarından birine baktı. Pete kendini Dolph'un suç mahalline davet etmeden önce bunu iki kez kontrol etmeliydi. "Vampirin güçlerini yok etmesi gerekiyordu."

"Tam olarak hangi güçlerini ellerinden alacağız?" Ben sordum.

McKinnon zor bir soru sormuşum gibi gözlerini kırpıştırdı. "Zihin güçleri."

"Daha spesifik," dedim. "Ne kadar spesifik?"

"Tek bir büyü ya da tılsım ya da her ne haltsa, mümkün olan tüm vampir güçlerini kapsayamaz."

"Bunun süper güç, işitme ya da fiziksel herhangi bir konuda yardımcı olmayacağını biliyoruz" dedi.

"Fiziksel şeyleri saymıyorum bile, o yüzden sana bir kez daha sorayım. Giydiğin o lanet şey bir vampirin ne tür güçlerini elinden alacak?"

"Zihin güçleri, gözleriyle bizi büyülemek gibi."

"Az kalsın bir acemi gibi Jean-Claude'un gözlerinin içine düşüyordum, bu yüzden işe yaramadı."

"Bunun için üzgünüm ve düğün planlarını istememiştim."

"Doğruyu söylediğin için teşekkürler," dedim.

"Düğünü iptal etseydin ve babanla barışma şansını kaybetseydin, bir daha asla aynaya bakamazdım Blake."

"Bildiğim iyi oldu," dedim.

"Bu büyünün başka hangi vampir güçlerini durdurması gerekiyor?" Dolph sordu.

"Cadılar dedi ki ..."

"Cadıları otobüsün altına atma McKinnon; lanet olası sihri anlamadığını itiraf ettiğin halde Jean-Claude'la sanki o ve ben senin kobaylarınmışız gibi zihin yoluyla iletişim kurmam için beni kandıran sensin. Bu senin suçun."

"Tamam, tamam, haklısın."

Dolph, "Peki tılsımın başka ne yapması gerekiyor?" diye sordu.

"Vampir bakışı koruması, bir vampirin özel güç yeteneklerini elinden alır."

"Bu son kısım ne anlama geliyor?" Dolph sordu.

McKinnon, "Bazı vampirler kalabalıkta paniğe, şehvete ya da ikincil bir duyguya neden olabilir, hatta bir kişinin kafasına düşünceler yerleştirebilir" dedi.

Dolph, "Bir vampirin bir polise başka bir polisi vurmasını ve vampiri korumasını söylemesi gibi," dedi.

"Evet."

"Bunun olduğunu hepimiz gördük," dedi

Dolph. Başımı salladım. Görmüştük.

"Peki bu neden Jean-Claude'un Anita üzerindeki hakimiyetini

güçlendirdi?" "Bilmiyorum."

"Neden vampir güçleriyle savaşma kabiliyetimi azalttı?" Ben sordum.

McKinnon, "Bilmiyorum ama bunun bir saha testi için olağanüstü bir başarısızlık olduğunu söyleyebilirim," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ona ters ters bakarak söyledim.

"Yani Anita'ya ve bana, telefonunu kullanarak adamlarını uyarırsa patronlarınızın bunu duyacağını ve başınızı belaya söyleyerek yalan mı söylediniz?"

"Hayır, bu yalan değildi, yemin ederim, ama beni daha çok nefret grubunun internetteki varlığı. Ciddi hacker becerileri var. Onları bulduğumuz yerler var. İkinize de söyleyemem ama şunu söyleyeyim, telefonunuz çok gizli devlet hatları gibi şifrelenmediği sürece, nefret grubunun bilgisayar korsanları ağınızdaki herhangi bir kişiyi ya da herkesi dinleyebilir."

Neredeyse onlara, birkaç yıl önce dinlendiğimizi öğrendiğimiz için aslında paranın satın alabileceği en yüksek güvenliğe sahip olduğumuzu söyleyecektim. Tüm bunların nasıl işlediğini bilmiyordum ama Jean-Claude ve Rafael'in bu işleri bilmek için para ödediği insanların

mantık çerçevesinde güvende olduğumuz konusunda bizi temin etmişti. *Bunun nedeni*, bilgisayar korsanlığının işkenceye çok benzemesiydi; eninde sonunda her sistem ve her insan kırılırdı. Ancak telefonlarımız ve diğer her şey için bu tür özel şifreleme ve koruma için para ödediğimiz gerçeği, bir hükümet çalışanıyla paylaşılacak bir şey değildi, özellikle de vergilerimizi vampirlere karşı kullanılacak büyüler için harcayan bir komite için çalışan biriyle.

"Vampirler yasal vatandaşlardır; onlara nasıl zarar verileceğini araştırmak bir şekilde yasa dışı değil mi?"

McKinnon homurdandı. "Hükümetimizin neyi finanse ettiğini bilmek bile istemezsin. Bu sadece doğaüstü vatandaşlara karşı kullanılan bir büyü değil, Blake."

"Komitenin büyüyü hepimize karşı nasıl kullanacağını araştırdığını kabul ediyor musunuz?" Ben sordum.

McKinnon bir an için pek de mutlu görünmüyordu ama sonra bir yerlerden bir gülümseme bulup numara yapmaya çalıştı. "Hükümetimiz bunu yapar mı?"

"Pete," dedi Dolph, sadece bu kadar, ama aralarında bu kadarı yeterliydi. "Özür dilerim Dolph, söylemem gerekenden fazlasını ."

"Peki," dedim, "bana karşı kullandığın büyüye geri dönelim."

"Vampirlere karşı."

"Oh, nişanlıma ve sevdiğim adama karşı, bu her şeyi çok daha iyi yapıyor."

Utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Böyle söyleyince kulağa oldukça çürük geliyor."

"Bunu söylemenin iyi bir yolu yok," dedim.

"Ona büyünün başka ne yapması gerektiğini söyle, Pete."

"Size söyledim, vampir bakışlarına karşı korunma, ele geçirilme ve onların tarafında savaşmaya zorlanma, vampirin insanlarda uyandırabileceği her türlü duygu."

"Hayır, cadılar olayı bu şekilde sunmadılar. İtfaiyecilik geçmişi olan hükümet adamlarından oluşan bir odaya girmediler,

polisler, askerler, vesaire. . ve bunun duyguları durduracağını söylüyorlar."

Pete gülümsedi. "Haklısın, büyünün ya da tılsımın ikincil vampir yeteneklerini durduracağını söylediler, her ne olursa olsun."

"Bu oldukça geniş," dedim.

"Bu nedenle prototipi sahada tehdit edici olmayan koşullar altında test etmeleri için birkaç kişiye verdiler."

"Bugün Jean-Claude ve benimle olduğu

gibi." "Evet."

"Bana önceden söyleseydiniz, lanet olası şeyi test etmenize yardımcı olmaktan memnuniyet duyardım, ama bir daha sakın böyle bir saçmalığı üzerime atmayın."

"Elbette," dedi.

"Senin sözün," dedi Dolph.

"canına," dedi McKinnon.

"Güvenliğimize alarm seviyemizi yükseltmeleri gerektiğini söylemek zorundayım ve sen tılsımı takarken metafiziği riske atamam."

"Odadan çıkabilirim."

"Büyünün menzili nedir?"

Yine utanmış görünüyordu. "Emin değiliz."

"Normal medyumlar üzerinde ne gibi etkileri olduğunu biliyor musunuz?" Ben sordum. "Normal insan medyumlar üzerinde hiçbir etkisi olmadı."

"Sadece vampirleri mi etkiliyor?" Ben sordum.

"Bununla ilgili sorunları olan bir voodoo uygulayıcımız vardı, ancak o da sizin gibi ölüleri diriltebildiği için bunu göz ardı ettik."

Ona baktım. Dolph aklımı okumuş gibi beni sordu. "Neden indirim yaptın?"

"Bu bilgiyi paylaşma yetkim yok."

"Tanrım, McKinnon, bu ölüm büyüsüyle uğraşan insanlara yönelik bir tılsım mı?"

"Tüm ölümsüzlere karşı işe yarayacak bir şey arıyorduk," dedi, sanki paylaşmasına izin verilen kadarı buymuş gibi.

"Eskiden senin zeki olduğunu düşünürdüm,

McKinnon," dedim. "O bir büyücü, Pete."

"Bunu şimdi anlıyorum, yani daha önce de biliyordum ama Blake'i düşünmüyorum. O bizden biri, bizden biri değil.." Dolph ve ben ona bakarken konuşmayı kesti. Yüzlerimizde her ne gördüyse, halıya çağrılmış gibi tekrar yere bakmasına neden oldu.

"Onlardan biri değil mi? Söyleyeceğin şey bu muydu?" Sordum, sesim kısıktı çünkü kızgın yoksa büyük bir hayal kırıklığına mı uğramıştım karar veremiyordum.

"Özür dilerim Blake, buraya yardım etmeye geldim, incitmeye değil."

"Şimdi adamlarımı arayacağım, ama işim bittiğinde bu cazibeyi görmek istiyorum."

McKinnon, "Az önce olanlardan sonra ona dokunmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Katılıyorum, bu yüzden gör dedim, dokun değil." Aramayı yapmaya başladım, sonra bunu McKinnon'ın ya da Dolph'un, ama özellikle McKinnon'ın önünde yapmak isteyip istemediğimi tartıştım. Eğer doğruyu söylüyorsa ve ben de öyle olduğunu düşünüyorsam, daha sonra konuşmanın yer aldığı kasetler ya da her neyse ellerinde olacaktı ama bu sadece sesler olacaktı. Eğer beni telefon görüşmesi yaparken izlediyse vücut dilini, yüz ifadelerini ve kişisel gözlemlerini sözlerin yanına koyabilirdi.

"Odayı olay yeri ekibinin geri kalanına geri verelim. Ben koridorun sonundan arayacağım."

Odayı herkese geri vermenin iyi bir fikir olduğu konusunda hemfikir oldular, bu yüzden Dolph kapıyı açtı ve koridorda topuklarını soğutan herkes içeri girdi ve ben dışarı çıktım. Yine de çıkarken, "Buradan ayrılmadan önce konuşmamızı bitirmek istiyorum, McKinnon" dedim.

"Hazır olduğunuzda burada olacağım," dedi.

Olsan *iyi olur* demek istedim ama yüksek sesle sadece "İyi" dedim. McKinnon uyarısıyla bize yardım etmişti; bir bakıma bizim tarafımızdaydı, onu tehdit etmeme gerek yoktu. Bunu gerçekten istedim çünkü tılsım konusunda ona kızgındım. İçindeki büyünün ne olduğuna dair bazı fikirlerim vardı ama herkesin bilmesini sağlamak daha önemliydi

McKinnon'la sert adamı oynamaktansa güvenlik riskini göze aldım. Ayrıca, egom güvendeydi, bu yüzden oynamak zorunda değildim.

6

Kimi arayacağımı tartıştım ama sonunda Claudia'yı aradım. Genel güvenliğimizin başındaydı ama Jean-Claude'un yaşadığı ve çoğu zaman gündüzleri uyuduğu Lanetliler Sirki'nin güvenliğinden de o sorumluydu. Sahip olduğumuz en güvenli yerdi, ama aynı zamanda en büyük hedefti, çünkü çok fazla insan oranın Jean-Claude'un gündüz sığınağı olduğunu biliyordu. Eğer sizden başka herkes biliyorsa gizli bir sığınağı saklı tutamazsınız ve Jean-Claude ve benden çok daha fazlası Circus'un altındaki odaları biliyordu. Otel koridorunda nispeten boş bir yer buldum ve onun numarasını favorilerime ekledim. Claudia hızla en iyi kadın olmaya başlamıştı. kız arkadaşım olmayan bir arkadaşım vardı.

"Anita, sağdıç uydurma işi nasıl gidiyor?" Sesi yarı güler gibiydi, çünkü Edward'ı tanıyan gardiyanlar arasında bir bahis havuzu vardı. Nefret edip giymeyi reddetmesi, nefret edip benim için giymesi, kıyafetleri sevmesi (güvenli bir bahis değildi) ve nefret edip yine de giymesi ve içinde iyi görünmesi üzerine para yatırılıyordu. Sonuncusuna para yatırırdım.

"Bazılarının düşündüğü gibi turuncu ve siyahı seçmediğimize sevindim, sanki bir vampirle evlenmek Cadılar Bayramı temalı olmak zorundaymış gibi," dedim. *Turuncu* iletişimin şifresiydi ve aslında hiçbir şey ifade etmeyen bir cümle içinde bunu söylemem iletişimin tehlikeye girebileceğine inandığım anlamına geliyordu. Bu sadece benim kod kelimem değildi; eğer başka biri beni arasaydı ve cümle içinde *portakal* kullansaydı aynı anlama gelirdi. Market alışverişinden bahseden ya da bir marketten portakallı tavuk sipariş eden biri olsaydı

Çin restoranında olsaydım, bunun tesadüfi olmadığını anlamam için *turuncu* kelimesini iki kez kullanırlardı.

"Hatta birisi mor ve turuncuyu önermişti, hatırladın mı?" dediğinde Claudia'nın sesi çok daha az mutluydu. *Mor*, fiziksel güvenlik için bir koddu, sadece iletişim mi yoksa bizim güvenliğimiz de tehlikede mi diye sorma şekliydi.

"Hatırlıyorum ama öyle bir şey olmadı. Jean-Claude'u tanıyorsanız siyah beyaz olması gerektiğini bilirsiniz. Lanet bir zebra geçidi gibi görüneceğini düşünmüştüm ama aslında harika görünüyor." *Zebra, Güvenlik boku yemişin de* koduydu.

"Harika, Jean-Claude'u mihrapta ikinizi de altınla ikna etmene sevindim," dedi. *Altın,* birinin acil tehlikede olup olmadığını sormak için kullandığı bir koddu.

Birkaç üniformalı memur yanımdan bir bakış atarak geçti; kod kullanmak için birden fazla neden vardı. Cinayet odasının etrafında çoğu polis olmak üzere giderek daha insan kümeleniyordu. Claudia'ya cevap verirken koridorda ilerleyerek hepsinden uzaklaştım. "Altının üzerinde mümkün değil, ışıkların altında parlak Noel süsleri gibi görünürdük." *Noel, şu anda iyiyim* ya da *baskı altında değilim ve kurtarılmaya ihtiyacım yok* anlamına geliyordu. Düğün için hepimizin pırıl pırıl olması düşüncesine kıkırdamayı bile başardım.

"Beni düğünde oynatmadığınız için teşekkürler; bir zürafa gibi herkesin üzerinde yükselirdim." Son kelime önemli kısımdı; tehlikenin başka bir yerde acil olup olmadığını soruyordu, yani saldırının nereden geldiğini biliyor muydum yoksa şu anki gibi mi oluyordu? Tehdit seviyesi ne kadar yüksekti? Zürafa kadar yüksek miydi?

Tekrar gülmeyi başardım. "İnan bana Claudia, o lanet elbisenin içinde narin ceylanı oynamak istemiyorum." *Ceylan*, tehdidin hemen gerçekleşmeyeceği anlamına geliyordu. "Hâlâ elbisemin ve çiçeklerin son detayları üzerinde tartışıyoruz. O tamamen beyaz çiçekler istiyor ama biz beyazlar içindeyken ben daha fazla renk istiyorum." *Renk*, kaosun koduydu, ya da *ben*

bilmiyorum ya da *ceylanımın bir zürafa olmadığından yüzde yüz emin değilim*.

Koridorun ilerisinde bir kapı açıldı. Ağlıyormuş gibi bir kadın sesi duydum. Daha sakinleştirici olan ikinci bir kadın sesi, "Bugün hayat kurtardınız" dedi.

Claudia, "Sadece yeşillik seçebilirdin, daha az seçenek olurdu," dedi ve bunun gerçekleştiğinde tehdit seviyesinin ne olduğunu bilip bilmediğimi sormaya çalıştı. Düğün kıyafetleri gerçekten siyah ve beyaz olduğu için her iki renk de bir kod sözcüğü olamazdı; onları çok sık kullanıyorduk, bu yüzden *zebra* sıraya girdi. Beyaz tahta dışında olduğu için yeşil en düşük tehdit seviyesiydi. Yeşil, sarı, turuncu, kırmızı artan kötülük sıralamasıydı.

İçinde kadınların bulunduğu odanın kapısı hâlâ açıktı; kapıda duran üniformalı bir memurun kapıyı açık tuttuğunu fark ettim. Birini bekliyormuş gibi koridora bakıyordu. Beklediği kişinin ben olduğumu düşünme ihtimaline karşı bakışlarından kaçındım. Boynumdaki kordonda rozetim vardı ve her şeyin üzerine U.S. Marshal rüzgarlığımı giymiştim, yani sivil gibi davranamazdım.

"Turuncu çiçekler siyah tarafa çok yakışırdı ama beyaza yakışırdı ve ikimizin de sevdiği turuncu çiçekleri bulmak zor." Claudia, olay gerçekleştiğinde tehdit seviyesinin kötü olacağını düşündüğümü biliyordu, ama en kötüsü değil. Sonra McKinnon'dan bundan emin olmak için yeterli bilgi almadığımı fark ettim ve ekledim: "Gerçi seçebileceğimiz çok fazla renk var ve çiçeklerin taze olması gerekiyor, yani buna karar vermek için her şeyden daha fazla zamanımız var." Yine *renk* ya da *renkler* demiştim, bu da tehdit seviyesinin turuncu olduğundan emin olmadığım anlamına geliyordu; kırmızı ya da sarı olabilirdi.

"Sarı ya da kırmızı çiçeklere ne dersiniz?" diye sordu.

"Sarı, siyahla iyi durur ama beyazla o kadar da iyi durmaz ama kırmızı, buketimdeki çiçekler için en önde gelen aday."

"Bence senin renginle beyaz bir elbiseye kırmızı güller çok Pamuk Prenses gibi durur." Yine renk; kırmızı olacağından ne kadar emindim? Eğer *kırmızıyı* tekrarlarsam maksimum güvenlik önlemleri almam gerektiğini anlayacaktı. *Pamuk Prenses*, tehlikenin sadece bir kişiyi hedef alıp almadığını sorma şekliydi.

"Pamuk Prenses'ten çok Gül Kırmızısı," dedim sıradan görünmek için elimden geleni yaparak. *Kırmızı*, tüm önlemleri almak, tüm ekstra güvenlik önlemlerini almak anlamına geliyordu ve *Gül Kırmızısı* da hepimizi hedef aldığı anlamına geliyordu. Düğün bittiğinde şifreli sözcükleri normal konuşmalarda nasıl kullanacağımız konusunda hiçbir fikrim yoktu; Claudia ve Bobby Lee muhtemelen hepimize yepyeni bir dizi sözcük ezberleteceklerdi.

Açık kapıdan kadının daha yüksek sesle ağladığını duydum. Sonunda kadın üniforması gözüme çarptı. "İşe dönmeliyim, düğünle ilgili şeyleri sonra konuşuruz."

"Yapacağız," dedi. "başınızı dik tutun."

"Yapacağımı biliyorsun." Yüzündeki sorgulayıcı bakışla yavaşça memura doğru yürüyordum.

"Biliyorum yapacaksın." Muhtemelen daha fazla bir şey söylemek istediği bir sessizlik anı oldu, ancak bunu halledecek kod kelimelerimiz yoktu.

"Görüşürüz timsah," dedim.

Bu onu güldürdü, zaten önemli olan da buydu; arkadaşlarınız sizin için endişeleniyorsa, en azından havayı yumuşatabilirsiniz. Kahkahasının sesiyle telefonu kapattım ve kadın üniformasının benden ne istediğini öğrenmeye gittim.

7

MEMUR KAY BEECHER koridorda rozeti olan başka bir kadın bulduğu için çok minnettardı, çünkü regl dönemindeydi ve üniforma pantolonunun içine gireceğinden korkuyordu. Sadece başka bir kadının yapabileceği gibi anlayış gösterdim ve kapı aralığında yerini alarak gitmesine izin verdim. Beyaz yarım önlükle tamamlanmış pembe hizmetçi elbisesi giymiş siyah saçlı bir kadın kısmen yatağa yığılmış, yanındaki kutudan selpaklara ağlıyordu.

Beecher bizi birbirimizle tanıştırdı. "Mona, bu Anita, kendisi ABD'li bir polis memuru ve birkaç dakika seninle kalacak."

İlk isimlere kaşımı kaldırdım ama Beecher fısıldadı, "Gerçekten üzgün, ilk isimler yardımcı olur."

Sanki bana mantıklı geliyormuş gibi başımı salladım ve sanırım öyle oldu. "Teşekkürler. . . Kay."

"Kaptan Storr eve gitmesine izin verene kadar onu sakin tut."

"Yangını söndüren o muydu?" diye fısıldadım.

Kay, "Günü kurtardım," dedi ve suçla bağlantılı odalardan birinde olmayan bir tuvalete doğru güç yürüyüşü yaptı. Suç mahalleri için ilk gün dersi: Biri size kullanabileceğinizi söylemedikçe kanıt içerebilecek bir tuvaleti kullanmazsınız. Memur Kay, içinde suçla bağlantılı birinin bulunmadığı başka bir odayı açtıramazsa muhtemelen umumi bir tuvalet bulmak zorunda kalacaktı. Bir süre burada kalabilirim.

Mona kâğıt mendiline doğru burnunu çekti ve yaşlarla dolu gözlerle bana baktı. "Adın neydi, Anna?"

"Anita," dedim.

Zayıf bir gülümseme verdi. "Anita."

Cesaret verici bir şekilde gülümsedim, bir kez olsun tehdit yerine rahatlatıcı bir varlık olmanın güzel olduğunu düşündüm. Nedense iyi polisi nadiren oynardım. Oh bekle, çünkü bu konuda kötüydüm, ama gülümsedim ve gerçekten bedenim kadar zararsız ve giydiğim tüm silahlar ve vücut zırhı tehlikeli görünmemeye çalıştım.

O gülümsedi.

"Yangına sadece bir yangın söndürücüyle müdahale etmeniz çok cesurcaydı," dedim.

Biraz daha gülümsedi, sonra titredi, gülümsemesi . "New York'ta olanların burada da olmasını istemedim."

"Bu kötüydü," diye kabul ettim. "Oteldeki herkesi koruduğunuz için tekrar teşekkürler."

"Haberlerde gördüm, tüm o zavallı insanlar."

"Evet." Sonra bekleme konusunda hiç iyi olmadığım için, "Önünüzdeki odadan çıkan birini gördünüz mü?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

"Doğru kapıyı bulmadan önce çok fazla kapı açmak zorunda kaldınız mı?"

Gözlerini kırpıştırdı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne?"

"Yangın alarmının çalması ve herkesin dışarı çıkmak için acele etmesi gerçekten korkutucu olmalı ve siz başınızı tutup yangını aradınız."

Başını salladı. "Çok korkmuştum ama dumanın kokusunu aldım ve bir odada bir vampir biliyordum ve tek düşünebildiğim New York'ta olanlardı. Bunun burada olmasına izin veremezdim."

Duman kokusu almasının mümkün olmadığını düşündüm, halı daha yeni yanmaya başlamıştı, ama belki de alevleri görünce duman kokusu aldığını düşündü ve bunu bekledi. Hafıza tuhaf bir şeydir, boşlukları beklediğiniz şeylerle doldurur, her zaman olanlarla değil. Görgü tanıklarının ifadelerinin bu kadar güvenilmez olmasının bir nedeni de budur.

"Kapının altındaki alevlerin ışığını gördün mü?" diye sordum.

"Hayır, kapılar sıkıca kapanır."

"Sanırım New York yangını kafanda olduğu için şanslıydın, bu yüzden doğrudan vampirin odasına gittin."

"Ne dedin sen?"

"New York yangını tüm haberlerde yer aldı, bu nedenle bir otelde çalışırken aklınızda olması doğal."

Başını salladı, kafası karışmış gibi görünüyordu. İfadesini okuyamadım; şoka mı giriyordu? Yaralanmamış olsanız bile acil durum sona erdikten sonra bazen böyle olur. Yaraları kontrol edilmişti; mutlaka birileri bunu yapmıştı.

"Yaralandın mı, yandın mı?"

Başını salladı, önünde bir noktaya bakıyordu ama sanırım odada hiçbir şey görmüyordu. Bu sadece başına gelenleri düşünürken baktığı bir yöndü.

"Mona, iyi misin?" Dolph'u bu tarafa göndermek için başka bir üniformalıya işaret edebilir miyim diye koridora baktım ama ben bağırmadan herkes çok uzaktaydı. Kay' başını belaya sokmak ya da neden bölgeyi terk etmek zorunda kaldığını açıklamak zorunda kalmak istemiyordum. Kadınlar ve hatta kadın polisler arasında bir kız kardeşlik olmayabilirdi ama biyolojiniz hiçbir zaman gerçekten erkek olamayacağınız anlamına gelirken erkeklerden biri olmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum. Ağır bir regl dönemi geçirmek Kay'in sahip olduğu sokak itibarını mahvedebilirdi. Ya da masasında, dolabında, ekip arabasında tampon ve pedler bulurdu ve bu onu rahatsız etmiyormuş gibi davranmak zorunda kalırdı, çünkü eğer belli ederse sonsuza kadar şaka yaparlardı. Zaten sonsuza kadar oynayabilirlerdi. Hayır, o dönene kadar ya da benden daha kıdemli biri bize katılana kadar kapıda bekleyecektim ki bu da Dolph olurdu. Bir ABD Şerifi olarak, teknik olarak herhangi bir yerel kolluk kuvvetinin emir komuta zincirinde değildim. Şerifler ordudaki emir subayları gibiydiler; rütbemizin ne olduğunu bilirdiniz ama güç yapınızın neresinde olduğumuzu bilmezdiniz ve bize kimin emir verebileceğinden ve kimi görmezden geleceğimizden asla emin olamazdınız.

"Yanarken hareket etmemeleri gerektiğini sanıyordum," dedi mesafeli bir sesle, sanki bunu yüksek sesle söylemek istememiş gibiydi. Kesinlikle bir tür şoka ya da acil durum sonrası çöküşe giriyordu. Bir acil yardım görevlisi ya da sağlık görevlisi ona bakmış mıydı?

"Çoğu zaman hareket etmiyorlar, sadece yanıyorlar," dedim.

Gözlerini kırpıştırdı ve kenarlarında çok fazla beyaz görünen büyük, kahverengi gözleriyle bana baktı. "Hareket etti, tüm ateşi ve siyah kemikleriyle uzandı ve yine de beni yakaladı."

"Sen yangın söndürücüyle söndürürken," dedim. "Daha önce."

"Önceden mi?"

Ben sordum.

Başını salladı.

"Açık perdeler günün son güneş ışığını yakaladı; güneş battığında vampir gece için uyandı," dedim.

"Yanıyordu, alevler içindeydi ve hâlâ hareket ediyor, çığlık atıyordu. Korkunçtu."

"Oteli kurtarmak için yangını söndürmediniz, vampiri söndürdünüz çünkü yanarken canlandı," dedim.

Başını salladı. "Diri diri yanıyordu. Öldüğünü biliyorum ama acı içinde bağırdığında ölmüş gibi görünmüyordu. Yaşıyor gibiydi ama şimdi ölü, bana gerçekten söylediler."

"O artık gerçekten öldü," dedim.

"Böyle bir acı hissettiklerini bilmiyordum," dedi.

"Evet, vampirler de tıpkı bizim gibi acı hissederler."

"New York'taki gibi sabah saatlerinde olsaydı, acı hisseder miydi?"

"Hayır, vampir o gün için ölmüş olacaktı, acı çekmeyecek, uyanmayacaktı."

"Ama o oda sabah ışığı almıyor, yani o zaman olamaz."

Söyleyiş tarzında bir tuhaflık vardı, ya da belki de ben normal bir insanın çok anormal bir olayla uğraştığı bir motif görüyordum? Burada yardım edecek başka bir memura ihtiyacım vardı.

Yanlış sonuçlara varmadan önce hangisi olduğunu bulmam gerekiyordu. Çok fazla normal insanı sorgulamadım ve vampirlerin ve şekil değiştirenlerin normal insanlardan çok farklı tepkiler verebildiğini biliyordum. Birincilerin yüz ifadelerini ve beden dillerini kontrol etmek için çoğu insandan yüzyıllar ya da on yıllar daha uzun süreleri vardı. İkincisi korku ve öfkenin kokusunu alabilirdi ve vücudunuzu ne kadar kontrol ederseniz edin otonom sinir sistemini kontrol edemezdiniz. Sizi bir şekil değiştirenin burnuna ya da onların ve bir vampirin üstün işitme duyusuna ele verirdi. İkisi de nabzınızın hızlandığı saniyeyi bilirdi, bazen sizden önce.

Yatağın üzerinde sessizce oturan kadına baktım, duvara bakarken elindeki selpak tomarını unutmuştu. Solgundu ve hafifçe terlemişti; her ikisi de şok belirtisi olabilirdi. Benden daha fazla tıbbi bilgisi olan birinin ona bir kez daha bakıp bakmadığını bilmem gerekiyordu. Bildiğim kadarıyla altta yatan bir tıbbi durumu olabilirdi. Kahretsin, normal insanlarla uğraşmaya alışık değildim. Polisler sayılmazdı, hiçbir ilk müdahale görevlisi ; acil durumlara vampirler ya da şekil değiştirenler kadar normal tepki vermezlerdi.

"Vampir önce ölmemiş olsaydı bana saldırır mıydı?" diye sordu.

"Bilmiyorum, yangını söndürüyordunuz, yani ona yardım etmeye çalışıyordunuz."

"Perdeleri ben kapatmadım," dedi.

"Elinden geleni yaptın."

Sanki bu ona mantıklı geliyormuş gibi başını salladı.

Telefonumu çıkarıp Dolph'a mesaj attım ve bunu çok da büyütmeden Mona'ya gönderdim. Bir an ne mesaj atacağıma karar vermeye çalıştım ama hizmetçiyle birlikte odaya gitmen gerekiyor'da karar kıldım. Bir terslik var.

"Seni tanıyor muyum?" Mona sordu. Başımı salladım.

"Hayır."

Kaşlarını daha sert çattı.

Koridoru daha iyi görebilmek ve yataktaki kadını hâlâ hissedebilmek için açık kapı aralığına doğru ilerledim. Memur Kay Beecher'ın bir amacı varmış gibi koridorda ilerlediğini görünce rahatladım. Arkasından Dolph'un odadan çıktığını gördüm; boyu o kadar uzundu ki kime seçmek zorunda kalmadan ikisini aynı anda izleyebiliyordum.

Kay gülümseyerek ve teşekkür ederek geldi. Hemen arkasındaki Dolph boş yüzlü ve ciddiydi. Memur sanki görevini bana bıraktığı için başının belaya gireceğini düşünmüş gibi ona doğru döndü. Başını gereksiz yere belaya sokmadan önce ben konuştum. "Kay, burada olmana sevindim. Mona, Memur Kay geri döndü, birkaç dakika onunla kalabilir misin? Hemen döneceğim." Bunu söylerken gülümsedim bile.

Mona salladı, Kay'e sanki onu hiç görmemiş gibi baktı ve sonra duvara bakmaya devam etti. Bana o kadar da büyüleyici görünmemişti, sadece bir çekmeceli dolap, bir televizyon ve bir aynadan oluşan bir otel duvarı. Her zamanki genel otel düzenlemesi, ama sonra yanıldığımı fark ettim; ayna duvarda normalden daha fazla yer kaplıyordu. Daha ucuz odaların çoğunda ayna banyo kapısının arkasına ya da klozetin sürgülü yerleştirilir. Çoğu otel oraya bir tablo koyardı. Mona duvara bakmıyordu; kendine bakıyordu. Kendini tam olarak tanıyamamış gibi bakıyordu; belki şoktandı, belki de başka bir şeydi.

Dışarı çıktığımda Dolph koridorda beni bekliyordu. Yüzü nötrdü, bekliyordu. İyi bir neden olmadan onunla temasa geçmeyeceğimi biliyordu. Onun yanından geçip koridorun biraz aşağısına, aceleyle girip çıkan insan kalabalığının olduğu olay yerine doğru yürüdüm. Kimsenin bizi duymaması için kısa bir süre durdum.

"Konuş benimle, Anita," dedi Dolph. Ona Mona'nın söylediklerini anlattım. "O kadar da değil," dedi.

"Değil ve muhtemelen daha önce hiç bu kadar korkunç bir şey görmedi, sadece şok olabilir."

"Ama siz öyle olduğunu düşünmüyorsunuz," dedi.

"Onu sorgulamak ve için bir şans istiyorum."

"O bir kahraman; medya bunu çoktan ele geçirdi," dedi. "Ne olmuş yani?"

"Anlatıyı değiştirmeden önce bu konuda emin olmamız gerekiyor, hepsi bu."

"Anlatıyı değiştir," dedim. "Vay be Dolph, medyayla nasıl başa çıkılacağına dair notları okuyormuşsun."

Gülümsedi, sonra başka biri bakıyor olabilir diye ciddiyetine geri döndü. Koruması gereken bir itibarı vardı ve bu, suç mahallerinde astlarına gülümsemeyi içermiyordu. "Sadece burada dikkatli olmamız gerektiğini söylüyorum, Anita. New York'taki otel yangını hâlâ manşetlerdeyken bu oteli yanmaktan kurtaran kahraman bir kadın, bir hizmetçimiz var. Günışığı Cinayetleri haftalardır en önemli haber."

"Tüm bunların farkındayım," dedim.

"Kahramanımıza karşı diplomatik davranabilir misin?"

"Dikkatli olabilirim, diplomasiyi anlayabileceğimden emin değilim."

"Yeterince adil," dedi, "Memur Beecher'ın yelek kamerasını açabiliriz, böylece kayıt altına alınmış oluruz."

"Bana uyar."

"Yap sen Ciddi bir şekilde düşünmek o Bu kadın o dahil içinde cinayet?"

"Bilmiyorum ama bir şeyler ters gidiyor ve onu hikayenin kahramanı olarak kucaklamadan önce bu şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Koridorda bir kamera var," dedi.

"Oraya geri dönmeden önce görüntüleri izleyebilir miyiz?" Başını salladı. "İzleyebiliriz."

"Yola çıkmadan önce Memur Kay ile konuşmam gerekiyor mu?"

"Olduğu yerde kalmasını ve biz hazır olmadan kimsenin onu bırakmamasını sağlayacağım."

"Patron olmak güzel," dedim.

Yine o küçük gülümsemesini takındı. "Patron olmamaktan iyidir."

"Buna amin derim," dedim.

Biraz daha gülümsedi, sonra Memur Kay'e kaleyi korumasını söylemek için odaya girdi ve sonra diğer herkese Dolph'un onlardan ne yapmalarını istediğini söylemeye gittik. McKinnon'ın güvenlik videolarına bakmak için bizimle gelmesine bile izin verdim; psişik yeteneklerimi onun yanında kullanmadığım sürece muhtemelen sorun yoktu ve eğer durum değişirse ona benden uzak durmasını söyleyecektim. Jean-Claude ve benim üzerimde küçük cazibe büyüsünü denediği için bunu zaten yapabilirdim ama önce çözmemiz gereken bir gizem vardı. Daha sonra her zaman huysuz olabilirdim.

8

Müdürün ofisinin ne kadar küçük olduğunu gördüğümde huysuz olmaya karar verdim; bırakın müdürle beni, Dolph ve McKinnon'ın omuzlarına bile zor yer vardı. Gülümsedim ve ona "Hemen döneceğiz" dedim. Sonra Dolph ve McKinnon'a koridorda ilerlemelerini işaret ettim, böylece duyulmayacaktık.

"Naber Anita?" Dolph sordu.

"Oda çok küçük. McKinnon'ın cazibesiyle o kadar dar bir alanda olmak istemiyorum."

McKinnon, "Buna başka bir tepki vermediniz," dedi.

"Çünkü üzerimde patladığından beri çok dikkatli bir şekilde hiçbir psişik yetenek kullanmadım. Psişik yeteneklerimden bazıları neredeyse otomatiktir, yani onları düşünmeden yaparım; sen kazara bana sürtünürken onları kullanırsam ne olur? Bana dokunuyor olsaydın etkisi ne kadar kötü olurdu?"

"I . . . Bilmiyorum."

"O zaman tılsımı al ve torpido gözüne kilitle ve St. Louis'deyken bir daha çıkarma."

"Etrafınızda olamayacak kadar güçlü mü, yoksa bir savunma aracı olarak başarısız mı?" McKinnon sordu.

"Bu küçük bir örnek ama kontrolümü, vampirlere karşı korumamı elimden aldı. Bir mezarlığın yakınında üzerimde kullansaydın ve yanlışlıkla zombi yetiştirseydim ve onları kontrol edemeseydim ne olurdu? Ya bir vampir üçümüze saldırsaydı ve Dolph kıçımızı kurtarmak için yeteneklerime güvenirken senin tılsımın beni sadece bir kurban haline getirseydi?"

"Bunu bir vampire yapar mıydı?" Dolph sordu.

"Yani kontrollerini kaybetmelerine mi neden olur?" diye sordum. "Evet," dedi.

Cevap vermeden önce düşündüm. "Jean-Claude önce yaptığı gibi güçleriyle benimle dalga geçmiyor. Evleniyoruz, artık vampir kurnazlıklarını kullanmak zorunda değil, bu yüzden sanırım tılsım aramızdaki bağlantıyı kullanarak ikimizin de kontrolünün bir kısmını elimizden aldı."

McKinnon, "Bize bunun bizi bir vampirin ikincil güçlerinden koruyacağı söylendi," dedi.

"Anladığım kadarıyla, tek yaptığı vampirin daha da kontrolsüz olmasını sağlamak; belki usta bir vampirden daha azıysa, tılsımı yapanların şeyi yapar, ama vampir ustaysa, bence bu onları daha tehlikeli hale getirir. Kahretsin, eğer bakışlarını alırsanız, bu onları hala süper güç ve hız ile bırakır."

"Hayır, bakış bu, insanların daha hızlı ve daha güçlü olduklarını düşünmelerini sağlıyor."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Şekil değiştirenler daha hızlı ve daha güçlüdür, ancak vampirler ikincil yeteneklerini kullanarak hile yapmak zorundadır."

Dolph'a baktım ve küçük bir devam işareti yaptım. "Vampir uzmanı sensin," dedi Dolph.

"O senin arkadaşın."

McKinnon, "En azından iş arkadaşı olduğumuzu sanıyordum," dedi.

"Sadece ne görmek için bir deney olarak seni ve karını birbirinize zarar vermeye zorlasam nasıl hissederdin? Bundan sonra hala arkadaş olur muyduk?"

Düşünmeye çalışırken yüzünde rüzgarlı bir günde bulutlar ifadeler dolaşıyordu ya da belki de sadece kendisini burada iyi adam yapacak bir cevap oluşturmak için zaman kazanıyordu. Çoğu insanın yaptığı budur, olayları kötü adam değil de kahraman olacak şekilde yeniden çerçevelerler. McKinnon'ın bundan daha iyi olmasını umuyordum.

"Eğer bunu bizi inciteceğini anlamadan yaptıysanız, açıklamanızı dinleyeceğimi ve içten bir özrü kabul edeceğimi umuyorum."

"Size eskisi kadar güvenmiyorum, ama boş verin, bir hükümet düşünce kuruluşu komitesinin parçası olduğunuz ve hepinizin vampirlerin normal insanlardan daha hızlı ve güçlü olmadığını düşündüğünüz gerçeğine geri dönelim. Panelinizdeki uzmanlar bu yanlış bilgiye nasıl karar verdi?"

"Uzmanlarımızın isimlerini paylaşma yetkim yok."

"Eğer bunu yapan Gerald Mallory ise, on yıllardır morg kazıkları dışında bir şey yapmadı. Belki gerçeği hatırlamıyordur ama bu tılsımı sahaya çıkarırsanız ve morg kazığı için kutsal eşyalarla zincirlenmemiş biriyle karşılaşırsanız, vampirin kontrolünü elinden alabilirsiniz. Bu büyü onları tekrar gördüğü herkesi katleden bir ölüm makinesine dönüştürebilir, çünkü kana olan açlıklarını kontrol etme yeteneklerini ellerinden almış olursunuz. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Seni anladığımdan emin değilim."

"Vampir kimseye zarar vermeyi planlamıyor olsa bile, tılsımın onları saldırmaya zorlayabileceğini kastediyor."

"Bize tılsımın sadece insan maskesini çıkarıp içindeki gerçek canavarı ortaya çıkardığı söylendi."

"Bunu sana kim söylediyse, tılsımın ne yapacağını çok iyi biliyordu." "Bunun sadece dürüst bir hata olmadığını bilemezsin, Blake."

"Bildiklerine ve tek iyi vampirin ölü bir vampir olduğuna inandıklarına yüz dolarına bahse girerim."

McKinnon, "Böyle düşünen birinden asla tavsiye almayız," dedi.

"Bunu bildikleri için de önyargılarının en kötüsünü kendilerine saklıyorlar, böylece gündemlerini ilerletebiliyorlar."

"Bu tılsımı yapanların bunun ne işe yarayacağını anladıklarını sanmıyorum."

"Çoğu cadı vampirler hakkında pek bir şey bilmez, aslında bilmez; büyüleri tamamen yaşamla ilgilidir, bu yüzden bir vampir uzmanına dönüşmek zorunda kaldılar

değil mi?"

Gözlerini görmeyelim diye başka tarafa baktı. Sanırım aklından geçenleri gizleyecek çelik gibi polis bakışlarından kurtulmuştu. Bu, gözetim komitesindeki uzmanlardan bir ya da birkaçından şüphe etmesini sağladığım anlamına geliyordu. Güzel.

"Eğer bu Gerald Mallory ise, yasaları vampirlerin görüldükleri yerde öldürülebildikleri eski kötü günlere döndürmek için her şeyi yapar. Onlardan, katı beyaz üstünlükçülerde ya da kadınları hor görürken aynı zamanda onlara takıntılı olan erkeklerde gördüğünüz türden bir nefretle nefret ediyor. Mallory ile son çalışmamda onda gördüğüm de bu tür saplantılı bir nefretti."

"Gerald'ın komitemizle konuştuğunu kabul etmiyorum ama sizin hakkınızda da pek övgü dolu konuşmuyor."

"Benim hakkımda ne düşündüğünü yüzüme karşı

söyledi." "Bundan şüpheliyim."

"Düşmanla yattığımı ve Jean-Claude'un beni baştan çıkarmak için vampir kurnazlıklarını kullandığını ve ona aşık olmadığımı, sadece zihnimin sikildiğini ya da ele geçirildiğimi ya da tamamen diğer tarafa geçtiğimi düşünüyor çünkü bir büyücü olduğumu öğrendi ve bu beni bir vampir kadar kötü yapıyor."

McKinnon, "Sana öyle bir şey söylemedi," dedi.

"Hayır, bana tabut yemi, lanet olası kürkçü, Babil'in fahişesi ve şeytanla işbirliği yapmak için insanlığıma ihanet eden şeytani bir sürtük dedi."

"Tanıkların önünde sana böyle mi dedi?" Dolph sordu.

"Öldürmeye çalıştığı vampiri saymazsanız, hayır ve bu o kadar uzun zaman önceydi ki vampir tüm bunları atlattığı için mutluydu. Bir vampir avcısına karşı tanıklık etmesi mümkün değildi ve o zamanlar zaten kimse ona inanmazdı."

"Bu ne kadar zaman önceydi?" McKinnon sordu.

"Tanrım, sekiz, dokuz yıl önceydi. O zamandan beri Washington DC'ye geri davet edilmedim, en azından vampir avlamak için."

"İki komitenin önünde konuşmak için Washington'a gittin. Biri zombi hakları, diğeri de vampir hakları üzerine" dedi Dolph.

"Evet, ilki oldukça iyi geçti, ancak vampirler hakkında konuşmaya davet edildiğimde vampir karşıtı lobi ismimi karalamıştı ve sonuçta beni konuşturmamaya karar verdiler."

"Bana bundan hiç bahsetmemiştin," dedi Dolph.

"O zamanlar hala doğaüstü her şeye karşıydın, Dolph." "O zamanlar bana gelemediğin için üzgünüm."

"Beni ve tüm sevgililerimi evine davet ettin. Aramız iyi," dedim ve sonra McKinnon'a baktım. "Sen ve ben iyi değiliz."

"ilişkiyi düzeltmek için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Tılsımı arabanıza götürmekle başlayın, oradan devam ederiz," dedim.

Topuklarının üzerinde döndü ve arabasına doğru gitti. Dolph, "Bu tılsım sadece vampirleri hedef almıyor, Anita," dedi.

"Ölüm büyüsü ile çalışan herkesi hedef alıyor."

Dolph, "McKinnon'ın bunu yanında getirmeden önce bildiğini sanmıyorum," dedi.

"Onu benden daha iyi tanıyorsunuz, ama eğer bu doğruysa patronları kesinlikle biliyordu."

"Sence onu sahadaki vampirleri test etmesi için mi gönderdiler, yoksa seni mi?"

"İkisi de."

Dolph, "Sana ulaşmak için onu kullandılar," dedi.

"Onun tam olarak nerede olduğunu bildiklerine ve onu bir Truva atı gibi kullandıklarına inanıyorum."

"Doğaüstü İşler Gözetim Komitesi'nin savunmanızı aşmanın bir yolunu bulmaya çalıştığını mı düşünüyorsunuz?"

"Bence ya bir gün yoldan çıkarsam diye kendilerini sağlama alıyorlar ya da Jean-Claude'u kaçırmak için aktif olarak çalışıyorlar.

ve beni aşağı indir."

"Haydutluk yapma ihtimaline karşı mı, yoksa bu ülkenin doğaüstü vatandaşlarını korumak için çalışması gereken komitenin tam tersini yapmayı planladığını mı düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum ama düşmanınızın ne yapacağına değil, ne yapabileceğine hazırlanırsınız."

Dolph, "McKinnon geri dönüyor," dedi.

Yüzüme tekrar bir gülümseme yerleştirdim ve McKinnon'ın bu tarafa doğru yürümesini izledim. O benim düşmanım mıydı yoksa dostum mu? Bu soruyu kendime sormak zorunda kalmam bile yeterli bir cevaptı. McKinnon'la dost olabilirdim ama artık arkadaş değildik.

9

ÜÇÜMÜZ müdürün ofisine sıkışmıştık; müdürün omzunun üzerinden bir köşeye sıkışmam için zar zor yer vardı. Küçük bir monitörden videoyu açtı. "Katta alarm çaldıktan hemen sonrasına ayarladım."

"Beklediğiniz için teşekkürler," dedi Dolph.

"Yangın söndürücüyle odadan çıkışını gösteren videoyu burayı işleten yönetim şirketiyle paylaşmak için saklıyorum. New York yangını hala haberlerdeyken bunu onlara gönderirsem, Mona'nın ikramiye alma şansının daha yüksek olacağını düşünüyorum."

McKinnon, "Çok ," dedi.

"New York'taki videoyu gördüm; Mona tam bir kahraman ve şirket yöneticilerinin bunu bilmesini istiyorum."

McKinnon'ın New York'a bizzat gittiğini söylemesini bekledim ama , ben de boşverdim ve grenli siyah-beyaz videoyu izledim. Mona kamerada göründü ve uzaktaki kapılara baktı, sonra yangın söndürücüyle geri dönmek için kameradan çıktı. Doğruca kapıya gitti, kapıyı çaldı ve ses olmamasına rağmen kendini duyurmuş gibi görünüyordu ve hatta girmek için anahtar kartını kullanmadan önce içeriden bir cevap gelip gelmediğini görmek için bekledi.

"Odaya girmeden önce kapıyı çalıp anons yaptı mı?" McKinnon sordu.

Dolph, "Stres altında pek çok insan kalıpları tekrarlar," dedi.

"Olabilir," dedim.

Dolph bana baktı.

Kahraman hizmetçimizin arkasındaki kapı kapalıyken donmuş ekrana baktım. "Oradan oynatabilir misiniz lütfen?"

Müdür omuz silkti ve düğmeye bastı, böylece birkaç dakika boyunca kapalı kapıya baktık. Hiçbir şey olmadı, kimse yangın alarmı yüzünden panik içinde koşarak geçmedi. "Kurban o katta kalan tek kişi miydi?" diye sordum.

"Hayır, bu hafta neredeyse doluyuz."

"Peki, yangın alarmı çaldıysa neden oda kapıları açılmıyor ve insanlar güvenlik için koşmuyor?"

"Alarm çaldığında pek çok insan akşam yemeğindeydi ya da gün boyu dışarıdaydı. New York'taki gibi şafaktan hemen sonra olmadığı için şanslıydık."

Mona'nın söylediklerini tekrarlayarak, "O taraftaki odalar sadece öğleden sonra güneş ışığı alıyor," dedim.

Müdür bana tuhaf tuhaf baktı, sonra düşünür gibi oldu. "Sanırım öyle, ne fark eder ki?"

"Vampirin alması için doğrudan güneş ışığına ihtiyacınız var."

Tekrar videoya ve boş koridora baktı. "Yani, bizimle kalan tek vampir öğleden sonra odasını seçtiği için şanslıyız, öyle mi?"

" gibi bir şey," dedim.

Bir adam kameranın önünden koşarak geçti, ardından küçük çocukları taşıyan iki kişi ve el ele tutuşan bir çift geçti. Açıkça görebildiğimiz her yüz dehşete kapılmış görünüyordu. "Durun ve zaman kodunu kontrol edin," dedi Dolph.

Müdür durdurdu ve saati kontrol etti. Videodaki saatin kaç olduğunu söyledi. McKinnon, "İşte o anda yangın alarmı çaldı," dedi.

Müdür kaşlarını çatarak bize baktı. "Ama Mona duman kokusu aldığı için odaya girdi; duman dedektöründen önce mi kokuyu aldı?"

McKinnon ve ben ikimiz de başımızı salladık. Dolph her zamanki not defterine notlar almaya başladı.

"Vay canına, duman dedektöründen önce dumanın kokusunu almış olması daha da etkileyici," dedi müdür kameranın önünden panik içinde koşuşturan insanları izlerken. Tüm bunlar olurken odanın kapısı kapalı kaldı

"Mona'nın yangını söndürmek için ne yaptığını nereden biliyordun?" diye sordum.

"İtfaiyeciler onu odada bulmuşlar. Bana tekrar yanmaya başlamasından korktuğunu söyledi, bu yüzden itfaiyeciler gelene kadar orada kaldı."

"O mu?" Ben sordum.

"Vampir, tekrar yanmaya başlayacağından korktuğu için yangın söndürücüyle bekledi. Zavallı piçten geriye kalanları gördüm, o şekilde kalıntılarla odada kalamazdım. Mona bir madalyayı hak ediyor."

"İtfaiyeciler geldiğinde hava kararmıştı, değil mi?" diye sordum.

"Evet," dedi.

"Güneş ışığı gitmişti, vampir neden tekrar alev alsın ki?"

Kaşlarını çattı, sonra tekrar videoya baktı. İtfaiyeciler şimdi ekrandaydı. Birkaç dakika sürdü ama içlerinden biri Mona'nın koridora çıkmasına yardım etti ve artık elleri boştu; anlaşılan içlerinden biri odadayken yangın söndürücüyü elinden almıştı. Onu şahsen gördüğümde odada olduğu kadar şaşkın ve boş görünüyordu.

"Bayan Castel normalde baskı altında bu kadar sakin midir?" Dolph sordu. "Hayır, yani kötü biri değil ama onu tamamen hafife almışım."

"Onu gördüğümde odada pek bir etkisi yoktu, bu onun için normal mi?" diye sordum.

"Etkilenmek mi?"

"Yüzü boş, pek ifadesi yok, bu onun normali mi?" "Hayır, hayır, o da hepimiz gibi, sanırım."

"Bildiğiniz kadarıyla önceden var olan herhangi bir tıbbi sorunu yok mu?" Ben sordum.

"Hayır, bunu neden soruyorsun?"

"Kaptan Storr beni geç saatte aradı ve ben de sadece birinin onu kontrol edip etmediğini öğrenmek istedim. Bana şok geçirmiş gibi geldi."

"İtfaiye sağlık görevlileri onu kontrol " dedi Dolph.

"Tamam," dedim.

"Mona iyi, değil mi?" Müdür sandalyesinden başını kaldırıp hepimize baktı. Gerçekten endişeli görünüyordu; aferin ona.

"O iyi," dedi Dolph.

zaman müdür bana baktı, ben de gülümsedim ve "Sadece biraz ilgi gördüğünden yüzde yüz emin olmak istedim, hepsi bu, ama sorun yok" dedim.

Dolph, "Videoyu şimdi durdurabilirsiniz," dedi.

McKinnon, "Videoyu görmemize izin verdiğiniz için teşekkürler," dedi.

Gülümsedim ve küçük odadan çıkıp kahramanımızın aslında katilimiz olabileceği fikrini tartışırken duyulmayacağımız bir yer ararken hoş görünmeye çalıştım.

10

McKinnon, bir insanın, odanın duman dedektörü çalmadan önce dış koridordaki kapalı bir kapıdan duman kokusunu almasına imkan YOKTUR" dedi.

Boş odanın şifonyerine yaslandım ve kabul ettim. "Belki bir kurtçuk kokusunu ama duman dedektörlerinin hassasiyeti hakkında bu kararı verecek kadar bilgim yok."

"Neden sadece şekil değiştirenler değil, neden özellikle kurt kediler?" Dolph sordu.

"Sıçanlar hayvanlar alemindeki en iyi burunlardan birine sahiptir, köpeklerden bile daha iyidir" dedim.

Dolph not aldı.

McKinnon, "Şekil değiştirenler hakkında pek bir şey bilmiyorum ama bir insan duman dedektörünü yenmedi," dedi.

"Yangın söndürücüyü aldı ve sonra odaya girdi," dedim.

McKinnon, "Bu yüzden önce kapıyı çaldı ve kendini tanıttı," dedi.
dedi.

Başımı salladım. "Vampirin gece için çoktan uyanmış olma ihtimaline karşı. Eğer cevap verseydi, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorar ya da daha sonra geleceğini söylerdi."

McKinnon ve ben başımızı salladık. Dolph orada durmuş notlar alıyor ve düşünüyordu. Bazen deftere şeyler karalamanın düşünmesine yardımcı olduğundan şüphelenmeye başlamıştım ama belki de derinlemesine notlar alıyordu. Kontrol etmek için kolundan tutup götüremeyecektim ve bir merdiven olmadan bakamayacak kadar kısaydım.

"Hepimiz onun perdeleri açtığını ve ardından yangını söndürmek için beklediğini, böylece kurban dışında can kaybı olmadığını mı düşünüyoruz?" Dolph sordu.

McKinnon ve ben bakıştık, sonra Dolph'a döndük. "Evet" dedim. McKinnon, "Öyleyiz." dedi.

"Gidip kahramanımızla konuşalım," dedi Dolph.

11

Çok açık sözlü olabilirdim ya da işi karmaşık hale getirebilirdim ama Dolph sadece Mona Castel'den gelip resmi bir açıklama yapmasını istedi. Bir avukat çağırmadı ya da bu talepteki tuzağı görmedi. Bir kuzu gibi uysal bir şekilde onunla gitti ve Dolph, yanında Memur Kay Beecher ile birlikte güvenli bir şekilde plakasız arabasının arkasına binene kadar hoş görünerek ve kusursuz bir şekilde ütülenmiş takım elbisesinin içindeki kurdu saklayarak onun yanında kaldı. Dolph ona meslektaşlarıyla görüşmesi gerektiğini ve hemen döneceğini söyledi ve sonra McKinnon'la bana arabadan uzaklaşıp onu takip etmemizi işaret etti. O sırada bizimle konuşmaya başladı ama cep telefonlarını bu tarafa doğrultmuş insanları fark etti. Eskiden kameralar için endişelenmeden önce haber medyasının gelmesi gerekirdi; şimdi herkes soruşturma hakkında potansiyel bir sızıntıydı.

Otele doğru yürümeye başladı, biz de onunla birlikte gittik.

Psişik kalkanlarıma vuran bir darbe hissettim ve etrafıma bakındım. Polis şeridinin arkasında birçoğunun telefonu bu tarafa dönük olan bir insan kalabalığı vardı ve üniformalı polis memurları da meraklıları zapt etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Dikkatimi çeken şey orada değildi, bu yüzden durdum ve kalabalığın daha uzak kısmına ve sonra park etmiş arabalara baktım. Orada, orada bir yerde.

Dolph geri dönerek yanıma geldi ve "Ne gördün?" diye sordu.

"Görmek değil, hissetmek." Telefonum mesaj sesiyle çaldı ve ne hissettiğimden emin olamadığım için kontrol ettim.

Ethan mesaj atmış. Park ettik, seni bekliyoruz. Claudia ekstra güvenlik istedi.

Mesaj attım. Güzel. Hissettiğim şey bu muydu? Ethan gibi hissetmiyordum, o bana metafiziksel olarak bağlıydı ama kafamın içinde genellikle bundan daha sessizdi. Bu her neyse, kafamın içinde çok daha yüksek sesle söyleniyordu. Yanında başka kim var? Mesaj attım.

Ru.

Ru benim Gelinlerimden biriydi, onları yaratan usta vampir için temelde top yemi olmak üzere tasarlanmıştı. Duygularımı hissedebildikleri için kafamda sakinleştirici bir sessizlik yaratıyorlardı ama bu Ethan'da olduğu gibi her iki taraf için de geçerli değildi.

McKinnon'ın topluluğa katılmasıyla Dolph'a doğru eğildim. "Ethan Flynn ve Ru Erwin etrafım polislerle çevrili değilken bana ekstra güvenlik sağlamak için buradalar. Onlara mesaj attım."

"Ne yani, Murdock bugün seninle değil mi?" Dolph söyledi.

"Nicky'nin yapacak başka bir işi vardı," dedim. Sadece Dolph olsaydı, Nicky'yi herkesin içinde öpmek gibi bir hata yaptığımı ve görüntünün viral olduğunu açıklayabilirdim. Spekülasyonlar Jean-Claude'u yakışıklı korumam için terk ettiğim yönündeydi. Dedikoduları yatıştırmak ve medyanın üzerime çullanmasını engellemek için korumamı bir süreliğine değiştirdik. Nicky hem düzenli güvenliğim hem de sevgilim ve aşık olduğum adamlardan biri haline geldiğinden, otoparkta beni desteklemeye hazır olmaması garip hissettiriyordu.

"Her şey yolunda mı?" Dolph sordu.

Başımı salladım ve sonra yine aynı şey oldu. Bir şeyler doğru gelmiyordu. "Bir şeyler yanlış geliyor, sanki fark etmem gereken bir şeyi kaçırıyormuşum gibi."

"McKinnon'ın tılsımı yeteneklerini bozmuş olabilir mi?"

"Tılsımın ne işe yaradığını ya da ne olduğunu bilmediğim için, elbette."

"Kalıcı bir zarar vermek istemedim, Blake."

"Hadi bunu içeride halledelim," dedi Dolph. Otelin klimalı sessizliğine geri döndük ve kullanılmayan bir konferans odası bulduk, ancak müdür bize patronlarının ve onların patronlarının endişelerini iletmek için otel personeliyle bir toplantı yapmak için odaya ihtiyacı olacağını bildirmişti. Dolph odaya uzun süre ihtiyacımız olmayacağı konusunda temin etti. Sorgulama stratejilerini ya da soruşturmanın bir sonraki bölümünü tartışacağımızı sanıyordum. Ama Dolph'un bana "Bu adam için aktif infaz emri yok, Anita." dediğini hiç tahmin etmemiştim.

"Bunu biliyorum."

"Doğaüstü polislerin yetki alanına girmiyor." "Beni oynamaya davet ettiniz ve şimdi de musunuz?"

"Nefret grupları ona bir avukat tutarsa, sorguya dahil olmanız, itiraf ettirmek için doğaüstü etki kullandığımızı söylemeleri için ellerine koz verecektir."

"Ne zaman doğaüstü bir etki yaratmaya başladım?"

Bana bir bakış attı.

"Ne?"

"Öğrendiklerimizi size bildireceğim."

"Ve hepsi bu mu?"

McKinnon, "Sizi gelişmelerden haberdar edeceğiz," dedi.

Dolph yüzünde daha önce de gördüğüm bir ifadeyle ona döndü; bu ifadenin diğer ucunda kim varsa onun için iyiye işaret değildi.

McKinnon da bu bakışı biliyordu çünkü "Ne?" dedi.

"Anita'ya onu gelişmelerden haberdar edeceğimizi söyleyemezsiniz; ben ikinizi de gelişmelerden edebilirim."

McKinnon, "Bu benim davamla bağlantılı," dedi.

"Öyle olmadığını söylemedim, ama şu anda hala benim davam; senin dahil olmana izin vermem profesyonel bir nezaket ve dostluk, ama Anita'yı bu davada ne kadar okuduğuma sen karar veremezsin."

McKinnon birkaç saniye ona baktıktan sonra başını salladı. "Sizinle meslektaşınız arasında haddimi aştım, ."

Dolph'a beni profesyonel olarak savunduğu için teşekkür etmek istedim ama bu McKinnon'ın yarasına tuz basmak olurdu ve bunu yapmak istemedim. O ve ben birbirimize saygı duyuyor, hatta benzer işlere sahip tanıdık/arkadaş-ve-ortak-arkadaş gibi bir şekilde birbirimizden hoşlanıyorduk.

"Güzel," dedi ve konferans odasından çıkarken bana döndü. "Umarım sorgulama için neden seni orada tutamayacağımı anlamışsındır."

Başımı salladım. "Seviyorum, hoşuma ama seviyorum."

"Tamam, resmi bir açıklama yapması için kahramanımızı aşağı indireceğiz," dedi yeni polisler yanımızdan geçerken, kulak misafiri olacak kadar yakındı. Sözlerimi zamanında değiştiremeyebilirdim. Jean-Claude'la yaşadığım olay beni gizli görevde mahvetmişti ama açıkçası bu işte hiçbir zaman o kadar iyi olmamıştım.

"Sanırım adamlarımla görüşüp düğün işlerine geri döneceğim."

McKinnon güldü. "Gelin yerine daha çok çilekeş damat gibi konuşuyorsun."

"Güven bana, McKinnon, uzun elbiseyi giymek dışında
"*Ben* uzun süredir acı çeken damadım."

O kıkırdadı ve Dolph bile gülümsedi. Sahneden ayrılmadan önce Dolph'un dirseğinde soru sormak için bekleyen yeni üniformalılar vardı, ben de onları yalnız bıraktım. Aslında Edward ve Asher'ı uyumlu sağdıç kıyafetleri içinde görmek istiyordum, sırf Edward'ın buna tepkisini görmek için. Saatime baktım ve Edward'ın şimdiye kadar sokak kıyafetlerine dönmüş olacağını fark ettim. Kahretsin, tüm bunların içinde dört gözle beklediğim birkaç bölümden birini kaçırmıştım; umarım Peter fotoğraf çekmiştir.

Ellerinde telefonlarıyla toplanmış kalabalığın ve birkaç gerçek muhabirin yanından geçmek zorunda kaldım, ancak çoğu telefonlarını kullanarak bana dava hakkında yorum yaptırmaya çalışıyordu. Daha iyi biliyordum ve sanki başka bir yerde olmam gerekiyormuş gibi hızlıca yürümeye devam ettim. Asla göz teması kurmadım, asla , asla tek bir ses bile çıkarmadım.

yorum olarak yorumlanabilir, çünkü her şey ve her şey sizin asla söylemediğiniz bir şeye dönüştürülecektir.

Ethan ve Ru'ya bakmadım, çünkü güvenlik ayrı bir arabadaysa, onları tanımazsanız gazeteciler ve etrafta dolaşan kötü adamlar sizin tarafınızda olduklarını bilmezler. de bunu açıklamak zorunda değildim, işlerini biliyorlardı, bu yüzden tüm soruları ve yorumları görmezden gelerek SUV'uma doğru ilerledim. Anahtarlarımı çıkarmıştım ve neredeyse araca varmak üzereydim ki bir şey hissettim, biri, her neyse, etrafıma hızlıca bir göz atmama neden oldu. Sözlü sinsilikte iyi olmayabilirdim, ama belli etmeden tehlike aramakta iyiydim. Park alanı arabalar ve boş ışık havuzları dışında boştu. Polis kalabalığı kontrol altında tutuyordu ama çoğu insan muhtemelen odalarına gidip eşyalarını almak için izin çıkmasını bekliyordu. Ayrıca, çoğu insan ilginç bir suç mahallini terk etmezdi; telefonlarına video çekip önce onu yayınlayabilirlerdi. Akıllı telefonlar röntgenciliği yepyeni bir seviyeye çıkarmıştı.

Görecek bir şey yoktu ama omuzlarımın arasından boynuma doğru süzülen deri, onu göremiyor olmamın burada olmadığı anlamına gelmediğini söylüyordu. Ruh çağırmadım çünkü o her zaman oradaydı; tek yapmam gereken engellemeyi bırakmak ve kutunun dışına çıkmasına izin vermekti. Bir rüzgar nefesi gibi içimden akıp gidiyordu. Yakınımdaki ölümsüzleri aramak için fazla enerjiye ihtiyacım yoktu. Pek çok metafizik yeteneğim vardı ama büyücülük bana gelen, reddedemeyeceğim ya da saklanamayacağım ilk büyü . Çoğu insan hayatını daha fazla büyü, daha fazla güç elde etmeye çalışarak geçirirdi; ben ise hayatımı sadece kendi büyümü kontrol etmeye çalışarak geçirdim.

Arayış gücünü etrafımda bir halka oluşturacak şekilde dışarıya gönderdim ve tanıdığı herhangi bir şeyi aradım ama dışarıdaki her neyse vampir, gulyabani, zombi ya da herhangi bir tür ölümsüz değildi. Olasılıklardan bir tanesi gitti, seçilecek daha çok şey var. Ve insan değildi, en azından tamamen insan değildi. Elbette ben de artık insan olarak radara ve bunu düşündüğüm an ...

Daha yeni ve daha az ince ayarlı bir parçamla aradım. Her ne kadar internetteki söylentiler aksini söylese de ben bir vampir değildim ama bazı vampir güçlerim vardı ve bunlar bana özgü değildi. Beni Ethan ve Ru'ya bağlayan metafiziksel kordonları hissettim, farklı türden kordonlar ama konsantre olduğumda bağlantıyı hissedebiliyordum. Farkındalığımın sınırında bir şey vardı, hayır, başka biri. Ethan gibi değildi, çağırabileceğim hayvanlarımdan biri değildi ve bana bağlı olan vampirleri çoktan elemiştim, yani geriye Brides kalıyordu. Onlardan sadece üç tane vardı. Nicky, Edward ve Peter'ın yeteneklerini Lanetliler Sirki'nin altındaki egzersiz alanında test etmeye yardım ediyordu ve Ru da Ethan'la birlikteydi, yani geriye ... . "Rodina, orada olduğunu biliyorum."

"Ama ben neredeyim?" Bunu yüksek sesle söyledi ama sesini çok iyi çıkarabiliyordu, bu yüzden yönlendirme konusunda ona güvenmemem gerektiğini biliyordum.

"Bu aptal oyunlar beni gerçekten sinirlendiriyor, bunu biliyorsun."

Güldü ama ses birden fazla yerden geliyor gibiydi. Casusluk ve suikast becerilerini geliştirmek için yüzyılları vardı.

"Gelinim olarak, mutsuz olduğumda sana fiziksel acı çektirmem gerekiyor; benim açık isteklerime karşı gelememelisin."

"Hayır ," dedi, sesi etrafımda zıplattığı ses çemberinin tamamen yeni bir alanından geliyordu.

"Çok mu mazoşistsin, Rodina?"

"Bana verdiği acı, sana eziyet etmekten aldığım zevkten daha ağır basıyor."

"Bu bana eziyet etmiyor, sadece beni rahatsız ediyor."

"O zaman daha çok , değil mi?" Sesinde tüylerimi diken diken eden bir şey vardı, sanki ondan gerçekten korkuyordum. Korkmamalıydım; bana zarar verememesi için büyüyle bağlanmıştı. Hatta benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını vermeye bile hazırdı. Yine de otoparkın loşluğunda öylece dururken, her ihtimale karşı onun nerede olduğunu gerçekten bilmek istiyordum. O bir wereleopard'dı ve bir şekil değiştiren için bile hızlıydılar. Eğer bir

Silahla onu vurmam gerekecekti ve korumalarımdan biri olduğu için bu aşırıya kaçmak gibi görünüyordu, bu yüzden onun yerine bıçağı tercih ettim. Eğer yeterince , ben silahımı çekemeden sihirli bir şekilde yanımda belirecek ve parmağını boğazıma dayayacaktı ya da beni öldürebileceğini bilmem için aynı derecede ürkütücü bir şey yapacaktı.

Bıçak elimdeydi ve o hâlâ ortaya çıkmamıştı. Onunla oynamaktan yorulmuştum. "Bu saçmalık beni geç bırakıyor, Rodina."

"O zaman aracına bin ve uzaklaş," dedi o zıplayan yankılı sesiyle, nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama tiyatral bir şekilde bile kendinden memnun görünüyordu. Birden nerede saklandığından neredeyse emin oldum.

"Arabamın altından çekil, Rodina."

"Sadece tahmin ediyorsun."

"Bunu daha basit hale getirmeme izin verin, size hemen şimdi saklandığınız yerden çıkmanızı emrediyorum."

"Nerede olduğumu bilmiyorsun."

"Sana doğrudan bir emir verdim," dedim.

"Geliyorum," dedi, bu sefer yankı yoktu, sadece bir iç çekiş. Yuvarlandı mı yoksa sürünerek mi çıktı bilmiyorum ama aniden cipimin diğer tarafındaydı. Onu İrlanda'da ilk gördüğüm zamanki kadar ince ve 1.80 boyundaydı. Sarı saçları biraz uzamıştı, sadece omuzlarına yaklaşmasına izin verirse dalgalı olabileceğini anlamama yetecek kadar. Doğal sarı saçlarında denediği geçici boyalar gitmiş, arabamın üstündeki uzun direğin doğrudan ışığından uzakta dururken bir renk almıştı. Mümkünse arabamı hep ışığa park ederdim, geceleri ortalıkta dolaşan şeylerden biri olmadığım zamanlardan kalma bir alışkanlıktı bu. Rodina gölgeleri ve simsiyah giysilerini saklanmak için kullanıyordu ama saçları onu ele veriyordu. Belki de düşüncelerimi okumuştu, çünkü eşofmanının kapüşonunu çekmişti ve sadece yüzünün soluk, hafif uzun oval kısmı görüntüyü bozuyordu.

"Maskemi özledim," dedi, çünkü o benim düşüncelerimi okuyabiliyordu, ben onunkileri okuyamıyordum. Drakula'nın Gelinleri'nin

Ona mükemmel bir şekilde hizmet edebilmeleri için düşüncelerini ve duygularını bilmeleri gerekiyordu ve Drac'ın onlar hakkında hiçbir şey bilmesine gerek yoktu çünkü her şey onunla ilgiliydi. Ama Rodina'nın benimle ilgili olmasını istemiyordum, bu yüzden arabamın kaputunun üzerinden ona bakıp ne düşündüğünü, ne hissettiğini merak ediyordum ve sanki sonsuza kadar ya da birimiz ölene kadar sihirle birbirimize bağlı değilmişiz gibi hiçbir fikrim yoktu.

"Maskeyi özlediğin için üzgünüm," dedim sonunda, çünkü onun maskeli ve cüppeli Harlequin'lerden biri olmayı özlediği için üzgündüm, kimliklerini öylesine gizlemişlerdi ki maskelerini toplum içinde asla çıkarmazlar ve geri kalan kısımlarını onun şu anda yaptığı gibi tamamen siyahla örterlerdi. Eğer o boş renkli maskelerden birini takmış olsaydı, rengine göre beni öldürmeye mi (siyah), canımı yakmaya mı (kırmızı), yoksa sadece konuşmaya mı beyaz) geldiğini anlayabilirdim.

"İlk başta saklanmadım, saklanmak zorunda kalmamaktan keyif aldım. Kendimi bulacağımı düşündüm." Gülme olması gereken bir ses çıkardı ama o kadar acıydı ki bunun için yeni bir kelime aradım.

"Yeni hayatınızı sevmediğiniz için üzgünüm," dedim.

"Dünyanın en korkulan suikastçılarından ve aramızdaki en iyi sorgulayıcılardan biriydim, şimdi ise muhabirlere ya da telefonlarıyla fotoğraf ve video çekip her yerde yayınlayan sivillere zarar vermesine izin verilmeyen yüceltilmiş bir bebek bakıcısıyım. Artık kimsenin casuslara ihtiyacı yok çünkü sıradan insanlar herkese göz ve kulak oldu."

"Bu kadar mutsuz olduğun için üzgünüm Rodina."

"Ama aynı zamanda mutsuz olduğum için bana kızgınsın, bunu hissedebiliyorum, duyabiliyorum. Düşüncelerin ve duyguların beni, eski efendimin aradığı leopar olmanın asla yapmadığı bir şekilde istila ediyor."

"Özür dilemekten bıktım."

"Güzel, özür istemiyorum kraliçem, amaç istiyorum."

"Sen de herkes gibi kendi amacını bulmaya çalışırken sıkışıp kaldın."

"Berbat bir durum. En sevdiğin ifadelerden birini kullanmak gerekirse."

"Evet, varoluşsal korku ve kimlik arayışı çok can sıkıcı." Sesim rahattı ama yüzümdeki ifadenin ve duruşumun öyle olmadığını biliyordum. Bıçağı hâlâ çıkarmıştım çünkü Rodina için bile garip davranıyordu. Onu diğer korumalarla eğitimde görmüştüm, neler biliyordum.

"Neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsiniz, beyaz kraliçem." *Beyaz kraliçem benim* için kullandığı en yeni lakaptı, sanırım onu tanıdığım süre boyunca kullandığı *karanlık kraliçem* ya da *kötü kraliçemden* daha *iyiydi*.

"Nicky düşüncelerimi senin kadar iyi okuyamıyor, sadece çoğunlukla duygularımı anlıyor; neden?"

"Benim mistik becerilerimi geliştirmek için asırlarım oldu ve o henüz bir asır bile geçmedi."

"Bunun bir cevap olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Bu bir cevap kraliçem; Nicky'den bile daha genç olmanız ve daha az anlamanız benim suçum değil."

"Neden otoparkta sinsice dolaşıyorsun, Rodina?" "Kimsenin

seni pusuya düşürmediğinden emin olmaya çalışıyordum."

"Güzel, arabaya geri dönebilirsiniz ve hepiniz bir sonraki hedefime kadar beni takip edebilirsiniz."

"Birinin sizi diğer arabadaki güvenlikten ayırmaya çalışması ihtimaline karşı sizinle birlikte arabaya binmem emredildi."

"Kimin emirleri?"

"Neden, güvenlik şefiniz, kraliçem."

"Claudia *size* benimle gelmenizi mi yoksa sadece birinizin benimle gelmesini mi emretti?"

"Ben; Amerikan basınınız ve genel halkınız ne kadar uyanık konuşurlarsa konuşsunlar çok heteronormatif görünüyorlar, bu yüzden seninle birlikte gelen bir kadının Nicky ile kaçtığın ve Jean-Claude'u mihrapta bıraktığın söylentilerini susturacağını düşündü."

Claudia'nın bu kadar uzun soluklu ve açıklayıcı bir şey söylemediğini biliyordum. Üçüne de benimle burada buluşmalarını ve iş bölümü yapmalarını emretmiş olabilirdi, ama birkaç iyi şeyden biri

"Kraliçe" olmanın en güzel yanı, kimseye sormadan bir şeyleri değiştirebilmemdi. Bu gece Rodina'yla gitmeyecektim.

12

RODİNA'NIN KARDEŞİ RU yolcu koltuğumda oturuyordu, bir santim daha uzun ve ince bedeninde biraz daha fazla kas olması dışında kız kardeşinin karbon kopyası gibi görünüyordu. de soluk sarı saçlarını koyu kahverengiye boyamıştı, böylece karanlık arabada siyah görünüyordu. Saç rengi konusunda ne hissettiğimden emin değildim ve Rodina da bundan nefret ediyordu, çünkü birbirlerine benzemiyorlardı. Sanırım bu üçüzler için garip bir durumdu; Rodina onları kendi kafamda bile ikiz olarak düşünmememi istemişti çünkü o ve Ru bunu duyabiliyordu ve kardeşlerinin ölmüş olması ikiz değil üçüz oldukları gerçeğini değiştirmiyordu. Rodrigo, Nathaniel, Damian ve beni kurtarmak için göğsüne aldığı bir tüfek darbesiyle öldüğüne göre, kalan kardeşlere üçüz diyebilirdim.

"Nereye gidiyoruz?" Ru sordu.

"Randevu gecesi için giyinmek üzere düğün mağazasına dönüyorum." Edward ve Peter'a mesaj attım ve Edward ve Asher'ı birbirlerine uyan ama zıt renkteki sağdıç kıyafetleriyle birlikte görmeyi özlemiştim, lanet olsun. Peter elinde fotoğraflar olduğunu söyledi, bu da beni daha da mutlu etti. Ayrıca olay yerinde yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu. Bunu Edward'ın dikte oldukça emindim. Onlara bu gecelik suçla işimin bittiğini ve randevu gecesine gittiğimi söyledim. Çoktan korumalarla birlikte spor salonunda çalışmaya başlamışlardı. İkisi de kirlendiğinden beri ilk kez kendilerini gerçek şekil değiştirenlere karşı test edeceklerdi. Antrenmanı kaçırdığım için üzgündüm, özellikle de

Peter'ın Kane'e ne yaptığını görüyordum ama dedikleri gibi, hayatımın aşkını randevu gecesinde ortada bırakamazdım.

Jean-Claude birden kafamın içinde "Hayatının aşkı olmaya bayılıyorum, *küçük hanım*, bu gece seni görmek için sabırsızlanıyorum" diyordu. Cipin loşluğunda telefonuma aptal gibi sırıtıyordum ve Ru hareketsiz ve sessiz oturuyordu.

"Düğün alışverişi, sonra da Guilty Pleasures?" diye sordu. "Evet, lütfen Rodina ve Ethan'a mesaj atar mısın?"

"Kalkanlarınızı indirirseniz Ethan zihninizi okuyabilir ve Rodina ile ben Jean-Claude'u düşündüğünüzü her zaman anlarız."

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum, çünkü bu kadar çok insanın engelleyemeyeceğim bir şekilde işime bu kadar karışmasından nefret ediyordum. "Onlara mesaj at lütfen, en azından normalmiş gibi davranalım."

"Onlara mesaj atacağım, ama neden bir parçanız normal olmayı istemekte ısrar ediyor?"

Ona baktım ama yüzü telefona doğru eğilmiş, başparmaklarıyla bir şeyler yazıyordu. "Hiç normal olmak istemedin mi?"

"Doğduğumuzdan beri Harlequin'in bir parçası olmak için eğitildik, bu benim normalim."

Arabayı çalıştırdım ve ona emniyet kemerini otomatik olarak bağlamasını hatırlattım ama zaten bağlı olduğunu fark ettim. Rodina ona bunu yapmasını emretmemi isterdi. "Sen ve Rodina, ebeveynlerinin ikisi de Harlequin olan tanıdığım tek kişisiniz; diğer herkes üye olduklarında, davet edildiklerinde ya da her neyse, bir yetişkindi."

"Yüzyıllar boyunca Harlequin'den doğan başkaları da oldu, ancak çiftin dişi yarısı hamileliğin son aşamalarında karanlık hanımefendimizin emirlerine hizmet etmeye uygun olmayacağı için her zaman nadir olmuştur."

"Yani, aile işinde doğmuş başka Harlequin'ler de mi var?"

"Evet," dedi.

Otoparktan çıkıp I-70'e doğru profiline bir göz attım. "Bu konuda konuşmak istemiyorsun, ya da onlar hakkında."

"Hayır, ."

Nedenini sormayı istiyordum ama bu konunun onu üzdüğü belliydi, bu yüzden konuyu kapatmaya razıydım ama ne hissettiğimi ve gerçekten ne istediğimi biliyordu. "Onlardan biri dostumuzdu, diğeri ise düşmanımız."

"İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin Ru."

"Bilmek istiyorsun."

"Ama bana söylemek zorunda değilsin."

Sonra bana baktı. "Siz benim efendimsiniz, kraliçemsiniz, sadece istemeniz yeterli ve bunu yapmalıyım." Titredi. "Doğrudan bir emir verdiğinizde buna itaat etmem gerektiğinin hatırlatılmasından gerçekten hoşlanmıyorsunuz."

"Hayır," dedim ve arabayı sürmeye odaklandım.

"Kendi hayatımızı kurmamız için bizi zorlamanızı anlamıyorum ama iyi niyetinizi takdir ediyorum."

"İyi niyetliyim, bunu bir saniyeliğine tercüme etmeme izin ver, bu iyi niyetimin sen ve Rodina için pek de iyi olmadığı anlamına geliyor, değil " Gülümsediğini görmek için tam zamanında ona baktım.

"Bir tür kimlik krizi yaşıyoruz."

"Rodina ona bir amaç vermem için bana ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Evet, eksik olan şey tam olarak bu. Bir amaç. Bizler doğduğumuz andan itibaren Vampir Yüksek Konseyi'nin kraliçesine korumaları, casusları ve suikastçıları olarak hizmet etmek üzere yetiştirildik. O derin uykusuna daldığında, vampir konseyinin geri kalanı efendilerimiz olarak görevi devraldı ve bizi kendi amaçlarını ve tüm vampirlerin amaçlarını ilerletmek için dünyaya gönderdi."

"Ama siz vampir değilsiniz, kurtadamsınız."

"Efendimiz bir vampirdi ve onun çıkarları bizim çıkarlarımızdı."

"Sanırım dünyayı dolaşıp casusluk yapmak ve insanları öldürmekle kıyaslandığında ilgi alanlarım sıkıcı görünüyor olmalı."

"Her zaman dünyayı dolaşmazdık, zamanlar vampir konseyinin çağlar boyunca biriktirdiği tüm hazinelerin korunmasına yardım ederdik."

"Çok iyi bir koleksiyon olmalı."

"Öyleydi, kapsam olarak sadece British Museum buna yaklaşıyor, ama onlar bile en eski tarihin çoğunu kaçırıyor. Onlar eser olarak satın almak zorundalar, ancak biz bunları yeni oldukları ve üzerlerindeki dilleri konuşan ve yazan insanlara sahip olduğumuz zaman bizzat toplayabildik."

Gece boyunca araba sürerken birkaç saniye bunu düşündüm. Karanlık olduğunu söylemek için çok fazla ışık vardı, ama yine de karanlıktan sonra bir arabanın gün ışığının asla veremeyeceği bir samimiyeti vardı. "Harlequin'in başka kimsenin yapamadığı arkeolojik buluntuları deşifre edebilen üyeleri var mı?"

"Evet."

"Bazılarınıza bunu yapmalarını emretsem, bu için ilginç olur mu?"

"Birleşik Krallık'a güvenle seyahat edebiliriz, ancak dünyanın geri kalanının çoğunda hoş karşılanmayız."

"Vampirler değil ama şekil değiştirenler daha fazla ülkeye seyahat edebiliyor." "Ama binlerce yıldır yaşadığımızı nasıl açıklayacağız? yıl, Anita? İnsanlar ya bir vampirle ya da yaşı olmayan ve ülkelerinde yasa dışı olan başka bir şeyle bağımız olduğunu bilirlerdi."

"Bahse girerim British Museum, Rodina ile birlikte onları ziyaret etmeniz için bir fırsat yaratır."

"Bizimle gelir misin?"

"Bilmiyorum, bu fikir çok yeni, Jean-Claude ile konuşup vampir politikalarının orada nasıl gittiğini öğrenmem gerek."

"Bizim mutlu olmamızı gerçekten istiyorsunuz, bizi ilgilendiren bir şeyi yapmamız için bize bu şansı sunmanın sizi umutlandırdığını hissedebiliyorum."

"I gibi benim insanlariçin olmakMutluyum, neden o o Yani garip herkese?"

"Çoğu insanın ne kadar bencil ve aşağılık olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, Anita." "Ben bir polisim, insanların boktan olduğunu biliyorum ama öyle olmamaya çalışıyorum."

Neredeyse kahkahaya benzeyen küçük bir ses çıkardı. "Rodina'yla fikriniz hakkında konuşacağım, belki bu onun ruh halini neşelendirir."

"Sen keyifsiz görünüyorsun, o da depresif ya da tehlikeli görünüyor. İkiniz de garip ruh hallerindesiniz, ne oldu?"

"Bugün bizim doğum günümüz."

"Bu seni neden depresyona soksun ki?" Bunu anda nedenini anladım. "Kahretsin, üçünüzün de doğum günü ve sen kardeşini özlüyorsun."

"Evet, bu yıl da rüyalarımızda onu gördük." "Aynı rüyaları mı?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama her gece en az bir kez Rodrigo rüyalarımıza giriyor."

"Sanırım doğum günü falan olduğu için bu çok doğal."

"Geçen yıl böyle bir şey olmadı."

Ona baktım, sonra tekrar yola döndüm. "Belki de kaybını hazmetmek için zamanın olmuştur?"

"Belki, ama gözlerimi kapattığımda onu görmek rahatsız edici ve uyandığımda sanki kayıp yeniden tazeymiş gibi, sanki bir an için öldüğünü unutuyorum ve sonra hatırlıyorum."

"Kulağa korkunç geliyor, kaybettiğim herhangi bir insan için bunu yapmak zorunda kalacağımı hayal bile edemiyorum."

"Teşekkür ."

"Terapistim ikinizin görüşebileceği bir yas danışmanı tanıyor olabilir."

"Bu keder gibi hissettirmiyor, Anita." "hissettiriyor?" diye sordum.

"Perili hissediyorum."

Ona baktım, sonra tekrar yola döndüm. "Rodina da aynı şekilde mi hissediyor?"

"Onun hayalleri Rodrigo'yu daha çok özlemesine neden oluyor; benimkiler ise ... . Kardeşlerimin yaptığı seçimlere her zaman katılmadım ama onlar benim ailemdi, bu yüzden nereye giderlerse gittim, ne yaparlarsa yaptım. İkimize de kendimiz olmamız için çok fazla seçenek, birlikte vermediğimiz çok fazla karar veriyorsun. Rodina Rodrigo'nun yanı sıra beni de kaybediyormuş gibi hissediyor ve ben de kız kardeşime karşı sadakatsizlik hissediyorum. Rodrigo'yu seviyordum ama

ondan da korkuyordum. Onun ya da Rodina'nın kurbanı olmak istemediğim için birçok şeyi kabul ettiğimi şimdi anlıyorum. Onların müttefiki olmak çok daha iyiydi."

"Rodrigo'nun acımasızlığını Domino'yu öldürdüğünde gördüm." "Kaybınızı hatırlattığım için özür dilerim."

"Hayır, kastettiğim bu değildi Ru. Rodrigo'nun korkutucu olduğunu kastetmiştim."

"Ama o benim kardeşimdi ve onu seviyordum."

Kendi ailemi düşündüm. "Aile bazen çok zor oluyor."

"Rodrigo'yu çok özlüyorum ve eğer onu tekrar yaşatabilseydim yaşatırdım ama rüyalarımda senden nefret ediyor, seni, Jean Claude'u, Nathaniel'i, Micah'ı ve duygusal yakınlık hissettiğim herkesi tehdit ediyor, onlara korkunç şeyler yapmak istiyor ama ben yapmıyorum. Rodrigo'ya gerçek hayatta asla yapmadığım şekilde rüyalarımda karşı koyuyorum."

"Sorunlarımızı düşündüğümüzden çok daha fazla rüyalarımızda çözüyoruz," dedim.

"Sanırım öyle," dedi, sesi yumuşaktı. Sanki bir yeri acıyormuş gibi kambur duruyordu. Fiziksel olduğunu düşünmedim, ama bazen kırık bir kalp o kadar gerçekmiş gibi gelir ve kimse kalbinizi aileniz kadar kıramaz.

Bu acı seviyesini daha iyi hale getirecek ne söyleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden denemedim. Sadece arabanın karşısına uzandım ve bacağına dokundum. O bir şekil değiştirendi ve dokunmak çoğu insan için olduğundan daha fazla rahatlatıcıydı. Hafifçe okşamak istemiştim ama eli benimkini kapladı ve uyluğuna bastırdı. El tutuşana kadar elimi onun elinin altına doğru çevirdim.

Elimi tuttu ve sonra omuzları titremeye başladı ve ağladığını fark ettim. "Kaybolmuş hissediyorum Anita, çok kaybolmuş."

Elini sıktım ve "Yanındayım Ru" dedim.

İki elini de benimkilere doladı ve bana bakmadan ağladı. Karanlık arabada öylece yol aldık.

Neredeyse Until Death and Beyond Bridal'da ve sonra Ru kendini toparladı ve ağlamayı bıraktı.

"Yüzümü silmem gerekiyor, ama bunu yaptıktan sonra lütfen elimi tutmaya devam eder misin?"

"Elbette, neye ihtiyacınız varsa."

Beni bıraktı ve ceketinin cebinden selpak çıkardı, yüzünü kuruladı, burnunu sildi, giysilerini ve altlarındaki silahları yerine yerleştirdi ve sonra elini bana uzattı, ben de . Sokakların çoğunlukla arnavut kaldırımlı, dar ve onları ezmeyeceğimden son derece emin görünen hafta sonu yayalarıyla dolu olduğu Riverfront bölgesinden çıkana kadar yanındaki koltukta el ele tutuştuk. Cinayet mahalline gittiğimde kaldırımlar, vampirlerin işlettiği tüm işyerlerinin fotoğraflarını çeken ve hepsinin gece için açılmasını bekleyen birkaç mutlu turistle doluydu. Şimdi ise sokaklar ve kaldırımlar konserve kutusundaki sardalyalar gibi doluydu çünkü her yer açıktı. Bir zamanlar Riverfront Kan Meydanı olarak adlandırılıyordu ve tüm işletmeler Guilty Pleasures gibi yetişkinlere yönelikti, ancak vampirler daha yaygın hale geldikçe, daha yaygın olan işletmeler de açılmaya başladı. Önce vampirlerin yemek yiyemediği ama pişirebildiği lüks restoranlar açıldı. Vampir olmayan insanlar, personelin çoğunun vampir olduğu restoranlara sahip olmak için para ödüyorlardı. Hatta vampirlerin insan sevgililer getirdiği ve vampirler mutfak röntgenciliği yaparken insanların yemek yediği yeni bir restoran bile vardı. Jean-Claude aslında restoranın sessiz bir ortağıydı. Şef ancak son iki yıl içinde vampir olmuştu ama ne yazık ki vampirlerin hâlâ yasadışı canavarlar olduğu ve görüldükleri yerde öldürülebildikleri bir ülkedeydi. Şef dünyanın en ünlülerinden biriydi, çok büyük bir olaydı, saklanamayacak kadar ünlüydü, bu yüzden Jean-Claude onu hem normal bir restoran olan Liberté'yi hem de Voyeur'u açması için Amerika'ya davet etti.

Ben park yeri ararken Ethan ve Rodina hemen arkamızdan geliyorlardı. Birbirinden çok uzak olmayan iki yere ihtiyacım vardı.

İdeal olarak. Korumalar yanınızda olmadıkları sürece işlerini yapamazlar, ancak Jean-Claude'un sahnede olduğu gecelerde Riverfront'ta park yeri normalden bile kötüydü. Birazdan yanına gidecek olsam da, seyirciyle etkileşime girme ihtimaline karşı ona zihnimi uzatmak istemedim, hatta sadece başka birini tanıtmak için sesini vermek istedim. Başka biri kafanızın içine bakmaya çalışırken dans etmek ya da seyirciyle etkileşime geçmek zor. Sonunda bana park edecek bir yer bulduk ve Ethan başka bir yerde park yeri bulurken Rodina ve Ru'nun dükkana kadar korumalarım olmasına izin verdik.

"Claudia yüksek alarm sakinleşene kadar başınızda üç ya da dört kişi düşündüğünü söylediğinde, dürüst olmak gerekirse bunun aşırı tepki olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi bunu yaptığına memnunum, çünkü park ederken seni burada bırakmak zorundayım," dedi Ethan, güvenlik için aldığımız filonun bir parçası olan siyah SUV'nin penceresinden.

"Sanırım öyle," dedim. Arkasındaki araba korna çalmaya başladı.

Ethan bir şeyler söylemeye başladı ama korna tekrar çaldı. Ethan'ın ve arkasındaki sabırsız araba kuyruğunun geçip gitmesine izin vermek için üçümüz park halindeki arabalara yaklaşırken ona gitmesini işaret ettim.

"Demek Guilty Pleasures'a gitmeden önce profesyonel saç ve makyaj yaptırmak için gelinlik mağazasına gideceksiniz. Ben olsam farklı giyinirdim," dedi Rodina.

Kapüşonlu sweatshirt'üne, siyah tac pantolonuna ve botlarına baktım. Bot yerine koşu ayakkabısı tercih etmem dışında ben de neredeyse aynı şeyleri giymiştim. Ru da kız kardeşiyle hemen hemen aynı şeyi giyiyordu ama onun eşofmanının önü fermuarlıydı. Ben de onun neredeyse aynısını giyiyordum. Güldüm.

"Eğer düzenli rotasyonumun bir parçası olacaksan, kıyafetlerimizi planlamaya başlamalıyız, böylece hepimiz birbirimize uymayız."

Rodina bir şeyler söyledi ama trafikten ve kaldırımlardaki insan gruplarından onu duyamadım. Başımı salladım ve o da

Sonunda bana yaklaştı. Rodina'nın kendini tekrar edebilmesi için üçümüz daha da yakınlaşırken Ru dışarıda bir sorun olup olmadığına bakmaya başladı.

"Dedim ya, bundan çok daha yakından eşleşmeye alışkınız." Ona attığı kötü bakışı görmemesi için etrafımızda hâlâ kötü adamlar arayan Ru'ya bir bakış attı. Sanırım sadece kayıp üçüzlerinden değil, yeni saç renginden bahsediyordu.

"Bu gece görev için uygun musun?" Ru

sordu. "Ne?" diye sordu.

"Görev için uygun musun, yoksa bu gece izin mi alman gerekiyor?" diye sordu, hâlâ ona bakmadan.

"Ben ..." Biraz daha dik durdu; durana kadar omuzlarının kamburlaştığını fark etmemiştim bile. "Sen hazırsan ben de göreve hazırım küçük kardeşim."

"Bana her zaman göreve hazır olmayı öğrettin," dedi.

Uzun bir nefes verdi ve sonra bana gülümsedi. Gözleri bile doldu, gerçi siyah gözlerle dostça için çok çalışmanız gerekir, ama aniden başardı. "Haydi içeri girelim de Jean-Claude'u seyretmek için güzelleştirmeyi zamanında yapalım." *Beni zamanında içeri sok* demedi, ama Jean-Claude'*a* bakmak isteyip istemediğini de sormadım, yani kim ki?

13

İKİ SAAT SONRA bir aynanın önünde oturmuş tanımadığım birine bakıyordum. O bendim, orada bir yerdeydim ama hayatım boyunca hiç bu kadar makyaj yapmamıştım. Gözlerim kocaman ve karanlık görünüyordu. İyi bir vardı, genetik olarak şanslıydım, ama makyaj sanatçısı beni daha da pürüzsüzleştirmişti, böylece cildim kusursuzdu. Beni eşit derecede solgun hale getirdikten sonra, rengin bir kısmını geri vermek için allıkla bir şeyler yapmışlar ve sonra iki çeşit pudra kullanmışlardı. Biri kontür için, de diğer her şeyi örtmek için. Birden daha önce hiç olmadığı kadar yüksek elmacık kemiklerim oldu. Yüzümün kemik yapısını mı değiştirmişlerdi, yoksa zaten var olanı görebilmem için oymuşlar mıydı karar veremiyordum.

Kıvırcık saçlarım her hem daha kıvırcık hem de daha düzgündü, Çünkü kuaför, buklelerimi mükemmel lülelere dönüştürmek için bir saç maşası kullanmıştı. Saçımın bu kadar güzel görünebileceğini bile bilmiyordum. Jean-Claude bazı geceler sahneye çıkarken saç maşası kullanıyor olmalıydı. Kim bilebilirdi ki?

"Bana benzemiyor," dedim yumuşak bir sesle. Aslında başka biriyle konuşmuyordum.

Ru, makyaj aynasının etrafındaki parlak ışıkların oluşturduğu gölgelerden çıkarken, "Öyle, biliyorsun," dedi.

Arkamdaki adama bakmak için aynayı kullandım. "Bu ben değilim." Rodina, "Şimdi bizim karanlık, sürtük kraliçemiz gibi görünüyorsun," dedi.

diğer taraftaki gölgelerden.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "'Sürtük' yorumun için teşekkürler."

"Beni beceren ayakkabılar ve neredeyse hiç olmayan bir elbise giyiyorsun." Ethan, "Bunu sevdiği adam için giyiyor," dedi.

Arkamda dur. "Bu romantik, sürtükçe değil." Ayağa kalkmam için bana elini uzattı. Normalde kabul etmezdim ama ayağımda beş buçuk santimlik ince topuklu ayakkabılar vardı. Şimdiye kadar denediğim en yüksek topuklu ayakkabılardı ve bırakın yürümeyi, ayakta durmaya çalıştığım en dar, en sivri topuklu ayakkabılardan bazılarıydı, bu yüzden Ethan'ın elini tutmakla kalmadım, ona doğru eğildim.

Son birkaç makyaj ve saç dokunuşu için tekrar oturmadan önce topuklu ayakkabılarla ayağa kalkmıştım ve ikinci kez onlarla ayağa kalkmak da bir o kadar zordu. İki adım atmıştım ki Ethan'ın eline yapıştım. "Guilty Pleasures'a giden birkaç metreyi bile yüzüstü düşmeden nasıl yürüyeceğim?"

"Sana yardım edeceğiz," dedi Ethan.

Ru gülümseyerek diğer elimi tutmaya geldi. "Vücudunuzu koruduğumuz gibi adımlarınızı da mutlulukla koruyacağız."

Rodina küçümseyen bir sesle, "Onlar yüksek topuklu ayakkabılar, savunulacak bir düşman değil," dedi.

"Bu kadar yüksek topuklarla yürümeyi denemek ister misin?" diye sordum.

Ayakkabılara baktı, sonra bakışları onlardan çoğunlukla çıplak olan çizgisine, boncuklu elbisenin ışıltılı, sarkan kenarına doğru yükseldi. Elbise o kadar ışıltılıydı ki her hareketimde ışığı farklı şekilde yakalıyor, kendimi mavi bir disko topu gibi hissediyordum. Normalde giyemediğim spagetti askıları vardı, çünkü böyle bir elbiseyle sütyen giyemeyecek kadar donanımlı biriyim, ama şimdiye kadar giydiğim en iyi pushup sütyenle hazırlanmışlardı. Pushup sütyenlerin şekilde kalkıp ayrılabildiğini bile bilmiyordum.

"Gelin aynalarda kendinizi görün," dedi Felix, Until Death and Beyond Bridal'ın sahibi olan çiftin vampir yarısı, perdeleri bir tarafa doğru süpürürken, böylece Edward'in daha önce durduğu yarım daire şeklindeki aynalar ortaya çıktı. Bir soyunma odasında değildim.

Gelinlerin genellikle hazırlandığı perdeli alan, birkaç ay içinde gerçek anlaşma için hazırlanacağım yerdi.

"Görmek istemiyorum, sadece beni Guilty Pleasures'a götür ve Jean-Claude'un görmesine izin ver. Bunların hepsi onun için zaten."

Felix ağır ağır iç geçirerek bana baktı. Düğün hazırlığının eğlencesini kaçırdığımı çoktan belli etmişti. Saç ve makyajı o denetliyordu, bu yüzden kızlara ve gelinliklere dair her şeyi küçümsediğimi tam olarak anlamamıştı ama yeterince görmüştü. "Barnabas hepinizi giydirdi ama ben ilk kez saçınız ve makyajınız üzerinde çalışabiliyorum. Kendinizi aynaların önünde görmenizi istiyorum, böylece düğün için nasıl bir saç ve makyaj isteyeceğinizi konuşurken bir başlangıç olacak."

İç çekme sırası bendeydi. "Peki, şu işi , sonra beni Jean-Claude'a götür. Ayakkabıların, evdeki son sinema randevumuzda rahat eşofmanlar giymek istememin intikamı olduğunu biliyorum. Yemin ederim bir daha asla randevu gecesinde ona şık giyinmesini söylemeyeceğim."

Rodina, "Kralımızın bir çift olmasına şaşırdım," dedi.

"Almadı. Sadece bu randevu için özel tasarım bir çift aldı," dedim Ethan ve Ru beni Felix'in tuttuğu perdeden geçirirken. Yükseltilmiş aynanın etrafındaki halıya gelene kadar gayet iyiydim ve sonra umutsuzca ellerine tutundum, çünkü destek olmasaydı düşebilirdim. Küçük yükseltilmiş platforma adım atmak için koltuk değneği gibi ellerine yaslandım. Ethan beni daha da sabitlemek için diğer elini dirseğime koyduğunda itiraz etmedim. Jean-Claude'un şimdiye kadar bana topuklu ayakkabılarla nasıl yürüneceğini öğrettiğini sanıyordum; anlaşılan topuklu ayakkabılar için bir boy sınırım vardı ve ben onu aşmıştım.

Kürsüye çıkmak için ayaklarımı izlemekle o kadar meşguldüm ki, sağlam bir zeminde durana kadar aynalara bakmadım. Ethan dirseğimi bıraktı ve ben itiraz etmeyince elimi bıraktı. Düşmediğim için Ru başladı; bir an için ona tutundum, sonra ayakkabıların içinde bile duramıyorsam randevu gecesinin bittiğini fark ettim

Tabii onlardan biri beni her yere taşımazsa. Derin bir nefes aldım, yavaşça verdim ve elini bıraktım. Yardıma ihtiyacım olursa diye yakınımda duruyordu ama sonunda kendi başıma ayakta duruyordum.

Askılı sandaletlerime bakarken ayak parmaklarımdaki parlak mavi ojenin mücevherli sandaletlerle eşleştiğini ya da en azından onları tamamladığını fark ettim. Nathaniel beni daha önce hiç sürmediğim bir renk olan mavi ikna etmişti, yani bu gece her şeyin tam olarak ne renk olacağını biliyordu. Birdenbire hayatımdaki erkeklerin bana hissettim. En azından el ve ayak parmaklarım birbirine uyuyordu, ki bu her zaman böyle olmazdı.

"Çok güzel sandaletler ama lütfen aynada kendinize bakın Bayan Blake," dedi Felix. Tarafsız olmaya çalışıyordu ama sesindeki heyecanı duyabiliyordum; bir vampir olarak bunu gizleyebilirdi ya da belki de gizleyemezdi, belki de yaptığı güzelleştirmeye hayran kalmam için sabırsızlanıyordu.

Kafamı kaldırdım. Aynada bana bakan bir yabancı vardı. Topuklu ayakkabılar beni uzun gösteriyordu, şu anda Nathaniel'den sadece yarım santim kısaydım. Saçlarım neredeyse belime kadar mükemmel siyah bukleler halinde dökülüyordu. Yüzümü çerçevelemesi ama her zamanki gibi öne doğru dökülmemesi için bir şeyler . Yumuşak, dokunulabilir ama aynı zamanda sabit duruyordu. Saç sihri gibiydi.

Elbise, lacivertten kraliyete, gökyüzünden bebek mavisine kadar mavi tonlarında boncuklar ve kristallerden oluşuyordu; birkaç siyah boncuk ve ışıkta göz kırpıp parıldayan şeffaf kristaller de vardı. Elbisenin etek ucu, parıldayan bir mücevher çizgisiyle kıçımın alt kısmına zar zor dokunuyordu, bu yüzden vücudun diğer ucunda bir kolye gibiydi. Gerçekten bir sanat eseriydi, üzerimde olması çok kötüydü.

"Çok zarifsiniz Bayan Blake," dedi Felix.

"Sen her zaman güzelsin," dedi Ethan, "ama bu ... nefes kesici."

Sonunda sadece saçlarıma ve kıyafetlerime değil, vücuduma, yüzüme, kendime baktım. Topuklu ayakkabılar bacaklarıma daha önce görmediğim bir uzunluk kazandırdı. Hayatımı kurtarabilmek için yaptığım egzersizler ve

Diğerlerinin hayatları bacaklarımı güçlü kılıyordu ve elbisenin saçakları kıvrımlarımı ışıltılı bir okşayış gibi sarıyordu. Belimin etrafında daha fazla yer vardı, çünkü o her zaman her iki taraftaki kıvrımlardan daha küçüktü. Eski moda bir kum saati gibi yapılıydım ve çıplak kollarımda daha fazla kas vardı ama ne kadar sıkı kaldırırsam kaldırayım asla belli bir noktayı geçemiyordum. Vücudum güçlü, sıkı ve kadınsıydı. Bir kız gibi görünmemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hayatımın ilk dönemlerini elbisenin ortaya çıkardığı her şeyi saklıyormuşum gibi giyinerek geçirmiştim. Hatta düğün yaklaştıkça eski giyim tarzıma geri dönmüştüm. Jean-Claude'u seviyordum ama onun bende gördüğü fiziksel özellikleri ben hâlâ göremiyordum. Hayatımda gördüğüm en güzel adamdı ve en başından beri benimle flört ediyordu. Nedenini hiç anlamamıştım. Aynalara bakarken, şimdi yüzüm nihayet ona uyuyordu. Kuşkusuz o yataktan bu kadar güzel çıkmıştı ve beni buraya getirmek için iki saatlik bir profesyonel çalışma gerekmişti ama ilk kez güzel olduğumu iddia edemiyordum. İstedim ama yapamadım.

Büyükannemin bana çirkin olduğumu, hiçbir erkeğin beni istemeyeceğini, bir kariyerim olması ve kendime bakabilmem gerektiğini söylediğini hatırlıyordum ama annemin daha solgun bir versiyonuna benzediğim düşüncesine tutunmuştum ve babam onun için dünyanın en güzel kadını diyordu. İki yıl onun yasını tuttuktan sonra, annemin olmadığı her şeye sahip olan Judith'le evlendi. Kısa boylu, kıvrımlı, kıvırcık saçlı, Hispanik annem, babamın ölene kadar sürekli söylediği gibi dünyanın en güzel kadınıysa, ikinci karısı neden onun gibi uzun boylu, zayıf, sarışın, mavi gözlü ve solgundu?

Kahverengi gözlerim neredeyse siyah, iri ve dramatik göz makyajıyla çerçevelenmiş yüzümde parlıyordu. Kırmızı ruj alt dudağımdan biraz daha geniş çekilmişti, böylece ağzım somurtkan ve dolgun görünüyordu ve ... . Rodina haklıydı, üst düzey bir telekız gibi görünüyordum.

"Sözümü geri alıyorum," dedi ve arkamda ve bir yanımda durmaya başladı. Şimdi bana kıyasla kısa görünüyordu. Eğer ikimiz de düz ayakkabı giyiyor olsaydık boyu on santim daha uzun olurdu.

"Hayır, haklıydın, çok açık saçık ama Jean-Claude'un kıyafetine uymam gerekiyor ve o da bu gece soyunacak."

Ru, "Jean-Claude'un kıyafeti zarif olacak, çünkü o her zaman zariftir," dedi.

O zaman gülümsedim ve bu kadarını kabul ettim, ancak hala kendime bakıyordum ve nasıl hissedeceğimi bilmiyordum; *iyi değil,* gelebileceğim en yakın şeydi. Aynada gördüğüm şey hakkında iyi ve bunun nedenlerini, bana verilen zararı, çocukluğumdan aldığım dersleri bilsem bile, bunların hiçbiri hiçbir şeyi düzeltmiyordu. Terapiye beni "düzelteceğini", iyileştireceğini, bütünleştireceğini düşünerek girmiştim. Sadece iyileşme konusunda haklıydım; terapi sizi hiç kırılmamışsınız gibi düzeltmiyordu, bunu yapamazdı ama tüm kırık parçalarınızı, en nefret ettiklerinizi bile kabul ettikçe, yavaş yavaş bütün olduğunuzu fark ediyordunuz. Hiç kırılmadığınız için değil, acınızı, sizi inciten, korkutan, başkalarından nefret etmenize, kendinizden nefret etmenize neden olan tüm yerleri, tüm karanlık şeyleri keşfettikçe, buna ihtiyacınız vardı. İçinizdeki korkutucu şeylere de en az mutlu kısımlar kadar ihtiyacınız vardı, çünkü ancak her şeyi, her şeyi kabul ederek bütün olabilirdiniz. Bütün olmaya çalışıyordum ve aynadaki bu güzel yabancıya bakarken onun ben olduğuma inanmaya ve sadece büyükannemin yalancı bir kaltak olmakla kalmayıp ailemin bana davranış şeklinin de yanlış olduğu gerçeğini kabullenmeye çalıştım. Baba dediğim adam, düğünümde beni evlendirmesini istediğim adam, bana tıpkı anneme benzediğimi söylemişti ama asla kendi başıma güzel olduğumu ve her zaman kolunda güzel dediği ve annemle benim asla olamayacağımız her şey olan Judith vardı.

Gözlerim aynalarda parlıyor, elbisem ve sandaletlerimdeki mücevherler gibi ışıldıyordu. Gözlerimi geniş tuttum ve kırpmadım çünkü maskaranın su geçirmez olup olmadığını bilmiyordum. Ağlamayacaktım ve mahvetmeyecektim

o. Silahlarla kendimi daha iyi ama zamanlamamdan ve vücut hafızamdan olmadan önce silahı çantadan çıkarmak için en az bir gün pratik yapmam gerekiyordu. Çantayı onlara fırlatıp stilettolarla bıçaklasam daha iyi olurdu. Bu kıyafetin içinde kendimi lanet bir kurban gibi hissediyordum. Gözlerimi ve o zayıf düşünceyi düşündüm*: Ağlamayacağım, ağlamayacağım, ağlamayacağım*.

14

FELIX bana düğün için saçımı bu şekilde mi yoksa açık mı istediğimi sormaya çalışmıştı ama Ethan bir şey sormak için onu kenara çekmişti, böylece Ru ben ağlamadan, çığlık atmadan ya da aptal gibi davranmadan önce beni dükkândan çıkarabilecekti. Dükkândan çıkıp arnavut kaldırımlı yola adım topuklu ayakkabıları unutacak kadar üzgündüm. Neredeyse bileğimi burkup düşüyordum. Sadece Ru'nun koluna umutsuzca tutunmam beni kurtardı. Rodina güldü ve "Kraliçemiz olduğuna inanamıyorum" dedi.

Ru beni kollarına alarak döndü ve vücudunu benimle kız kardeşi arasına koydu. Kendimi tehdit altında hissetmiyordum, ama onu benden daha iyi tanıyordu, bu yüzden Ru'ya sarıldım ve bunu çözmesine izin verdim. Hâlâ saniyeler öncesinin çığ gibi büyüyen sorunlarından kurtulmaya çalışıyordum. Ailevi sorunlarımın Jean-Claude'la bu akşamki randevumu nasıl etkileyeceğini düşünürken Ru'nun Rodina'yla izin verecektim. "Kendini mükemmelleştirmek için yüzyılları olmadı," dedi.

"Arnavut kaldırımlarında sivri topuk, çocuklar, herkes tökezleyebilir," dedim ama Ru'nun beni koyduğu yerde kaldım, kolu bana sarılmıştı ve o da aramızdaydı. Enerjimin çoğunu kafamın ve bedenimin içinde hissedebildiğim duygusal pisliği küremeye harcamama izin verdim. Duygular sadece kafada ya da kalpte yaşamazdı, bağırsaklarınıza kadar iner, derinizin üzerine dökülür, gözlerinizi doldurur, parmak uçlarınızdan ve ayak parmaklarınızdan dışarı taşardı. Hissetmenize izin verirseniz duygular her yerdeydi ve öfkeyle patlayana kadar her şeyi gözden uzak tutmak yerine nasıl hissedeceğimi öğrenmek için çok çalıştım.

korkunç seçimler yaptım. Sorunlarımı çözmeye o kadar konsantre olmuştum ki Rodina'nın bana ne dediğini duymadım.

" dilerim Rodina, ne dedin sen?"

"Dedim ki, bizi hiç gezerken gördün mü, herhangi birimizi?" Rodina kardeşinin etrafından bana bakarak sordu.

*Biz'*in Harlequin'i kastettiğini biliyordum. "Dövüş eğitiminde hepinizin çuvalladığını gördüm."

"Kaybedebiliriz ama bu taşa aynı şey değil. Çok ölümlüsünüz kraliçem."

"Evet, evet, seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum Rodina, benimle de herhangi bir ödül kazanamayacaksın."

"Acını ve kafa karışıklığını hissediyorum ve bu kadar mutsuz olman beni incitiyor ama bu gece umurumda değil gibi görünüyor."

"Sana tekrar soruyorum kardeşim, bu gece görev için uygun musun?" Ru söyledi.

"Onu herkese karşı koruyabilirim." Ru beni daha yakına çekti ama topuklu ayakkabılar sayesinde değişiklik olsun diye ondan daha uzun boyluydum ve Rodina'nın omzunun üzerinden bize baktığını görebiliyordum. Kollarımı onun omuzlarına doladım ve başımı eğip teninin kokusunu derin bir nefesle içime çekerken onunla ciddi bir göz teması kurdum. Sadece o değil, altındaki leopar da kokuyordu. Micah ve Nathaniel ile yaşadığım için leopar artık bana evim gibi kokuyordu. Rodina'nın bakışları öfkeli görünecek şekilde yayıldı. Daha sonra yaptığım şeyin tek mazereti, benim canım yanıyordu, onun da canı yanıyordu ve kendi duygusal sorunlarımla uğraşmaktansa kavga etmeyi tercih etmiştim. Kardeşinin omzunun üzerinden gülümsedim ve etrafına yerleştim, vücudumu o kadar yakın bastırdım ki muhtemelen saldırıya uğrarsak tepki verme yeteneğini tehlikeye atacaktım. Aptalca ve çocukçaydı ama Rodina'yla birbirimiz üzerinde böyle bir etkimiz vardı.

Kız kardeşini görmek için başını çevirdi ama vücudu bu beklenmedik kucaklaşmaya her zamanki erkek gibi değil, sanki birinin onu kucaklamasını bekliyormuş gibi kollarıma ve vücuduma yerleşene kadar içinde tuttuğunu bile bilmediğim bir gerginliği bırakarak tepki verdi. Bu bana arabada onun elini tuttuğumu hatırlattı,

ama daha samimi. Cinsel değil, ama sana sarılacağına ve senden faydalanmayacağına güvendiğin biri gibi samimi. Yüzümdeki alaycı gülümsemeyi sildi çünkü onun güvenine layık olmak istiyordum. Kız kardeşiyle aptalca oyunlar oynamak güvenilir değildi, hatta nazik bile değildi. Ru vücudumdaki değişikliği hissetmiş olmalıydı çünkü yakın teması koruyacak şekilde yeniden ayarladı ama bir kolunu ve bir bacağını yana kaydırdı, böylece kendimi hala sağ tarafına yapıştırabilirdim ama sol tarafı hareket etmekte serbestti. Harlequinlerin çoğu gibi ikisi de dövüşme konusunda iki elini de . Beni daha iyi savunabilmek için onu gerçekten tutmama izin vermeyi bıraktı.

"Onu duygusal acıya karşı koruyabilir misin, kardeşim?" "Bunu kimse yapamaz."

"Onu tutuyorum, sakinleştirmeye çalışıyorum, sen yardım etmek için ne yapıyorsun?"

"Yatıştırıcıdan ne kadar keyif aldığını görüyorum," dedi ve sesi kıskançtı. Genelde kız kardeşlerden duyabileceğiniz bir ses tonu değildi. Ru ile bir çift olmadıklarını biliyordum ve benden nefret ediyor gibiydi, o halde şu anda neyi kıskanıyordu? Sonra kendi kafamdaki duygusal serpintiden kurtuldum ve bugün ne hissediyor olabileceğini düşündüm. Kahretsin.

Başımı Ru'nun omzuna koymayı bıraktım ve ona daha doğrudan baktım. "Acı çektiğin için üzgünüm Rodina."

"Duygularımı hissedemiyorsun. Ben seninkilerin içinde boğuluyorum ama sen benim acımı hiç hissedemiyorsun."

"Claudia'ya ortak doğum gününüz olduğunu söyleseydiniz anlayışla karşılardı."

"Ru, ona nasıl söylersin? Onca insan arasından ona." "Ben ağlarken arabada elimi tuttu."

Bize çılgınca baktı. "Onu rahatlattınız mı?" "Evet," dedim.

Ru, "Sanki şimdi onu teselli ediyormuşum gibi," dedi.

"Bir kötülük kraliçe değil ihtiyaç rahatlık, o ihtiyaçlar intikam, şiddet, gözyaşı ve el tutma değil."

"Mommie Darkest bir sosyopattı. Bu da onun duygusal yelpazesini kısıtlıyordu," dedim.

"O büyük bir güçtü ve sen onun yanında bir !" bağırdı. Arkasındaki kaldırımda bir çift durakladı, kadın adamın koluna daha sıkı yapıştı. Dar sokağın karşısında bize bakan daha fazla insan olduğunu fark ettim. Muhtemelen bir süredir bize bakıyorlardı ama ben Ru'ya sarılmakla o kadar meşguldüm ki fark edememiştim.

"Kardeşim, dikkat çekiyorsun."

Çifte dönüp baktı ve onlara bağıracakmış gibi derin bir nefes alarak ağzını açtı, sonra kendini hatırlar gibi oldu ya da en azından davranışının daha iyi olduğunu düşündü. Ru o sessizlikte konuştu: "Tekrar soruyorum Rodina, bu gece görev için uygun musun?"

Omurgası kaskatı kesilmişti, omuzları aniden dikkat kesilmiş gibi gerideydi. Sesi de vücudu kadar kontrollüydü. "Üçümüz de hazır olmak için yetiştirildik ve kardeşimiz değerini kanıtlamak için burada olamayacağına göre, ben olacağım."

Rodina kardeşinden uzaklaştı, böylece onu net bir şekilde görebildim. Önümde durduğundan emin olduktan alçak ve zarif bir şekilde eğildi, sanki gösterişli bir şey ya da en azından şapka olması gerekiyormuş gibi. Gülümseyerek yanıma geldi. "Hanımefendiye engebeli kaldırımda yardım edebilir miyim?"

Kapı açıldı ve Ethan girdi. Hepimize baktı. "Ne kaçırdım?"

Rodina, "Senin görevin," dedi.

"Yine karamsarlığa ve sapkınlığa kapılma," dedim. "Senin güvenliğin konusunda ihmalkâr davrandı," dedi. "İçeride ne bu kadar uzun sürdü?" diye sordum.

"Guilty Pleasures'dan güvenlik aradı; kulübe yakın bir yere park etmek için arabalardan birini getirmemi istiyorlar."

"Bir sorun mu var?" Ben sordum.

"Sanırım sadece daha yakın bir park yeri buldular, hepsi bu," dedi.

"Arabaya geri dönüp beni daha yakına götürmene izin verene kadar, buradan yürüyerek de gidebilirim," dedim.

"Bu ayakkabılarla mı?" diye sordu.

"Evet, Jean-Claude ve ben ayakkabılar hakkında konuşacağız ama ben bir an önce kulübün içinde bir sandalyeye oturmak istiyorum."

Ru, "O halde size eşlik etmeme izin verin leydim," dedi.

"Bu gece biri onu herhangi bir erkeğin kolunda yürürken görürse, özellikle de böyle giyinmişse, senin hakkında dedikodular başlar sevgili kardeşim."

Ethan, "Rodina ile aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum ama o haklı," dedi.

"Ona eşlik edersem iki kız arkadaş eğlenmeye çıkmış gibi görünür; kolundaki herhangi bir erkek bir sonraki dedikodu olur. Medyanızın şu anki tüm tuhaflığına rağmen, hala korkunç derecede heteronormatifler."

"Hayatımdaki bazı kadınlar bunu fark ediyor," dedim.

"O zaman sadece bedeninizi değil, itibarınızı da korumama izin verin." Kolunu abartılı bir şekilde bana doğru uzattı.

Ru'ya baktım; kız kardeşini inceliyordu ama sonunda başını salladı ve Rodina'nın kolunu tutabilmem için beni öne doğru itti. Koluna girdim ve yemin ederim sanki bir erkekmiş de beni etkilemek istiyormuş gibi kolunu esnetti. Şimdi huysuzluğunu, hatta kardeşlerinin ölümü ve ortak doğum günü hakkındaki düşmanlığını anlıyordum, ama yine de duygusal iniş çıkışların nerede biteceği konusunda bana bir ipucu vermiyordu. En büyük artısı ise kendi iniş çıkışlarımı kontrol altına almama yardımcı olmasıydı. Savaşmayı ya da kaçmayı imkansız kılan ayakkabılar giyerken onun kaybetmeye bu kadar yaklaştığını görmek beni çok sağlam bir şekilde şu anın içine soktu, çünkü hayatta kaldığınız yer orasıdır. Geçmiş travma geçmişte kaldı. Ailemin şefkatli ilgisini zaten yaşamıştım, ama Harlequin'lerden biri beni gerçekten deliye çevirirse, bu hayatta kalınabilir bir an olmayabilirdi. Jean-Claude'un korumalar sayesinde güvende olacağımı düşündüğünü biliyordum ama içlerinden biri tehlikeliyse... onunla yakında moda ve güvenlik hakkında ciddi bir konuşma yapacaktık.

"Anita, arabayı alıp seninle kulübün içinde buluşmamın sakıncası var mı?" Ethan sordu.

"Ben iyiyim, içeride görüşürüz."

Hepimize bir kez daha baktı, sanki durum tersine dönseydi göreceğimden daha fazlasını topluyormuş gibi, ama sonunda sadece SUV'a gitti.

"Senin rujlu femme'ine karşı bir butch gibi giyindiğime göre ben de rolümü oynayabilirim," dedi sadece rakish olarak tanımlayabileceğim bir gülümsemeyle.

"Butch olamayacak kadar feminen birisin," dedim. Bu bana daha iyi bir gülümseme kazandırdı.

"Rujumu seninle paylaşacağım," dedim.

Gülümsemesi biraz değişti, daha az ya da daha fazla değil, sadece farklıydı, ama gözlerinde her zamanki gibi öfke değil keder vardı. Kolunu bıraktım ve gözleri her zamanki alaycılığıyla yeniden doldu. Küçük tasarım çantasından ruju çıkardım ve ona uzattım.

Almadan önce gözlerinde bir anlık belirsizlik vardı. Ru, ayna olarak kullanabilmesi için videonun açık olduğu telefonunu ona uzattı. Kırmızı rujunu sürdü ve onu hiç en sevdiğim ruj rengine yakın bir renkte görmediğimi fark ettim. Onu tüm Goth'ta siyah rujla ya da neredeyse renksiz dudak parlatıcısıyla görmüştüm ama hiç kırmızı görmemiştim. Siyah gözleri, koyu kaşları ve kirpikleriyle harika görünüyordu. Soluk sarı saçları sanki farklı bir Goth renk şeması kullanıyormuş gibi aniden neredeyse beyaz görünüyordu.

"Sana çok yakışmış," dedim ve bunu kastettiğimi biliyordu çünkü ne hissettiğimi hissedebiliyordu. O yeni kırmızı dudakları, gözlerini şiddetli bir neşeyle dolduran bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ben de ona aynı şiddette bir gülümseme verdim ve "Hadi gidip dünyanın en güzel adamlarından birinin çıkarışını izleyelim" dedim.

Başını hafifçe salladı ama gülümsemeye devam ederek, "Başkalarının onu arzulamasını gerçekten umursamıyorsun," dedi.

"Böyle bir şey beni rahatsız etseydi, yıllar önce ayrılırdık." Ruju çantama geri koydum ve kolumu onunkinin içinden geçirdim. "Hadi gösteriyi izlemeye gidelim."

Gülümsedi ve kolunu benim için tekrar büktü. "Kraliçem ne isterse, o olacak."

Gülümsedim ve ona inanmak için geleni yaptım ve şüphelerimi onun hissetmeyeceği kadar derine sakladım. Gelecek yıl doğum günlerini boş geçirmelerini sağlayacaktım.

15

Guilty Pleasures tabelasının kıpkırmızı neon ışıltısı her şeyi kırmızımsı bir renge boyayıp elbisemin boncuklarını parlatarak artık mavi görünmemesini sağlayana kadar hâlâ kulübe girmeyi uman insanların oluşturduğu kuyruğun yanından geçtik. Sırada her zamanki gibi arkamızda şikâyetler vardı; kimse sıra kesenleri sevmez. Daha gösterişli makyajım ve elbisemle yeterince farklı görünmüş olmalıyım ki kapıdaki siyah gömlekli güvenlik görevlileri bile beni "Üzgünüm hanımefendi ama sırada beklemeniz gerekecek" diyerek durdurdu.

Başımı kaldırıp konuşan adama baktım. "Burada yeni olmalısınız," dedim. Sıradaki bir kadın "Bu Jean-Claude'un nişanlısı!" diye seslendi. Evet, benim adım bile yoktu, sadece onun adı ve onun için ne olduğum yazılıydı, ne kadar da ataerkil.

Yeni güvenlik görevlisi "Kahretsin" dedi ve bunun için de özür diledi.

Yine de kalabalık adımı hatırladı, çünkü "Anita! Anita! Anita! Bu tarafa bak!" Sadece dikkatimi çekmek istemiyorlardı, resmimi de istiyorlardı; bir keresinde başımı eğerek içeri dalacaktım ama Jean-Claude beni görünmem için giydirmişti ve bu yıl gülümseyerek dönmem için yeterince pratik yapmıştık. Rodina da benimle birlikte gülümsedi, sonra uzaklaştı, ben de bir an için merdivenlerde tek başıma durdum, yüzümü buruşturmadan ya da telefonlardan gelen flaş seslerine aldırmadan küçük bir sallamayı bile başardım. Arkamı döndüğümde ve kapıdaki güvenlik bizi içeri aldığında gözlerim kamaşmış, görüşüm lekelerle dolmuştu. Ru dirseğimi tuttu, böylece topuklulara takılıp görüşüm bozulmadı. Ünlülerin güvenlik görevlilerinin neden güneş gözlüğü taktığını merak ediyorsanız, sert görünmek için değil, kamera

ve telefon flaşları onları kör etmez. Sadece biz ünlüler birkaç saniyeliğine kör olabiliyoruz; tamam, sadece biz ünlülerle çıkanlar.

Ru'nun kapıdan geçerken beni desteklemek için orada olmasından memnundum. Rodina'nın sırtımdaki ağırlığı da rahatlatıcıydı çünkü ayakkabılar ve kamera flaşları arasında normalde olduğum kadar güçlü değildim. Kendime bunu Jean-Claude için yaptığımı ve ikimizin de yanımda güvenlik olduğunu bildiğimizi hatırlattım. Kendimi çaresiz hissettiğim için küfrederken tüm bunları kendi kendime tekrarladım. Bu benim en sevdiğim duygu değil ve muhteşem görünmek benim için hiçbir zaman buna değmedi, ama ... . Güvendeydim, kimse bana zarar vermeye çalışmıyordu, güvendeydim. Silahım bile vardı, biri üzerime atlarsa kendimi savunabilirdim, ama buna sinirlenip Jean-Claude'a, telefonlu müşterilere, hatta Rodina ve Ru'ya nişan almamak için bir dizi eski sorunla savaşmam gerekiyordu. Eskiden olsa hemen öfkelenirdim ama artık sorunlarım ve her şeyimle kendime aittim.

İçimde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim ve siyah kadife bir yüze yerleştirilmiş parlak sarı gözleri gördüm. Leoparım içimde, insan zihnimin içimdeki canavarları görselleştirdiği yerdeydi. Leopar endişeme tepki veriyor, bizi korumaya çalışıyordu ama asıl sorun benim öfkemdi. Terapi sayesinde kimseyle kavga etmiyordum ama öfke hala içimde gidecek bir yer arıyordu ve içimdeki canavarlar bununla başa çıkmama yardım edecekti, eğer yardım etmekten kastınız bedenimden çıkıp geceyi mahvetmeye çalışmaksa.

Ru beni kendine yakın tuttu ama teninin tatlılığının altında daha ağır bir şey vardı, leoparı içeride bir yerlerdeydi. İkisi de kurt leopardı, bu yüzden kendiminkini aşağı itmeme yardım edemezlerdi. Dengemi sağlamak için farklı türde bir hayvana ihtiyacım vardı ve sanki onu çağırmışım gibi Ethan oradaydı, Rodina'yı geçip beni Ru'dan aldı. Kollarını bana doladı ve burnumu göğsüne gömdüm ama bu yeterli değildi. Çıplak tene ihtiyacım vardı. Elini kaldırdı, diğer koluyla beni hala yakın tutuyordu. Burnumu elinin arkasına bastırdım ve içimdeki kaplan gökkuşağı ortaya çıktı; mavi, beyaz, kırmızı ve altın. Tek başına, beni kendi derimin içinde tutmaya yetecek kadar farklı canavar çeşidine sahipti. O

İçimde sürünen leopar karanlığa doğru hırlarken, kaplanlar hareketlerinin ipuçlarını vermek için ortaya çıkmış gibi görünen yeşil orman yaprakları arasında kendilerini gösterdiler. Kaplanlar içimde daireler çizerken leoparın altın rengi gözleri karanlığın içinde kayboldu.

Sonunda derin bir nefes alabildim ve öfkemi bırakabildim. Terapi öfke sorunlarımın üstesinden gelmeme yardımcı olmuştu ama hiçbir şey onları edememişti. Ethan'a baktım; beyaz saçları yüzünün üst kısmına dökülmüştü, yanlardan hala yeterince kısa kesilmişti ve tepesi sahip olduğu tek hacimdi. Alnından kafatasının arkasına doğru uzanan koyu kırmızı çizgi, usta bir kuaför tarafından yapılmış gibi görünüyordu ama doğaldı, kızıl kaplanının tek ipucu sırasıyla beyaz ve maviyi işaret eden beyaz ve gri içinde kaybolmuştu. Gözleri düz griydi ve neye baktığınızı bilmeseniz insan yüzündeki kaplan gözleri olduğunu asla tahmin edemezdiniz. İnsan formundaki hiçbir şey altın kaplan mirasını ele vermiyordu ama kokusunu teninde hissedebiliyordum.

"Teşekkürler," dedim ve fon müziği beni duyabileceği kadar kısıktı. Dışarıda müziğin bütün gece bangır bangır çaldığı, düşündüklerinizi duyamadığınız striptiz kulüpleri vardı ama Guilty Pleasures öyle değildi.

Ethan bana gülümsedi ve "Rica ederim, ama bu işimin bir parçası" dedi.

Başımı salladım ve "Yine de teşekkürler." dedim.

Rodina başını çevirdi ve "Fotoğraf çekiyorlar" dedi. Ru'yla birlikte etrafımızda ve duvarda oluşturdukları yarım dairenin hemen dışında duran bir grup insan tarafından duyulmamak için sesini alçak tutuyordu. Kadınlar telefonlarını çıkarmışlar ve Ethan'a sarılırken beni çekiyorlardı. Flaşlarını kapatmak zorundaydılar çünkü her yerde bunun için işaretler vardı, bu yüzden resimler yüksek kalitede olmayacaktı, bunun için yaşasın.

"Güvenliği buraya çağırın ve onlara kulüp içinde sanatçıların veya ailelerinin fotoğraflarını çekmelerinin yasak olduğunu hatırlatın."

dedi.

Ru birini bulmaya başladı ama siyah gömlekli bir adam onları kovalıyor ve kulübün kurallarından birini daha çiğnemeleri halinde atılacaklarını ve para iadesi söylüyordu.

Buzz'ın siyah saçları hâlâ toplu kesilmişti ve küçük, soluk gözleri vardı. Eski moda bir halterci gibi yapılıydı, sanki iyi bir esnemeyle gömleği üzerinden patlayacakmış gibi. O bir vampirdi, bu yüzden sonsuza kadar başka bir ağırlık kaldırmadan kaslarını koruyabilirdi. "Üzgünüm Anita, kapıda yeni adamlar var."

"Umarım kapıda şu anda olduklarından daha iyidirler."

"Onlara sonra bağırırım. Size masanıza kadar eşlik izin verin, ancak fazladan bir sandalye almam gerekecek. Dört kişi olmanızı beklemiyordum."

"Ayakta durabilirim," dedi Ethan.

"Hayır, arkanızdaki masanın görüşünü engelleyeceksiniz," dedi Buzz bizi sahnenin etrafını dolduran küçük masaların arasından geçirip masamıza götürürken, yani benim masama, çünkü artık her zaman bana ve korumama ayrılmıştı. Buraya son geldiğimde Nicky de yanımdaydı. Onu özlediğime dair ani bir sızı hissettim. O kadar uzun süredir baş korumamdı ki neredeyse her yerde yanımda olmasına alışmıştım ve ona aşıktım, bu da katkıda bulundu. Dedikoduların beni ondan mahrum bırakmasından nefret ediyordum.

Ethan sandalyemi benim için tutmaktan daha iyisini biliyordu, ama Ru henüz bilmiyordu, bu yüzden beni öne doğru itmesine yardım etmeye çalıştığım ve yardımcı olamadığım o garip anı yaşadık. Sonunda başardık ama bunun tek nedeni Ru'nun normal bir insandan daha güçlü olması ve ben engel olsam bile sandalyeyi masaya doğru itebilmesiydi. Bir erkek sandalye olayını yaparken nasıl zarif olunacağını asla çözememiştim ve Jean-Claude bana nasıl yapılacağını öğretemezse, o zaman kimse öğretemezdi.

Ru eğildi ve fısıldadı, "Bir dahaki sefere sandalyeyi yapmamayı hatırlayacağım."

Ben de "Teşekkür " diye fısıldadım.

Rodina yanıma oturmaya başladı ama Ethan öne doğru ilerledi ve elini sandalyenin arkalığının diğer tarafına koydu. Uzun bir dakika boyunca birbirlerine baktılar, bu sırada Ru, sahiplenilmeyen uzak sandalyeyi aldı ve ikisini her ne yapıyorlarsa yapmaya bıraktı. Ethan genellikle yumuşak başlı biriydi ve güvenlik ekibimdeki kimseye hükmetmeye çalışmazdı, öyleyse neden şimdi Rodina'ya karşı aniden kendini gösteriyordu?

"Hepimiz bu konuda hemfikiriz," dedi Ethan ve onu uzun zamandır duymadığım kadar ciddi ve mutsuzdu. Bizden başka kimsenin duyamayacağı şekilde alçak sesle konuştu.

"Ben kabul etmedim, bana oy verilmedi," dedi, sesi hala yumuşaktı. Buzz fazladan sandalyemizle geldi. "Burada her şey yolunda mı?" Ru, "Kalabalık fark etmeye başladı" dedi.

Gözlerimi bizden ayırıp odaya baktım ve haklıydı, insanlar açıkça bakmaya başlamıştı. Bu dedikoduları yatıştırmayacaktı. "İkiniz de oturun," dedim.

Birbirlerine ters ters bakmaya devam ettiler. Ne haltlar dönüyordu? "Ethan yanımda; Rodina, Buzz'dan sandalyeyi al."

Ethan sandalyeyi alıp yanıma oturdu ve Rodina da ona izin verdi. Buzz sandalyeyi Rodina'ya doğru kaydırdı ve Rodina bunu garip değil de zarif göstermekte çok daha başarılıydı. Belki daha sonra bana yol gösterebilir?

Buzz geri çekildi ve bize baktı. Ethan kolunu sandalyemin arkasına koydu ki daha önce yaptığını hiç sanmıyorum. Rodina ona ters ters baktı. "Siz burada iyi misiniz?" Buzz sordu ama bunu söylerken bana baktı.

Üç korumama baktım ama sadece Ru bakışlarıma karşılık verdi; diğer ikisi birbirleriyle ilgilenmekle meşguldü. Kaşlarımı çattım ama "Biz iyiyiz; teşekkürler Buzz" dedim.

"Tamam, bir şeye ihtiyacınız olursa bağırın."

"Yapacağım, Buzz." Hepimize bir kez daha baktıktan sonra uzaklaştı. Ethan ve Rodina'ya döndüm. "Pekâlâ, neler oluyor?"

Ethan ona, Rodina da bana baktı. Ethan gülümsüyordu Rodina gülümsemiyordu. "Rütbe dedi."

"Rütbe mi? Ne rütbesi?"

Ethan bana doğru eğildi, böylece kolu sandalyemin arkalığına dayanmak yerine omuzlarıma dolandı. Bunu sadece Rodina'yı kızdırmak için yapıyor gibi göründüğü için kolunu çekmesini söylemek arasında kaldım ama duymak için eğildiğim kadar alçak sesle konuştu. "Harlequin hepimize hükmetmeye çalışıyor ve hepimiz bundan bıktık."

"Bu da neden çıkmadığımız halde çıkıyormuşuz gibi herkesin içinde benimle kucaklaştığını açıklıyor, nasıl?"

Rodina ikimize doğru eğildi, Ethan'a doğru bastırdı, böylece üçümüz samimi bir konuşma yapıyormuşuz gibi göründü. "Muhafızlarınız bizim Harlequin ve dolayısıyla dünyanın en iyi savaşçıları ve gizli ajanları olduğumuz gerçeğinin bizi takip etmelerine engel olmasına izin vermeyecektir."

Ethan Rodina'ya doğru eğildi, öyle ki ağzı neredeyse Rodina'nın yüzüne değecek ve böylece odadan gizlenecekti, "Bazılarınızı eğitimde rutin olarak yeniyoruz ve hiçbiriniz bize karşı her zaman kazanamıyorsunuz. Bu sizi nasıl tüm zamanların en büyük savaşçıları yapıyor?"

"Karanlık kraliçemizin ölümü birçoğumuzu zayıflattı ama bunun seni etkilemesine izin verme kaplan. Eğitim ile savaş aynı şey değildir ve eğer sizi öldürmemizi engelleyecek hakemler ve kurallar olmasaydı, burada oturup yeteneklerimizi küçümsüyor olmazdınız."

"Demek büyük Harlequin sadece öldürerek kazanıyor, daha iyi dövüşerek değil."

"Ben demedim," diye neredeyse hırlayacaktı ki, canavarının ilk sıcak nefesi aramızda hafifledi.

Ethan konuşmak için nefesini tuttu ama yanağına dokununca bana baktı. "Harlequin'in omuzlarında büyük bir yükle geldiğini anlıyorum ve bu da herkesin omuzlarındaki büyük yüklere çarpıyor. Güvenliğimizi onlarla birleştirirken bazı büyüme sancıları çektiğimizi biliyordum ama neden hala yanımda oturup sanki çıkıyormuşuz gibi bölgeyi işaretlediğini anlamıyorum."

Rodina soğuk ve acımasız bir bakış atacak kadar geri çekildi. "Sen onun için sadece bir yemeksin, başka bir şey değil."

Onun bu sözleri karşısında hem fiziksel hem de duygusal olarak irkildiğini hissettim. "Ethan benim sevgilim, hayatımdaki hiç kimse sadece yiyecek değil ve ikinizin beni korumayı neden bir sidik yarışına dönüştürdüğünüzü hâlâ anlamış değilim."

Ru masanın karşısından cevap verdi, sesi hâlâ kısıktı. "Bazılarımız kimin rütbesinin daha yüksek olduğunu bilmek istedi ve güvenliğinizi sarsacak bir kan gölünü önlemek için birisi en yüksek rütbenin sizinle yatma ayrıcalığına sahip olanla başladığı fikrini ortaya attı. Ethan'ın var, Rodina'nın yok."

Bir hırıltıyla ona döndü ve tısladı, "Sen de öyle, sevgili kardeşim."

"Bu doğru, ama ben en iyi kedi olmaya çalışmıyorum, sen ."

"Dikkatleri üzerimize çekiyorsun," dedi Ethan.

Rodina etrafına bakmadan önce kendini kontrol etti, böylece yüzü tekrar hoş bir şekilde eğlenmişti. Harlequin'lerin çoğu mükemmel aktörlerdi ama zaten gerçek casuslar en iyi gizli ajanlardır. Yine de insanlar kavgayı fark ediyordu; odadaki herkes değil ama muhtemelen gece bitmeden en azından hakkında tweet atılacak kadar. Anita Blake ya da daha büyük olasılıkla *Jean Claude'un nişanlısı*, daha sahneye çıkmadan iki korumasıyla sevgili kavgası yapıyordu.

Ru sandalyesini yaklaştırdı ve tekrar sordu, "Bu gece görev için uygun musun, kardeşim?"

"Kraliçemize hizmet etmeye her zaman hazırım, her kim olsun."

"O zaman kendini kontrol et."

atmaya çalıştığı öfkesi sertleşti ve sonunda soğuk bir gecenin ortasında ellerimi tuttuğum bir ateş gibi sıcak hissettiren bir öfke patlamasıyla kabardı. İçindeki leoparın yüzeye yaklaşan ısısı değildi, ama sanki tenimden küçük ısırıklar almaya çalışıyormuş gibi ısı ve elektrik arasında bir yerde dans ettiğini hissettim. Tanrı

Güçlüydü ama beni ona yaklaştıran enerji bu değildi. Benim istediğim onun öfkesiydi. Birden acıkmıştım, çünkü tok olsanız bile önünüze zengin bir tatlı konması baştan çıkarıcıdır ve Rodina'nın duygusal acısı onu üzerinde serpintiler olan duble çikolatalı bir keke dönüştürmüştü.

Enerjisi canlı bir tele yaklaşıyormuşum gibi tenimi ısırırken yüzüne doğru eğildim. İçimdeki leopar parlak sarı gözleriyle bana göz kırptı ve dudaklarımın arasından gırtlaktan gelen bir mırıltının ardından bir hırıltı geldi, bu yüzden ben mi mutluydum ve leopar mı mutsuzdu yoksa tam tersi mi emin değildim. İkimizin de hemfikir olduğu tek şey Rodina'nın az önce avcıdan av konumuna geçmiş olduğuydu.

Ethan çıplak bileğini o kadar hızlı aramıza soktu ki neredeyse yüzümü ona çarpacaktım. Onun kaplanlarının kokusunu aldım ve leopar içime geri battı, ama kadından beslenmemi isteyen içimdeki leopar değildi, daha çok içimdeki vampirdi. Bu kan yerine duyguydu ama yine de bir tür vampirlikti. Bundan nefret ediyordum ama onu kabullenmeyi öğreniyor ve kontrol altına almaya başlıyordum. Ethan'ın kolunu indirdim ve Rodina'nın gözlerine baktım; koyu renkli aynalar gibiydiler, siyah üzerine siyah ve etraflarında beyaz bir kenar vardı. bir yansıma vardı, parlayan bir ışık titreşimi. Işığın geldiğini bulmak için etrafıma bakmaya başladım ama Ethan'ın eli sırtımda saçlarımın altından kayarak boynumu kavradı, etrafa bakmamı engelliyordu.

"Bırakın beni," dedim.

"Gözlerin parlıyor," dedi.

Rodina'nın gözlerine tekrar baktım ve kahverengi gözlerimin karanlık ışığının sanki gerçek bir vampirmişim gibi güçle dolduğunu gördüm. Ethan beni durdurmasaydı tüm kulübe ışık saçacak ve tamamen farklı bir dizi söylentiyi doğrulayacaktım. Ethan'ın eli boynuma dayanmış bir şekilde oturuyordum ve bana hatırlattığı için ona teşekkür etmeliydim ama Rodina'nın gözlerinden ve gücümün parıltısından başka bir yere bakamıyordum. Rodina bana doğru eğildi ve öpmeden hemen öncesine kadar gücümün yansımasının gözlerinin aynasında büyümesini izledim

Yansıma gözlerinden taştı ve bir an için gözlerimi onun yüzünde gördüm. Koyu kahverengileri konyak elmaslarına dönüştü; sonra dudaklarımız buluştu ve ben onun dudaklarından içtim, öfkesiyle birlikte kendi rujumun yoğun tatlılığını tattım.

16

Boynumdaki el daha da sıkılmıştı ve Ethan'ın sesi kulağımdaydı. "Anita, dur, insanlar izliyor."

Öpücüğünden ve baharatlı tatlılığından uzaklaşmaya çalıştım. Rodina'nın ağzı, tüm rujunu ve öfkesinin baharatını paylaşıyordu, ama kollarını bana doladı, öpücükten vazgeçmek istemiyordu. Öfke beslediğim hiç kimse devam etmek istememişti. Bu genellikle onları korkutur, kaçmak için mücadele etmelerine neden olurdu ama Rodina daha da yakınlaşmak istedi ve ellerinin ve ağzının benimkinin üzerindeki hevesinde bir yerlerde onun zihnine ve kalbine her zamankinden daha fazla düştüm. Yalnızlık, çok yalnızdı ve kaybolmuştu, hayatında hiç olmadığı kadar kaybolmuştu ve keder, çok korkunç bir keder - kardeşi, kraliçesi, bildiği tek hayat gitmişti. Yerine koyacak bir şeye ihtiyacı vardı ve ben bunu ona vermemiştim. Hayatıma ve kalbime kabul ettiğim Nicky'nin aksine. Onu ve Ru'yu duygularımdan uzak tutmak için yeterince kontrolüm vardı. Onların ana güvenliğimin bir parçası olmalarına bile izin vermedim. Enerji için onlardan beslenmedim. Artık onların kraliçesiydim, Tüm Karanlığın Anası' tüm Harlequin'lerinin içinde yarattığı bir boşluğu doldurması gereken varlıktım. Güç aldıkları bir yer, onları kendilerinden daha büyük bir şeye ait kılan bir yer. Harlequin'ler sivil hayata uyum sağlamaya çalışan askeri gaziler gibiydiler ama bir insan ömrü yerine binlerce yıl hizmet etmişlerdi. Bu kadar büyük bir kayıptan sonra nasıl toparlanırsınız?

Geri çekildim ve bu sefer bana izin verdi. Gözleri yine siyahtı, gücüm artık gözlerini doldurmuyordu. Ortak rujumuz bulaşmıştı

Solgun yüzünde; yanaklarına serpiştirilmiş hafif altın rengi çiller bir süs gibi göze çarpıyordu, sanki yüzüne sim sürmüş ama ışıldamayı unutmuş gibiydi. O an için yüzü tüm kederi, kaybı, büyünün bana gösterdiği her şeyi gösteriyordu. Sertlikten, öfkeden, zalimlikten, flörtten sıyrılmıştı; kendini korumak ve arkasına saklanmak için kullandığı her şey gitmişti. Bu, toplum içinde birinin kıyafetlerini çıkarmaktan daha kötüydü, bu onun ruhunu ortaya çıkarmaktı ama sadece birkaç santim öteden. Kalabalık bunu göremiyordu ama ben görebiliyordum, Ethan görebiliyordu ve Ru ellerini kız kardeşinin omuzlarına koymak için ayağa kalktığında gözlerimiz buluştu ve onun ne hissettiğini anlamak için kız kardeşinin yüzünü görmesine gerek olmadığını biliyordum, çünkü o da aynı şekilde hissediyordu. Büyü sayesinde değil, sadece o an için bunu benden saklamaya çalışmadığı için gözlerinden okunuyordu.

Rodina başını kaldırıp kardeşine, sonra da bana baktı. "Kraliçem, görev için uygun değilim."

Ona sarılmalı mıydım, yoksa *hayırdır* mı demeliydim bilemedim ve ikisini de yapmamayı başardım. Olgunluk ve sarılmama adına bunu duyalım.

17

RU, RODINA'yı Sirk'teki odalarına geri götürdü. Bir keresinde onu evine geri götürdüğünü söyleyebilirdim ama kalbinin derinliklerini çok iyi görmüştüm. Artık orayı evi olarak görmediğini biliyordum. Bu bilgi beni üzüyordu, sanki onun duygularını üzerimden tamamen atamıyormuşum gibi. Sahne arkasındaki dansçılar tuvaletinde bulaşmış rujumu düzeltmeye çalışıyordum ve Ethan kapının dışında duruyordu. Sorun şu ki, genelde baz makyaj kullanmadığım için rujumu temizledikten sonra tekrar sürmek için yanımda makyaj malzemesi yoktu; cildim burnumun dibinden çeneme kadar hafif farklı bir renk ya da dokuya sahipti ve bunu nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Jean-Claude ya da Nathaniel'in yanında bulunmamın güvenli olup olmadığına karar verene kadar burada beklemem çünkü onlarla metafiziksel olarak Rodina ve hatta Ethan'dan çok daha yakın bir bağım vardı.

Kapı çalındı ve Ethan, "Nathaniel geldi.
kurbanlık kuzu olmak için."

"Ona ne dedin?" Ben sordum.

"Ben gönüllü oldum," dedi Nathaniel kapıdan. "Ya
işler kontrolden çıkarsa?" Ben sordum.

"O zaman yüzlerce kez yaptığımız gibi seks yaparız. Bu gece sahnede olmak zorunda değilim."

"Sen mayıs Bayan görmek Jean-Claude yap senin sahnede koreografi."

"Onu daha sonra göreceğim."

"Jean-Claude bu gece onu sahnede görmemi ve bir randevu gecesi geçirmemi istiyordu ve şimdi bu gerçekleşmeyebilir."

"Randevu geceni başka bir zaman yapabilirsin, Anita."

Aynada kendime baktım -özenli makyaj, kıvrılmış saçlar, elbise, aptal topuklu ayakkabılar- ve şimdi kendi güçlerimi kontrol edemediğim için hepsi boşunaydı, lanet .

"Anita, hiçbir şey boşa gitmez ya da mahvolmaz. Elbiseyi yırtmadığımız sürece Jean-Claude için tekrar giyebilirsin."

Aynada kendimi gülümserken izledim. "Sanırım elbiseye ," dedim daha geniş gülümseyerek.

Nathaniel kapının ardından "Ayy," dedi ama ses tonundan gülümsediğini anladım.

Güldüm ve içeri gelmesini söyledim, kapı açıldı ve işte oradaydı, hayatımın aşklarından biri. Saçlarını fötr şapkaya benzeyen bir şapkanın altına toplamıştı ama şapkanın kenarı çok küçüktü ve şapkanın adı her neyse, saçlarının kısa olduğu izlenimini veriyordu. Gösteriyi izlemek için seyircilerin arasında oturmak niyetindeydi, bu yüzden saçlarını saklaması bir zorunluluktu. Kapıyı arkasından kapattı ve ellerini arkasında birleştirerek kapıya yaslandı ve saçımdan makyajıma, topuklu ayakkabılarıma kadar bana baktı.

"Vay canına, harika görünüyorsun."

"Teşekkür , sanırım pek ben gibi hissetmiyorum."

Kendini kapıdan uzaklaştırıp odayı geçerek yanıma gelirken bana o sıcak gülümsemesini takındı. "Her zaman güzelsin ama haklısın, bu giydiğin daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Sanki senin için bir iç çamaşırı ya da kostüm gibi, yoksa Jean-Claude için mi demeliyim?"

"Bunların hiçbirinin seçilmesine yardım etmediğini mi söylüyorsun?"

Sırıttı. "Gördüm, belki rengini de, ama ayakkabılar dışında hiçbiri benim tarzım değil." Orada durdu ve benim topuklu ayakkabılarımla göz göze geldik. Kollarını omuzlarıma doladı ve benim de kollarımın onun beline dolanması çok doğaldı. Omzuna yaslanıp yukarı bakmak yerine yüz yüze olmak tuhaftı. Gözleri lavantaydı, herhangi bir resmi kimlikte yazması gerektiği gibi mavi değildi. Asher ona

çiçek gözlü oğlumuz. İlk kez parmak uçlarına çıkmam ya da öpüşebilmemiz için eğilmesini sağlamam gerekmedi. Her şey tam olması gerektiği yerdeydi. Dudakları dolgun ve somurtkandı, öpüşmek için yaratılmıştı. Kadın olsaydı eski moda bir orta sayfa güzeli olurdu, ama vaat edilen kıvrımlara sahip olmak için çok fazla ağırlık kaldırıyor ve çok fazla kilometre koşuyordu.

Bana gülümsemek için öpücükten önce geri çekildi. "Artık Rodina'yla öpüştüğünü biliyorum, çünkü onun kokusunu ağzında . Bu çok ateşli."

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Gerçekten, Rodina'ya karşı benim bilmediğim bir ilginiz mi var?"

"İstemediğimi biliyorsun ama ciddi bir röntgenci olduğumu da biliyorsun. Seni herhangi biriyle izlemek ateşli ama yeni biriyle izlemek daha ateşli."

Bir zamanlar bu söze kızabilirdim ama şimdi sadece güldüm, çünkü gerçek gerçekti. "Sende ciddi bir sorun var, bunu biliyorsun."

"Ama yine de beni seviyorsun," dedi.

"Seni bu yüzden seviyorum, çünkü senin hatan benim hatamla eşleşiyor."

"İki yanlış bir doğru eder mi diyorsun?" diye sordu.

"Evet, tam olarak bunu ," dedim gülümseyerek.

Gülümsememe kendi gülümsemesiyle karşılık verdi ve gülümsemelerimiz başka bir öpücükle birleşti. Hevesli dudaklara, dile, dişlere dönüştü, alt dudağımı dizlerimin bağını çözecek kadar ısırdı ve bir an için topuklarımın titrediğini unuttum. Onu omuzlarından kavradım ve aynı o da beni belimden kavradı. "Vay canına," dedim. Kendinden çok memnun görünüyordu.

"Bu ayakkabıları giymemiş olsaydım seni ısırırdım ama ikimizi de giyinmiş yakalayamam," dedim.

"Daha sonra yatakta ısırık izleriyle süsle ve topukluları giymeye devam edebilirsin. Bunlar giydiğini gördüğüm en sivri topuklu ayakkabılar."

"Ah, işte bu yüzden ayakkabıları bu kadar çok seviyorsun, beni becerirken onları kıçına bastırılmış hissetmek istiyorsun."

Kollarımda titredi, kolları neredeyse sarsılarak belime dolandı. "Tanrım, evet." Sonra gözleri arkamdaki aynaya kaydı. Birden kucaklaşmamızda daha dengeli bir hal aldı ve yüzündeki ifade artık itaatkâr değil, daha da üst tarafa kayan bir ifadeydi. Hayatıma o kadar itaatkâr girmişti ki yanlış ellerde kendisi için bir tehlike oluşturabilirdi ama birlikte anahtar olduğumuzu öğrenmiştik. Alt zihniyetinin gözlerinin önünden kayışını ve en tepeye doğru kayışını izledim.

"Tangayı sevdim," dedi.

Aynaya tekrar baktım ve sadece bacaklarımın aynanın altında kalacak kadar uzun olduğumu fark ettim. Daha önce hiç aynada kıçımı gösterecek kadar uzun olmamıştım. "Çok uzunum."

"Bunun için Nicky'nin seni doğru kafa yapısına sokmama yardım etmesi gerekecek ama tanganı ve ayakkabılarını giyerken kıçına şaplak atmayı çok isterim."

"İyi bir tokat ve ben düşerim," dedim ve biraz gergin, biraz hevesli bir şekilde güldüm. O ve Nicky bazen benim üstüme birlikte çıkıyorlardı ve onların dinamiğinde, çoğunlukla itaatkâr olan oğlumu, olduğunu bile bilmediğim baskın bir kafa alanına dönüştüren bir şey vardı.

"Yumuşak deri kelepçeleri kullanarak seni kolların yukarıda olacak şekilde zincirleyebiliriz, böylece biz o güzel kıçını işaretlerken sen de onlara tutunabilirsin." Ellerinden biri elbisemin beni açıkta bıraktığı çıplak tenimin üzerinde gezindi. Nazik bir okşamaydı ama aynada beni izlerken yüzündeki ifade daha sonra daha az nazik bir şey yapacağının sözünü veriyordu. Kollarında titreme sırası bendeydi.

"Bu topuklularla, tutunacak kelepçelerim olsa bile o kadar uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum," dedim, eline doğru eğildim ve boynunun sıcak, pürüzsüz tenine bir öpücük kondurabilmek için yüzümü onunkinin yan tarafına sürttüm.

Kendini bana daha sıkı bastırdı, parmakları kıçıma girmeye başladı. "Giymen için farklı ayakkabılar ve uygun tangalar bulabiliriz." Sesi daha alçaktı, testosteronun ilk dalgası vücuduna çoktan pompalanmıştı. Diğer elini kullanarak elbiseyi belime kadar kaldırdı, sonra vücudunun ön kısmını benimkinin ön kısmına bastırdı. Bu kez yükseklik, vücudunun giderek artan sertliğini benimkinin yumuşak tümseğine bastırması için mükemmeldi. Genelde böyle durduğumuzda karnıma bastırırdı, bu iyi hissettirirdi ama bu daha iyi hissettirdi.

"Evet," diye nefes aldım.

Yüzümü görebileceği kadar geri çekildi. "Şaplağı kabul ediyor musun, yoksa sadece bununla dikkatin mi dağılıyor?" Kendini ön tarafıma sürtmeye başladı. Kot pantolonun içindeydi ve benimle onun çabaları arasında bir kat ipeksi kumaş vardı, bu da sinir uçlarımın yüzeye daha yakın olduğu anlamına geliyordu.

Kollarında titredim, gözlerim kapandı ve "İkisi de" diye fısıldadım.

Kapı çalındı. "Böldüğüm için özür dilerim," dedi Ethan, "ama Nathaniel'i büyülediniz mi, yoksa birbiriniz üzerinde her zamanki etkinizi mi yaratıyorsunuz?"

Bu ikimizi de güldürdü. "Ben iyiyim," diye Nathaniel.

"O zaman Jean-Claude benden sizi acele ettirmemi istedi, böylece Anita'nın makyajı sahneye çıkmasını geciktirmeyecek."

O sırada aynada kendime baktım ve Nathaniel'in Rodina'yla benim ağzımı ve çenemi berbat ettiğimizi görmemi engellediğini fark ettim. Makyajım, bir arabanın başka bir arabanın boyasını aşırıp içine küçük bir çamurluk darbesi atmasına benziyordu ama arabanın geri kalanı hâlâ mükemmel görünüyordu. "Buradan yukarısı mükemmel," dedim aynayı göstererek.

"Her zaman mükemmelsin," dedi Nathaniel, "ama dansçılardan bazıları benden daha fazla makyaj yaptığı için şanslısın."

"Burada senden ve benden daha fazla makyaj yapan biri olduğu için şanslıyım." Güldü ve kapıyı açtık, böylece Ethan bizi

dansçıların soyunma odası, hasarı onarmak ve beni yerime geri götürmek için bir güzellik montaj hattı gibi bekliyorlardı. Nathaniel, makyaj temizleme bezlerini kullanarak dağınıklık çizgisinin altındaki tüm makyajı çıkarmam için bana yardım etti. Görünüşe göre o kadar iyi mahvetmiştim ki temiz bir cilde ve her şeye baştan başlamaya ihtiyaçları vardı. Ethan bu tür makyajlar hakkında benden daha az şey bildiği için yolumdan çekildi. Tehlikeye karşı tetikte olmak için kapının yanındaki yerini aldı ama tek tehlike dansçılar arasında hangi renk bazın benim giydiklerimle tam olarak eşleşeceği konusunda çıkan kavga gibi görünüyordu.

18

Zaten düzeltmiş oldukları baz üzerine kontür pudrasını eklerken BUZ GELDİ. "Bunun bir randevu gecesi gibi olduğunu ve patronun Jean-Claude olduğunu biliyorum ama seyircilerin yanında olmak senin için sorun olur mu?"

"Ben iyiyim" diyebilmek için makyaj fırçalarını uzaklaştırdım.

"Emin misin? Burada hiç bu kadar kontrolünü kaybettiğini görmemiştim."

Aynada ona baktım ve dansçılar ellerinde fırçalar ve pudralarla aşağı inerken birkaç saniye düşündüm. İşleri bittiğinde ve geriye sadece ruj kaldığında, "Şimdi kendimi iyi hissediyorum, kafamda sağlam. Sanırım Rodina ve Ru'dan bir şeyler kapıyordum."

Ethan kapı aralığından, "Onlar senin Gelinlerin, Anita, onları fark etmemen gerekiyor," dedi.

"Nicky'yi daha çok anlıyorum." "Ona aşıksın."

"Bu onların doğum günü ve kardeşleri öldüğünden beri sadece ikinci doğum günleri. Sanırım bu benim için görmezden gelemeyeceğim kadar büyük bir duyguydu."

"Tanrım," dedi Buzz, "bu gece çalışmamaları gerekirdi." "Gelecek yıl çalışmamaları için not alacağım," dedim.

"Claudia'ya mesaj attım bile," dedi Ethan.

"Teşekkürler, Ethan."

"İşin bir parçası ve Buzz konuyu açtığına göre, bu gece insan içine çıkabilecek kadar iyi olduğuna emin misin?"

"Şimdi iyi hissediyorum. Gerçekten ikizlerden kaynaklandığını düşünüyorum" -gözlerimi kapattım ve uzun bir iç çektim- "üzgünüm, üçüzler ve kederleri."

Nathaniel, "Artık normal hissediyorsun," dedi.

Ethan, "Onlar gittiğinden beri kafamın içinde daha iyi hissediyorsun," diye kabul etti.

"O zaman ruju bitirelim ve beni buradan çıkarıp koltuğuma geri ."

Buzz, "Seyirciler biraz huzursuzlanmaya başladı," dedi.

Nathaniel gülümseyerek, "O zaman daha fazla
konuşmak yok," dedi.

Cevap verebilirdim ama en uzun boylu dansçı elinde benim rujumla üzerime eğildi. Kıpırdamadan durmamı söyledi ve tüm öpüşmelerin mükemmel çizgileri tekrar boyamaya başladı. Kıvranmak ya da dansçının adını sormak için ara vermiş olabilirim, çünkü hatırlayamadım. Yeni vampirlerimizden biriydi. Vampirlikte yeni değildi ama sahnede yeniydi. Jean-Claude zihnime doğru nefes aldı, "Adı Hart, makyajını bitirsin de bu gece seni nihayet şahsen görebileyim."

Hart titredi ve elindeki rujla geri çekildi. "Efendimizin gücü senin üzerinde."

"Makyajımı bitirmene izin vermemi, böylece randevumuzun gerçekleşebileceğini söylüyor."

"Sen şanslı bir kızsın" dedi arkasına yaslanırken.

"Öyleyim," dedim, kıpırdamadan durup alt dudağımı normalden biraz daha geniş çizmesine ve kırmızıya boyamasına izin vermek zorunda kalmadan önce. Ruj, normal renk tonumda sürdüğüm tek şeydi. Yine bu gece kendim olmadığım hissine kapıldım. Jean Claude'un hevesini bağlantıda hissettim. Beni özenle seçtiği kıyafetler içinde görmekten ve benim de onu görmemden heyecan duyuyordu. Neredeyse ona çok sert bakacaktım, bu bir bakış atabileceğim anlamına gelirdi, ama beni engelledi, böylece alabildiğim tek şey bu duygu oldu.

Hart, "Tatlım, içinden bu kadar güç akmaya devam ederse ruju mahvedeceğim ve bazdan başlamak zorunda kalacağım," dedi.

Özür diledim ve Jean-Claude diğer vampirin tekrar titremesine neden olmamak için uzaklaştı.

19

JEAN-CLAUDE, sanki düğünden önceki gelinmiş gibi, gösteriden önce onu görmemi İSTEMEMİŞTİ. Bizim durumumuzda gelinliğin tasarımına yardım etmişti, bu yüzden onun için herhangi bir sürpriz olmayacaktı, ama bu gece her ne sebeple olursa olsun beni şaşırtmak istedi, o zaman ben kimdim ki tartışayım? Bu bizim randevu gecemizdi, sadece o ve ben, yani mantık çerçevesinde ne isterse. Gerçi Ethan'a verdikleri yedek güvenlik görevlisi bende birileriyle tartışma isteği uyandırmıştı. Graham 1.80 boyundaydı ve spor salonunda ağırlık kaldıracak kadar formda olduğu belliydi. Kısa siyah saçları Ethan'ınkine benzer şekilde kesilmişti ama onunki bebek gibi ince ve tamamen düzdü, bu yüzden saç kesimleri onlarda tamamen farklı görünüyordu, bu muhtemelen benim düşüncem değildi, ama böyle şeyleri fark edebilecek birkaç kişiyle metafiziksel olarak bağlantılıydım. Fiziksel olarak uzun boylu, İskandinav, eski asker babası gibi yapılıydı ama saçları ve kenarları hafif kalkık koyu kahverengi gözleri Japon annesine aitti. Bütün bunları nereden biliyordum? Oğullarının nerede çalıştığını görmek için Guilty Pleasures'a gelen tek kişi hâlâ anne ve babasıydı.

Ethan'la yan yana otururken kaşlarımı çatmamın nedeni bunların hiçbiri değildi. Her zamanki sırıtışına çok yakın bir gülümsemeyle bana doğru eğildi. Her zamanki şehvet dolu ve ürkütücü sözlerini beklerken gerildim. "Bu gece güvenliğin konusunda bana güvendiğin için teşekkür ederim, Anita."

Ona göz kırptım ve sonunda "Bir değil" dedim.

Sırıtışı genişledi ve ben her zamanki sözlerinden birini beklerken yine şaşırdım. "Jake bana eğer baş belası olmayı bırakırsam beni yeni kurt adam koruma biriminin bir parçası olarak eğitmek istediğini söyledi." Jake Harlequin'lerden biriydi ve bizim tarafımıza geçen ilk kişilerden biriydi; aynı zamanda dövüş sanatları, özellikle de boş el konusunda ana eğitmenlerimizden biriydi. Graham'da benim asla bir şey görmüş olmalıydı.

"Jake'in derslerine gelmeye başlayacak mısın?" Ethan, bağırmadan söyleyebilmek için kolunu sandalyemin arkasına koyarak sordu.

Graham başını salladı, Jake'in onu bizzat davet etmesinden memnun olduğu belliydi. Yüz ifademin ne kadar şaşırdığımı göstermemesi için mücadele ettim; Graham'ın bu seviyede bir eğitime sahip olduğunu gerçekten düşünmüyordum ama Jake , bu yüzden onun fikrine boyun eğecektim. Süper güçlerini koruyan birkaç Harlequin'den biriydi ve konu hız, gizlilik ve öldürme olduğunda, normal şekil değiştirenlere ve vampirlere kıyasla bile doğaüstü derecede iyiydi.

Ethan, "Jean-Claude ileri sınıflarda çok daha fazla kurt bulundurmamızı istiyor," dedi.

Graham, "Hala tüm hayvan grupları arasında en az sayıda eski askere sahibiz; bu da bizi yeni güvenlik eğitimi konusunda geride bırakıyor" dedi.

"Dünyanın gerçek likantropinin yaygın olduğu bölgelerinde çok fazla aktif ordumuz yok," dedim.

Ethan, "Ayrıca pek çok Müslüman kurtları bir tür köpek olarak görüyor ve köpekler kirli kabul ediliyor, bu nedenle kurtadamları askeri gruplarına kabul etme olasılıkları daha düşük" dedi.

"Bu daha az sayıda askerimizin kurtadamlar tarafından saldırıya uğradığı, dolayısıyla özel sektörde çalışmak için tıbbi olarak terhis edilmedikleri anlamına geliyor" diye ekledim.

"Jean-Claude'un eyalet dışına bakmaya başlamadan önce Jake'in yerel sürüde daha fazla kurt aramasına izin vermesine sevindim. Eğer

Asker ya da polis geçmişi olan yeterince kurtları olsaydı hiç şansım olmazdı."

"Neden antrenman yapmak istiyorsun?" Ben sordum.

"Buzz gibi elli yaşıma geldiğimde hâlâ Guilty Pleasures'ın kapısında çalışıyor olmak istemiyorum ya da eğer öyleysem daha fazlası için çabaladığımı bilmek istiyorum."

Başımı salladım ve derin bir şey söylediği için ne kadar şaşırdığımı belli etmemeye çalıştım. Graham'a ders alıp almadığını ya da kişisel gelişim kitapları okuyup okumadığını sormak istedim çünkü bu onun için normalden çok daha anlayışlıydı. Onunla gerçekten bir araya gelmeyeli kaç yıl olduğunu hatırlamaya ama hatırlayamadım. Uzun zaman olmuştu; sanırım Graham'ın da benim gibi, aşık olduğum insanlar gibi büyümesine ve değişmesine izin vermem gerekecekti. Graham'ı, kadınların pantolonlarına girmeyi hayattaki asıl amacı olarak gören ve bunu daha olası kılmak için spor salonuna giden adamlardan biri olarak görmüştüm. Kötü bir şekilde yaşlanıp, artık yirmi beş yaşında olmadığını unutan o pis yaşlı adamlardan birine dönüşecekti. Onun hakkında bu kadar yanılmış olmak neredeyse acı veriyordu.

Kulübün ışıkları karardı ve seyircilerden ciyaklamalar ve heyecanlı fısıltılar yükseldi. Konuşmayı bıraktık ve sahneye baktım. Jean-Claude ve Nathaniel yeni dans rutini hakkında çok sessiz kalmışlardı. Seyircilerle birlikte taze taze görmemi istiyorlardı, nedenini bilmiyordum ama Jean-Claude beni hâlâ şaşırtabilmek istediğinden bahsetmişti. Ona beni düzenli olarak şaşırttığını söylemiştim, ama motivasyonu ne olursa olsun bu onun için önemliydi, bu yüzden burada birlikte karanlıkta oturuyordum.

Her zamanki gibi birinin gösteriyi tanıtmasını bekliyordum ama müzik başladı ve ne olacağına dair hiçbir ipucu yoktu. Şarkının ne olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü, "Send Me an Angel", çünkü daha önce hiç duymadığım bir versiyondu. O kadar beklenmedik bir müzik seçimiydi ki güldüm. Sonra yumuşak mavi bir spot ışığı kalabalığın ve sahnenin üzerinde döndü, sonra tavana çıktı ve Jean-Claude yüzüyordu, en yüksekte havalanıyordu

odanın bir noktasında. Masam onu iyi , bu yüzden o olması dışında neden soluk soluğa ve küçük heyecan çığlıkları atıldığından emin değildim. Pantolon ve kolsuz bir gömlek gözüme çarptı ama hepsi bu kadardı. Yavaşça aşağıya doğru havalandı ve kanatları vardı, büyük, tüylü melek kanatları. Kanat çırpmıyorlardı ama tüyler, uzun siyah bukleleriyle oynayan yumuşak rüzgârda hareket ediyor, onları yüzünden tamamen geride tutuyor, böylece havada asılı kalıyordu ama hiçbir şey altında oturan kadınlara bakarken güzelliğini gizlemiyordu. Çılgına dönmüşlerdi, yaklaşması için para uzatmaya başlamışlardı bile.

Kanatlar kostümünün bir parçasıydı ama rüzgâr, yerçekimine karşı koyan ve onu havada tutan kendi gücüydü ve seyirciler çığlık atıp başlarının üzerinden geçerken ona dokunmaya çalışırken onların üzerinden uçmaya başlamasını sağladı.

"Ayrıca," dedi Graham, "zavallı bir kurt adam bununla nasıl rekabet edebilir ki?"

Başka şartlar altında olsa *"Ama bu bir yarışma değil, biz poliyiz*" derdim ama Jean-Claude'un uçmasını izlemekle meşguldüm. Vay anasını.

20

Bir kadın ayağa kalkmış, Jean-Claude'u tutmaya çalışıyordu ve bir güvenlik görevlisi, Jean-Claude ulaşamayacağı kadar yükseğe çıkarken, kadının yerine oturmasına yardım etmek için oradaydı. Uzun sarı saçlarını görmem ve korumanın Wicked Truth'tan Wicked olduğunu anlamam bir saniye sürdü ve sanki bu düşünce onu çağırmış gibi Truth'u masaların arasında gördüm. Koyu renk saçları onu loşlukta neredeyse görünmez kılıyordu. Odanın içinde Jean-Claude'u gölgeliyor, kimsenin kontrolden çıkmadığından emin oluyorlardı. Tüm Guilty Pleasures personelinin giydiği kıyafetleri giymişlerdi, bu yüzden onları seçememiştim. Masaların arasında dolaşan en az dört güvenlik görevlisi daha vardı. Wicked onları yönlendiriyor gibiydi, Truth ise Jean Claude'a yakın durarak çoğunlukla kadınlardan oluşan izleyicilerin üzerinde geziniyordu. Truth'un bu kadar yakın durduğunu görünce, Jean-Claude'un onların üzerinde uçarken ne kadar savunmasız olduğunu fark ettim. Daha önceki cinayet sahnesini aklımdan uzak tutmak için mücadele ettim ki o sahnedeyken bunu fark etmesin. Wicked Truth'a onu güvende tutmaları için güvenmiştim. Herkesi güvende tutacaklarına güvenmiştim. O kadar iyilerdi. Korkularımı bir kenara bırakıp şimdi ve burada olmak için savaştım.

Ethan kolunu omuzlarımdan daha sağlam bir şekilde geçirdi, bu da ikimizi de rahatlattı çünkü hayvanlar büyük köpek yavrusu yığınlarını ya da bu durumda kedi yavrusu yığınlarını severler. Umarım gerçek anıyı değil de sadece duygularımı algılamıştır. Kabuslarımı kendime saklamaya çalışıyordum. Sorun olmadığını bilmemi istercesine bana biraz daha sıkı sarıldı.

Graham bana doğru eğildi ve "Sorun ne?" diye sordu.

Başımı salladım ve onu kendimden uzaklaştırmaya başladım, her iki adam da bu kadar yakınken aniden klostrofobik hissettim, ama çıplak koluna dokunduğum anda bir sakinlik çöktü. Kurt adama dokunmak, kurt kaplana dokunmanın sağlamadığı bir şekilde beni dengeledi; belki de Jean-Claude'un çağırdığı hayvan kurt olduğu içindi, ama nedeni ne olursa olsun, birdenbire dikkatimi Jean-Claude'a ve gösteriye verebildim.

Heyecanlı kalabalığın üzerinde zahmetsizce süzülüyor, mavi spot ışıkları onu takip ediyor, böylece onların halesi içinde hareket ediyordu. O kadar güzeldi ki göğsüm sıkışıyordu ve bunun üzerine onunla neredeyse en başından beri sahip olduğum düşünce geldi: *Bu kadar güzel biri beni nasıl isteyebilirdi?* İyi temizlenmiştim ama bununla, onunla kim kıyaslanabilirdi?

Sonra üstümdeydi, bukleleri yüzünün etrafında uçuşuyordu. Göz makyajı gözlerinin üzerinde neredeyse bir domino maskesi gibiydi ve onu daha önce bir imgelemde gördüğümde göründüğünden daha büyüktü. Kanatlarındaki tüyler o küçük rüzgârda hareket ediyordu. Göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını görmek için uzanıp onlara dokunmak istedim. Gözlerine baktım, mavi spot ışığında renkleri kaybolmuştu, böylece saçları gibi siyah görünüyorlardı. Elini bana doğru uzattı, ben de ona kendi elimi uzattım ama ne kadar dokunacağımı onun belirlemesine izin verdim. Bu daha da karmaşık bir el öpücüğü gibiydi, eğer elinizi çok güçlü bir şekilde uzatırsanız adamın yüzüne tokat atabilirdiniz.

Parmak parmak uçlarıma dokundurdu ve bir an için gücünün rüzgârı saçlarımda oynaştı, saçlarım onun aynası gibi yüzümün etrafında bukleler halinde uçuştu. Sadece benim için olan o gülümsemeyi gülümsedi ve sonra ayağa kalkıp kalabalığın üzerinden geri döndü, bu sefer daha hızlıydı, böylece kanatların çırpmak istiyormuş ama yapamıyormuş gibi görebiliyordunuz.

Kalabalık çığlık atıyor ve alkışlıyordu ve ekstra güvenlik görevlileri Jean-Claude'un onlara vurmaması ya da onu yakalamamaları için onları oturtmak zorunda kaldı. Wicked ve Truth Jean-Claude'un yanında kaldı.

Claude, onlara ayak uydurmak için insan hızından daha fazlasını kullanıyordu. Onlar vampirdi, şekil değiştiren değil, ama tüm vampirler normal insandan daha hızlı görünmek için zihin hilelerine güvenmek zorunda değildi; McKinnon'a daha önce açıkladığım gibi, bazı vampirler o kadar iyidir.

Jean-Claude, vücudunu yataydan dikeye getirerek sahnenin üzerinde asılı kaldı; bir ayağı aşağıda, diğerinin yarısı dizden bükülmüş, kolları yukarı kalkıktı. Mavi spot ışığıyla bir kelebek gibi sabitlendi ve sonra yavaşça sahneye doğru birkaç metre inmeye başladı. Önce bir ayağı yere değdi ve ardından bükülmüş bacağı sanki sırtındaki kanatları dengelemeye yardımcı olmak istercesine arkasından aşağı indi. Kalabalık çılgına döndü, ayağa kalktı, alkışladı ve kadınların ellerinde o kadar çok para belirdi ki sanki bir orman oluşmuş gibiydi.

Mavi spot ışığı yavaş yavaş daha doğal bir renge dönüşmeye başladı ve Jean-Claude'un sesi odayı doldurdu. Küçük bir mikrofon mu yoksa vampir güçleri mi kullandığından emin değildim ama bunun gerçekten bir önemi var mıydı? "Guilty Pleasures'a hoş geldiniz."

Daha fazla çığlık ve "Jean-Claude! Jean-Claude!" ve sadece tiz ciyaklamalar, bir çocuğun zevkinin yetişkin versiyonu gibi, sözsüz ve bilinçsiz. Striptiz kulüpleri, kadınların istedikleri kadar sınır tanımaz olmaya teşvik edildikleri nadir yerlerden biridir. Hem erkek hem de kadın kalabalığıyla çalışan dansçılar tanıyordum ve hepsi de kadınların erkeklerden daha sık kontrolden çıktığı konusunda hemfikirdi. Bunu ilk öğrendiğimde şok olmuştum ama kadınlar başka nerede kibar, sessiz, anaç olmak için sosyalleşmeyi bir kenara bırakabilir ve bazen hayatlarında ilk kez bunların hiçbiri olmak zorunda kalmazlardı. Kadınların burada neden bu kadar vahşileştiğini anlamam uzun zamanımı almıştı, çünkü nazik olmaya çalışsam da kızların standartlarına göre iyi sayılamayacak kadar açık sözlüydüm; her zaman fikrimi söylerdim ve sırf kadın olduğum için beslenmem beklenmesinden nefret ederdim, bu yüzden burada kontrollüydüm çünkü kendimi için bir bahaneye ihtiyacım yoktu. Başka kadınlarla çıkmak zorunda kalmıştım.

kendi cinsiyetimi daha iyi anlamak için, çünkü ben çok fazla aykırı biriydim.

Işık değiştikçe yeleğinin ve pantolonunun parlak mavi vinil olduğunu nihayet görebiliyordum, belki de deniz mavisiydi. Kumaşın ışık altındaki parlaklığı, o hareket ettikçe rengini hafifçe değiştiriyordu. Kanatları beyazdı ve kenarları mavi tonlarındaydı. "Hepiniz güzelliğinizle beni cennetten aşağıya çektiniz." *Baştan* çıkarmak dediğinde, kadınlar sanki vazgeçtikleri ya da teslim oldukları tüm baştan çıkarmaları düşünüyorlarmış gibi haykırdılar ve *güzellik*, sanki sadece bu kelimeyi söylemesi onları güzel hissettiriyormuş gibi ona bakmalarını sağladı. Kendimi kaptırmadan seyircilerin onun sesine verdiği tepkinin tadını çıkararak orada oturdum. Ben onun insan hizmetkârıydım, bu da kalabalığa yaydığı güce karşı bağışıklığım anlamına geliyordu. Kendi vampir izleri beni güvende tutuyordu ama yaklaşık on yıl önce Guilty Pleasures'a ilk adımımı attığımda kendi tırnaklarımı kullanarak kan akıtmıştım, böylece acı beni onun sesinden uzak tutacaktı. Şimdi o zaman olduğundan çok daha güçlüydü; özgürce izleyebildiğim için mutluydum ama büyülenmemiştim. Kapıda ve her işaretler vardı: *Uyarı: Vampirler, şekil değiştirenler ve diğer doğaüstü varlıklar içeridedir. Bu eşiği geçerek onların sizinle etkileşime girmesine ve sahip olabilecekleri doğaüstü yeteneklerin sizin üzerinizde kullanılmasına izin vermiş olursunuz.* Yine de onun sesiyle yuvarlanamayacak kadar güçlü olduğum için mutluydum.

Müzik yeniden başladı, daha sert ve ritimli bir müzik. "Sizi daha iyi tanımak için kanatlarımdan vazgeçiyorum ve siz şanlı yaratıklardan bunun yerine kazanmama yardım etmenizi istiyorum," dedi ve yeleğinin önünü tutup yırtarak açtı; kanatlar da onunla birlikte geldi ve güvenlik görevlilerinden ikisi onları dikkatle yakalayıp sahne perdesinin yanındaki diğerlerine geri verdi, ancak seyirciler Jean-Claude'un aniden üstsüz dans etmesini izlediklerini fark etmediler. Onun kanatlı halinin daha dikkat çekici olacağını düşünebilirsiniz ama yanılırsınız. Ona aşıktım, bu yüzden önyargılı inanabilirdim, ancak kalabalığın tepkisi bana bunun sadece ben olmadığımı söyledi.

Göğsünün soluk mükemmelliğindeki tek karanlık nokta haç şeklinde bir yanık iziydi. Benim sol ön kolumdaki haç şeklindeki yara izine çok benziyordu. Jean-Claude'unki yüzyıllar önce birinin hayatını kurtarmaya çalışırken ona bir haç saplamasıyla oluşmuştu. Benimki ise bir vampirin gündüz gardiyanlarının, vampirler gece için kalkana kadar kendilerini eğlendirmek için beni damgalamalarından kaynaklanıyordu. Jean-Claude ve ben ikimiz de bizi işaretleyen insanları öldürmüştük. O insanları avlıyordu, ben de vampirleri. Onun yiyeceğe ihtiyacı vardı, ben ise suçluları infaz ediyordum - ilk taşı günahsız olan atsın.

Jean-Claude sahnede kasıla kasıla yürürken kalabalık onun adını haykırdı ve bazıları sahneye çıkmaya çalıştı. Güvenlik onları yakalayarak sahneye tırmanmalarını engelledi. Güvenlik onları engellemek için mücadele ederken Jean-Claude önlerinde dans ederek alay etti. Wicked ve Truth sahnenin iki yanında duruyor, sadece şekil değiştirenler ve Buzz başaramazsa araya giriyorlardı. kalkmadığım sürece tüm dansları göremeyecek kadar kısaydım, ki kalabalığın geri kalanının çoğu masalarında bunu yapıyordu. Sahnedeki kadınlardan bazıları güvenlik tarafından engellenmelerine rağmen para fırlatıyordu. Bir çift pembe dantelli külot güvenliğin yanından geçerek sahneye indi. Külotunu çıkaran kimseyi görmemiştim; insanlar sahneye atmak için temiz iç çamaşırı mı getirmişti? Umarım öyledir.

Müzik değişti ve Jean-Claude pantolonun önünü tutup çekti. Sihir gibi tek parça halinde çıktılar. Pantolonu arkasına fırlattı ve birisi onu yakalayıp perdenin arkasına götürdü. Giydiği tangayı bir an için görebildim. Hiç bu kadar soyunmamıştı, en azından onu sahnede gördüğüm kadarıyla. Genellikle sadece tişörtünü çıkararak dururdu. Pantolonunun neden sahnede giydiğinden daha bol olduğunu artık biliyordum: en azından kalçalarının ortasına kadar gelen dar deri çizmelerine yer açmak için. Botları maviydi; onu daha önce hiç bu renk botlarla görmemiştim. Oturduğum yerden çizmeler dışında çıplakmış gibi görünüyordu, çünkü boyum yeterince uzun değildi ve görüş alanımda çoğunlukla seyircilerden kadınlar oturuyordu.

ya da para fırlatmak, ya da bir tanga, ya da ... o prezervatifler hala ambalajlarında mıydı?

Graham, Jean Claude'un adını haykıran kadınların sesleri arasında neredeyse bağırarak, "Buda bir ağacın altında oturuyor, hiç bu kadar kötü olmamıştı," dedi.

Sadece başımı sallayarak onaylayabildim. Arkamızda, okyanusun kıyıya vurmadan önce geri çekilmesi gibi bir dalgalanma vardı, bunu bundan daha iyi tarif edemezdim. Bakmak için döndüm ama Ethan çoktan koluma girmiş beni ayağa kaldırıyordu, sırada bu taraftaki kalabalığın toplu halde sahneye hücum etmek üzere olduğunu fark ettim. Graham diğer tarafımdaydı, kolumu tutmuyordu ama bana engel olacakmış gibi diğer tarafa bakıyordu.

Ethan beni yarı yönlendirip yarı sürükleyerek sahnenin yanındaki, sadece çalışanların girebildiği alana açılan kapıya götürürken sol kolumu ölümüne kavramıştı. Graham arkamızdan geldi. Truth ve Wicked'ı Jean-Claude ile birlikte sahnede gördüm. Onu sahnenin arka tarafındaki ikinci çıkışa doğru götürüyorlardı. Ethan kapımızı açtı. Tereddüt etmiş olmalıyım çünkü şöyle dedi: "Wicked Truth onu aldı. Sen de bizimlesin." Bizi kapıdan içeri döktü, Graham bizi içeri sokmak ve kapıyı kapatmak için kalabalığı itmek zorunda kaldı. Neyse ki bizim kapımızı değil, sahneye doğru koşarak geçmeye çalışıyorlardı.

Kapalı kapının ardında bir an sessiz kaldık, kalplerimiz çarpıyordu. Bir an için onların sahneye doğru ilerlediğini görmenin belki de korkutucu olduğunu kabul ettim, ama biz hedef değildik, sadece çiğnenecek bir engeldik. Ethan ve ben sahne kapısına çıkan birkaç basamağa doğru baktık.

"Beşe kadar sayıyorum," dedim.

"Oraya gidemezsin Anita," dedi Ethan.

"Çıkabilirim," dedim ona gözlerimi kısarak.

Graham, "Müşterilere zarar veremezsiniz ve onlar da bize kesinlikle zarar verecektir," dedi.

Haklıydı çünkü benim eğitimim çoğunlukla insanları nasıl yaralayacağım ya da öldüreceğim üzerineydi. Ben bir polis değildim; bir cellattım.

Kapı açıldı ve Truth, Jean-Claude ve Wicked ile birlikte içeri girdi. Hâlâ sahnede olan başka biri kapıyı arkalarından kapattı. Kapı kapanırken kapının önünde biriken diğer siyah gömlekli güvenlik görevlilerine bir göz attım. Sanki biri kapıya çarpmış gibi sallanıyordu.

Dışarıdaki kalabalıktan gerçekten korkup korkmadığıma ve güvenliğin geri kalanını kurtarmamız gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyordum ki Jean-Claude'un güldüğünü fark ettim. Gözleri parlıyordu ve bu vampir güçlerinden kaynaklanmıyordu. Performansın enerjisinden ve kalabalığın tepkisinden başı dönüyordu. Muhteşem çizmeleri ve tangasıyla duvara yaslanmış, sarhoş, güç sarhoşu görünüyordu.

"Bundan zevk aldın," dedim neredeyse suçlarcasına.

"Bu kadar vahşi olduktan sonra neden pantolonunu çıkardın?" Truth sordu.

"Yaptım," dedi Jean-Claude, "bu gösterinin bir
parçasıydı." "Kalabalığı hiç görmemiştim," dedi
Graham. "Seyirciye ne yaptınız?" Truth sordu.

"Daha önce yapmadığım bir şey değil," dedi Jean-Claude, kalabalığın enerjisiyle o kadar doluydu ki, enerjinin dalga dalga ondan yayıldığını hissedebiliyordum.

"Bu doğru olamaz, dışarıda çıldırmış durumdalar," dedi.

Graham, "Diğer güvenliğe yardım etmemiz gerekiyor,"
dedi. Wicked, "Bizim görevimiz Jean-Claude'un
güvenliği," dedi.

Kapı tekrar sallandı, bu kez hâlâ Jean-Claude'a ulaşmaya çalışan kalabalığın ağırlığı ve enerjisi altında titriyordu. Truth, "Diğer kulüplerden daha fazla güvenlik çağırmamız gerekiyor," dedi.

"Ya da kalabalığı sakinleştirin," dedim.

güvenlik bana baktı, sonra da Wicked Truth ve Ethan başlarını salladı. "Oraya gidemezsin," dedi Ethan.

"Kalabalığı sakinleştiririz ya da bunu bizim için yapması için polisi çağırırız," dedim. Truth, Wicked'a baktı. Wicked, "Bizim görevimiz burada yatıyor," dedi.

Truth, "Eğer Jean-Claude biz onu korurken buna sebep olduysa, elimizden geldiğince bunu düzeltmek bizim görevimizdir," dedi.

Jean-Claude çılgınca gülerek, "Bunu ben yapmadım," dedi ve duvardan biraz aşağıya yığıldı.

"Güç sarhoşusun," dedim ve bunun suçlayıcı görünmesini engelleyemedim.

Truth bizim geldiğimiz yan kapıya yöneldi, çünkü sahne kapısı kalabalık içeri girmeye çalıştıkça hâlâ titriyordu. Wicked, Graham ve Ethan'a döndü. "Jean Claude ve Anita'yı buradan çıkarın."

"Ve Nathaniel," diye ekledi Truth.

"Tüm müdürler," dedi Wicked ve kardeşler kapıya yöneldi.

Jean-Claude duvardan uzaklaştı, sanırım onların peşinden gitmeye çalışıyordu ama çok sarhoştu ve yere yığılmaya başladı. Graham onu yakaladı ve ona dokunduğu anda enerji değişti. Sanki içimde bir düğme açılmış gibi hissettim. Kendimi daha iyi hissettim, kafam daha berraktı ve bunun Jean-Claude'dan gelen aşırı besleme olduğunu fark ettim. Kolunu Graham'ın omuzlarında tutarak doğruldu. "Yanımda kal Graham, bu gece kulüpte bir şey var. Bizi kurcaladı ve kurtları sevmiyor."

"Eğer bunu sen yapmadıysan, o zaman sana yapılmıştır," dedi

Wicked. "Korkarım öyle," dedi Jean-Claude.

Truth, "Hiçbir vampir seni alt edememeli, sen bizim kralımızsın," dedi.

"Ben de öyle düşündüm ve eğer bana saldırabilecek olsalardı, bu burada olmazdı, etrafım şehvetle çevriliyken olmazdı. Bu benim komuta ettiğim unsurdur."

"Artık daha kararlısın, kendine daha hâkimsin," dedi Wicked.

"Graham bana dokunduğunda ben de kendimi daha iyi hissediyordum ama bu kadar iyi hissetmemiştim," dedim.

"Kurt benim çağıracağım hayvan, *küçük* hanım."

"Benimki de," dedim.

"Kurt sana benimle ve üçlümüzün eksik olan üçüncüsüyle paylaştığın işaretler aracılığıyla geliyor, ama önce benimdi. Bana gelen ve beni usta bir vampir olarak işaretleyen ilk güç." Şimdi tamamen ayık görünüyordu, sanki son birkaç saniye içinde bir düzine fincan kahve içmiş ve buzlu suya batırılmış gibiydi. Hâlâ bacaklarını saran mavi deri çizmelerini ve tangasını giyiyordu ama giysilerin bir önemi yoktu; birdenbire her santimiyle bir krala dönüşmüştü, herkese ve her şeye hükmediyordu. Jean-Claude çoğu zaman bunu saklıyordu; sanırım bu bir alışkanlıktı çünkü görünüşüyle ve doğru insanları baştan çıkararak geçinen bir züppeyi oynamak, yüzyıllardır diğer güçlü vampirlerin gözünden saklanmasını sağlamıştı. İlk başta ne kadar güçlü olduğunu benden bile saklamıştı ve ben yaşları ve güç seviyelerini değerlendirmede iyiydim. Çoğu insanın onu güzel-bimbo kutusuna koymasına neden olacak bir kıyafetle orada dururken, aniden tüm kamuflaj ortadan kalktı. Orada taçlara ya da asalara ihtiyaç duymayan bir güç ve komuta örtüsü içinde duruyordu. Yüzündeki zeka ve vücudunu tutuşundaki kesinlik, bir taht odasına striptizci gibi giyinmiş olarak girebileceğini ve bunun önemli olmayacağını söylüyordu, yine de geçerken yapacaklar ve istediği yere oturmaya hakkı olduğuna inanacaklardı.

21

THE WICKED TRUTH ve Ethan önümüzden gitti çünkü önce bizim geçmemize izin vermediler. Buzz ve diğer güvenlik görevlileri omuz omuza kilitlenmiş, kalabalığı kapıdan uzak tutmaya çalışıyorlardı. Başlarını eğmişler ya da yüzlerini korumak için bir kollarını kaldırmışlardı. Üzerlerinde kanayan tırnak izlerini görebiliyordum. Kalabalık bize doğru döndü, birçok yüzü olan bir canavardı ve bunun benim değil Jean-Claude'un düşüncesi olduğunu biliyordum. Daha önce de böyle bir kalabalık görmüştü, birden fazla kez. Birden başka odaların, başka kalabalıkların anılarıyla dolup taştım; giysiler yüzyılların modasına dair bir dersi. Jean-Claude'un soyunun yaratıcısı Belle Morte, bu karmaşadan ve ardından gelenlerden keyif almıştı.

Jean-Claude kendini sabitlemek için ellerimizi daha sıkı kavradı ve yardım için ikimize de ulaştı. Graham kurtadamlara bir kapıydı, ancak bu kusurlu bir kapıydı çünkü Graham'a bağlı değildik, sadece onun kurduna bağlıydık. Ben kurtadamlara, kaplan klanına ve kurtkartlara açılan bir kapıydım, çünkü her birini çağırabileceğim kendi hayvanlarım vardı; dişi aslanım ve sırtlanım hâlâ özel bağlantılarını bekliyorlardı, bu yüzden Jean-Claude'un kullanabileceği daha az hayvan vardı. Kurdum diğer yarısını seçmişti ve ihtiyaç büyük olduğu için Jason'ı çok farklı bir sahnede hissettiğimiz bir an yaşadık, tereddüt etti çünkü ona çok sert baktığımızı hissetti. Jean-Claude onu düşürmemek ya da bir balerini düşürmemek için bizi geri çekti ve devrilen masa ve sandalyelerin ve bir parça şekerin üzerindeki karıncalar gibi sahnenin üzerine akan kalabalığın arasında sağlam bir şekilde geri döndük, böylece tek görebildiğiniz vücutları oldu

ama altlarında yatanı değil. Sanki sahneden , ortalarında bir şey olacakmış gibi neredeyse saf bir dehşet hissettim.

Jean-Claude'un bunu hissettiğini söylemesine gerek yoktu; onun hissettiklerini, düşündüklerini hissedebiliyordum ve ince topuklu ayakkabılarla mı yoksa yumuşak deri botlarla mı yürüdüğümden emin olamadığım baş döndürücü bir an yaşadım. Graham bizimle birleşemezdi, o bizim bir parçamız değildi, sadece kurt yarısı Jean-Claude'a aitti çünkü tüm kurtlar ona aitti.

Hangimizin bunun yeterli olmadığını düşündüğünden emin değildim, bu kurtlarımızla yeterli bir bağlantı değildi ve sonra Jean-Claude olduğunu anladım, çünkü çoğul değil *kurt diye* düşündüm. *İşe* yaramak *zorunda*, diye düşündü ve hangi bedeni emin olmadığım için ince topuklu ayakkabılarla yürüyemiyor, tökezliyordum.

Graham inledi. "Bana ne yaptın?"

"Özür dilerim, *Lupe*, ama sen ihtiyacım olan büyük kötü kurt değilsin."

Graham, "İhtiyacın olan buysa büyük ve kötü olabilirim," derken odaklanmakta güçlük çekiyordu.

Jean-Claude ona gülümsedi ve Graham da onu memnun eden akıllıca bir şey söylediği için mutlu olmuş gibi gülümsedi. Graham baskın değildi, yani büyük kötü bir şey değildi, ama yanımızda durmaya ve kurdumuz olmaya istekliydi ve bu çok şey ifade ediyordu. Jean-Claude daha fazla enerjiye ulaşmaya çalışmayı bıraktı ve sahip olduklarımıza odaklandı.

Jean-Claude'un gücünün arttığını biliyordum ama şimdiye kadar bunun ne anlama geldiğini gerçekten anlamamıştım. Seyircileri yeni anılarla doldurdu; Guilty Pleasures'da sahnede dans ederken en çok hangi güvenlik görevlisini görmek istediklerini oylamaları için bir yarışma düzenlenmişti. Bazı kadınların küçük sıyrıkları ve morlukları olduğunu ve acılarının hikayeden şüphe duymalarına neden olduğunu hissettim, ancak bakışlarının ısırığın acısını alabildiği gibi acılarını aldı, ancak bunu gözleriyle karşılaşmadan ya da buna ihtiyaç yaptı; sadece gittiler

Masalarına geri döndüler ve güvenlik devrilen sandalyeleri yerine koymak için yürüdü ya da topalladı, böylece oturabildiler. Jean-Claude onların sahneye koşup korumaların yanından geçmeye çalışırken yaşadıkları şaşkınlığı, korumaların sahnede dans etmeye çalıştığını, gömleklerini çıkardığını, bazılarının garip davrandığını ve bunun sevimli olduğunu görmelerine dönüştürdü. Bazı kadınlar sanki kendi önlerinde oluyormuş gibi güldüler. Bazı korumalar sahnede iyi hareket ediyordu ve sonra Jean-Claude onlardan en çok kimi görmek istediklerini oylamalarını istemişti ve Graham kazanmıştı.

Jean-Claude, Nathaniel'in onunla sahneye ilk çıktığımda bana verdiği ismi kullanarak bu gece konuk oyuncu olarak geri döndüğümü hatırlamakla meşguldü. Nicky hayatımıza girmeden çok önce ben Nikki'ydim. Bir an Nicky'yi o kadar çok özledim ki göğsüm sıkışmaya başladı. Bu gece yanımda olmalıydı. Olayları kontrol etmeme yardımcı olabilirdi, çünkü Rodina ve Ru'nun aksine sorunlarımızı birlikte çözmüştük.

Jean-Claude içimden nefes aldı, "Mutlu düşünceler, *ma petite*, aslanını bu gece daha sonra göreceğiz, ama şu anda elimi seninkinde hissetmeni ve bundan keyif almanı istiyorum." Bunu söylerken elimi sıktı ve ben de ona karşılık verdim. Onunla birlikte olmaktan mutlu olduğumu görmesini sağladım; metafiziğin yanlış gitmesinden ve tek kurt seçeneğimizin Graham olmasından mutlu olmayan bir sonraki düşünceyi kovaladım. Bir insan olarak büyümüştü ama hâlâ benim halkımdan, bizim halkımızdan biri değildi. *Ama olabilirdi*. Graham'dan mı, Jean-Claude'dan mı yoksa seyircilerden birinden mi geldiğini bilmiyordum. Otobüsü Jean-Claude kullanıyordu, çünkü bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Güçlüydüm ama bir cadıdan daha iyi bir bataryaydım ve buna ister psişik yetenek ister büyü deyin, Jean-Claude'un yaptığı şey benim sahip olmadığım bir eğitim ve pratik gerektiriyordu.

Ellerimi Jean-Claude'un üzerinde gezdirmeyi düşündüm.
Tanga ve çizmeler ve bu mutlu bir düşünceydi. Graham'la ilgili aklımdan geçenleri kovalamama yardımcı oldu. Jean-Claude elimi kaldırdı ve arkasına nazik bir öpücük kondurarak

İşlerin ruhuna girdiğim için beni takdir etti. Yalnız kaldığımızda ellerimi onun üzerinde gezdirmek ve çok daha fazlasını yapmak istiyordum. Seyircilerin zihnine, sahneye ilk kez çıkan erkeklerle flört ettiğim ve onlarla alay ettiğim görüntüleri yerleştirdi. Beni sahnede yabancılara karşı yapabileceğimden daha kibar ve nazik yaptı. Burada Nathaniel ve Jean-Claude için Nikki olmuştum ama daha önce hiç dokunmadığım bir grup insana karşı asla.

Bizi öyle bir döndürdü ki tüm seyirciler sanki onlara sunuluyormuşuz gibi bizi görebildi. Graham'ın adını haykırdılar ya da sadece heyecanla çığlık attılar. Jean-Claude'un adını da haykırdılar çünkü yıllardır görmedikleri çok ten gösteriyordu. Hatta birkaçı benim sahne adımı söyledi ve ben de sanki bu beni mutlu ediyormuş gibi el sallayıp gülümsedim. Sahneden daha erken inmiş gibi yapabilirdim. "Yeni kurtadamımız fazla şık, değil mi?" Kadınlar çığlık attı ve anlaşma çağrısında bulundu.

Graham'ın sahnede seksi bir şekilde dans etmesini planlamak başka bir şeydi, onun bunu yapması başka bir şeydi, bu yüzden Jean-Claude hepimiz için daha basit bir şey düşündü. Graham önümüzde diz çöktü ve Graham'a dokunmayı bıraktığı anda enerji yanlış hissettirdi. Graham'ın yüzünün yan tarafına dokundu ve sanki gücü artmış gibiydi. Graham'ın tişörtünü çıkarmasına yardım etmem gerekiyordu ama bu Jean-Claude'u ikimize de dokunmadan bırakıyordu ve bu kötü bir fikir gibi görünüyordu.

Jean-Claude beni dans eder gibi hareket ettirdi, böylece Graham'ın önünde diz çöktüm ve o da kurt adamın arkasına geldi. Sonra bir an için ikimizi de bıraktı ve sanki dünya o kadar hızlı ve sert bir şekilde kasıldı ki başım döndü. Elimi uzattım ve o da bana elini verdi, diğeri de Graham'ın üzerindeydi. Dokunmak enerjinin tekrar genişlemesine neden oldu; sanki Jean-Claude'un kontrol alanı genişliyor ve daralıyordu, ki bu mümkün değildi. O bu ülkedeki tüm vampirlerin kralıydı. Onunla kan bağı vardı, bu da güç aldığı anlamına geliyordu.

"Neydi o?" Graham fısıldadı.

Bilmediğim için başımı iki yana salladım. Jean Claude gülümsedi ve kalabalıkla flört etti ama kafasında "Diğer vampir geride bir şey bıraktı" düşüncesi vardı.

Ne? açtım.

"Güç" diye düşündü.

Bu soruyu yanıtlamadı ama ben daha iyi bir soru soramadan izleyicilere seslendi: "Nikki ve ben kurtlarımızın soyunmasına yardım edelim mi?"

"Evet! Lütfen! Tanrım evet!" Ve kalabalıktan gelen daha coşkulu teşviklerle gürültü neredeyse fazlaydı. Keşke poligona gittiğimde yaptığım gibi kulak koruyucusu taksaydım dedirtti. Jean-Claude Graham'ın önünde diz çökmeme yardım etti ve sonra zarif bir şekilde onun arkasında diz çöktü. Graham aynı anda hem beni gördüğü için heyecanlıydı hem de Jean-Claude'un arkasında olmasından dolayı biraz endişeliydi. Çok değil ama biraz. Jean-Claude güldü ve beni kendine yaklaştırırken diğer adamın sırtına bastırdı, böylece ona birlikte sarıldık. Kalabalık buna bayıldı ama Jean-Claude Graham'a fısıldadı,

"Namusun bu gece güvende, *Lupe*."

Graham o anda anlık korkularının ortaya çıkmasına izin verdiği için utandı. Kendini aramızda rahatlamaya ve bu konuda büyük bir bebek gibi davranmamaya zorladı, onun düşünceleri ya da benimkiler, Jean-Claude'a ait olmadıklarını biliyordum. Parmaklarımı Graham'ın gömleğinin altına kaydırdım. Teni çok sıcaktı, vücut ısısı gömleğinin altında kalmıştı, bu yüzden yukarı doğru okşarken ellerimi ısıtıyor gibiydim, Jean-Claude aynısını sırtına yaparken karnının pürüzsüz sertliğini izliyordum. Karnının yumuşak etine mi yoksa sırtının sertliğine mi dokunduğumdan emin karışık bir an yaşadım. Sanki karnına ve sırtına dokunmaktan çok daha fazlasını yapmışız gibi Graham aramızda titredi.

Jean-Claude diğer adamın omzunun üzerinden bana baktı ve ellerimizi vücudunda gezdirirken birbirimizin gözlerinin içine baktık, gömleğini kollarımızın etrafında sarmaya zorladık ve yavaşça vücudunun üst kısmını kalabalığa gösterdik. Çılgına döndüler, çığlık attılar ve laf attılar.

Güvenliğin her ihtimale karşı sahnenin etrafına yerleştiğini hissediyordum ama bizi aceleye getirmediler çünkü bu sefer enerjiden Jean-Claude sorumluydu ve şiddet değil, şehvet istiyordu. Güvenli, alaycı şehvet vaatleri, ki iyi bir striptiz kulübü de budur, vaat eder ama asla fanteziyi gerçekleştirmez.

Jean-Claude Graham'ın omzunun üzerinden bana gülümsedi, ben de ona gülümsedim; birbirimizin ellerini onun vücudunda hissedebiliyorduk. Graham'ın nefesi uzun bir iç çekişle çıktı, güç alışverişimizin ortasında olduğu için nabzı hızlanmıştı. Gömleği kalktı ve meme uçları ortaya çıktı; küçük uçları heyecandan sertleşmişti. Bu bana diğer şeylerin ne kadar sert olabileceği hakkında spekülasyon yaptırdı ve Jean-Claude'u heyecanlandırdığımız için ondan zevk aldım. Kısmen işçilik gururu, kısmen baskınlık; duygusal olarak bağlı olmadığım insanlar hakkında neredeyse hiç böyle hissetmedim, ama Jean-Claude için bu her zaman yüksek bir seviyeydi. Burada sahnede olmaktan hoşlanmasına şaşmamalı.

Graham'ın çıplak göğsünü dikkatlice öptüm kırmızı dudaklarımın izini teninde bıraktım. Tekrar iç çekti ve Jean-Claude boynunun yan tarafını çok nazikçe öptü. Graham'ın gözleri dalgalanarak kapandı ve vücudunun yeniden ürpermemek için gösterdiği çabayı hissettim. Kendime engel olamadım; dilimi meme ucunda gezdirdim ve haykırdı. Jean-Claude ikimizin de üzerinde dururken gömleğini omuzlarının altında tuttum. Çizmelerinin derisinin Graham'ın sırtına dokunmasını engellediği bir an oldu ve güç Graham'ın saçlarına dokunana kadar tekrar kasıldı ve sonra güç tekrar dışa doğru esnedi.

Kalabalığın duyabileceği kadar yüksek sesle, "Gömleğini çıkarma zamanı geldi, değil mi?" dedi.

"Evet! Çıkar şunu! Çıkarın!" Jean-Claude Graham'ın uzanıp gömleği tutan ellerime dokunduğunda kalabalık bu sloganı atıyordu. Ellerini benimkilerin üzerine koydu ve sanki eller normalden çok daha fazla şey ifade ediyormuş gibi birbirimize doğrudan dokunmak harika hissettirdi. Kobalt mavisi gözlerine baktım ve benden ne yapmamı istediğini anladım. Parmaklarını kumaşın altına kaydırdı ve

Ben de diğer meme ucunu yalamak için eğildim. Graham'ın kolları sorulmadan yukarı kalktı ve Jean-Claude üzerindeki tişörtü çıkarıp kalabalığın içine fırlattı. Göğsünden kalkıp Graham'ın yüzünü benimkinden birkaç santim ötede buldum, kahverengi gözleri ihtiyaçtan çılgına dönmüştü. Onu öpmek dünyadaki en doğal şey gibi görünüyordu. Nazikti ve o da beni öpmedi ama sanki hareket etmekten korkuyormuş, çok istekli olursa duracağımdan korkuyormuş gibi dokunuşumun altında hareketsiz kaldı. Ellerimi yüzünün iki yanında gezdirdim ve "Öp beni" diye fısıldadım.

Jean-Claude tepemizde durup Graham'ın saçlarını okşadı ve kalabalığa seslendi: "Bizim iyi kurt bundan daha iyi bir öpücük hak etti mi?" Kalabalık kükreyerek onayladı. Tezahürat "Öp, öp, öp, öp!" oldu.

Başımı ona doğru eğerken Graham'ın yüzünün iki yanında tuttum. Küçük, istekli bir ses çıkardı ve sonra bana doğru eğildi ve dudaklarımız buluştu. Ağzıma karşı yumuşak bir ses çıkardı ve sonra beni öptü. Kollarını etrafıma doladı ve beni dizlerimden kaldırdı, böylece dudakları ve dilleriyle birbirimizi keşfederken beni kucaklamasına yardımcı olmak için kollarımı çıplak omuzlarına sarmak zorunda kaldım, o kadar istekliydi. Uzun zamandır bana dokunmak için izin istiyordu. Sanki hevesi bulaşıcıydı, bu yüzden kolu sırtımda sıkılaştığında ve diğer eli kıçıma dokunmak için aşağı doğru kaydığında hayır demedim. Kıyafetlerimizi çıkarmıyorduk, Jean-Claude oradaydı, sahnedeydik ve birden kendimi güvende, kontrol edilemez olanın kontrolünde hissettim. Bacaklarımı Graham'ın beline doladım, ciddi bir şey için fazla yüksekti, ama elbisenin ne kadar kısa ve tanganın ne kadar küçük olduğunu unutmuştum ve aniden elleri çıplak kıçımdaydı, vücudunun etrafında yerinde kalmak için yardıma ihtiyacım varmış gibi beni yerinde tutuyordu, ama bunun iyi olduğundan emin değilmiş gibi geçici olarak. Bir an düşündüm*: Ya kıçımı tutacak ya da beni bırakacaktı*. Jean-Claude ne düşündüğümü, ne hissettiğimi biliyordu, bu yüzden "Ciddiymişsin gibi kıçını tut!" dedi. Kalabalığa seslendi ve onlar da isteklerini haykırdılar. Graham tereddüt etmeye çalıştı ama ben onu daha sert öptüm.

Dudaklarına sadece dişlerinin bir dokunuşu değdi ve kıçımı o kadar sert ve ani bir şekilde kavradı ki küçük, şaşkın bir ses çıkarma sırası bana geldi. Kollarımı boynuna daha sıkı doladım ve o da bunu diğer elini aşağı indirip parmaklarını kıçıma sokmak için davet olarak algıladı ama benim fazladan kol hareketlerim kısa eteği yukarı kaldırmıştı, böylece tanganın örtmediği çıplak tene dokundu.

Bir an dondu kaldı, öpücükten koptu, yüzümde bir öfke, bir hayır aradı. "Bu eline geçen tek şans olabilir, yerinde olsam bundan faydalanırdım" dedim.

Sonunda saklamaya çalıştığı hevesli gülümsemesine izin verdi, çünkü geri çekileceğimden korkuyordu, ama bu gece değil. Ona gülümsedim, istediğimiz kadar istekli olmasını diledim. Birkaç santim gözlerimin içine baktı ve ellerini çıplak popomla doldurdu, avuçladı ve okşadı, böylece bacaklarımı beline doladım, tangalı önümü kot pantolonlu önüne bastırdım ve onu isteyebileceğim kadar sert ve istekli buldum. Jean-Claude sivri topuklu ayakkabılarımın önünden çekilmişti çünkü ne yapacağımı çok iyi biliyordu. doğru hareket ederken elini Graham'ın omzunda tuttu. Graham'ın elleri kasıldı, parmaklarını kıçıma soktu, beni pantolonunun içindeki o sert merkeze doğru daha sıkı bastırdı. Ani ve kuvvetli bir çığlık atmama ve bacaklarımı beline daha sıkı sararak kendimi ona daha sıkı bastırmama neden oldu. Ürperdi, gözlerini kapattı, bir sonraki yapmak istediği şeyi kontrol etmek için savaşırken omuzları eğildi.

"Yap ." Yüzüne karşı fısıldadım. "Seni

becermek istiyorum."

Jean-Claude ve ben birlikte "Hayır," dedik.

"Sonra ne olacak?" diye sordu ve sesi vahşi, kapana kısılmış ve sağlıklı düşünemeyecek kadar hevesli geliyordu.

Ne istediğimi çok iyi biliyordum. "Beni sahnede öğüt."

"Bu seni incitmez mi?" Vücudu beni bu kadar çok isterken bunu sormayı düşünmesi ona puan kazandırdı.

"Seni üzerimde hissetmek istiyorum Graham, o sert, katı parçanı bana doğru itmeni istiyorum."

Bir daha sormadı, sadece dizlerini düzeltti ve bizi yere yatırdı, bacaklarım onun beline sarılmıştı ve elbise benimkine sarılmıştı, ince tanga benimle onun kot pantolonunun sertliği arasında olan tek şeydi. Doğru kafa yapısındayken bu hissi severim ve ben de o kafa yapısındaydım. Omuzlarını bıraktım, böylece sanki benimle birlikte şınav çekmeye çalışıyormuş gibi kendini yukarı kaldırabildi. Bu onu bana daha sıkı bastırdı ve ben bunu sevdim. Üstümdeki yüzüne bakarken kalabalığın çığlıkları uzak görünüyordu. Göğsünün çıplak uzunluğundan aşağıya, hâlâ pantolonunun içinde güvenle duran beline baktım. Jean-Claude, Graham'ın kulağına fısıldamak için üzerime eğildi ve ikisini de üzerimde görmek nabzımı hızlandırdı ve daha fazlasını istememe neden oldu.

Jean-Claude beni öpmek için eğildi, Graham daha da yükselerek sürtünmeye başladı, buna kuru sürtünme deniyordu ama ben çoktan ıslanmıştım. Graham bedenime karşı ritim kazanırken Jean-Claude beni yumuşak ve istekli bir şekilde öptü. Ellerimi Jean-Claude'un saçlarına sardım, o kalın, yumuşak buklelerini ezdim, kalçalarım Graham'ınkilerle birlikte yükselip alçalmaya başladığında ağzına istekli bir şekilde geldim. Dilinizi kesene kadar çok uzun süre emdiğiniz bir şeker parçası gibi keskin bir acı hissettim, sonra kanın, tatlı bakır paraların tadına baktım. Jean-Claude öpücükten geri çekildi, gözleri hevesli mavi ışıkta boğuluyordu, alt dudağında bir nokta kıpkırmızıydı. Dudağındaki kanı yaladı ve *"Ma petite."* diye fısıldadı.

Adını ona fısıldadım ve sonra yükselttiğimiz gücün içinde, güzel, temiz şehvetimizin içinden karanlık bir iplik gibi süzülen başka bir güç vardı. Jean-Claude zihnimde konuştu, "Kalabalığın içinde."

Zihnimden zihnime konuşmaya çalıştım ama Graham'ın vücudu benimkine sürtünürken, arzusu havada uçuşurken yeterince odaklanamadım. "Ne var?" diye fısıldadım.

Beni tekrar öptü ama bu zevk için değil, biz olmayan gücü tatmam içindi. Seyircilerin her birine yapışan bir sis gibiydi. Bazıları daha fazla buğuyla kaplıydı, diğerleri örümcek ağı gibiydi ama hiçbiri temiz değildi. Bir şey, başka bir vampir, Jean-Claude'un gücüne bir Truva atı gibi binmişti ve şimdi seyircileri bu lekeden arındıramazsak vampir bu insanları ele geçirecek ve bu bizim hatamız . Onları kurtarmak zorundaydık. Gözlerimin içine bakmak için öpücükten geri çekildi. Daha fazla güç toplamamız gerektiğini düşünüyordu.

Graham sanki Jean-Claude'un paylaştıklarının bir kısmını hissediyormuş gibi bana karşı hareket etmeyi bırakmıştı ya da belki ben ona yeterince dikkat etmiyordum. Kimse sizinle cinsel bir şey yaparken görmezden gelinmekten hoşlanmaz. Ne diyeceğimi bilemeden ona baktım, çünkü izleyicilere yönelik tehdit ve herhangi bir vampirin fark etmeden bizimle birlikte kalabalığa sızabileceği gerçeği beni korkutmuştu. Bu tür bir korku afrodizyak değildi. Graham'a ne söyleyeceğimi ya da bu gece gösterinin tadını çıkarmaya gelen tüm güzel insanları kurtarmak için yeterli gücü nasıl toplayacağımı bilmiyordum. Jean-Claude ne yapacağını biliyordu. Uzandı ve elini vücudumun ön tarafına götürdü, tanganın önünü bana yapıştığı yerde gezdirdi. Bu harika bir histi ve kalabalık onun adını haykırarak devam etmesi için onu teşvik etti.

Sesini yükselterek kalabalığa hitap etti. "Graham ile sevgili Nikki'mizin arasını açalım mı?"

Onay çığlıkları ve öneriler "*evet, yap"* ile pornografik arasında değişiyordu. Jean-Claude bana baktı, daha sonra söyleyeceklerini odadan gizlemek için saçları yüzünün etrafına döküldü. Elini tangamın ve altındaki bedenimin üzerinde gezdirdi. Nefes alışım değişmeye başlamıştı bile.

Graham garip şınav pozisyonu yerine dört ayak pozisyonuna geçmeye başladı. Jean-Claude, "Graham, sana olduğun yerde ihtiyacımız var" dedi. Sesini yükseltti ve "Öyle değil mi hanımlar, Graham'ın olduğu yerde kalmasına ihtiyacımız var" dedi. Kükreyerek onayladılar.

"Ama Nikki bu gece sahnede senin vekilin olmaya evet demeli." Eli tanganın kumaşında dururken bana baktı; eli olması gerekenden daha ağır ve önemli hissediliyordu. Seyirciler *"evet de, evet de" diye tezahürat* yapıyordu. Jean-Claude bana baktı ve "Evet de." dedi.

Yüzüne baktım ve korkusunu ve eğer onları kurtaramazsak tüm bu insanların vampir için kurban olacağından duyduğu suçluluğu hissettim. Söylemeyi düşünebildiğim tek şeyi söyledim. "Evet."

"Je t'aime, ma petite" diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum."

Parmağını tanganın içine kaydırdı, böylece gözlerim bir saniyeliğine kapandı ve sonra elinin daha fazlasını kumaşın altına kaydırdı ve tangayı kısmen üzerimden söktü. Zevk tetikleyicilerimden biri de iç çamaşırlarımın üzerimden yırtılmasıydı. Kafamdaki şüphelerin giderilmesine yardımcı oluyor ve beni ihtiyacımız olan kafa boşluğuna geri sokuyordu. Graham tereddüt etti, bize ve bana baktı. Jean-Claude tangayı çekip çıkardı ve kalabalığın onu sahneye fırlattığını görmesini sağladı.

Graham yarı acı yarı hırıltı gibi bir ses çıkardı; ikisini de sevdim. Dizlerinin üzerine çöktü, böylece bacaklarımı açarak tıraş olduğumu görebildi ama vücudu beni Jean-Claude'unki hariç herkesin bakışlarından gizlemeye devam etti. Graham bana baktı ve baktığı yere baktığı için onu suçlamadım. Bu göz teması için uygun bir an değildi. Yüzündeki ifade acı çeker gibiydi, sanki gerçekten acı çekiyordu. Belki de kot pantolonunun içinde bir şey onu bükmüştü. Jean Claude Graham'ın elini tuttu, böylece yüzümün yanına eğilirken kurdumuzla temasını sürdürebildi. izleyicilere çok güzel bir görüntü sunduğunu fark etmemi sağlayan şey kalabalığın hevesli çığlıklarıydı. Üzerinde hâlâ sadece mavi tangası ve botları vardı. Sahnede yaptığı her hareketi olabildiğince gösterinin bir parçası haline getiriyordu. Seyircilerin zihinlerine yerleştirmesi gereken sahte anıları asmak için onlara ne kadar çok gerçeklik verebilirse o kadar iyi olacağını biliyordum. Birinin zihninde yalan söylemek tıpkı gerçek hayatta yalan söylemek gibiydi; en iyi yalanlar gerçeğe en yakın olanlardır.

Fısıldayabilmek için yüzümün yan tarafını öptü, "Seni başka bir erkekle paylaşmak istemezdim, ama bu kadar uzun süre inkar edilmekten duyduğu heves beklediğimden de büyük."

Yüzüne sokuldum ve fısıldadım: "Seyircileri serbest bırakmaya yetecek kadar enerji var mı?"

"Ve seyircilerdeki lekeyi kaynağına kadar takip etmemi sağlayacak kadar."

Yüz ifademi onun uzun saçlarına sakladım çünkü yarattığımız seksi tabloya uyması için yüzümü kontrol edemeyeceğimi biliyordum. Richard olmadan, kurda ihtiyacımız olduğunda hepimizi kurtarmak için yeterli enerjimiz olmayacağını düşünmüştüm. Olmayan üçüncümüzün bizi yine batıracağını düşünmüştüm ama şimdi kurtulmuştuk. O kadar rahatlamıştım ki kısa bir şükran duası okudum ve sonra Jean-Claude'a sordum, "Bunu kalabalığa nasıl satacağız, böylece hatırlamalarını istemediğimiz bir şeyi hatırlamayacaklar?"

"Ben fiziksel illüzyonu yaratmaya çalışırken sen de karşımızdaki adama konsantre ol." Yüzümü Jean-Claude'un saçlarındaki göz bağından bizi bekleyen adama çevirdim. Graham üzerimizde diz çökmüştü ve yüzündeki acının ne olduğunu artık biliyordum: arzu. Bana hiç olmadığı kadar yakındı, ama olduğu yerde kaldı, ona ne yapacağını söylememizi bekledi ve belki de izin alana kadar hareket edeceğine güvenmiyordu. Bakışlarımla karşılaştı ve gözlerindeki bakış ihtiyaçtan çılgına dönmüştü. Sanki gözlerinde gördüğüm şeyin geçmişte olduğu gibi beni kızdırmasından korkuyormuş gibi gözlerini kapattı. Eğer bu gece her zamanki şehvet düşkünü haline bürünseydi, o zaman kızabilirdi ama çoğu erkeğin altından kalkamayacağı koşullarda bir centilmen olmak için elinden geleni yapmıştı.

Boştaki elimi ona doğru uzattım. Jean-Claude'a baktı, o da "Bana değil, ona bak" dedi. Graham bana baktı, yüzünde arzu ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı; bana dokunmak istiyordu ama soracak kelime bulmakta tereddüt ediyordu. Ona yardım ettim. "Beni ne kadar ıslattığını hisset."

En mahrem yerlerimi okşamak için iki parmağını kullandı. Okşamaya ve keşfetmeye başladı ve nefes alışım hızlandı. Beni keşfetmesini, bana getirmesini istiyordum, ama sahnede değil ve her şeyin daha sonra anlam kazanmayacağı o anda yapmasını istediğim şeyi sordum. "Onları sok."

İstediğimi yaptı, iki parmağını içimde kaydırdı, böylece onun için kıvrandım, gözlerim kapandı, çünkü neredeyse çok fazlaydı. Parmaklarını içimde dolaştırdı ve çoğu erkeğin aradığından daha zor bulunan o noktayı buldu; gözlerimi açıp ona baktığımda Jean-Claude'un yüzünü onunkinin yanında buldum, böylece ikisi de bana bakıyordu ve Graham'a vücudumun nasıl çalıştığına dair ipuçlarını kimin verdiğini biliyordum. Jean-Claude bana gülümsedi ve ben de ona gülümsedim.

"Bu hile yapmaktır," dedim ama sesim soluk soluğaydı ve gözlerim odaklanmakta zorlanıyordu.

"*Hayır, ma petite*, bu hile yapmaktır." Graham parmaklarını daha derin olanın üzerinde gezdirmeye devam ederken o da vücudumun dışındaki tatlı nokta üzerinde oynamaya başladı. Sadece parmaklarının tam olarak ne yapacağını biliyor gibi görünmesi değil, birlikte bana bakmaları, Jean-Claude'un yüzündeki zevk dolu sıcaklık ve Graham'ın bana dokunabildiği için duyduğu şaşkınlıktı. Hepimizin kendi sapkınlıkları vardır ve benimkilerden biri de aynı anda iki erkeğe dokunmaktı. Jean-Claude'un parmakları bana nasıl dokunacağını tam olarak biliyordu ve onun aracılığıyla Graham da ne yapacağını tam olarak biliyordu. etmeyi düşündüm ama sonra hisler dikkatimi dağıttı ve beni bir araya getirdiler, daha büyük bir orgazm daha derin olanı takip etti, böylece onlar için zevkimi çığlık attım, üst bedenim sahnenin üzerindeki havada tutunacak bir şeye uzanıyormuşum gibi yerden kalktı. Sahnede sessiz ve seğirerek yattığımda Jean-Claude'un sesi dünyayı doldurdu. "Sana zevk veren ama kendilerinden hiçbir şey almayan iki adam, çünkü bu gece tamamen senin için."

Graham bacaklarımın arasında diz çökmüş halde kaldı ama Jean-Claude seyircilerle konuşmak, onları şehvet ve mutlulukla evlerine göndermek için ayağa kalktı

Ve sonra güç, bizim gücümüz, onlardan tokat yemiş gibi büzüştü, onlardan uzaklaştı. Elimi tutmak ve Graham'ın koluna dokunmak için dizlerinin üzerine çöktü; ikimize de dokunduğu anda gücü, bizim gücümüz dışarı aktı ve seyirciyi tekrar doldurdu.

Diğer vampir seyircilerin içine bir dürtü yerleştirmişti; bu, yarın gece onları bundan kurtarmazsak vampirin onları evlerinden, hayatlarından çağırabileceği ve teker teker alabileceği anlamına geliyordu.

Jean-Claude'a baktım ve *onları nasıl serbest bırakacağımızı* düşündüm.

"Sahnede rahat olduğunuz kadar edebi zorladınız, daha fazlasını istemezdim ama en azından dokunacak bir kurdum olmalı, ama yatan kötülüğü kovmak için yeterince *ardeur* enerjisine ihtiyacım var."

Sahne dışındaki karanlıktan bir ses geldi: "Dokunman gereken daha çok kurt var." Jake hâlâ antrenman kıyafetlerini giyiyordu. Eski Harlequin'di ve James Bond'un görünmesi gerektiği gibi görünüyordu: orta cilt tonu, kahverengi saçlar, kahverengi gözler, orta boy. O kadar orta boyluydu ki, dünyanın çoğu yerinde onu kalabalıktan seçemezdiniz, sadece karışırdı. Karanlıkta başka figürler de hareket ediyordu, güvenliğimizdeki tüm kurtlar böyleydi. Graham gibi sıradan bir sürü değil, SEAL'da görev yapmış ve bir grup şekil değiştirene karşı son adamına kadar savaşmış ve hikayeyi anlatmak için hayatta kalmış olanlar; ayrıca likantropi için kan testlerini geçememişlerdi, bu yüzden şimdi bizim için çalışıyorlardı. Jean-Claude önce Richard'la konuşmadan kurtadamları çağırmayacağına söz vermişti ama bizim için çalışan kurtadamlar farklıydı.

"Seni aramadım, o halde ihtiyacımı nereden biliyorsun?" Jean Claude sordu.

"Nathaniel bizi aradı," dedi Jake.

Nathaniel onu görebileceğim şekilde sahnenin yanına doğru ilerledi. Birden utandım ve elbisem belimdeyken biraz üşüdüm. Gösteriden ne kadar keyif aldığını bana bildirmek için aramızdaki bağlantıyı açtı. Ciddi bir röntgenciydi ve hevesi

içimde dolaştı, böylece utanmadım ya da üşümedim. Graham elbisemi indirip doğrulmama yardım etti ama Jean-Claude ve Graham'a tutunmak, Nathaniel aklımdayken yeni bir ön sevişme gibiydi. Her türlü rahatsızlığı kovaladı.

"Elimi tut ve yeterli olup olmadığını gör," dedi Jean-Claude. Jake sahneye çıkıp vampirin çıplak omzuna dokundu ve Jean Claude'un gücü esnedi. "Daha fazla kurt dene," dedim. Sahnede ona doğru geldiler, çoğu Edward ve Peter'ı test etmeye yardım ettikleri için egzersiz kıyafetleri içindeydi. Yardım etmek için gelmiş olabileceklerini düşünerek bir an paniğe kapıldım. Edward yeterince kötüydü, ama Peter'ın da bu gece seyirciler arasında olmasını istemiyordum.

Nathaniel bana bunun acil bir *durum* olduğunu ve kurtlar hariç bu işe uygun olmayan herkesin uzak durması gerektiğini açıkça belirttiğine dair güvence verdi. Elimizdeki az sayıdaki personele çok ihtiyacımız vardı. Her kurt Jean-Claude'un etrafında toplandıkça, enerjisi daha da güçlendi ve odayı doldurdu ve seyircilerin içindeki uzaylı enerji, sanki sonunda bir tehdidi fark etmiş gibi geri itmeye başladı.

"Sizinle gelebilmeyi çok isterdim ama burada kalıp kalabalığı kontrol etmeliyim. Git, beslen ve bana verebileceğin tüm enerjiyi ver ki onları diğerinin lekesinden temizleyebilelim." Gitmeme izin verdi ve Nathaniel elimi tutana kadar emin değildim ve aniden tekrar sağlam hissettim. Graham geri çekilmeye başladı ama Jean-Claude, "Bir kurt seninle gelmeli, *küçük* hanım," dedi.

Koltuklarında sessizce oturan gülümseyen kalabalığa baktım. Zihinlerini sakinleştirmiş, bazı anılarıyla oynamıştı ama onları diğer vampirin onlara yaptıklarından kurtaracak gücü bulamazsa hepsi ölmüştü, sadece henüz bilmiyorlardı. O, ya da kadın, ya da her neyse, gecenin bir yarısı onlara seslenirdi ve onlar da bilmeden ve yiyecek olmaya direnmeden uyurgezerler gibi giderlerdi. Şanslılarsa, son emici ısırığın onları vampire dönüştürmesi için gereken üç kez hayatta kalırlardı. İsteksiz vampirler, ki bu hala cinayet ya da en azından adam öldürme olarak sınıflandırılıyordu. Şansları yaver gitmezse vampir

onları katlediyor ya da vampirin tamamen kontrol ettiği bir ya da iki ısırığı olan bir Renfield'e dönüştürüyordu, bazıları sonunda ölümsüzlük vaadiyle, bazıları da zihin kontrolüyle savaşamayacak kadar zayıf iradeli oluyordu. Bir Renfield, bir saldırıdan kurtulmuş bir vampir gibi görünmem için ve efendisinin gece uyanmasını beklerken işkence olsun diye koluma haç şeklinde bir yanık izi koymuştu. Bu insanlar Guilty Pleasures'a güvenli bir şekilde flört etmek, biraz gevşemek ve biraz vahşi olmak için gelmişlerdi, şehirdeki en yeni efendi vampire köle olmak için değil, çünkü bu yeni bir efendiydi. Jean-Claude ve beni diğer doğaüstü korumalarla birlikte yuvarlayacak kadar güçlü biriydi ve hiçbirimiz çok geç olana kadar neler olduğunu anlamamıştık. Güvenlikleri konusunda bize güvenen bu insanları kurtardıktan sonra, kasabadaki yeni efendiyi bulmalı ve onun, onun, onun ya da onun kıçını öldürmeliydik.

Graham yüz ifadesini kontrol etmeye ve hevesli görünmemeye çalışıyordu ama yüzündeki gerginlik kolundan aşağıya, kenetlenmiş ellerimize doğru yayılıyordu. Nathaniel diğer elimi tuttu ve hevesini gizlemeye çalışmadı. Röntgencilik onun en büyük sapkınlıklarından biriydi ve görünüşe göre gerçekten harika bir gösteri yapacaktık, çünkü neredeyse heyecandan köpürüyordu. Ona kaşlarımı çattım ve gülümseyerek öpmek için eğildi. Ben de gülümsedim ve onu öptüm. "Neden sana kızgın değilim?"

"Çünkü bana aşık önce de sapık olduğumu biliyordun."

Bu beni güldürüyordu, çünkü haklıydı ve beni potansiyel olarak karanlık ve korkunç bir şeyin ortasında güldürebiliyordu. Nathaniel beni hala tam olarak rahat olmadığım yönlerime sahip olmaya sürüklemiş, itmiş ve sevmişti. Adamlarım arasında en itaatkâr olması gereken oydu ama diğerleri, hatta Jean-Claude bile geri çekilirken beni zorlayan o olmuştu. Eğer Nathaniel beni kendimle ilgili bazı şeylerle yüzleşmeye zorlamasaydı, bu gece Jean-Claude'dan uzaklaşmak için tepelere doğru koşmaya başlardım. Birçok nedenden dolayı çok eşliydim ama

Bunlardan en önemlilerinden biri, hayatımdaki tüm insanlar olmasaydı, hiçbiriyle birlikte olmayabilirdim.

Graham elimi tutarken tilki yaklaştığında bir tavşanın donması gibi hareketsizdi. Hayır, kümesin hemen dışında saklanıp içeri girip karnını doyurmak için fırsat kollayan tilki gibi donup kalmıştı. Acil durum için üzgündü ama bizimle gelmek ve *ardeur'*u beslemeye yardım etmek istiyordu. Bunu yıllardır istiyordu. Bu, onu benim için yüksek enerjili bir yem haline getiren şeyin bir . Graham'ın elini biraz daha sıktım ve Nathaniel'in bizi personele özel kapıya doğru götürmesine izin verdim. Görünüşe göre Graham sonunda dileğine kavuşacaktı; yemek olacaktı.

22

Ofise gittiğimizde tam olarak korkmuyordum ama seks yapmamaktan *Hey, bebeğim*'e nasıl geçeceğimden emin değildim. Başlangıçlarda iyiydim kıyafetler çıktıktan ve bir şeyler olmaya başladıktan sonra harikaydım, ama ikisi arasındaki geçişte çok sorun yaşadım. Hiçbir deneyim beni bu konuda daha iyi yapmadı. Eğer hayatımın aşklarından biri ya da sıradan bir arkadaş olsaydım, sadece garip bir şey söylerdim ve her biterdi ve işler ilerlerdi, ama Graham bunların ikisi de değildi.

Nathaniel elimi iki elinin arasına aldı ve özlemle gözlerimin içine baktı. "Seni seviyorum ama bunu anlaman, inatçı, sevimli ve beceriksiz olman için zamanımız yok."

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. "Ben de seni seviyorum ve beni her zamanki sorunlarımdan kurtarmak için zamanımız olmadığını biliyorum."

"O zaman bunu düzeltmemize ve yola koyulmamıza yardımcı olabilir miyim?" Başımı salladım.

Bana yüzünü neşeyle aydınlatan o gülümsemelerden birini gösterdi. Bunu görmek bile beni gülümsetti. "Bu gece sahnede inanılmaz ateşliydin."

Gülümsemem kaş çatmaya dönüştü.

Dikkatimi çekmek istercesine elimi sıktı. "Bu gece seni Jean-Claude ve Graham'la izlemeye bayıldığımı biliyorsun, hem de seyircilerin önünde - inanılmaz ateşli buldum."

Gözlerimi kapattım ve derin nefesler aldım çünkü ona kızmak istiyordum. Neden? Çünkü öfke benim en sevdiğim duyguydu. Bu benim

Utanç duyduğumda, rahatsız olduğumda, korktuğumda, ürktüğümde, gidişatından hoşlanmadığım aşık olduğumda ya da beni o duygudan ve onu hissettiğim için kendimden tamamen mutlu etmeyen herhangi bir lanet şey hissettiğimde hissettiklerim. Sadece bunu için aylarca terapi gördüm, bunu neden yaptığımı ya da hangi travmalara olduğunu değil; sadece öfke benim her şey için kalkanımdı. İhtiyacınız olduğunda harika bir silah, ancak ihtiyacınız olan şey şefkat, sabır ya da şehvete daha yakın bir şey olduğunda berbat bir silah.

"Sorun değil," dedi Graham, "Jean-Claude olmadan beni istemeni sağlayamam, senin tipin olmadığımı biliyorum." Sesindeki hayal kırıklığını saklayamadı ama bana bir çıkış yolu gösterdi. Bunu takdir ettim ve öfkemi üzerimden atmama yardımcı olmak için daha iyi bir şey yapamazdı.

Graham elini elimden çekti ve Jean-Claude'un enerjisinin düştüğünü hissettim. Sallandım ve Graham'a bir can simidiymiş gibi tutundum. Dokunduğumuz anda Jean-Claude'un gücünün yeniden arttığını hissettim. Dudaklarımı yaladım ve sonra rujumun tadını alamadığımı fark ettim. O ana kadar öpüşmenin rujuma ne yapmış olabileceğini düşünmemiştim bile ve hâlâ umurumda değildi.

"Bu olmamalıydı; eğer burada Richard olsaydı, ona dokunmak bu kadar fark yaratabilirdi çünkü o Jean-Claude'un üçlüsünün diğer üçte biri, ama enerjisi tüm kurtlara tepki vermemeli," dedim.

"Bunun neden olduğu önemli değil," dedi Nathaniel, "önemli olan tek şey Jean-Claude'a tüm bu insanları serbest bırakacak kadar enerji vermemiz."

"Bunun neden olduğu önemli," dedim, "ama bu gece nedenini bilmemize gerek yok. Önce acil durumu düzeltmemiz gerekiyor."

"Bir öneride bulunmama izin var mı?" Graham sordu.

"Elbette," dedim.

"Anita *ardeur'*u serbest bırakıp benden beslenemez mi?" "Beslenebilirim."

"Yapabilir," dedi Nathaniel.

"O zaman neden bunu yapmıyoruz?"

Nathaniel bana baktı. "Bilmiyorum. Anita, neden bunu yapmıyoruz?"

İyi bir cevabım yoktu ama yeni biriydi ve listeme yeni sevgililer eklemek istemiyordum, çıkar ilişkisi bile olsa ve bu Graham'dı. Ona yıllarca hayır demiştim.

"Anita'nın beni çekici bulmadığını biliyorum; eğer birazcık bile çekici bulsaydı, yıllar önce *ardeur* için acil durum yemeği olurdum." Yüzünde hafif bir gülümsemeyle bana baktı ama gözleri ciddiydi.

"Bunun için özür dilemem mi gerekiyor?" diye sordum.

Her zamanki kendini beğenmiş sırıtışına yakın bir ifadeyle, "Hayır, tabii ki değil, harika olduğumu düşünmemen egoma dokundu," dedi, "ama bununla barıştım. Yani herkes aynı şeyi sevmiyor, değil mi?"

Ona kaşlarımı çattım; Nathaniel, Graham'a kaş çatmak yerine ona sağlamak için elimi salladı. "Yanlış bir şey söylemedi, Anita."

Nefesimi yavaşça bıraktım, ortaya çıkıp beni ve etrafımdaki herkesi yutmaya hazır olan öfkeden kurtulmaya çalıştım. "Yapmadığını biliyorum."

"O zaman bana neden kızgınsın?" Graham öyle dedi. "Bana her zaman kızgınmışsın gibi görünüyor. Seni sinirlendirdiğim için özür dilerim. Orada Jean-Claude ve benimle iyi vakit geçirdiğini sanıyordum. Geçirmediğin için üzgünüm. Bunu ve seni yanlış yorumladığım için özür dilerim." İçini çekti ve bir sonraki kısmı söylemeden önce iyice düşünmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Beni daha fazla kızdırmamak için gösterdiği bu çabayı takdir ettim.

"Yanlış okumadın Graham, ama yıllarca iyi bir kız olmak için yetiştirilmekle savaşıyorum ve orada yaptığım şey yetiştirildiğim iyi kız kurallarına uymuyor ve düğün beni ailemle normalden daha fazla uğraşmaya zorluyor ve eski sorunu gündeme getiriyor."

"Anlıyorum," dedi Graham, "aile zor bir şey. Babam onu takip ederek orduya katılmamı istedi ve annem de bir striptiz kulübünde çalışmamdan nefret ediyor. Onu daha fazla utandıracak tek şey sahnede dans etmem olurdu, o yüzden bu geceden gerçekten nefret ederdi." Hiç de komik olmamayı başaran yarım bir kahkaha attı.

Nathaniel, "Eğer ikiniz birlikte seks yaptığınızı görme isteğimden beni vazgeçirmeye çalışıyorsanız, bu işe yaramayacak," dedi.

Gülümsedim ve Graham şaşkın şaşkın baktı. "Bundan zevk almayacak kadar büyük bir röntgencisin," dedim.

"O kadar büyük bir röntgenciyim ki, sen Graham'*tahrik* ettikten ve sıra bana geldikten sonra, inanılmaz bir enerji olacak, çünkü bunu inanılmaz derecede ateşli bulacağım."

"Beni Anita'yla görmek değil, onu başka biriyle izlemek seksi olacak, değil mi?" Graham sordu.

"Yakışıklısın, bu da bir bonus," dedi Nathaniel. "İkiniz sahnede birlikte iyi görünüyordunuz, ama haklısın, bu seninle ilgili değil, Anita'yı biriyle izlemekle ilgili."

"O zaman diğer odada Anita'nın benden çok sevdiği bir kurt varsa, ben çekileceğim."

Gözlerimi ona diktim. "Bana karşı tek şansından vaz mı geçiyorsun?"

"Seninle seks yapmak isterdim, bunu biliyorsun, ama ben senin güvenliğinim ve Jean-Claude'un *ardeur'*u beslemek için sana ihtiyacı var, bu yüzden bu gece burada beslenmeye daha istekli olduğun başka bir kurt varsa, onlara şimdi burada ihtiyacımız var."

Kapı çalındı ama biz bir şey söyleyemeden kapı açıldı. Kapıda çerçevelenmiş bir başka kurt duruyordu ama bu akşam menüde olmasını beklediğim bir kurt değildi.

23

RICHARD'ı o kadar uzun zamandır görmemiştim ki, onu takım elbise ve kravat içinde, 1.80 boyunda, geniş omuzlu, atletik vücuduyla karşımda görünce şok oldum. "Harika görünüyorsun," dedi arkasına uzanıp saçlarını çözerken. Saçları uzun kahverengi dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor, yüzünü o yüksek elmacık kemikleriyle çerçeveliyor, gamzesi yüzünün erkeksiliğini yumuşatıyordu. Hiçbir şey onun fiziksel güzelliğinden bir şey eksiltmiyor gibiydi.

"Richard, burada ne işin var?" "için bir

kurda ihtiyacın var," dedi.

"Birbirimizi neredeyse bir yıldır görmedik ve sen buraya seks yapmak için mi geldin?"

Çok dostça bakabilen koyu kahverengi gözleri kısıldı. "Graham ile seks yapmayı mı tercih edersin?"

Hâlâ elini tuttuğum adama baktım. Graham silahsız olduğunu göstermek istercesine boştaki elini kaldırdı. "Beni istemiyorsun Anita, Jean-Claude'un yardımı olmadan seni soğukta bıraktığımın kokusunu alabiliyorum."

"Şu anda kimseyi istemiyorum," dedim ve bu doğruydu. Dakikalar önce sahnede sıcak ve harikaydı ama şimdi Jean-Claude'un Graham ve benimle ilgili çok bilinçli davrandığını biliyordum. Beni başka paylaşmak söz konusu olduğunda daha az kötü olarak gördüğü şeyi seçmişti. İşbölümüne itiraz bile ama çekici bulmadığım birini mi yoksa kalbimi sayamayacağım kadar çok kırmış olan eski sevgilimi mi seçecektim? Elbette üçüncü bir seçenek vardı?

Jean-Claude'un düşünceleri bir anda kafamın içinde yüksek sesle duyulmaya başladı. "Beslenmelisin, *ma petite*."

"Richard'da mı?" Dedim.

"Sıkıntımızı hissetti ve yardım etmeye geldi ve benim ihtiyacım olan yardım da bu,

ma petite."

Richard odanın içine doğru bir adım daha attı. "Bu gece bir randevudan ayrıldım çünkü Jean-Claude seyircide hissettiklerini bana da hissettirdi. Hiçbir vampir Jean-Claude'u ve seyircileri bu şekilde yuvarlayamazdı, Anita. Jean-Claude ülkedeki ona kan bağıyla bağlı tüm vampirlerin enerjisine sahip; hiçbir şey ona dokunamamalı, özellikle de burada Guilty Pleasures'da kendi elementindeyken."

"Dokunacak bir kurt bulana kadar benimle de uğraştılar."

Richard bize doğru bir adım daha attı. "Jean-Claude ve senin bu gece ihtiyacınız olan kurt olmama izin verin."

Nathaniel'in eli elimde gerildi. Bu benim ona bakmamı sağladı. Benden her zaman olduğu kadar sert bir şekilde korunduğunu fark ettim, öyle ki elini tutarken bile ne hissettiğini ya da düşündüğünü hissedemiyordum. "Graham'la seks yapmam için beni cesaretlendiriyordun."

"Öyleydim."

"Ben sürümüzün Ulfrik lideriyim; hayvan yasalarına göre Anita dışında kimsenin iznini almam gerekmiyor ama biz sadece hayvan değiliz ve çoklu bir ilişkide başka bir erkeğin kız arkadaşıyla yatmadan önce onun iznini almak zorundasın."

Nathaniel irkilmiş görünüyordu ve bunu saklamaya çalışmadı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu ... . Bana Anita'nın ortağı gibi davrandığın ve iznimi istediğin için minnettarım."

"Rica ederim, bunun için onayınız var mı?"

Nathaniel tuttuğunu bilmediğim bir nefes verdi. "Geçmişte Anita'ya ve bana davranış biçiminden nefret ediyorum ama bu gece bir şeyi kanıtladıysa o da Jean-Claude'un aramak için kendi kurduna ihtiyacı olduğudur, yani Anita için sorun yoksa benim için de yoktur."

"*Ma petite*, *ardeur*'u serbest bırakmana ve tüm medeni incelikler olmadan sadece beslenmene ihtiyacım var." Bana bunu hissettirdi

Seyircinin içinde her ne varsa yayılmaya çalışıyordu ve gitmek istediği yer yine onun içiydi. İlk seferinde dürtüyü defedecek kadar güçlüydü ama o zaman ben yanındaydım. Şimdi daha fazla kurdu vardı ama benim elim onun elinde değildi ve o hepimizin kralıydı; karanlıkta tutmak için benim elime ihtiyacı olmamalıydı.

"Zamanımız kalmadı," dedim.

Nathaniel, "Prezervatif takmak zorundasın," dedi.

Richard kravatını çözmeye başladı. "O zaman *ardeur*'u serbest bırakmadan önce kıyafetlerimi çıkarmam ve bir tane giymem gerekiyor."

Onunla tartışmadım ama istedim.

24

KIYAFETLER HİÇBİR ÖN HAZIRLIK YAPMADAN ÇIKTI ve Richard'ın onu en son çıplak gördüğümdeki kadar ağırlık salonuna gitmediğini gördüm. Vücudu daha pürüzsüz, onunla ilk çıkmaya başladığım zamanki haline daha yakındı. Bizi terk ettiğinde, doğaüstü güç ve yetenekler için kurulmuş olan spor salonumuzu da terk etmek zorunda kalmıştı. Bölgede doğaüstü güçlere sahip kişiler için başka spor salonları da vardı ama hepsi halka açık spor salonlarıydı ve Richard hâlâ gizliydi. Dünyanın çoğu için o yumuşak huylu bir üniversite biyoloji profesörüydü ve Clark Kent Süpermen'in spor salonuna gidemiyordu.

Nathaniel soyunmama yardım ederken Graham sürekli elime, koluma ya da sırtıma dokunuyordu çünkü kurt adamla bağlantımı her kaybettiğimde diğer güç bu gece kötü şeyler yapmaya çalışıyordu. Jean-Claude'un gücü bizi ittiğinde sadece topuklu ayakkabılarımı çıkarmıştım. "Sana şimdi ihtiyacım var, *ma petite*, ayakkabıları bırak ve bana daha fazla güç ver. Burada çok yanlış giden bir şeyler var."

Graham elimi tutarken Nathaniel ayağa kalktı ve bana kolunu uzattı. İkisi beni Richard'a doğru yürüttüler ve bu bana, babam beni yüzüstü bırakırsa kimin bana eşlik edeceği konusunda yaptığımız tartışmayı hatırlattı. Nathaniel ve Micah bana eşlik etme fikirlerinden biriydi. Evet, çıplaktık ve bu bir düğün değildi ve Jean-Claude değil Richard'dı, ama bir kez önümdeki adam evlenme teklif etmişti ve ben de evet demiştim. Birbirimizi ortada buluşmaya zorlamak için yıllarımızı harcadık. O

beyaz çitli tek eşlilik istiyordum, ben de siyah dikenli telli çok eşlilik istiyordum. Şimdi buradayız.

"Çok güzelsin," dedi Richard.

"Sen de o kadar kötü ," dedim; sonra Nathaniel kolumu sıktı ve ben tekrar denedim. "Sen harikasın."

Richard küçük bir kaş çattı. "Az önce ne oldu?"

"Yatak odasında daha az alaycı ve daha açık bir şekilde iltifat edici olmaya çalışıyorum," dedim.

Gülümsedi. Nathaniel'e başıyla selam vererek, "İkinize de teşekkür ederim," dedi.

"Ya herkesle çalışır ya da hiç kimseyle çalışmaz," dedi Nathaniel ve beni Richard'a teslim etmekten mutlu olmadığı gerçeğini gizleyemedi. Ulfric, Nathaniel'e yıllardır hak etmediği şekilde davranmıştı. Son birkaç dakika muhtemelen uzun zamandır yaşadıkları en iyi etkileşim olmuştu.

Graham elimi Richard'a uzattı. "Poli grubunuzun bir parçası olmadığım için benimle çalışmasına gerek olduğunu sanmıyorum."

Richard elimi tuttu ve birden her şey daha iyi oldu. Jean Claude'un güç seviyesi sadece el ele tutuşmamızla bile yükseldi. Graham, "Bu da benim gitmem için bir işaret, çünkü ihtiyacın olan tüm kurt enerjisine gibi geliyor," dedi. Nathaniel'in eline yapıştım ve Richard'a baktım. Yıllardır ondan bu kadar güçlü bir şey hissetmemiştim. Kapının arkasından kapandığını duyana kadar Graham'ın odadan çıktığını bilmiyordum. Artık onun bir önemi yoktu; kurdumuz elimdeydi. Bu son kısım sadece benim düşüncem değildi.

Bu gece yüksek topuklu ayakkabılardan nefret ettiğim anlar olmuştu ama şimdi Richard'ın altı-birine karşılık ben aniden beş-sekiz olmuştum. Onları yatak odasının dışında bir daha asla giyemeyebilirdim ama Richard'ın gözlerinin içine hiç bu andaki gibi bakamamıştım. Jean-Claude bir an gözlerimin içine baktı ve Richard'ın gözlerimizin içine arsız bir arzuyla bakmasına bayıldı. Jean-Claude'un içinde Richard'ın ona hiç bu şekilde bakmamış olmasına dair bir pişmanlık vardı. Paylaşım anı Jean-Claude'un kontrolü tekrar ele almasıyla aniden kesildi.

düşüncelerini ve duygularını. Richard'ın yüzü hiç değişmedi ve eminim ki kafasının içinde benim söylediklerimi duymuş olsaydı, hala gözlerinde karmaşık olmayan bir şehvetle bana gülümsüyor olmazdı. Konu seks olduğunda Jean-Claude ya da herhangi bir erkek hakkında kafası tamamen karışıktı. İlk kez fark ettim ki Richard'ı hâlâ isteyen ben değildim, Jean-Claude'du. Lanet olsun.

Nathaniel eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Bu benim dönüp ona bakmamı sağladı. Bütün gece ayakkabılarımın içinde onun kadar uzun durmuştum ama birden ne kadar uzun olduğumu fark ettim. Uzunluğa takılıp kalmamıştım. Jean-Claude'dan hâlâ bir yankı alıyordum. Uzun boylu erkeklerden hoşlanıyordu.

Nathaniel yüzümü inceledi. Gözlerimin ardında yalnız olmadığımı görebiliyordu. Jean-Claude daha önce benimle ya da Richard'la paylaşmadığı şeyleri paylaşmamakta zorlanıyordu. Nathaniel bana doğru eğilerek yüzümü inceledi ve gözlerimde Jean-Claude'u aradığını fark ettim. Nathaniel bir yıldır Jean-Claude'un yatağında benimle birlikte yatıyordu ama Jean-Claude ona şekilde bakmıyordu. Şimdiye kadar bunun onu rahatsız ettiğini fark etmemiştim. Bizimle dalga geçen ve bu kadar çok duyguyu açığa çıkaran bu diğer vampir gücüyle ilgili olan şey neydi?

Nathaniel beni yumuşak ve derinlemesine öptü. Gözlerimi kapatıp ona doğru eğilmeye başladım ama Richard'ın eli dikkatimin başka bir yerde olması gerektiğini hatırlatırcasına fazla eğilmemi engelledi. Gözlerimi açtığımda Nathaniel'in bana baktığını gördüm, yüzlerimiz birbirine o kadar yakındı ki lavanta rengi gözleri görüş alanımı dolduruyordu. Gülümsemesini görebilmek için biraz daha geriye çekildik.

"Seni seviyorum," dedi ve elime bir dizi prezervatif sıkıştırdı.

"Seni daha çok seviyorum," dedim ona gülümseyerek.

"En çok seni seviyorum," dedi ve masanın yaslanmak için hareket etti. Elleriyle *devam et* der gibi küçük bir hareket yaptı. Hâlâ elini tuttuğum adama dönmemi sağladı. Bir zamanlar kalbimi bir ateş gibi fırlatan o yüze baktım.

Binlerce gemi ve sonra ikimizi de yok eden bir savaşta gemileri batırmıştık. Beni birden fazla kez bir araya getirmiş olan adam masanın üzerinde oturmuş bizi izliyordu. Ama Richard'ın elinin gücü dünyayı ısıtmak için doğan güneş gibiydi; Jean-Claude'un diğer vampiri kalabalıktan ve hepimizden kovmasına yardım etmeye yetecekti. Sanki tereddütlerimi okumuş gibi, zihnime doğru nefes aldı, "*Ma petite*, şüphelerini arzuya boğmana ve bu vampiri yenmek için ihtiyacım olan enerjiyi bana vermene ihtiyacım var. İstersen senin için *ardeur'u* yükseltebilirim?"

"Hayır, bunu yapma." Yüksek sesle söyledim.

"Jean-Claude'un neye ihtiyacı var?" Richard sordu.

"Çok uzun sürdüğü için benim için *ardeur*'u yükseltmeyi teklif ediyor."

Nathaniel, "İhtiyacınız olan tek şey prezervatif ve sonra *ardeur'*un ikinizle de yoluna devam etmesine izin verebilirsiniz" dedi.

İkimiz de ona baktık. Seçme olsaydı Richard'ın elini bırakıp, *işim bitti ve toz oldum* dercesine çekip gideceğimi fark ettim ama onun kalp atışlarını avucunun içinde kendi kalp atışlarımın bir yankısı gibi hissedebiliyordum. Bunun Jean-Claude'un ikimizin üzerindeki vampir izleri olduğunu biliyordum ama bu onun çekiciliğini azaltmıyordu.

Sarılmış prezervatifleri kaldırdım. "Bunu biz ."

"Prezervatiflerin bu şekilde çalıştığını sanmıyorum," dedi Nathaniel. Gülümseyerek gözlerini genişletti.

Ona kaşlarımı çattım çünkü bir şeyi kaçırıyordum.

"Richard," dedi Nathaniel, "ihtiyacın olan şeyi istemelisin."

"Anita'yı neredeyse bir yıldır görmedim, nasıl içeri girip talepte bulunabilirim?"

"İhtiyaç dedim, talep değil."

"Tamam, lütfen biriniz neyi kaçırdığımı açıklasın," dedim.

Adamlar birbirlerine baktılar. "Burada ne kadar yardım etmemi istiyorsunuz?" Nathaniel sordu ve Richard'la konuştuğunu fark ettim.

"Böyle şeyleri benden çok senden duymaya meyillidir."

Nathaniel bana baktı ve bunu tamamen kaçırmamın çok sevimli olduğunu düşündüğünü belirten bir gülümsemeyle gülümsedi. Richard haklıydı, Nathaniel'in bu bakışını kabul ederdim, başka biri olsa küçümseyici olurdu.

"Sadece söyle," dedim.

"Prezervatifler sadece erkek
sertleştiğinde takılır." "Bunu
biliyorum," dedim kaşlarımı
çatarak. "Richard artık sert değil."

Tekrar Richard'a baktım, ama bu sefer vücudunun daha aşağılarına bakmama izin verdim. Lanet olsun. "Kıyafetler çıktıktan sonra çok fazla konuştuk," dedim.

"Evet." Richard ve Nathaniel birlikte söylediler.

Bu beni güldürdü ve içimdeki gerginlik biraz gevşedi. Her şey yoluna girecekti; Nathaniel bize kol kanat germek için burada olacaktı. Richard bile ona ihtiyacımız olduğunu kabul etmişti; birbirimize karşı bu kadar dürüst olmaya devam edebilirsek iyi olacaktık.

25

Kollarımızı birbirimize dolayarak sarılmakla başladık. Topuklu ayakkabılar, kalçalarımızı birbirine bastıracak kadar uzun olduğum anlamına geliyordu, böylece vücudunun yumuşak tümseği bana karşı sıcak ve sağlam duruyordu. Sadece bu his bile kollarının arasında ürpermeme ve yüzümü omzuna gömmeme neden oldu. Yüzümü teninin pürüzsüzlüğüne sakladım. Kolları etrafımda sıkılaştı ve bir öpücük için yüzümü kaldırdım. Dudakları hatırladığım kadar yumuşak, dolgun ve öpülesiydi. Bazen kendinizi boğmaya çalışırsınız, kaçan öpücüğün tadını unutmaya çalışırsınız, ama onlar bir daha asla içemeyeceğinizi düşündüğünüz o nadir şarap gibidir; ilk yudum size onu neden sevdiğinizi hatırlatır.

Vücudu sadece öpüşmekten bile sertleşmeye başlamıştı. Birini koştum elini kaldırıp saçlarına dokundu. Dokusu tüm o köpüklü dalgaların göründüğünden daha pürüzlüydü, ama yine de yumuşaktı, sadece diğerleri kadar yumuşak değildi. Elimi doldurdu ve onu daha sert öpmek için parmak uçlarımda yükselmeme neden oldu, vücutlarımızı daha yakına bastırdım, öpücük arttıkça vücudunun büyüyen noktasına hafifçe sürtünmeye başladım. Alt hafifçe ısırdım, hırlayarak geri çekildi ve acıdan hoşlanmadığını bildiğim için buna izin verdim. Richard alt ısırdı, kısasa kısas, ama geri çekilmedim, çünkü acıyı seviyordum. Biraz daha sert ısırdı ve gözlerim yuvalarından fırladı, sonra biraz daha ısırdı ve bu kadarı da fazla geldi. Dojodaki gibi omzuna vurdum ama o bunu mücadele ediyormuşum gibi algıladı. Omzuna daha sert vurdum ve yüzümü görebilmek için geri çekilerek bıraktı. "Çok mu fazla?"

"Evet," dedim.

Nathaniel dedi ki, "Konuşamazsa ."

"Bilmiyordum," dedi Richard ve bu doğruydu.

"Artık biliyorsunuz ve her ihtimale karşı, benim güvenli kelimem 'güvenli kelime'. "

Gözlerini bana dikti. "'Safeword,' gerçekten mi?"

Kaşlarımı çattım. "Evet, gerçekten."

"Benimki 'kırmızı'. "

"Durmak gibi kırmızı," dedim. Başını salladı, bana baktı ve ona çıplak bir şekilde bakıyor olmak hem tanıdık hem de çok garipti. "Sen bir dominantın üstündesin, ne zamandan beri güvenli bir kelimeye ihtiyacın oldu?"

"Son zamanlarda," dedi ve bunu nasıl karşılayacağımdan emin değilmiş gibi yüzüme bakıyordu.

"Benim gibi bir anahtar olduğunu mu ?"

"Evet, hayır, hala her şeyi anlamaya çalışıyorum, ama her zaman önceden güvenli sözcükleri paylaşmalısınız, öyle değil mi?"

"Aslında var," dedim. Vücudu, bir erkek çok istekli ve çok sert olduğunda meydana gelebilecek istemsiz seğirmelerden birini yapmak için o anı seçti. Bir an için gözlerimi kapatıp nefesime konsantre olmak zorunda kaldım. Vücudunun beni hâlâ bu kadar güçlü tepki vermeye zorlayabilmesinden bir an nefret ettim ve sonra Jean-Claude ikimizin de kafasının içindeydi.

"*Ardeur'u* hemen serbest bırakın!" Bizi koruyordu, çünkü şimdi diğer vampirin gücünün onun içine, bizim içimize sızdığını hissedebiliyorduk. O, içinde milyonlarca vampirin gücünü barındıran bir kraldı; başka hiçbir vampirin ona dokunamaması gerekirdi ama bu vampirin gücü Jean-Claude'u saran kara bir duman gibiydi. Sanki onunla bizim aramızda bir ateş varmış gibi onun dumanla kaplandığını görebiliyorduk.

Yanında Jake'in bağırdığını gördüm, sanki bakış açımızın tam olarak nerede durduğunu biliyormuş gibi bize bakıyordu. Richard, "Jake efendimizin yanına gelmemiz için bağırıyor," dedi.

Nathaniel ofisin kapısını açtı ve "Ona dokunmalısın Anita, tıpkı İrlanda'da Damian ve bana dokunduğun gibi" dedi.

"İrlanda'da ne oldu?" Richard sordu.

"Bizi bir grup kötü vampirden korumaları için bir hayalet ordusu çağırdık," dedim ama çoktan kapıya doğru yola çıkmıştım ve Richard'ın eli hâlâ benim elimde olduğu için o da benimle geldi.

"Ne?" diye sordu ve elimi çekti, normalde bu sorun olmazdı ama normalde beş buçuk inç topuklu ayakkabı giymiyordum. Nathaniel kolumu tuttu, ben de ayaklarımı tuttum. Richard yetişti ve soru sormayı bıraktı. Nathaniel bizi koridora çıkardı ve sahne kapısına doğru uzanırken kapı açıldı ve Jean-Claude orada duruyordu. Bana uzandı ve Nathaniel sanki bir dans ediyormuş ve beni bir sonraki geçiriyormuş gibi beni öne doğru çekti. Jean-Claude'un eli benimkine dolandı ve siyah dumanı vücudunun üst kısmının etrafındaki karanlık bir sis gibi görebiliyordum. Beni daha yakına çekti ve Richard diğer elimi tuttuğu için ikimizi de daha yakına çekti. Richard onun koluna dokundu ve Jean-Claude ikimize de dokunduğu anda siyahlık inceldi ve o puslu karanlığın içinde gezinen iki parlak nokta görebildim.

Richard fısıldadı, "Bunlar göz mü?"

"Evet," dedim.

"Onu yok etmeliyiz," dedi Jean-Claude.

"Nasıl?" Richard sordu.

"Bildiğim tek yol," dedi Jean-Claude, gözleri mavi ateşle doluydu, sanki gece yarısı gökyüzü yanabilirmiş gibi. Sisin içinde yüzen soluk gözler, kıyaslandığında daha sönük görünüyordu, ama kaybolmadılar ve puslu siyahlık, hayatını çalışan bir yılan gibi vücudunun üst kısmını sıktı.

"O şeyi yenmek için neye ihtiyacın varsa," dedi Richard ve kahverengi gözleri mavi ateşle doldu.

"Neye ihtiyacın varsa," dedim ve kendi gözlerimin de aynı yakıcı gece gökyüzü mavisine döndüğünü anlamak için aynaya ihtiyacım yoktu.

Jean-Claude o karanlığın içinde öylece duruyordu, diğer vampirin gözleri sanki bizi işaretlediği gibi onu da işaretleyebilecekmiş gibi üzerinde süzülüyordu. Başka hiçbir vampir ona bunu yapabilecek kadar güçlü değildi ama zehirli bir yılan gibi ona yapışmıştı. İkimize de dokunduğu için gözleri daha az netti, ama yok olmamıştı ve yok olmalıydı, kendi üçlüsünün, kendi insan hizmetkârının ve canavar yarısının gücü tarafından kovalanmalıydı. Biz onun güç merkeziydik, Amerika'daki diğer tüm vampirlere hükmedecek kadar yükselmesini sağlayan şeydik. Kafamda bir tıslama sesi vardı, biri hariç tüm vampirler. Bu bizim düşüncemiz değildi.

Korku en soğuk sağanak gibi üzerimize döküldü, tüm şehvet o yılan bedenin ve o uçuşan gözlerin dehşetinde kayboldu. "O bir mora, bir gece cadısı, korkumuzdan besleniyor." Sanki hepimiz bilmiyormuşuz gibi yüksek sesle söyledim, ama bir şekilde bu sözleri söylemek bize yaptıklarını gevşetmeye yardımcı oldu.

Richard, "*Ardeur*'u serbest bırakın," dedi.

Jean-Claude, "Her zamanki gibi kontrol bende olmayacak Richard ve seni bir daha bu kadar çabuk kaybetmek istemiyorum," dedi.

"Artık kaçmak yok," dedi, "ne olursa olsun ikinize de yemin ki kalıp bu işi çözeceğim ve sizi terk etmeyeceğim."

Jean-Claude bana umutsuz bir bakış attı çünkü bu inanılmayacak kadar iyiydi. Jean-Claude'un mavi gözleri insancaydı ama başının hemen üstünde ve yanında süzülen soluk gözler, arkasında farlar olan ve bu tarafa doğru gelen bir sis gibi parlıyordu. Şimdi harekete geçmezsek vampir üzerimizden geçip gidecekti.

"Jean-Claude, hemen şimdi *ardeur*'u yükseltmelisin," dedim.

"Kabuslardan ve terörden besleniyor. Benim ya da kendi duyguları dışında kimsenin duygularını önemsemeyecek. Vampirlerinizi ele geçirecek ve sonra tüm ülke onun olacak," dedi Richard.

O tıslayan ses yine geldi. "Jean-Claude ne kadar hassas bir ahlaka sahip, hakkı olanı zorla almayacak, ama ben alacağım."

İsimsiz korkunun tam tersi bir korkuyla tenim buz kesti çünkü korkunun geldiğini tam olarak biliyordum, isme gerek yoktu. Ağzım kurudu ve o kadar korkmuştum ki sanki henüz açmadığı yaralardan kanıyormuşum gibi dilimde metal tadı alabiliyordum. Richard'ın neredeyse inlediğini duydum, "Thronnos Rokke klanını sana teslim etmeyeceğim."

Duman siyahlaştı ve katılaştı; korkularımızdan besleniyor, kendisine güç vermemiz için bizi kullanıyordu. Maça şeklindeki kocaman kafasını bana doğru çevirdi ve renkli pulları olmasa bile bu kafa şeklini biliyordum.

"Viper," dedi Richard; aklımı okuduğunu sandım, sonra ikimizin de biyoloji mezunu olduğunu fark ettim.

"Çıngıraklı yılan demek istiyorum ama bunun doğal bir şey olduğundan emin değilim."

"Belki de bazı eski şekil değiştirici türlerinin soyu tükenmiş türler olması gibi atasal bir engerektir" dedi.

Biz konuşurken gece karanlığındaki kafa dönüp sırayla her birimize baktı. Kafası Jean-Claude'unki kadar genişti. Bir başka dehşet dalgası Jean-Claude'un ellerinden bize doğru inmeye çalıştı ama biz yılanı inceliyorduk, sınıflandırmaya çalışıyorduk, gerçek yılanlarla sahada tavsiye edilen bir şey değildi bu. Eğer zehirli olduğunu düşünüyorsanız ondan uzaklaşın, türünü daha sonra güvenli bir şekilde belirleyin, ama Jean-Claude'bırakamazdık. Bu yılanı yalnız bırakamazdık, bu yüzden ... "Dünyada hiçbir engerek bu kadar büyük değildi," dedim.

"Fosil bulduğumuzdan değil," diye onayladı Richard.

Beynimizi düşünmek ve çalışmak için ne kadar çok kullanırsak, bir yılanın da büyüyebilmek için deri değiştirmesi gibi, korkudan sıyrılmak da o kadar kolay oluyordu. "Gözlerin rengi değişmemiş," dedim.

"Hâlâ soluk gri," dedi.

"Ay ışığı ya da yağmur gibi parlıyor," dedim.

"Sizce gözler neden vücudun geri kalanıyla birlikte renk değiştirmiyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum, belki de bunlar onun ruhuna açılan pencerelerdir."

"Yani bunlar gerçekten vampirin göz rengi mi?" Richard yaklaştı ve yılanın başı ona doğru eğildi. Ona yaklaşmaktan korkması gerekirdi ama korkmadı. Onu inceledikçe ikimiz de daha az korkuyorduk; gerçek hayvanlarda da böyle olduğunu kamp yaptığımız, kuş gözlemciliği yaptığımız, yürüyüşe çıktığımız, mağaracılık yaptığımız zamanlarda keşfetmiştik; o benim flört hayatımda açık havayı benden daha çok seven son kişiydi. Başının tepesinde hayaletimsi bir saçak gördüm, ya da gördüğümü sandım, ama o da vücudunun çoğu gibi *dumandı - duman ve aynalar* deyimi aklıma geldi.

"Başının üstünde bir saçak var mı?" Ben sordum.

"Evet," dedi Richard, "ve hayır. Duman gibi maddesizdir ve yaşayan hiçbir yılanın saçağı olmamıştır, sadece kertenkelelerin vardır."

"Ben kertenkele değilim," dedi tıslayan ses.

Richard havayı koklayarak devasa kafayla neredeyse burun buruna geldi. "Gerçek gibi kokmuyor; yılan ya da kertenkele gibi kokmuyor."

Tıslayan ses kafamızın içinden geldi. "Ruhlarınıza girecek ve sizi sonsuza dek kontrol edecek kadar gerçeğim."

"Sonsuzluğun geri kalanı mı? Bu gereksiz değil mi?" diye sordum.

"Sonsuza kadar bizi kontrol edeceksin mi demeliyim?" Richard sordu.

"Hayır," dedim, "bu bile çok fazla. Bizi sonsuza kadar kontrol edecek olmalı, çünkü bunu söyledikten sonra artık yok. Sonsuzluk budur."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu tıslayan ses, ama yılan başı konuşurken ağzını hiç açmadı; ağzını açmak zorunda kalacak kadar gerçek değildi. Bu şey de neydi böyle?

Jean-Claude güldü. "Richard'ın bir zamanlar sizin mizah anlayışınızı paylaştığını neredeyse unutuyordum, *ma petite*."

Yılanın gövdesi göğsünün etrafında büküldü ve kahkahalar kesildi. Jean-Claude sendeledi ve düşmeye başladı ama Richard

onu yakaladı. Yılanın ona da çarptığını görmek için gerildim ama sarmallar şeklini koruyan bir sis gibiydi ve Richard'ın vücudunu görebiliyordum. Richard'ın koluna dokunmak için elimi sisin içinden geçirdim ve sisten daha az gerçek hissettim, nem bile yoktu. Jean-Claude'un eli hâlâ ama tutuşu daha zayıf görünüyordu. Diğer elimi göğsüne götürdüm ve simsiyah görünen yılan elimin etrafındaki bulutlar gibi buharlaştı, grileşti ve ben de içini görebildim.

Tıslama hepimizin içinden geçti. "Kapıyı biraz açık bıraktın Jean-Claude; kelimelerin hiçbir anlamı olmadığını mı düşündün? Dördüncü işaret yalnızca iki şekilde tamamlanabilir; vampirin mutlak gücü ve iradesiyle ya da büyüyü eylemlerle birlikte söyleyerek. Gerçek büyü, hayvanlar gibi kızışmaktan ve konuda güçlü düşünmekten daha fazlasıdır, ama sen çok gençsin, Anne'nin kraliçemiz değil de biri olduğu zamanları hatırlamıyorsun. Büyü her yerdeydi, ama kurallar vardı, hala da var ve sen bunların ne bilmiyorsun, küçük kral adayı. Bu bilgi eksikliği senin ölümün olacak ve sonra insan hizmetkârın, üç bin yıldan fazla bir süredir en büyük büyücü, benim olacak ve canavarın, yerel kurt adamların kurt kralı olacak. O kadar güçlü değil, ama benim olduğunda onu öyle bir büyüyle dolduracağım ki kimse onun önünde duramayacak."

"Kimsin sen?" diye sordum.

"İsimler eski büyüdür. Benimkini paylaşmayacağım."

"Eğer yeni efendimiz olacaksanız, adınızı öğrenmemiz gerekmez mi?"

"Bana Deimos diyebilirsin."

"Savaştan önceki dehşetin kişileştirilmesi, değil mi?"

Garip bir şekilde katı olan yılan kafası bana baktı ve parlayan gri gözlerinde bir şey titreşti. Onu şaşırtmıştım. "Bunu bilmen hiç beklenmedik bir şey."

"*Ma petite* sürprizlerle dolu, Deimos." Yılan sarmalları sanki biri sisin içinden geçmiş gibi hareket ederek Jean-Claude'a dokunduğum kolumun etrafında dönmeye başladı. Richard daha fazla

İkimiz de Jean-Claude'un ellerini bırakmak istemedik, sanki bu onun tenine dokunmaktan daha önemliymiş gibi.

"*Ardeur*'u kaldır, Jean-Claude," dedi Richard.

"Kendimi sana zorla kabul ettirmeyeceğim, sana söz verdim."

Bu benim için yeni bir şeydi ama ikisi için anlamlıydı. "Sen *ardeur'u* kaldır ve bu soğukkanlı piçi inine kadar kovala, yoksa ben kovalarım," dedim.

"Eğer bir adamın sözü artık geçerli değilse, o zaman onursuzdur." Richard onu tutmak için destek almak zorunda kalana kadar sarktı ve tuttuğum eli geri çekti, böylece en azından iki kolunu da kısmen kullanabildi. Aptal topuklu ayakkabılar tökezlememe ve neredeyse düşmeme neden oldu. Jean-Claude'un teni soğuk ve nemliydi; sıcak ve kalabalığın şehvetiyle dolu olmalıydı. Deimos'un korku salmasına gerek yoktu, birdenbire kendi kendime dehşete . Korku kendi *heyecanımı* kovaladı. Hay sikeyim. Richard'a bakabilmek için zorlukla yutkunmak zorunda kaldım. Gözleri katı, çikolata kahverengisiydi ve Jean-Claude'un gücünden hiçbir iz taşımıyordu. Benimkiler de muhtemelen yine kahverengiydi.

"Onunla nasıl bir pazarlık yaptınız bilmiyorum ama bu onun kollarımızda ölmesine değmez" dedim.

"Eğer ikimizin de hayatta kalabileceğini düşünseydim, bir kez yapabilirdim, ama o zaman öyleydi ve Deimos bir gelişme olmazdı."

Jean-Claude'un ölmesine izin hayatta kalmasının bir önemi olmayacağını çünkü onu öldüreceğimi söylemeye başladım ama kendimi sabote edecek şeyleri kendime saklayacak kadar öğrenmiştim. Bu cümlenin içinde bir yerde Jean-Claude'a yardım etmeyi kabul etmişti.

Richard Jean-Claude'un yanağını öptü. Nedenini bilmiyordum; bu daha önce yaptıklarını hiç görmediğim bir şeydi. Jean-Claude Richard'ı daha net görebilmek için yüzünü geri çekti; koyu mavi gözleri odaklanmakta zorlanıyordu.

"Sırf yanlışlıkla bana tecavüz etmemek için seni öldürmesine ve Anita'yla beni köle yapmasına gerçekten izin verir miydin?"

"Sana söz verdim."

"Bu evet demek," dedim.

"Oui."

Deimos, "Onurlu insanlar çok kolay manipüle edilebiliyor," dedi.

"Olabiliriz," dedi Richard, hâlâ Jean-Claude'un yüzüne onu ezberlemeye çalışır gibi bakıyordu ve sonra onu dudaklarından öptü. Dudakların iffetli bir dokunuşuydu, ama neredeyse on yıldır tekrar tekrar ilk kez görüyordum. Önce o geri çekildi ve Jean-Claude'un yüzü ikimizin de bu kadar heteroseksüel Richard'ımız karşısında duyduğumuz şaşkınlığı gösterdi.

"Beni şaşırtıyorsun, *mon lupe*."

"Takım için bir tane almamayı tercih ederim, ancak o anın sıcağında olursa, benden alıcı pişmanlığı olmayacağına söz veriyorum. Şimdi *ardeur'*u serbest bırak ve bizi kurtar."

Sarmallar Jean-Claude'un göğsünün etrafında döndü ya da esnedi, ne yaptıklarını bilmiyorum ama bu onu öyle bir sendeletti ki Richard ve ben ellerimizi bırakıp onu yakaladık. İkisine de tekrar dokunmamdan önceki bir saniyelik süre içinde Deimos nefesimi boğazımda donduran bir dehşetle içimi doldurdu ve neredeyse göğsüm dehşetten çökecekti. Kaybedecektik, ölecektik, biz . . .

"Ben ona binerken şehvetini bulamaz; efendin şimdi seni kurtaramaz kurt."

"Sadece *ardeur*'un yükselmesine ihtiyacımız var," dedi Richard ve bana baktı.

"Şehvet, erkeklerin savaştan önceki korkularını, savaş alanındaki dehşetlerini tecavüz ve yıkımda gizledikleri merhemdir, ancak Jean-Claude'un size böyle bir teselli vermesi için artık çok geç."

"Bunu biliyorum," dedi Richard ve bana garip bir şekilde huzurlu bir bakış attı, sanki her ne olursa olsun bununla barışmış gibiydi. Yüzünde bir daha böyle bir ifade göreceğimi hiç düşünmemiştim, kurt adam olan çatışmalı öğretmenimiz. Orada durdu, kollarındaki kaslar esnedi, Jean-Claude'u benim kolum belindeyken tutuyordu, bir kolu vücutlarının arasında sıkışmıştı. Başıyla onayladı,

ve yılanın kafasına baktım. Ona dokunup parçalanacak kadar sağlam olup olmadığını hissetmek istedim; Jean-Claude'u ve kendimizi kurtardıktan sonra teoriyi test edecektik. Soluk gri gözlere baktım ve yine titrediler, belki de göz kapakları olmadan göz kırpmaydı. Richard kararlı sakinliğinin bir kısmını benimle paylaştı. Bu huzur duygusunun nereden geldiğini sorgulamadım, çünkü buna sorgulayamayacak kadar çok ihtiyacım vardı. Kendimi yeniden kontrol etmeme yardımcı oldu.

"Deimos, dehşet ya da korku, savaş tanrısı Ares'in oğludur," dedim. "Evet, ben bir tanrıyım."

Gülümsedim ve bunun, karşımdaki için genellikle ölümcül olan şiddetli bir şey yapmak üzereyken yüzümde beliren en nahoş gülümseme olduğunu biliyordum. Bu gülümsemeyle ve beraberinde gelenlerle barışmıştım çünkü beni hayatta tutuyordu. "Lakabımın ne olduğunu biliyor musun, Deimos?"

"Sen Cellat'sın ve yakında sana söylediğim gibi düşmanlarımı katledeceksin."

"Diğer lakabım."

"Başka hangi isim?" Sesi sabırsızdı ve yine tenime korku salmaya çalıştı ama bunun beni durdurması için artık çok geçti; kararımı vermiştim ve seçimimde dokunulmaz bir dinginlik vardı.

"Savaş, diğer doğaüstü mareşaller bana 'Savaş' der, yüzden Deimos'un gelecek savaşın korkusu ya da dehşeti olduğunu biliyorum: Onu ben araştırdım."

"Bu çok saçma; sen küçük, narin bir kadınsın, savaşamazsın."

Jean-Claude kollarımızda öyle bir sarktı ki birazdan dizlerimizin üzerine çökmek zorunda kalacaktık. "Acele et," dedi Richard.

İçimdeki *ardeur*'u çağırdım, Jean-Claude'un gücü değildi, ama saklanan kurt gibi, onun gücü olarak başlayan şey artık benim gücümdü. "Nedir bu? Neler oluyor?" Deimos'un sesi korkmuş gibiydi, mükemmeldi.

"Kim bu senin Babacığım, Deimos?" I dedi, ve sonrave *ardeur* bir yaz sıcağı dalgası gibi bizi yuttu. Belli belirsiz bir anım vardı.

Deimos çığlık attı ve sonra Jean-Claude'un bizi kendimizden kurtaracak kadar kontrolü olmadan sadece üçümüz ellerimiz ve ağızlarımızla birbirimizin üzerindeydik.

26

Richard'ın teninin tadında boğuldum ve Jean-Claude'un ağzı tenimde nefes aldı, böylece ikisi arasında farklı alevler arasında sıkışmış odun gibi titredim. Bana durmamı söyleyecek kimse yokken ellerimin aynı anda ikisinin de bedeninde olduğunu hissetmek sarhoş ediciydi. Bu *ardeur* bizi birbirimize her zaman inkar ettiğimiz şekillerde bağladı. Bu öylesine saf bir arzuydu ki ne şüphe, ne itiraz, ne de durma vardı. Bir sonraki net anım, Jean-Claude üstümdeyken yerde olduğumdu. Richard'ın yüzü Jean-Claude'un omzunun üzerinde belirdi, zengin kahverengi dalgalar siyah buklelerle karışıyordu. Onların ortak ağırlığı altında sıkışmıştım, daha önce hiç olmadığım bir şekilde kapana kısılmıştım. Richard'ın gözleri kurt amberine dönmüştü, birleşik saçlarının düşüşü arasından vahşi bir şey gibi görünüyordu. Richard kalçalarıyla Jean-Claude'un kasılmasına neden olan bir şey yaptı, içime daha derine soktu, bu da çığlık atmama neden oldu.

"Kalk," dedi Richard, sesinde hırıltılı bir ton vardı. Jean-Claude vücudunun üst kısmını bir tür şınav çeker gibi üzerimden kaldırdı. Bronzlaşmış bir kol Jean-Claude'un solgun belini sardı. Tenlerinin kontrastına bayıldım ve sonra Jean-Claude kalçalarıyla gözlerimi başımın içine döndüren bir şey yaptı, bu yüzden sadece ellerinin sırtımın altından kıvrıldığını ve dizlerinin üzerine çıkarken beni yerinde tuttuğunu hissettim. Normalde kendimi yerinde tutmak için bacaklarımı beline sarardım ama iki adama da uzanmamın imkânı yoktu. Bacaklarımla ne yapacağımı bilemediğim bir an yaşadım ama kilidin kaldıracına ihtiyacım vardı. Sanki bir gardiyan gibi

Brezilya jujitsusunda üstünüzdeki kişi devasa olduğunda kilitlenemezsiniz, ancak kaldıraç elde etmenin bir yolunu bulmanız gerekir, ancak burada kaçmak istemiyordum, sadece hareket edebilmek istiyordum.

"Bacaklarımı birine dolamam ya da bir yatak başlığına ihtiyacım var" dedim, çünkü bu bacaklarımı yardım için kullanamamamı telafi edebilirdi, ama ulaşabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Size gelebiliriz," diye homurdandı Richard.

"Ne?" diye sordum. diye sordum ama Jean-Claude gayet iyi anlıyor gibiydi çünkü "Bacaklar yukarı, *ma petite*, bütün gün seni içinde görmeyi hayal ettiğim topukluları omuzlarıma koy" dedi. Gözlerinde ayakkabılar konusunda ciddi olduğunu anlamamı sağlayan bir sıcaklık, neredeyse bir açlık vardı ve bu bakış için şu anda daha saçma ayakkabılar giyebilirdim.

Bacaklarımı yukarı kaldırırken ince topuklu ayakkabılarla kimseyi için genişçe hareket ettirmek zorunda kaldım. Jean-Claude ağırlığımı ellerinde tuttu, bu yüzden olması gerekenden daha kolay oldu. Sonunda dikkatlice Jean-Claude'un çıplak omuzlarına geçirdim ve yüzünü çerçeveledim. Nefret ettiğim ayakkabıların üzerindeki tüm boncuklar ve ekstralar, siyah bukleleri onlara değerken bir hazine kutusundaki mücevherler gibi görünüyordu, koyu, masmavi gözleri hiç görmediğim kadar maviydi ve ayakkabılardaki mavinin gözlerini sanki böyle planlamış gibi ortaya çıkardığını fark ettim ve Jean-Claude olarak muhtemelen öyle yapmıştı.

Sonra Richard omzunun üzerinden baktı ve o vahşi kurt gözleri ayakkabılara hiç uymuyordu, ama üstümde yan yana duran yüzleri mükemmeldi, sanki onları böyle görmek için sonsuza dek beklemişim gibi. Jean-Claude vücudunu benimkinin üzerine indirdi ama bacaklarım omuzlarının üzerindeyken bu hayal edebileceğim en az misyoner pozisyonuydu. Hâlâ göğsüne bakıyordum ama kendi bacaklarım onu yukarıda ve tutuyordu, böylece içimde hareket etmeye başladığında yüzünü görebiliyordum. Sonra ağırlık değişti ve Richard'ın ikimizi de yere bastırdığını hissettim. İkisinin toplam ağırlığının altında tamamen sıkışmıştım ve bu hoşuma gitmişti.

Jean-Claude ve Richard ritimlerini buldular. Bu pozisyonda Richard onun üstündeyken Jean-Claude her zamanki gibi içime girip çıkamıyordu, böylece her santiminin içime girdiğini görebiliyordum ama bu açı vücudumun orgazma doğru ilerlemesini başlatmak için fazla bir şey yapmasına gerek olmadığı anlamına geliyordu. Richard'ı hiç göremiyordum ama onun üzerimizdeki ağırlığını, en nazik hareketlerle vücudunu itip çekişini hissedebiliyordum. Normalde öbür tarafa geçmeye çalışır gibi sevişirdi ama bu gece öyle değildi. Onu hiç hissetmediğim kadar nazik ve dikkatliydi. Normalde ben de daha sert, daha güçlü seksi severdim ama bu gece nazik olması yeterliydi. Jean-Claude içimde kendini tekrar tekrar itip çekerken vücudumun derinliklerinde o sıcak ağırlık oluşmaya başladı.

"Yaklaştım," dedi Richard ve artık sesinde hırıltı yoktu, sadece biz boşalmadan önce kendini sınırın ötesine itmeden dikkatli ritmini korumanın zorluğu vardı.

"Evet," dedi Jean-Claude ve kendini zevke teslim etmeden önce beni getirmek için mücadele ederken sesinde konsantrasyonun gerginliği vardı.

Ağırlık artıyordu ama henüz o noktaya gelmemiştim. *O kadar* da *yakın değil* demek için ağzımı açtım ve sonra bir vuruştan diğerine orgazm üzerimden yuvarlandı, içimden çıktı, beni çığlık atarak altlarına getirdi.

Richard'ın "Tanrı'ya şükür" dediğini duydum ve sonra ağırlığıyla ikimizi de sıkıştırdığını hissettim. Jean-Claude üstümde, içimde ürperdi ve bu beni tekrar çığlık atmaya ve çırpınmaya, tırnaklarımla halıyı yırtmaya, bir şey bulmaya, içine düşmemi ve bir daha asla çıkmamamı engellemeye getirdi.

Gözlerim başımın içine kaçmıştı, böylece kör olmuştum ve Richard'ın hareket ettiğini sadece üzerimdeki hafif ağırlıktan anlayabiliyordum. Jean-Claude kollarının üzerinde yükseldi. Ona bakmaya çalıştım ama her şey beyazdı ve ışık yanıp sönüyordu. Çok fazla seks yaparsanız kör bir yalandır, ama böyle anlar

Bu fikrin nereden geldiğini anladım. Kendini içimden çıkardı ve bu beni tekrar kıvrandırıp çığlık attırdı.

Sırtüstü yattım ve hareket edebilmeyi bekledim. Jean Claude yanıma yüzüstü yığıldı, kolunu belime doladı. Başımı çevirdim ve tek görebildiğim siyah bukleleriydi. Richard'ın kolu Jean-Claude'un omzunda, sırtından aşağı inerek elini diğer adamın vücuduna dayadı. Richard'ın nefes alış verişi hâlâ sıkıntılıydı, çok daha kuvvetli bir antrenmandan sonra duyduğumdan daha fazla. Nefes nefese bir kahkaha attı.

Jean-Claude başını kaldırdı ve ben hâlâ saçlarından başka bir şey göremiyordum. "Bu savaşı kazandık, ama bir sonrakini kazanmak için planlar yapmalıyız."

Karşımda duran kolunu okşadım ve "Hareket edebiliyorsan şu Makyavelist planlamaya başla, henüz bacaklarımı hissetmiyorum" dedim.

Güldü ve başını salladı, uzun saçları hâlâ yüzünü gizliyordu. Ona bakabilmek için kolumu buklelerini ayıracak kadar hareket ettirebildiğimi fark ettim. Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en açık maviydi, gece yarısı mavisi değil, güneş batmaya başlarken sonbahar gökyüzüydü. Ona baktığımda çoğu zaman hissettiğim şeyi hissettim: benim olamayacak kadar güzel olduğunu. Bana gülümsedi, sahnede ya da medya ile kamera karşısındayken kullandığı gülümseme değil, daha az pratik ve daha gerçek ve bunun için daha değerli bir gülümseme.

"Bir sonraki savaş için hazırlanmadan önce burada uzanıp anın tadını çıkaramaz mıyız?" Richard sordu ve sesi neredeyse hüzünlüydü.

Jean-Claude ona bakmak için başını çevirdi ve dirseklerimin üzerinde yükselip diğer tarafındaki Richard'ın vücudunu görebildiğimi fark ettim ama yüzünü göremiyordum. "Haklısın, *mon lupe*, bu tadını çıkarmamız gereken bir an. Beni affet."

"Henüz kalkamayacağımıza göre sarılabiliriz," dedim, çünkü bu an bir daha hiç yaşanmasa bile birbirimize sarılmamızı istiyordum.

Richard'ın sorunlarına geri dönmesini ve benim ortada olmam için ısrar etmesini bekliyordum ama yapmadı. Sadece yan döndü ve

Jean-Claude için büyük kaşıktı, o benim için büyük kaşıktı ve ben de en küçük kaşıktım. İster sevin ister nefret edin, gerçek buydu. Jean-Claude bana ve sonra Richard'ın kolu ikimizin üzerinden kayarak bize sarıldı. Sekiz, neredeyse dokuz yıl olmuştu ve ilk kez şekilde birbirimize sarılmıştık, ya da bunu daha önce yaptıysak bile o kadar uzun zaman önceydi ki hatırlamıyordum.

Parmaklarımı kolunda gezdirdim. Teninin ne kadar koyu olduğunu ya da benimkinin onunkinin ne kadar soluk kaldığını unutmuştum. Onun sıcak bronz teniyle bizim solgun tenimizin zıtlığı hoşuma gitmişti. Ben hiç bronzlaşamamıştım, sadece yanmıştım. Acaba Jean-Claude'un teni hayattayken bronzlaşmış mıydı, yoksa tüm bu beyaz ten benimki gibi yanmış mıydı?

Ofisin kapısı çalındı ve hepimiz gerildik. Ethan, "Böldüğüm için özür dilerim, gerçekten özür dilerim ama seyirciler hâlâ sizi bekliyor. Nathaniel sahnede onları oyalamaya çalışıyor, böylece gitmeye başlamayacaklar ama size ihtiyacımız var."

Kaşıklardan oluşan sevimli yuvamıza uzandım ve "Seyircileri tamamen unutan tek kişi *ben miyim*, yoksa tek başıma aptal gibi mi hissetmeliyim?" diye sordum.

Jean-Claude saçlarımı okşadı ve çıplaklığını benimkine bastırarak bana daha sıkı sarıldı. Bu artık cinsel olmaktan çok rahatlatıcıydı. "Sevdiğin zevklerin tadını tam olarak çıkarmak aptalca değil, *ma petite*."

"Belki aptal değilsin ama onları unutmadın."

Richard'ın kolu ikimize de sarılır gibi sıkıca sarıldı. "Arka sokaktan geldim, bu yüzden seyircileri görmedim bile. Sadece Jean-Claude'un kurtları yardıma çağırdığını hissettim ve çağrıya cevap verecek kadar yakındım."

"olman büyük şans, *mon lupe*. Bu gece başka bir kurdun sizin yerinize geçebileceğini sanmıyorum."

"Bekle, bir randevuda olduğunuzu ve bu yüzden bu kadar yakın olduğunuzu mu söyledin?" diye sordum.

"Evet."

"O burada mı? Lütfen bana sevgilinin biz seks yaparken kapının dışında durmadığını söyle." Ona bakabilecek kadar doğrulmaya çalıştım ama iki adam da beni yerimde tuttu.

"O burada değil. Ona bir Uber çağırdım ve evine gönderdim."

Beni yerimde sıkıştıran güçleriyle mücadele etmemeye çalıştım ama birden küçük kaşık olmak o kadar da rahat gelmemeye başladı. Richard bizimle seks yapmak için randevusunu terk etmişti; bu çok kaba görünüyordu.

"Umarım seni affeder," dedim.

"Bu bir ilk randevuydu ve sıkılmıştım. İnsanlar tehlikede olduğu için üzgünüm ama boşanması ve benim onun eski kocasına hiç benzemediğim ve o kadar da iyi olmadığım hakkında gevezelik eden bir yabancı yerine burada ikinizle birlikte olduğum için üzgün değilim."

"Kulağa korkunç geliyor," dedim.

Jean-Claude onun kolunu okşadı ve "Neden böyle bir randevuya çıkasın ki?" dedi.

"Başka bir öğretmen tarafından düzeltildi ve terapistim beni daha fazla çıkmaya teşvik ediyor."

"Terapistin burada bizimle birlikte olman hakkında ne söyleyecek?"

"Hiçbir şey, ya ve Jean-Claude'un peşinden koşmayı bırakmamı sağlayacak biriyle çıkmamı ya da sana geri dönmemi söyledi."

Jean-Claude'un aramızda olmasından çünkü çok hareketsizdim. Seks muhteşemdi ve Jean-Claude'un güç tabanını sağlamlaştırmak için üçlüyü onarmamız ama tekrar bir araya gelmemiştik. Birdenbire üçlü olmadık. Richard poli grubumuzdaki pek çok kişiyi kendisiyle asla seks yapmayacak kadar yabancılaştırmıştı ve bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmeleri için onları baştan çıkaramazdı. Ben bile bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum ve onu çıplak görme avantajına sahiptim. Richard gerçekten de iyi bir sevişmeyle her şeyin affedileceğine inanıyor muydu, yoksa ben mi yanlış anlamıştım? Lütfen yanlış anlamış olayım.

"Bunun her şeyi düzeltmeyeceğini biliyorum.
İyi bir sikiş beklemiyorum ve her şey affedildi." "Bunu yüksek
sesle söylediğin için teşekkür ederim," dedim.

İkimize tekrar sarıldı ve sonra kolu hareket etti ve omzumun üzerinden geriye baktım. Saçlarını ve vücudunun üst kısmını bir an için görebildim ve ikisinin de yüzünü görebilmek için Jean-Claude'un kollarında dönmeye devam ettim.

Konuşurken boş boş Jean-Claude'un kolunu okşadı. "Bazı konularda ne kadar rahat olacağımı bilmiyorum ama nihayet birkaç ay önce terapistimi değiştirdim, çünkü ilki benden daha yaşlı bir adamdı ve benden daha homofobikti ve benim en büyük sorunlarımdan biri, nefret etmeye çalıştığım bu güzel adam tarafından tamamen büyülenmiş olmamdı, çünkü bir kurt adam olmanın yanı sıra biseksüel olmak istemiyordum. Asher ile yatak odasında ilk kez birlikte olduktan sonra çıldırmamın nedenlerinden biri de buydu. Harika hissettirdi ve sonra eve gittim ve olduğum şey yerine olmam düşündüğüm şey olmaya çalıştım."

İkimiz de öylece ona baktık. "Bekle, geri dön, az önce biseksüel olduğunu mu söyledin?"

Başını salladı.

"Richard," dedi Jean-Claude, "hayretler içindeyim. Beni dilsiz bıraktın."

"Çok mu geç kaldım? Poli grupta bana yer yok mu? Korkunç davrandım ve aylardır hepinizin gözünden kayboldum, eğer çok geç kaldıysam anlarım. Bu benim hatam."

Jean-Claude, "Hayat devam ettiği sürece asla çok geç değildir," dedi. "Sadece gerçek ölüm ikinci şansımızı elimizden alır."

"Katılıyorum," dedim, "ama halkımızın geri kalanıyla konuşmamız gerekiyor.
Yeni olanlardan bazıları sizinle tanışmadı bile ya da sadece geçerken tanıştı."

"Biliyorum ve gerçeği kendime itiraf etmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Jean-Claude sırt üstü dönerek Richard'a baktı ve nedense bu durum benim bir dirseğimin üzerinde yükselmeme neden oldu.

Richard'ın pozunu yansıtıyordu. Bir an için dikkati tamamen göğüslerime kaydı ve ikimizle de göz teması kuramadı.

"Eğer yüzündeki o ifade göğüslerime bakmamaya çalışmandan kaynaklanıyorsa, bakabilirsin. Daha yeni seks yaptık, yani bakabilirsin," dedim.

Richard gülümsedi ve utanmış görünüyordu. "Bütün kadınlar böyle hissetmez, seksten sonra bile."

"Bu onların sorunu, benim değil."

Yüzüme baktı ve kahverengi gözlerinde bir zamanlar kalbimi yerinden oynatacak ama şimdi benim gözlerimdeki belirsizliği okuyamaması için beni yere bakmaya zorlayan derin bir duygu vardı.

"Onların sorunlarından bıktım," dedi ve ekledi, "kendiminkilerden de bıktım." Eğildi ve Jean-Claude'u yumuşakça, şefkatle, çoğu kadının öpülmekten hoşlandığı şekilde öptüğünü görmek için tam zamanında baktım. Geri çekildi ve Jean-Claude'un gözleri hâlâ kapalıydı, kirpiklerinin siyah dantelleri onu cinsiyet değiştiren bir pornodaki Pamuk Prenses gibi gösteriyordu. Aklımda seks vardı ama az önce birlikte yaptıklarımızdan sonra ve uzanıp onlara dokunabileceğimi bilerek ikisine çıplak bakarken ... beni kim suçlayabilirdi ki?

Jean-Claude gözlerini açtı ve Richard'a baktı. "Rüya görüyormuşum gibi hissediyorum ve uyanmak istemiyorum ama kendimize çeki düzen vermeli ve seyircileri sağ salim evlerine göndermek için enerjilerimizi birleştirmeliyiz."

Richard, "Bana ne yapacağımı söyle," dedi.

Jean-Claude oturdu, sonra sahnede dans ediyormuş gibi ayağa kalktı. Topuklu ayakkabılarımla ayakta o kadar düzgün duramazdım. Belki aklımı okudu, belki de beni yeterince iyi tanıyordu, çünkü bana yardım teklif etti, ben de seve seve kabul ettim, çünkü buna gerçekten ihtiyacım vardı. Richard da bizimle birlikte ayağa kalktı. Sanki kimin elini tutacağını bilemiyormuş gibi bir anlık gariplik oldu.

"*Ma petite'nin* bu lezzetli ayakkabılar için en çok yardıma ihtiyacı var."

Richard diğer elimi tutabilmek için hareket etti ve kapıya doğru yürüdük, sonra ben durdum, onlar da zorunda kaldı. "Hayır.

Koridordaki herkes beni düzenli olarak çıplak görüyor; elbiseme ihtiyacım var."

"Ben de kıyafetlerimi giymeliyim," dedi Richard.

"Benim de bornozum var," dedi Jean-Claude.

"Biri bana elbisemi uzatsın da eğilmek zorunda kalmayayım." Jean-Claude botların içinde eğildi ve bunu yaparken manzaraya hayran kaldığımı itiraf etmeliyim ki elbisemi bana uzattığında mutlulukla sırıtıyordum. Sanki neye hayran olduğumu çok iyi biliyormuş gibi o da bana gülümsedi. Öpüşebilmek için bir elimde elbisemle kollarımı ona doladım. Aynı anda birbirimizin gözlerine gülümsemek için geri çekildik. Birden kendimi daha iyi hissettim, sanki her şey yoluna girecekti; kim ne yaparsa yapsın, biz iyi olacaktık.

Richard elinde giysileriyle durdu. "Eğer temizlik yapacaksak, bunu giyinmeden önce yapmayı tercih ederim."

Jean-Claude, "Duş almadan önce seyircilerle ilgilenirsek, sahnede giymen için sana bir şeyler verebilirim," dedi.

Richard'ın tereddüt edişini izledim. "Ortaokul öğretmenliği yaptığım zamandan daha bağışlayıcı olan bir üniversitede öğretmenlik yapıyorum, ama henüz kadrolu değilim ve soyunmak asla kadrolu emin olmamı sağlayabilir."

Jean-Claude, "Yüzünüzü gizler ve sizi muhafazakâr kıyafetlerinizden çıkarırsak, fakülte arkadaşlarınızdan herhangi birinin fantezileri dışında sizi tanıdıklarını itiraf etmeye cesaret edeceklerinden şüpheliyim," dedi.

"Ne giyeceksin?" Ben sordum.

"Çizmelerime uygun bir bornozum var."

Sırıttım ve başımı salladım. "Tabii ki biliyorsun."

Richard, "Eğer bana uyacak ve birinin ödünç almak isteyeceği kıyafetleriniz varsa, ben varım," dedi.

Jean-Claude gülümseyerek, "Bir şeyler bulacağız," dedi ve da.

27

JEAN-CLAUDE seyircileri yine kıpırdamadan sandalyelerinde oturtmuştu, gözleri kocaman açılmış ve hiçbir şeye bakmıyorlardı, göz kırptıklarını bile göremiyordum. başlamadan önce gözleri ne kadar süre açık tutabileceğinizi merak ettim. Elbette bunca zamandır bu şekilde oturmuyorlardı. Nathaniel Graham'ı sahneye çıkarmış ve seyircilerin bayıldığı doğaçlama bir dans dersi vermişti ve Ethan kapımızı çaldıktan sonra seyirciler gibi hareketsiz kalmışlardı. Jean-Claude tekrar onlara konsantre olabilmişti. Sevişmemiz ve *ardeur* Jean-Claude'a kontrolünü ve gücünü geri vermişti ama dikkati ancak kapının çalınmasından sonra geri dönmüştü. Şimdi Richard ve ben sahnede durmuş ellerini tutuyor ve seyircileri uyandırmasını bekliyorduk. Bizi şüphelerimizi dile getirmememiz ya da donmuş, gözlerini kırpmayan seyircileri ürkütücü bulduğumuz konusunda uyarmıştı, çünkü anesteziden çıkan hastalar gibi söylenenleri hatırlayabiliyorlardı. Bu kadar zahmete girdikten sonra Jean-Claude'un yarattığı yeni anılarla uyuşmayan şeyler söylediğimizi hatırlamalarını istemedik.

Gerçi en büyük tehlikem, ödünç aldığı kıyafetlerle Richard'a aval aval baktığım için beş buçuk santimlik topuklu ayakkabılara takılıp düşmekti. Kıyafette dikkatimi bu kadar dağıtan şeyin ne olduğundan emin değildim; belki de kasıtlı olarak sırtını saran ve ön tarafını tutmakta biraz zorlanan parlak pleather erkek şortuydu. Hatta parlak savaş botları bile vardı ama onlar şortlar gibi dikkatimi dağıtmıyordu. Daha birkaç dakika önce onu çıplak görmüş ve onunla seks yapmıştım, öyleyse neden

Şortun önüne bakmamakta bu kadar zorlanıyor muydum? Çünkü onun içine girememiştim ya da herhangi bir şekilde onu içime alamamıştım. Jean-Claude'la aralarındaki büyük uçurumu aşmayı başarmasına bayılmıştım ve hâlâ da çok şaşırıyordum ama yine de Richard'la birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu. Onunla her zaman iyi tek alan seks olmuştu.

Sahnenin karşısından bana baktı. Taktığı maske parlak değil, gerçek siyah deriydi. Tek parçaydı, el yapımıydı ve kıyafetin en pahalı parçasıydı. Saçlarının üzerinde boynuz olabilecek narin noktalar vardı, ama maskenin altında da aynı derecede narin iki nokta vardı, böylece dudaklarını çerçeveliyor ve hatta gamzesine dikkat çekiyorlardı. Nathaniel sahne arkasında ona saçları yardım etmişti, böylece maskeyi yerinde tutan ipi tamamen gizleyen köpüklü bir dalga kütlesi haline gelmişti. Sahne ışıkları, güçlü güneş ışığının yapabileceği gibi, saçlarının kahverengisinde bakır ve altın tonlarını yakaladı. Deriyle çevrili kahverengi gözlerine baktım ve sonunda maskeyi ya da maske içindeki onu sevdiğimi fark ettim. Yüksek elmacık kemiklerini ve kemik yapısının onu son derece erkeksi kılan tüm kısımlarını gizliyor ve öpülesi dudaklarını, alt çenesinin ve çenesinin daha yumuşak üçgenini ve her zaman fazladan bir "evet o gerçekten bu kadar güzel" gibi olan o gamzeyi çıplak bırakıyordu, böylece onu üstümde izleme düşüncesi benim için tam anlamıyla bir şey ifade ediyordu. Bir şeyin sapkınlık olduğunu, sapkınlık olana kadar bilmemeniz çok komik.

Jean-Claude başparmağıyla ellerimize vurarak üç, iki, bir diye geri saydı ve botlarıyla mükemmel bir uyum sağlayan uzun mavi bornozunun içinde gülümseyerek bizi öne doğru yönlendirirken seyirciler gözlerini kırpıştırdı. "Nikki ve Jet size iyi geceler dilememe yardım etmek için buradalar!" Seyirciler alkışladı ve isimlerimizi bağırdı ya da sadece sözsüz olarak bağırdı. Jean-Claude onları Richard'ın bu geceki sahne adı olan Jet'i dans ederken görerek yaratmıştı. Görünüşe göre iyi görsellerdi çünkü Guilty Pleasures'da ilk kez sahneye çıkan biri için adı çokça anıldı.

Sonra Jean-Claude gücü çağırdı ve normalde yaptığı gibi sessiz bir şekilde değil, böylece çoğu zaman fark etmedim. Kurnazlıkta çok iyiydi çünkü gerçekte ne kadar güçlü olduğunu yüzyıllardır diğer vampirlerden saklamıştı. Baştan çıkarıcı, fob, göz alıcı rolünü oynayarak göz önünde saklanmıştı, böylece daha güçlü vampirler onun içinde çok daha fazlası olduğunu tahmin etmeden sadece güzel dış görünüşünü görebiliyorlardı. İhtiyaç olarak başlayan şey alışkanlık haline gelmişti, öyle ki bazen ne kadar daha fazlası olabileceğini kendisi bile unutuyordu. Yeterince uzun süre aptal sarışını oynarsanız rolün içinde kaybolabilirsiniz ama Jean-Claude artık kaybolmamıştı; ellerimiz onu tutarken sonunda bulunmuştu.

Onun gücü içinde yükseldi ve sanki ellerimizden çok daha fazlasını tutuyormuşuz gibi benimkini ve Richard'ınkini de kendine çekti. Bu neredeyse seksten daha samimiydi çünkü ruhlarımızın bir parçası olan sihrimizi paylaşıyorduk. Jean-Claude'un ikimizi de kontrol etmesine yardımcı olan o soğuk sonsuzluğun kenarıyla birlikte, üçümüzün üzerine karıncalanan, nefes kesen bir sıcaklıkla döküldü. Richard'ın en son ne zaman bizimle birlikte durduğunu ve gücünü özgürce verdiğini hatırlayamıyordum ama o zamanki Jean-Claude tüm bu güçle ne yapacağını bilmiyordu; öğrenmiş ve büyümüştü ve şimdi ne yapacağını çok iyi biliyordu. Seyircilerin üzerine döktü ve sadece tüyleri diken diken olmakla, nefesleri boğazlarında düğümlenmekle, elleri sandalyelerine, içeceklerine, kendi ellerine istekle yapışmakla kalmadı, aynı zamanda içlerine, daha da derinlerine, diğer vampirin içlerine yerleştirdiği gölgeyi aradı. Görüntüler vardı, anıların görselleri, umutlar, hayaller, korkular, evet hepsi buydu, Deimos onların gerçekliğine bağlanmamıştı, korkularına bağlanmıştı. Gelecekten korkuyordu ve herkesin yüzleşmekten korktuğu bir şey vardır ve bu evrensel insan korkusu aracılığıyla gölgesini yerleştirmişti. Onlara fısıldardı: *Bana gelin ve o büyük, kötü şey asla gerçekleşmesin. Bana gel ve seni bundan kurtarayım. Bana gelin ve sizi ölümün bulamayacağı bir yere götüreyim.*

bir daha asla. Benimle gel ve seni güvende tutayım. Yalancı piç.

Jean-Claude, geceyi ve dehşetini kovalamak için doğan güneş gibi, sıcaklığımızı yalana yöneltti. Olabileceklerden duydukları korkuyu buldu ve onun yerine neşe, güven ve Guilty Pleasures'daki gecenin anılarını koydu. Onları bu gece gördükleri tüm dansçılarla doldurdu; Jean-Claude kalabalığın üzerinde uçuyordu, Graham ve diğer gardiyanlar amatör gecelerini yaşıyordu, sonra Graham kazandı ve o ve ben Jean-Claude ile sahnedeydik, sonra Brandon rolündeki Nathaniel sahnede Graham'a dans dersleri veriyordu, sonra Richard/Jet sahnede dans ediyordu ve sonra Jean-Claude Richard'ın gösterisinin sonunda kolunda benimle sahneye çıktı ve sahnede durduğumuz günümüze geri döndük.

"Sizi bu gece Guilty Pleasures'da ağırlamaktan büyük keyif aldık ve tekrar ağırlamak için sabırsızlanıyoruz. Misafirlerimizin tamamen tatmin olana kadar tekrar tekrar gelmelerini çok seviyoruz." Sesi, kelimeleri olduğundan daha da anlamlı hale getirdi. *Sevildiğini* söyledi ve siz gerçekten sevildiğinizi hissettiniz; *suçlu zevkler* demesi seyircilerin kıkırdamasına ve kıvranmasına neden oldu; *size sahip olması* cinsellikti, *yine* bunun bir yankısıydı, *aşk* çok istenmekti ve *tekrar tekrar gelmek* neredeyse orgazmikti. *Tamamen tatmin* olduğunu söylediğinde, çığlık atmalarını ve adını haykırmalarını sağladı. Sesi her zaman en iyi vampir güçlerinden biri olmuştu ama hiç bu kadar iyi olmamıştı, değil mi?

Jean-Claude ellerimizi aşağı doğru çekti, biz de onu izledik ve seyircilerin önünde eğildik. İsimlerimizi haykırdılar, alkışladılar, bağırdılar ve sonra bizi perdenin arkasına götürdü. Sahne arkasına açılan kapı açıldı ve biz hâlâ el ele tutuşarak içeri girdik: Richard, sonra Jean-Claude, sonra da ben. Ancak Ethan kapıyı arkamızdan kapattığında ve Jean-Claude'un tuttuğu gerginliği bıraktığımızda, ikimiz de seyirciyi Deimos'un büyüsünden tamamen arındırabileceğinden ne kadar emin olmadığına dair düşüncelerini duyduk.

Ona baktım ve bir daha asla başka bir vampire karşı bu kadar sert savaşmak zorunda kalmayacak kadar güce sahip olduğunu düşündüğünü fark ettim. Kendisine en doğrudan kan bağı olan vampirlerden oluşan tüm ülkenin gücüne sahipti. İçinde daha önce hiç bu kadar yüksek sesle duymadığım bir umutsuzluk vardı, ne kadar güçlü olursa olsun asla gerçek anlamda yeterince güçlü olamayacaktı, asla güç tabanını koruyacak kadar güçlü olamayacaktı.

"Jean-Claude ..." dedim ama beni kucakladı, Richard da etrafımızı sardı ve sonra Nathaniel gelip kollarını kucaklamaya ekledi. Vampir krala sarıldık ve hepimiz onun kendini tamamen kaybetmemek için çok çaba sarf ettiğini hissedebiliyorduk. Eğer büyük vampir topluluğu herhangi bir vampirin onu, bizi neredeyse ele geçirebildiğini öğrenirse, zaman ortalık karışırdı. Louis, şanslarını denemek için şehre gelen yeni usta vampirlerle vahşi batıya dönerdi, çünkü Amerika'da ilk kez sayılan bir usta vampir vardı. Jean-Claude'u alt ederseniz, tek bir düelloyla ülke sizin olacaktı.

"Ben ne yaptım?" diye fısıldadı. Ona daha sıkı sarıldık ve mutlu şeyler düşünmeye çalıştık, çünkü aklımızı okuyabiliyordu ve hepimiz korkmuştuk.

28

Jean-Claude'un bornozun açıkta bıraktığı çıplak göğsüne bir öpücük kondurdum, bu da birbirine dolanmış kollarımızın arasından bana bakması için yeterliydi. Gözlerinin koyu mavisine baktım ve kafamdaki şüpheleri duysam bile onu hala seviyor ve ona inanıyordum. Gerçekten inanıyordum. Gülümsedi ve yüzündeki ve zihnindeki gerginlik biraz olsun kayboldu.

"Eğer bana güveniyorsanız, *ma petite*, o zaman bu yeterli."

Hepimiz kucaklaşmadan geri çekildik ve başımı Nathaniel'inkine yaslamak için döndüm, böylece yüzlerimiz yan yana geldi. "Nathaniel bana birini gerçekten sevdiğinde, işler mükemmel gitmese bile ona inanman gerektiğini öğretti."

Nathaniel, "İkinize de güveniyorum," dedi.

Richard, "Henüz kimsenin bana olan inancını kazanmadım, en azından sizin ya da poli grubunuzun, ama söz veriyorum bu noktadan sonra bunu kazanmaya çalışacağım" dedi.

Nathaniel ve ben ona baktık ve sanırım bakışlarımız birbirini yansıtıyordu çünkü Richard "Bu bakışları hak etmek için ne söyledim?" diye sordu.

"Benden ve poli grubunun geri kalanından sevgi yoluyla inanç kazanmayı kastetmiyorsun, bu sadece Anita ve Jean-Claude için, değil mi?" Nathaniel söyledi.

"Evet, şey ..." Kararsız görünüyordu, sonra ekledi, "Belki poli grubundan bir ya da iki kişi daha, ama hayır, iyi eylemlerle ve işler tuhaflaştığı anda herkesi terk etmeyerek inancınızı kazanmak zorundayım."

"Güzel," dedi Nathaniel ve gülümsedi. "Bir an için çok fazla düşmandan aşığa romanı okuduğunu düşündüm, çünkü ben öyle biri değilim."

Nathaniel'in ne zamandan beri aşk romanları okuduğunu merak ettiğim bir an oldu ve bana baktı. "En uzun süre birlikte olduğum koruyucu aile. Annem aşk romanlarını severdi. Okunacak ne varsa o vardı."

"Neden onlarla kalmadın?" Richard sordu.

"Kendi küçük oğulları hastalandı, gerçekten hastalandı ve ona konsantre olmak zorunda . Muhtemelen ben bakım altındayken sahip olduğum en iyi koruyucu aileydi."

Jean-Claude ve ben ona sarıldık ve Richard "Özür dilerim, böyle kişisel bir soru sormaya hakkım yoktu" dedi.

"Cevap istemeseydim, ." "Yine de üzgünüm; ben
bir öğretmenim, daha iyi bilmem gerekirdi."

Nathaniel ona baktı. "Mesleğinizden bu şekilde bahsettiğinizi ilk kez duyuyorum."

"Kurt adam olduğumun ortaya çıkmasını ana nedenlerinden birinin bu olması gerekiyordu, eğer gerçek buysa bundan daha fazla bahsetmeliyim."

Nathaniel sanki bu ona mantıklı geliyormuş gibi başını salladı. Benim için tam olarak bir anlam ifade etmiyordu ama işler yolunda gittiğinde soru sormamayı öğrenmiştim. Jean-Claude, "Duş almak gerekiyor, sonra da buluşma gecesi yerine iş konuşmak için kıyafet giymek," dedi.

"Burada randevu kıyafetlerinden başka bir şeyim yok," dedim ve ona bir bakış attım.

"En derin özürlerimi sunarım, *küçük* hanım, ama bazı şeyler önceden tahmin edilemez."

Başımı salladım ve başımı omzuna yasladım. "Doğru, sadece bu topuklulardan kurtulmak istiyorum, lütfen Tanrım."

Güldü ve bu, sanki size sesinden çok daha sağlam bir şeyle dokunmuş gibi teninizi titreten o harika dokunulabilir kahkahasıydı. Nathaniel titredi.

Richard'ın vücudunun irkildiğini hissettim, sanki ona tam olarak iyi gelmemişti ama hissetmişti. Ona bakmak için ayağa kalktım ve onun da bunu benim gibi her zaman hissettiğini fark ettim. Hâlâ maskesini takıyordu, bu yüzden yüzü bir yabancınınki gibi ve onun gibi görünüyordu ya da siyah derinin arkasında olması gerekenden daha fazla o vardı. Bunca yıl Jean-Claude'a duyduğu çekimle savaşmak onun için ne kadar zor olmuş olmalıydı.

Nathaniel, "Senin için normal kıyafetler getirttim," dedi.

Ona bir öpücük verebilmek için döndüm. "Her şeyi düşünüyorsun, teşekkür ederim."

Sırıttı ve bu bana Jason'ın uzun zamandır yüz yüze görmediğimiz sırıtışını hatırlattı. Yine sonra duş alırken bir anlığına gördüm. Jason'ı fazla rahatsız etmemeye çalışıyordum çünkü New York'a taşınması ona balerini J.J. ile harika bir yeni hayat vermişti ama bu gece her şey kurtlarla ilgiliydi ve onu düşünmeye devam ettim çünkü o benim kurdumdu. Duşta başını kaldırdı, saçları sudan parlak sarıya dönmüştü ve mavi gözleri sahnede sürdüğü eyeliner yüzünden daha büyük görünüyordu. Sanki Jean-Claude için yaptığım gibi onun üzerinde gezindiğimi görmüş gibi yukarı baktı. Görselin neden hep böyle yukarıda olduğunu bilmiyorum, öyleydi işte. Jason dedi ki, "Anita . ."

Nathaniel yüzünü benimkinin yanına koydu, böylece ikimiz de Jason'a gülümsüyorduk. Jason'ın yüzü aydınlandı ve biz de aptallar gibi birbirimize gülümsemek zorunda kaldık. O bizim en iyi arkadaşlarımızdan biriydi ve ikimiz de onu çok özlemiştik.

"Biz de duşa girmek üzereydik," dedi Nathaniel, "keşke bize katılabilseydiniz."

Jason'ın yüzünde neredeyse gerçek bir acı ifadesi belirdi ve ardından şiddetli bir ihtiyaç bıçak gibi Jason'ın içinden geçerek bana, benim içimden de Nathaniel'e saplandı çünkü Nathaniel'i koruyamayacak kadar birbirimize bağlıydık. Jason'ın ihtiyacı o kadar güçlüydü ki fiziksel ihtiyaç ve keder bizi neredeyse ikiye katlıyordu. Jason, J.J.'e sahipken nasıl bu kadar muhtaç hale gelmişti? Nathaniel ve ben onları birlikte mutlu görmüştük. J.J.

ilk başlarda en sevdiğim kadın sevgililerimden biriydi, ta ki eve daha yakın bir kadın bulana kadar. Onları görmek için hala New York'a gidiyorduk ve onlar da bize geliyordu ama bir süre gelmediler. Amerika'nın en iyi dans topluluklarından birinde ve dünyanın en iyilerinden birinde dansçıydılar, bu da hayatlarının dans etmek olduğu anlamına geliyordu. Ya pratik , ya çalışıyor ya da yeni bir bale veya daha modern bir şey için prova yapıyorlardı.

Onları son gördüğümüzden beri neyin yanlış gittiğini sormak istedim ama Richard bize doğru eğildi ve başka bir kurdun kokusunu aldığı için havayı kokladığını fark ettim. Jason maskeli Richard'ı gördü ve o kadar şaşırmıştı ki teması kesti. Konuyu zorlayabilir ve onu geri "çağırabilirdim" ama mahremiyetine saygı duydum. Ya acısını bizimle paylaşmak istemedi ya da Richard'la paylaşmak istemedi. Her iki durumda da, peşini bıraktım.

"Arayan Jason', değil mi?" Richard sordu.

"Evet," dedim. Nathaniel bana sıkıca sarıldı ve onun da benimle aynı şeyi merak ettiğini biliyordum: Jason'ın sonsuza dek mutlu yaşamına ne olmuştu?

29

Telefonu elime alıp Jason'ı aramaya ve sadece sormaya HAZIRDIM ama o hem Nathaniel'e hem de bana grup sohbetinde mesaj attı. Aramayın. Ben yarın ararım.

Nathaniel ona mesaj attı, Promise.

Mesaj attım, iyi misin? Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?

Mesaj , ben iyiyim. Hayır, yapabileceğin bir şey yok. Söz veriyorum yarın arayacağım.

Daha fazla soru yazmaya başladım ama Nathaniel elime dokundu ve başını salladı. "Jason bu gece bu konu hakkında konuşmak istemiyor."

"Ama o ve J.J. çok mutluydular. Ne oluyor lan?" Dedim ki.

Elini benim telefonumun üzerine koydu. "Biliyorum ama Jason'ın bize kendi programını söylemesine izin var. Sınırlar, unutmayın."

Derin bir nefes aldım ve sayarak verdim. Nathaniel benden daha uzun yıllardır terapiye gidiyordu, bu yüzden bazı alanlarda daha iyi alışkanlıkları vardı. İnsanların zihinlerini, duygularını ve hatta neredeyse bedenlerini kazara okuyabildiğinizde sınırlar zordu. Terapistimiz metafizik ilişkilerde sağlıklı sınırlar hakkında bir makale yazmak için bizden izin istiyordu.

"Ama . . ." Neyin yanlış gittiğini öğrenmek için onu aramak istedim, lanet olası kurtarmaya gitmek istedim ve üzerinde çalıştığım konulardan biri de buydu, çünkü herkesi kurtaramazsınız, ama daha fazlası, birinin kurtarmasına çok erken ve çok sık gittiğinizde

Kendilerini kurtarma ya da bir daha kimse tarafından kurtarılmaya ihtiyaç duymamak için bir ders alma şanslarını çaldılar.

"Jason bir yetişkin ve kendi hayatını idare edebilecek kapasitede, Anita."

Nathaniel'e baktım ve çok daha az yetişkin ve eski alışkanlıklarla dolu bir şey söylemek istedim. Hem de kötü olanlarından. Jean-Claude bize katıldı. "Bu gece Jason'a yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Ona baktım ve başımı salladım. Ona bilgi verme zahmetine girmedim çünkü aklımı okumadıysa bile konuştuklarımızı duymuştu.

"O zaman bu gece kendi mutluluğumuzu kutlayalım, *küçük* hanım."

"Ama ..." Önce Nathaniel'e, sonra Jean-Claude'a ve son olarak da orada öylece duran Richard'a baktım. Öfke sonunda alevlendi; yapmak istediğim şeyde hüsrana uğradığımda sinirlenmemin bu kadar uzun sürmesi aslında olumlu bir adımdı sanırım. Düşünürken bile öfke, Jason'ın durumu hakkında çaresiz hissetmemi engellemek için eski bir dost gibi kabardı. Eskiden terapinin tüm kusurlarımı ve sorunlarımı düzelteceğini düşünürdüm ama işler böyle yürümüyor. Terapi, sorunlarınız üzerinde çalışmanız ve kendinizi daha iyi ve eksiksiz bir hale getirmeniz için size daha iyi araçlar sağlar, ancak sizi "düzeltmez".

"Neden orada dikilip duruyorsun?" Ona sordum.

"Çünkü henüz tartışmanın bir parçası olmaya hak kazandığımdan emin değilim."

"Ya varsındır ya da yoksun, Richard, arada bir şey yok."

"Ma petite . ."

"Hayır, bırak o cevaplasın." Bunu söylerken bile haksızlık ettiğimi ve Richard'ı hedef olarak kullandığımı biliyordum.

"Eğer bu gece buraya gelsem ve henüz hak etmediğim ya da kimseyle konuşmadığım halde poli grubunuzun tam üyesi olmayı talep etsem, bana fena halde kızardınız."

Jason'ın üzüntüsüyle birlikte öfke de akıp gitmeye başlamıştı. Hâlâ bunu fark ettiğimi fark ettim. "Haklısın ve kavga çıkarmaya çalıştığım için özür dilerim. Jason aramızdaki metafiziği kapattı ama ben hâlâ duygusal yankıların bir kısmını alıyorum."

"Ona karşı daha sert kalkan olmanıza yardım etmemi ister misiniz?" Jean Claude sordu.

Başımı salladım. "Aramızdaki gürültüyü kesebilirim; sadece onun için endişelendim, o yüzden unuttum."

Nathaniel elimi tuttu ve "Ona geri göndermek için kendi tarafımızda eğlenceli bir şeyler yapabiliriz" dedi.

Kendime rağmen gülümsedim. "Eğer yeterince seks yapmıyorsa, o zaman pek de röntgenci sayılmaz."

Nathaniel beni kendine doğru çekti. "O zaman birbirinizin üzerine akıtmamak için kalkan kullanın ve sonra da mutlu olduğumuzu kutlayalım, Anita."

Kolumu ona ve yüzümü onunkinin yanına koydum, tatlı vanilya kokusunu içime çektim ve beni sarmaya başlayan gerginliği bıraktım. Haklıydılar, bu gece Jason'a yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve o da bizim karışmamızı istemiyordu, yani ... "Aklında ne tür bir kutlama var?" diye sordum ama gülümsüyordum çünkü cevabının ne oldukça emindim.

Nathaniel gülümseyerek, "Hâlâ duş almamız gerekiyor," dedi.

30

Sonunda güzel ama giderek daha rahatsız edici hale gelen topuklu ayakkabılarımı çıkardım ama hâlâ parlak tasarım elbisemi giyiyordum. Jean-Claude muhteşem botlarını ama bornozu üzerindeydi ve Richard ile Nathaniel hâlâ kısa şortlarını giyiyorlardı. Nathaniel'in ilk kez Richard'dan daha kaslı, daha kesimli, daha sert bir vücuda sahip olduğunu fark edecek zamanım oldu. Richard hâlâ birkaç santim daha uzundu ve bu değişmeyecekti ama doğaüstü derecelendirilmiş bir spor salonuna erişiminin olmaması, Nathaniel'in antrenmanlarının yoğunluğunu artırmasıyla aynı zamanda, çok çalıştığı belirginlik ve kütlenin bir kısmını kaybettiği anlamına geliyordu. Dans etmek için ihtiyaç duyduğu esnekliği kaybetmesine neden olacak kadar şişirmeden kesilmesine yardımcı olan egzersizler bulduk. Sanki parçaları yer değiştirmiş gibi yanlış görünüyordu. Duşa girmeye hazırdık ama sonra işler garipleşti. Richard, "Dördümüzün bir kabine sığacağından emin değilim," dedi.

Jean-Claude, "Sıkı bir uyum olacak," diye kabul etti.

"Üç fit, çünkü bunu daha önce de yaptık," dedi Nathaniel.

"Üçünüz mü?" Richard sesini yükselterek bu ifadeyi bir soruya dönüştürdü.

"Evet."

"Oui."

Nathaniel kolunu Jean-Claude'un ince beline doladı ve başını uzun adamın omzuna koydu. O zaman fark ettim ki, bir sidik yarışının ortasında olmasak da, poliamoriniz aşağıdaki gibi olduğunda ortaya çıkabilecek bir kimin nereye ait olduğu anıydı.

bizimki kadar karmaşık. Jean-Claude kolunu Nathaniel'e doladı, çünkü başka bir şey yapmak reddetmek olarak görülebilirdi, ama bu Richard'ın rahatsızlığını artırdı. En azından birinin elini tutuyor olsun diye ona doğru uzandım. Bunu kastettiğimden daha fazla bir davet olarak algıladı ve beni tek kollu bir kucaklamanın içine çekti, böylece neredeyse diğer ikisini yansıttık.

"Poliamoride yeni olduğumu söylememin kulağa tuhaf geldiğini biliyorum, çünkü uzun süredir kenarındaydım, ama bazılarınızı üzmeden bu nasıl yürüteceğimi bilmiyorum, ki bu da yapmak isteyeceğim son şey." Bana gergin bir şekilde sarıldı ve ben de birini yatıştırmak için yaptığınız gibi sırtını okşadım. Dokunmak her zaman seksle ilgili değildir, çıplak olsanız ve daha sonra seks yapmak için pazarlık yapsanız bile.

"Duşta kiminle rahat ediyorsun Richard?" Jean Claude sordu, bu sefer lakap takmamıştı, bu da ya üzgün ya temkinli ya da belki de *mon lupe*'un büyük kurt adam için kalıcı lakabı olmayacağı anlamına geliyordu. Jean-Claude'a daha sonra özel olarak soracaktım.

"Anita ve sen; üzgünüm Nathaniel, ama daha fazla erkeğe hazır değilim."

Nathaniel, "Ben de seninle seks yapmak istemiyorum," dedi.

Richard o kadar sert irkildi ki bunu tüm vücudunda bir hareket gibi hissettim. Bu yüzüne yansımış olmalı çünkü Nathaniel güldü, bu da Richard'ın savunmaya geçmesine ve ona dokunduğum yerdeki sıcaklığın tenimde oynamasına neden olacak kadar sinirlenmesine yol açtı, kurdu duygularıyla birlikte uyanıyordu. Sırtını okşamayı bıraktım ve yardım etmek umuduyla ona sarıldım.

"Nathaniel, bu gece ilk kez başka bir erkeğe ilgi duyduğunu itiraf etti, bu yüzden ona güler misin?" Tekrar söylüyorum, lakap takmak yok, Jean-Claude ciddiydi.

Nathaniel'in yüzü asıldı. "Özür dilerim Richard, yaptığım çok boktandı ama buraya gelip Jean-Claude ve Anita'ayaklarını yerden kesiyorsun, sonra beni reddediyorsun ve ben de seni reddedince

Seni inanamıyormuşsun gibi alındın. Biseksüel olmam tanıştığım herkesle yatmak istediğim anlamına gelmez."

Richard derin bir nefes alıp yavaşça bıraktığında öfkesi ve içindeki sıcaklık azaldı. "Biseksüel olmanın herkesle yatmak istediğin anlamına gelmediğini biliyorum, ama kadınların bana nasıl tepki verdiğine alışkınım ve erkekler aynı şekilde tepki vermezse nasıl hissedeceğimi düşünmemiştim."

"Ne ?" Tek kadın olarak ben sordum.

Sanki bunu açıklamak zorunda kalmak bir şeymiş gibi şimdi utanmış görünüyordu. "Kadınlar benimle çıkmak ya da en azından seks yapmak istiyor. Gözüme birini kestirip de en azından ilk randevuyu almadığımı hiç sanmıyorum."

"Hayatın boyunca uzun, esmer ve yakışıklı oldun," dedim.

Bana sarıldı. "Evet ve kadınların beni bu şekilde görmesine alışkınım. Nathaniel hayır diyene kadar, artık beni çekici görmek isteyecek yepyeni bir insan grubum olduğu aklıma gelmemişti."

"Ama benimle yatmak istemiyorsun," dedi Nathaniel.

"İstemiyorum, üzgünüm."

"Sorun değil, çünkü ben de seni çekici bulmuyorum."

Richard kaşlarını çattı. "Bundan hem rahatladığımı hem de rahatsız olduğumu söylemem garip mi?"

Ona daha sıkı sarıldım. "Ne hissediyorsan hisset, sorun değil Richard."

"Garip değil," dedi Nathaniel, "sadece böyle hissediyorsun. Anita benimle uzun süre yatmadığında ben de benzer bir şey yaşadım. Daha önce beni istemeyen biriyle hiç tanışmamıştım ve bu benim benlik duygumu gerçekten incitti."

Elimi ona doğru uzattım, o da elimi tutmak için öne ve kolu Jean-Claude'un belinden ayrıldı. Vampir elini tuttu, böylece dokunmayı bırakmadılar, bu da Nathaniel'in ona bakıp gülümsemesine neden oldu.

Richard, "Ama artık birliktesiniz," dedi.

"Öyleyiz. Aslında Anita'nın bana seks yapmadan değer veren ilk kişi olması kendimi bütün bir insan olarak görmeme yardımcı oldu. Sanırım en başından beri sadece sevişmiş olsaydık, yaşadığım tüm bu atılımları gerçekleştiremezdim."

"Seninle yatmadan sana değer verdim, *mon minet*."

"Ama ben süslü yemeklerde doğru çatalı nasıl kullanacağımı ve kulübünüzde gösteriyi ucuzlatmadan sahnede nasıl dans edeceğimi öğretmek için sizin akıl hocanızdım. Benimle bundan daha fazlası olarak ilgilendiğinizi hiç düşünmemiştim."

"İlk tanıştığımızda çok gençtin ve pek çok açıdan daha da genç görünüyordun. İstesem bile güvenini bu şekilde sarsamazdım; senden faydalanan çok fazla insan oldu ve ben bu üzücü listeye kendi adımı eklemek istemiyorum."

Nathaniel elini geri çekti. "Beni başıboş bir köpek yavrusu gibi gösteriyorsun."

"Öyle demek istemedim, *mon minet*. Bir zamanlar ben de herkesin kurbanıydım ve değerimin sadece güzelliğimde yattığını düşünüyordum. Sen benim geçmişimin bir gölgesi gibiydin. Sizi istismar edemezdim ve ilk tanıştığımızda hayır demekten neredeyse acizdiniz. Bir kişi ya sizin onun üzerindeki gücünüzden ya da kendi güçsüzlüğünden dolayı size hayır diyemiyorsa, bu tecavüzdür ve bu benim için iğrenç bir şeydir."

"İlişkimizi nasıl gördüğünü anlamam uzun zaman aldı. Senin sadece patronum olduğunu sanıyordum, sadece iş."

"Dansçılarımla çıkmam; yakın zamana kadar bu katı ve kesin bir kuraldı." Bu son cümleyi gülümseyerek söyledi ve elini Nathaniel'e doğru uzattı.

Richard, "Nathaniel'le çıktığınızı bilmiyordum," dedi.

Nathaniel Jean-Claude'a baktı ve vampirin soruya cevap vermesini bekleyeceğini biliyordum, çünkü Jean-Claude'un peşinden koşan Nathaniel'di ve kısa bir süre önce evet demişti ve şimdi aniden Richard geri dönmüştü. Jean-Claude'un peşinden koştuğu biri. Jean-Claude, "Nathaniel ve ben çıkmıyoruz, Richard; birlikte yaşıyoruz," dedi.

Nathaniel'in sanki Richard döner dönmez Jean Claude'un onu terk etmesini bekliyormuş gibi gerginliği bir kenara bıraktığını hissettim. Çiçek gözlü güzel oğlumuz güzelliğine ve cinsel hünerlerine güveniyordu ama ilişkiler hakkındaki duygularına güvenmiyordu. Hepimizin sorunları var.

Richard, "Tamam, buna şaşırmamalıyım ama bunun şu anda hepimiz için ne anlama geldiğinden emin değilim," dedi.

"Bunun ne anlama gelmesini istiyorsun, *mon lupe*?" Jean-Claude sordu.

"Yani duşu üçümüzün paylaşmasını planlamıştım ama şimdi Jean-Claude ve Anita'nın Nathaniel ile birlikte yaşadığını bildiğim için ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Yani, Jean-Claude'a beklediğinizden daha yakın olmasaydım, beni bir kenara itip Anita ve Jean-Claude'un size kalacağını mı düşünecektiniz?"

Richard, "Öyle demek istemedim," dedi.

Richard'dan uzaklaştım. "Ne demek istedin? Nathaniel benim nişanlım."

Richard kaşlarını çattı. "Jean-Claude ile evleniyor musun, yoksa bir şey mi kaçırdım?"

"Çok şey kaçırdın," dedim.

"Birden fazla kişiyle evlenmek mümkün olsaydı, düğünümüzde birden fazla damat , *mon lupe*."

Richard şaşırmış görünüyordu. "Başka kiminle evlenmek isterdin?" Duyguları o kadar güçlüydü ki hayatımızdaki insanları düşündüğünü duydum/gördüm ve hayatımızda olduğunu bildiği bazı önemli kişileri dışarıda bıraktı. O ortadan kaybolduğundan beri çokluğumuza yeni bir insan eklememiştik, ama o dinamikleri hiç anlamamıştı. Bu ilginçti ve o kadar kördü ki kızmadım bile.

Jean-Claude Nathaniel'in elini kaldırdı ve bir öpücük kondurdu. "Nathaniel evimizin kalbi, ev tanrımız haline geldi." "Nathaniel'in Anita olduğunu ve Micah'nın 1950'lerin karısı gibi olduğunu biliyordum, ama ben onun senin olduğunu fark etmemiştim."

"Sizce Lanetliler Sirki'nin yeni mutfağındaki tabakları kim seçti ya da ilk etapta tasarlanmasına kim yardım etti?" Jean Claude sordu. Nathaniel duygusal olarak Jean-Claude'a Micah ve bana olduğu kadar yakın değildi ama Jean-Claude o anda Nathaniel'in her şeyi yoluna koyduğu gerçeğini kabul etti. Menüleri o planlıyor, market alışverişlerinin çoğunu o yapıyor, mutfağın ve ekstra misafir odalarının yenilenmesi için o devreye giriyordu. Jefferson County'deki evin tüm yeni renklerini ve parçalarını Nathaniel seçmişti ve seçtiklerini hem Micah hem de ben beğenmekle kalmamış, aynı zamanda üçümüzün harika bir karışımı olmuştu. Lanetliler Sirki'nde insanların kendi dekore etmelerine izin verilen özel odaları dışında Jean-Claude'un zevkleri egemendi ama Nathaniel'in olan mutfak ve misafir odaları ile egzersiz alanları dışında her şey ona aitti. Sonuncusu kısmen bana, kısmen Nicky, Claudia ve Fredo'ya aitti, çünkü son ikisi eğitimleri de dahil olmak üzere özel güvenliğimizi denetliyordu, ancak spor salonunu gören önemli konuklar, dekora hayran olmak için değil, egzersiz yapmak için oradaydı.

"Özür dilerim," dedi Richard, "kimseyi kırmak istememiştim." "Özrün kabul edildi, *mon lupe*."

Nathaniel, "devam etmezse kabul edilir," dedi. "Bu adil,

teşekkür ederim."

"Bir değil," dedi Nathaniel.

Orada durdum ve adamların çözmesine izin verdim. Poly bana sabrı öğretmişti; terapi bana susmayı ve diğer insanların konuşmasına ve işlerini yapmasına izin vermeyi ve sadece gerçekten eklemek istediğim bir şey varsa araya girmeyi öğretmişti. Konuşmayı kestiler ve hepimiz birbirimize baktık. Konuşmayı nasıl ilerleteceğimi ve duşta temizlenme şansını nasıl yakalayacağımı tartışıyordum. Seksi nedenlerle değil, sadece tüm makyajımı temizlemek ve kavga çıkmak için. Dördümüzün tartışmadan birlikte olma konusunda neredeyse rekor kırmıştık.

Koridorda bir ses duyduk ve o tarafa baktık. Wicked kapı aralığındaydı. Uzun boylu, geniş omuzlu, sarı saçları düz ve gür bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. Soluk mavi gözleri, yüksek elmacık kemikleri, kare şeklinde erkeksi çenesi ve çenesinde derin bir gamzeyle film yıldızı yakışıklılığındaydı. Guilty Pleasures personelinin tişörtünün üzerine özel dikim takım elbise ceketini giymişti. Normal elbise gömleği olmadan az giyinmiş görünüyordu.

"İhtiyacın olan bir şey mi var, Wicked?" Jean-Claude sordu. "Bu gece hedefe kilitlenmenize yardımcı olmamız söylendi."

"Biz iyiyiz," dedi Jean-Claude ve sadece bu ses tonu bile çoğu insanın geri adım atması için yeterliydi, ama Wicked çoğu insan değildi.

"Elbette hepiniz iyisiniz, ama ya burada duş alın, böylece sizi mümkün olan en kısa sürede daha güvenli bir yere taşıyabiliriz ya da sizi şimdi taşıyalım ve Circus'ta duş alın."

"Haklılar," dedim, "bu gece ciddi bir saldırı oldu, Jean-Claude."

"Muzaffer olduk, *küçük* hanım."

"Bu gece bize saldıran her neyse, daha önce hiç böyle bir vampir hissetmemiştim ve gücünü seyircilerin üzerinde bıraktı. Vampir bedensel olarak binada olmadan kitlesel hipnozun mümkün olduğunu bile bilmiyordum."

Jean-Claude, "Vampir güçlerinden çok lanetti," dedi.

Ona baktım. "Lanetler böyle işlemez; en iyi ihtimalle aynı anda bir kişiyi etkileyebilirsin."

"Modern sihirden bahsediyorsunuz, *küçük hanım*, ama bu gece hissettiğim şey eski bir sihirdi."

"Bildiğinden daha yaşlı," dedi Jake koridordan. Wicked, Jake'in kapı aralığına doğru ilerlemesinin önünü açmak için odaya adım attı. Jake ona kıyasla kısa boylu görünüyordu ama kulübe gelirken giymek zorunda kaldığı egzersiz kıyafetlerinin içinde, genellikle kat kat giysilerin altında sakladığı kasları tümüyle sergileniyordu. Wicked ve kardeşi Truth, tıpkı Richard gibi, her kıyafetin içinde kaslı görünürlerdi ama Jake öyle değildi. fizikselliği, tıpkı diğer her şey gibi onun hakkında , değildi.

İstemediği ya da umursamadığı sürece fark edilmiyordu. Jake diğer Harlequin'lerden daha fazla bana onların suikastçı oldukları kadar casus olduklarını da hatırlattı.

"Ne demek, bildiğimizden daha yaşlı?" Ben sordum.

"Sen değil, Anita, Jean-Claude'dan daha yaşlı olanlar bilir."

Jean-Claude yanımızda hareketsiz kaldı. Bu bir insan hareketsizliği ya da yılanların olduğu yerde donup kalması gibi bir şey değildi, sanki aniden mermer bir heykelin elini tutuyordum, solgun ve mükemmeldi ama canlı değildi. Göz kırpması için onu sarsma dürtüsüyle savaştım, bir daha asla hareket etmeyecek ya da nefes almaya ihtiyaç gibi orada durmaması için her şeyi yaptım. Eski vampirler öylece durabilirdi, sanki elini bırakıp göz kırparsam yok olacakmış gibi.

Sesi sanki konuşurken mümkün olduğunca az hareket etmeye çalışıyormuş gibi mesafeli ve dikkatli geliyordu. "Bu gerçekten de çok yaşlı olurdu."

"Henüz yedi yüz yaşında değilsin Jean-Claude, bu çok da yaşlı sayılmaz."

Jake'in yaşlanmayan yüzüne baktım. Bana kaç yaşında olduğunu sorsaydınız henüz ellisini görmediğini, kırkını bile zor gördüğünü söylerdim ama onun Harlequin'in en yaşlılarından biri olduğunu biliyordum. Bazılarının binlerce yaşında olduğunu kesin olarak biliyordum, bu da ... demekti. "Kaç yaşındasın, Jake?" diye sordum.

"Milyonlarca," dedi.

"O kadar yaşlı değilsin," dedim.

"Değilim ama bu gece hissettiğim güç öyle," dedi. "Ne

ima ?" Richard sordu.

Jake'in gözleri önce ona, sonra Jean-Claude ve bana kaydı. "Başkalarının önünde ne kadarını söylememi istiyorsun Jean-Claude?"

Richard, "Senden ima etmeyi bırakmanı ve bize bildiklerini anlatmanı istemiştim," dedi.

Jake, "Teknik olarak neyi ima ettiğimi sordun," dedi.

Richard'ın teni öfkeyle ısındı. Sanki elim az önce ılık, neredeyse sıcak suya daldırılmış gibiydi. "Ben senin Ulfric'inim; eğer sana bir şey yapmanı söylersem, onu yapmanı beklerim."

"Sen gerçekten de benim Ulfric'imsin; benden ne istersin?" Ses tonu nötrdü ama bir şekilde *git kendini becer* anlamına geliyordu. Ben de nötr tonumla aynı duyguyu ima etmekle suçlanmıştım, bu yüzden gerçekten taş atamazdım. Mesele şu ki, ben bunu kazara yaptım; Jake hiçbir şeyi kazara yapmadı.

Richard'ın teni ısındı ve içimdeki kurdun gözlerimin arkasında cisimleşmesine neden olan, derimi karıncalandıran bir telaşla koluma güç verdi. Beyaz kürkle çevrili altın kurt gözlerini açtı ve uzun bir uykudan uyanan bir köpek gibi kendini salladı.

Richard'dan kurtuldum ve kurt sanki ikimize de bakıyormuş, ne yaptığımızı anlamamızı bekliyormuş gibi oturdu. Hepimiz öyle değil miydik? Nathaniel beni kendine doğru çekti, böylece yüzümü omzunun çıplak tenine gömebildim. Genelde bu kurdun kaybolması için yeterliydi ama bu gece değil. Richard'ın sakin ve telaşsız görünen Jake'e ters ters bakmasını izlerken, kurtadamlar arasında benim bilmediğim şeyler olabileceğini fark ettim, çünkü Richard'ı yalnız bırakmak sürüyü de yalnız bırakmak anlamına geliyordu.

Jean-Claude diğer elimde soğuk ve hareketsiz kaldı. oluyordu böyle? Elimi onunkinden çektiğimde gözlerini kırpıştırıp bana doğru döndü ve sihir gibi yeniden "canlandı". "*Ma petite*, geri çekilme, *s'il te plaît*." Son kısmın "lütfen" anlamına geldiğini biliyordum.

Nathaniel beni hâlâ dokunmakta olduğu Jean-Claude'a yaklaştırdı. Richard bir geceliğine geri dönmüştü ve ben Jean-Claude ve ondan uzaklaşmıştım. Sadece Nathaniel hâlâ bize tutunuyordu - yani ikimize. O ve Richard el ele tutuşmuyorlardı.

Jean-Claude'a uzandım ve o da elimi sıkıp gülümseyerek tuttu. Aradaki mesafeyi kapattığım ve Richard'ın dönüşü karşısında onu orada tek başına durmaya zorlamadığım için rahatladığını hissettim. Ben de onun elini sıktım ve Richard'ın bu gece yanında getirdiği her ne boksa beni Ulfric olmadan hep birlikte inşa ettiğimiz mutluluktan uzaklaştırmasına izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim.

Richard, "Bu gece bize saldıran güç hakkında ne biliyorsan anlat," dedi.

"Bu gece buradasın Ulfric, ama bu hikâyenin sonunu görmek için burada olmayacaksan, senin önünde konuşmak istemiyorum."

"Bana karşı gelmeye nasıl cüret edersin?"

"Daha önce sana karşı geldi mi?" Wicked sordu.

Bu Richard'ın durup düşünmesine neden oldu ve sonra başını sallayarak, "Hayır, sürü politikasının izin verdiği ölçüde tarafsız kaldı," dedi.

"O halde şimdi bunu yapması için önemli bir şey olmalı."

Richard derin bir nefes aldı, bıraktı ve gücünün sıcaklığının akıp gitmeye başladığını hissettim. "Sadece tepki vermek yerine düşünmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim."

Wicked, "Bu gece bizi daha güvenli bir yere ulaştıracak her şeyi yapmaktan mutluluk duyarım," dedi.

Richard Jake'e baktı. "Sirke doğru giderken arabada bize anlatabilir misin?"

Jake, "Hepiniz daha güvende olduğunuzda bildiklerimi paylaşacağım," dedi.

"O zaman gidelim," dedi Richard ve böylece bir kavga olmayacaktı, en azından şimdilik.

"Duşlar . . ." Söylemeye başladım.

"Sirkte duş," dedi Wicked.

"Truth nerede?" Hep birlikte oldukları için sordum. "Dışarıda, sizi güvenli bir yere götürmek için yolun açık olduğundan emin oluyor."

"Saldırı sırasında sadece bir vampir hissettim," dedim.

"Bu kadar güçlü bir vampir yalnız seyahat etmez, *ma petite*."

Başımı salladım. "Haklısın. Yanında Renfield'lar, insan hizmetkârlar ya da hayvanlar olacak. Ayakkabı olarak bilinen seksi işkence aletlerine geri dönmeme izin verin ve buradan gidelim."

Nathaniel gülümseyerek, "Kıyafetlerin ," dedi. "Yolda arabada üstümü değiştiririm," dedi Wicked.

Ona baktım ve bu kadarı yeterliydi. "Tamam, arabada üstümü değiştiririm."

"Onlarla tartışmayacak mısın?" Richard sordu.

Başımı salladım. "Eğer Wicked ve Jake gitmemiz gerektiğini söylüyorsa, o zaman gideriz."

"Arabaya kadar yürümek için rahat botlarınızı giyin," dedi Nathaniel. "Zamanımız yok..." Wicked söylemeye başladı.

Nathaniel, "Koşabiliyor, yürüyebiliyor ve botlarla daha iyi dövüşebiliyor," dedi.

Wicked ve Jake aynı anda "Üstünü değiştir" dediler.

Nathaniel'e bir öpücük verdim ve botlarımı bulmaya gittim.

31

ÇİZMELER seksi tasarım elbiseyle berbat görünüyordu ama topuklu ayakkabılardan kurtulup rahat ayakkabılara döndüğüm için o kadar mutluydum ki umursamadım. Moda polisi beni daha sonra tutuklayabilirdi. İçinde silahım olduğu için hala ince askılı küçük çantayı taşımak zorundaydım ve şimdi sahneye çıkmayacağıma ve botlar zaten kıyafeti mahvettiğine göre, kimse elbisenin çizgisini bozduğumdan şikayet etmeden onu çapraz taşıyabilirdim. Bu gece artık mükemmel görünme konusunda endişelenmek zorunda olmadığım için rahatladığımı fark ettim.

Jean-Claude hâlâ botlarının ve tangasının üzerine bornozunu giyiyordu. Değiştirmesi gereken giysileri olduğunu biliyordum ama en güvendiğimiz korumalar bizi götürmek için alarma geçmişlerdi, böylece hepimiz daha sonra üstümüzü değiştirebilirdik. Nathaniel tüm giysilerimizi tekerlekli bir bavula koymuştu, büyük bir el bagajı gibi. Muhtemelen başlangıçta sadece Jean Claude'un giysileri vardı; şimdi onun, benim ve Richard'ınkiler de vardı. O da tıpkı Nathaniel gibi hâlâ ganimet şortu ve parlak rugan sahne botları giyiyordu. Çıkarken birileri fotoğrafımızı çekerse diye maskesini bile takmamıştı, böylece renkli araçlara bindiğimizde "Süpermen" olduğu ortaya çıkmayacaktı. Elbise gömleğini ceket gibi vücudunun üst kısmına geçirmişti. Botların benimkini mahvettiği gibi onun kıyafetini de mahvetmesi gerekirdi ama öyle olmadı. Üzerindeki gömlek ... sevimli ya da sevimli, hatta belki de seksi görünüyordu. Onu eski sevgilimiz olarak düşünmeye o kadar alışmıştım ki, onu seksi olarak düşünmek kötü hissettiriyordu, kırmak için çok çalıştığım bir alışkanlık gibi.

Truth'un ara sokağın girişindeki dış kapıyı çalıp Ethan'ın cipi hazırladığını haber vermesini bekliyorduk, böylece kulübün içinden arabalara doğru aceleyle . Düşmanlarımız mistik güçler kullanmasaydı süper güvenli olurdu; olduğu gibi sadece eve gitmek istedim ve bu da bu gece Lanetliler Sirki'nin yeraltı anlamına geliyordu.

"Neden bu kadar uzun sürüyor?" diye sordum.

Wicked, "Hafta sonları trafik çok yoğun oluyor ve sokak girişindeki SUV'lerden en az ikisini gerekiyor," dedi.

Jean-Claude bana elini uzattı ve ben de minnetle tuttum; ona dokunmak daha derin bir nefes alabilmek gibiydi. Kollarımı beline doladım, gerçek ipek olmadığını bildiğim halde bornozun ipeksiliğinin tadını çıkardım. Gerçek ipek harikadır, ama leke genellikle sonsuza dek kalır. Düşünmek istemediğim kadar çok ipek çarşaf mahvetmiştik; kabul etmek gerekir ki bunu yaparken yardım almıştık ama yine de ısmarlama ipek çarşaflar ucuz değildi. Düz çizmelerin içindeyken kolunun altına sıkıca sokulmuştum çünkü çizmeleri bu gece onu iki metreden fazla gösteriyordu. Acaba topuklularla dans etmekten ayakları ağrıyor muydu? Evde polikülümüzle baş başa kaldığımızda sorardım; şu anda sadece bornozun altındaki vücudunun sert pürüzsüzlüğünün tadını çıkarıyordum.

"Neden bu kadar yorgunum?" Fısıldadım.

"Çünkü bu gece topladığımız tüm enerjinin bizi beslemeye değil, düşmanımızı yenmeye gitmesi gerekiyordu," dedi Jean-Claude bana sarılıp başımın tepesini nazikçe öperken.

"Bu gece kimse benden beslenmiyor," dedi Nathaniel, eğilip yanağıma bir öpücük kondururken kollarını ikimize de doladı. Bizi tutmak için iki kolunu da kullanabilmek için bavulun sapını bırakmıştı; bu kaynak kullanımını onayladım.

Jake, "Bu gece size metafiziksel olarak bağlı olmayanlardan beslenmenizi tavsiye ederim," dedi.

Ona baktık. Hepimizin bilmek istediği şeyi sordum: "Neden olmasın?"

"Çünkü bu gece karşılaştığın vampir tekrar deneyecek ve tüm sihirli gücüne ihtiyacın olabilir," dedi Jake.

"Öylece pes etmediğini nereden biliyorsun?" Ben sordum.

"Daha önce de kadim vampirlerle karşılaştın Anita; hiç saldırmaktan vazgeçen oldu mu?"

Birden Jean-Claude ve Nathaniel'in bana sarılması bile o kadar rahatlatıcı gelmemeye başladı. "Hayır, siz onları yok edene kadar saldırıyorlar, çünkü kaybedebileceklerine inanamayacak kadar kibirliler."

"Bu da farklı olmayacak, güven bana," dedi Jake.

"Deimos'u tanıyorsun, değil mi?"

"O isimle değil ama evet, korkarım öyle."

Koridordan ara sokağa açılan dış kapı yüksek sesle çalındı. Wicked ileri gitti ve kapıyı dinleyerek kim emin oldu. "Truth, Ethan'ın cipleri sokağın ağzında tuttuğunu söylüyor. Gitme vakti geldi."

"Bu gece bize saldıran kişinin gerçek adını ver Jake," dedim.

"Sorularınızı Sirk'e giderken cevaplayacağım."

Jean-Claude ilerlemeye başladı ve beni hala tuttuğu için ben de onunla gitmek zorunda kaldım. Nathaniel elinde bavulla arkamızdan geldi, Richard da onun arkasındaydı. Değişiklik olsun diye çoğu kurt adam olan diğer korumalar da arkadan geliyordu. Graham da onlarla birlikteydi. Kalabalıkta kaybolanın yerine yeni bir tişört bulmuştu. Yüzüne bir an baktım ve bu gece her konuda bu kadar iyi davrandığı için ona bir özür ya da teşekkür borçlu olduğumu hissettim ama zaman yoktu. Wicked kapıyı açtı ve Truth kardeşinin kahverengi saçlı bir versiyonu gibi oradaydı. Ara sokaktaki belirsiz ışık gözlerini gri gösteriyordu ama kardeşininkinden sadece biraz daha az mavi olduklarını biliyordum. İkisinin de gömleğinin rengine ya da ruh haline göre renk değiştirebilen mavi-gri gözleri vardı.

Wicked arkamızdaki Nathaniel için aynısını yaparken o da vücudunu etrafımızda potansiyel bir kalkan olarak kullanarak Jean-Claude ve beni dışarı çıkardı. Jake de bizimle geldi ve diğer kurtlar Richard'ın etrafını sardı.

Yaklaştıkça Ethan'ın benim cipimi değil, güvenlik filosunun bir parçası olan daha büyük ciplerden birini kullandığını fark ettim. "Lütfen bana arabamın içinde tüm teçhizatımla birlikte Rodina ve Ru ile eve gitmediğini söyle."

Wicked cevap verdi, "Araban hemen arkada, içinde tüm ABD Marshal ve vampir avı teçhizatınla birlikte."

"Tamam, üzgünüm ve aktif bir arama emrinde değilim, bu yüzden normalde sahip olduğum tüm silahlara sahip , ama yine de eşyalarımın nerede olduğunu bilmem gerekiyor."

"SWAT gibi yuvarlanıyorsun, her zaman hazırsın." gelen Graham'dı. Ukalaca bir yorum yapmış olabilirdim ama yeni kurtadam eski askerlerden biri "Sen SWAT hakkında ne bilirsin ki Graham?" dedi. Demo'ydu, Demolition Man'in kısaltmasıydı çünkü güya onunla dövüşürsen seni yerle bir edermiş ya da gibi bir şey. Bu gece grubumuzdaki en uzun boylu kişiydi, bu da onu en az altı fit beş yapıyordu ve geri kalanı da ona uyuyordu, ancak tür sözler yüzünden hiçbir zaman koruma ekibimin müdavimi olmadı. Eski askerlerin çoğu bir saldırıdan kurtulduktan ve kariyerlerini kaybettikten sonra olabildiğince yumuşak bir geçiş yapmıştı. Demo istisnalardan biriydi. Aslında Richard ve sürü için daha fazla sorun olmamasına şaşırmıştım ama kimse bize gelmemişti şikayet ediyor.

Jake, "Graham yeni kurtadam eğitim programı için ev ödevini yapıyor," dedi.

Demo, "eski askerleriniz var, hatta TEAM'adamlarınız bile var, sivilleri eğitmenize gerek yok," dedi.

Richard, "Bırak onu, Demo." dedi.

"Yap beni."

"Sürümde hâlâ deneme sürecindesin, Demo. Eğer , gidersin."

"Ve gözetim altındayken kimseye meydan okuyamam. Ne senin Freki'ne, ne Geri'ye, ne de başka birine."

"Bunlar Amerika Birleşik Devletleri'ndeki tüm sürüler ve dünyanın geri kalanındaki çoğu sürü için geçerli kurallar," dedi Richard, sesi sakin ve sanki bunu Demo'ya daha önce açıklamak zorunda kalmış gibi biraz yorgun.

"Şartlı tahliye biter bitmez beni kovacağını zaten biliyorum." Vücudumu ve kalp atışlarımı yavaş ve eşit tutmak için mücadele ettim, çünkü

Kurtadam kanunlarını da biliyordum. Eğer biri sürünüze kabul edilemeyecek kadar tehlikeliyse, onu başka bir gönderebilirdiniz ama o sürüyü sorunlar hakkında uyarmanız gerekirdi. Eğer onları alacak başka bir sürü bulamazsanız, o zaman infaz edilirlerdi. Acaba Demo kurtadam yasalarına eklenen bu küçük ek maddeyi biliyor muydu? Bundan şüpheliyim; kurtların kendi aralarında bile bu konu pek konuşulan bir şey değildi. Çoğu insan eninde sonunda kendilerine uygun bir sürü yapısı bulurdu. Biri ona kurtadamlar arasındaki yaşam ve ölüm gerçeklerini yakında açıklamazsa, Yıkım Adamı kendini öldürtecekti.

"Gecikme nedir?" Jean-Claude sordu. Wicked ve Truth'un cipin önünde durduklarını fark etmesine rağmen bize bir kapı olması, dikkatimin fazlasıyla dağınık olduğunu gösteriyordu.

"Bir kaza olmuş," dedi Truth. "Şimdi

temizlendi," dedi Wicked.

Genelde sadece stresli olduklarında birbirlerinin cümlelerini tamamlarlardı, bu da bana kalabalıkla olan kavganın ya da bu geceki acil durumun bir kısmının onları normalden daha fazla etkilediğini gösteriyordu. Wicked Truth kolay kolay sarsılmazdı, ama anlattıklarını bildiğimi belirtmedim. Sirkin altındaki yeraltına girene kadar güvende değildik. Bu gece yatak odamızın kapısını kapatana kadar dikkatlerini dağıtmayacaktım. Tamam, belki sadece yeraltına inen kilometrelerce merdivenin dibindeki zindana benzeyen büyük kapıyı kapatabilirlerdi ama o ana kadar çalışıyorlardı ve ben de şimdi onları psikanalize tabi tutmaya başlamayacaktım.

Bizi arabaya bindirmeye çalıştılar ama hepimiz ve koruyucularımız için yeterli koltuk yoktu. Eğer Richard orada olmasaydı ya da ikinci arabaya binmek isteseydi

hızlıydı, ama tüm bu tartışmalar sırasında çıplak koluma dokundu ve bu bir güç artışı gibiydi, çünkü hala Jean-Claude'un kollarındaydım. İster beğenin ister beğenmeyin, üçümüz bir güç üçlüsüydük. Lanet olsun.

32

ETHAN ARAÇ KULLANIYORDU, bu yüzden sandalye kapmaca oyununu o oynayamadı ama geri kalanımız oynadık. Eğer korumalar her koltuk sırasına bir kişinin oturması konusunda ısrar etmeselerdi Jean-Claude, Richard ve beni orta koltuklara, hatta arka sıraya itebilirdik. Nathaniel buna razı olurdu ama Jake ve Kötü Gerçek her sırada bir koruma olması konusunda kararlıydı.

Jake bana doğru eğildi ve "Burası pusu kurmak için mükemmel bir yer, lütfen Ulfric'le birlikte arka koltuğa geçin" dedi.

Bu beni cipin arka koltuğuna, Wicked ve Richard'ın arasına oturtmak için yeterliydi. Omuzları o kadar genişti ki beni ezmemek için kollarını koltukların arkasına koymak zorunda kaldılar ve işte o zaman beklenmedik bir tartışma patlak verdi.

Richard, "Lütfen kolunuzu çeker misiniz?" dedi.

"Kolum olduğu yerde gayet iyi," dedi Wicked.

"Sen Anita'nın korumasısın, erkek arkadaşı değil."

"Sen de onun erkek arkadaşı değilsin." Wicked'i tanımasaydınız, beni başkalarıyla kıskandığını düşünebilirdiniz, ama öyle olmadığını biliyordum, çünkü ilişkimiz böyle değildi, o zaman neler oluyordu?

"Ama ben onun sevgilisiyim," dedi

Richard. "Ben de öyleyim."

"Çok kötü," dedim ve sesim biraz şaşırmış gibi çıktı, çünkü daha önce ona *ardeur* vermiştim, yani teknik olarak o benim sevgilimdi, ama ...

"O senin sevgilin mi?" Richard sordu.

Richard'dan bana büyük bir kibirle bakan Wicked'a baktım. Çok güzeldi ama kadar kibirli değildi, kibri korumacıydı. Anlamadığım bir şekilde, Wicked'in egosu burada tehlikedeydi ya da başka bir şey tehlikedeydi.

"Evet, öyle," dedim, cevap verirken Wicked'a baktım. Gülümsedi ve benimle mutlu olmasına sevindim ama Richard'a döndüğümde kaşlarını çatmıştı. Bu gece buna ihtiyacım yoktu.

"O şimdi sizin poli grubunuzun bir parçası mı?"

Richard sordu. "Tam olarak değil."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, onun için çalıştığım onca yıl boyunca onun erkek arkadaşı olmadığın anlamına geliyor, bu değişti mi?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Richard, "Haklısın, çok fazla ortalıkta değildim ve ortalıkta olduğum zamanlarda da çoğu zaman kötü davrandım. Bu noktadan sonra daha iyisini yapmayı umuyorum."

"Umut ucuzdur Ulfric, sadece daha iyisini yap."

Richard'ın içindeki öfke, dokunmaya zorlandığımız tenimde bir sıcaklık gibi alevlendi. "Kesin şunu, ikiniz de. Bu alan çok küçük ve ikiniz de metafiziksel olarak beni aranızda sıkıştırarak sidik yarışına giremeyecek kadar güçlüsünüz."

Richard öfkesini ve canavarını yatıştırmak için derin nefes almak zorunda kaldı. O bunu yaparken Wicked, "Üzgünüm ama koruman olarak onun sana ve Jean-Claude'a defalarca zarar verdiğini gördüm. Truth ve benim seni ondan fiziksel ve duygusal olarak korumak için elimizden geleni yapacağımızı bilmesini istiyorum."

"Vay canına, yani teşekkürler, ama bu zaten yeterince garip olacak..."

"Hayır, Anita, bu adil," dedi Nathaniel.

Koltukta dönüp bana baktığı yerden ona baktım. Jean-Claude onun yanına oturmuş, Jake kapıya yaslanmış, Wicked'in bizim koltuktaki pozisyonunu taklit ediyordu. Jean-Claude henüz sohbete katılmak için arkasını dönmemişti.

" anlaştığımızı sanıyordum," dedi Richard.

"Öyleyiz," dedi Nathaniel, "ama telafi etmen gereken sadece ben değilim."

"Wicked'a bir özür borcum yok."

"Hayır, yok," dedi Wicked, "ama aramızda yanlış anlaşılmalar olmaması için temel kuralları baştan belirlememiz gerekiyor."

"O Ulfric," dedi Jake.

"Ben bir kurt adam değilim, sahip olduğum tek kral Jean-Claude."

"Kurtlar kralı kartını sana ben oynamadım, o Jake'ti. Ulfric ya da kurt adam olmayan herhangi bir doğaüstü varlık olduğum için hiçbir vampirden sadakat talep etmezdim."

"Bunun için teşekkür ederim," dedi Wicked.

"Lütfen kolunu çek de Anita'ya dokunan ben olayım." "Sen benim kralım ya da onun erkek arkadaşı değilsin, neden kolumu çekeyim ki?

kolunu yolundan çeker misin?"

"Çok kötü," dedi Jean-Claude.

"Jean-Claude," dedi Truth ön koltuktan, "bu sadece Wicked ve benimle ilgili değil. Tüm güvenlik görevlileri, duygusal bağlılıklarının seni riske attığını hissettiğimizde ne yapacağımızı tartıştı."

Jean Claude, "Richard bu gece hepimizi kurtarmama yardım etti, hiçbir zararı olmadı," dedi.

Truth, "O, Asher ve Kane, güvenliği odadan kovduğunuzda sizinle yalnız kalan insanlar arasında en dengesiz olanları ve hepsi de sizi fiziksel ve duygusal olarak incitti," dedi.

"Kane'le asla yalnız kalmayız," dedim, "o böcek delisidir."

Wicked, "Sen iş seyahatindeyken Jean-Claude hâlâ Kane ve Asher ile yalnız olacak," dedi.

Müstakbel kocama baktım. "Tanrım, Jean-Claude, bunlar ... cidden, son zamanlarda mı?"

Yere baktı, o kalın siyah kirpiklerini nazlı nazlı kırpıştırdı*, bu evet* anlamına geliyordu *ve son zamanlarda*. "Kane tehlikeli Jean-Claude; onunla yalnız kalamazsın."

"Kane ile yalnız kalmak gibi bir niyetim yok; Asher her zaman yanımda."

"Asher'ın onu kontrol edemediğini biliyorsun."

"Kendimi Kane'den koruyamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Yapabilirsin ama tıpkı benim gibi Kane'e zarar vererek Asher'ı yanlışlıkla öldürmekten korkuyorsun."

Nathaniel onun omzunu kavradı. "Lütfen, bir daha sadece ikisiyle yalnız kalmayacağına dair bize söz ver."

Jean-Claude ikimize de bakmadı. "Lanet ,

Jean-Claude," dedim.

Wicked, "İşte bu yüzden böyle şeyler hakkında bir toplantı yaptık," dedi.

Jake, "Bu Kane ve Asher'la ilgiliydi; Ulfric'e böyle davranılmasını kabul etmedim," dedi.

Wicked, "Oylarınız size yetmedi," dedi.

"Beni Asher'la birlikte duygusal hasar için listeye koymak kesinlikle adil ama Kane için değil. O dengesiz ve tehlikeli biri."

"Senin de bazı anların oluyor Ulfric," dedi Wicked.

"Kane ile aynı kategoriye konulmayı hak ettiğimi düşünmüyorum ama sanırım bunu herkese kanıtlamam gerekiyor."

Truth, "Sana güvenebilmemiz gerekiyor Ulfric," dedi.

"Ama bunu yapana kadar, tüm güvenlik daha fazla müdahalede bulunacak," diye sözlerini tamamladı Wicked.

"İyi ama bunun, kolumu Anita'nın omuzlarına koyabilmem için kolunu çekmeyi reddetmenle ne ilgisi var?"

"Bu, ona erişebilmek için kendinizi kanıtlamanız gerektiği anlamına geliyor."

"Bu gece bizimle seks yapmasına engel olmadın," dedim. "Başka

seçenek yoktu, şimdi ," dedi Wicked.

"Gönüllü müsün?" Richard sordu ve sesinde neredeyse tehditkâr bir ton vardı. Wicked'in diğer muhafızlarla antrenman yaptığını hiç görmemişti; ben görmüştüm. Yeni dönen Ulfric'in bu kadar çabuk dayak yemesini istemiyordum.

"Kesin şunu, ikiniz de. Kiminle yatacağıma ya da kiminle besleneceğime ben karar veririm ve bu konuda kazanana verilecek bir ödülmüşüm gibi tartışmak bana puan kazandırmaz."

Richard, "Ben öyle demek istemedim," dedi.

"Seni kazanan ben değilim Anita, Ulfric'in güvenilir olduğunu kanıtlayana kadar odada güvenilir bir koruma olmadan sana ya da Jean-Claude'a ulaşamayacağını açıkça belirtiyorum."

"Ben bunu kabul etmedim," dedi Jean-
Claude. "Sizi korumak benim görevim,
kralım." "Bizim görevimiz," dedi Truth ön
taraftan.

"Evet, görevimiz," diye ekledi Wicked, "ve eğer bu seni kendinden korumak anlamına geliyorsa, öyle olsun."

Yorgunluk üzerime öyle bir çökmüştü ki tek yapmak istediğim uyumaktı. Genelde dinlenmeden uyumakta oldukça iyiydim, bu yüzden bu gece Jean-Claude'u beslediğim enerji miktarından kaynaklanıyor olmalıydı.

"Yeter. Yemeğe ihtiyacım var. Çocukları besleyene kadar normal yemek gibi. tekrar *ardeur*."

"Önerdiğim gibi atıştırmalıkları tüm güvenlik araçlarına koydunuz mu?" Nathaniel sordu.

Truth Jake'e bir şey uzattı, o da bana verdi. Bir protein barıydı. "Arkada bir soğutucu var, Richard ona ulaşabilir."

Yapabilirdi ve yaptı, ikimize de birer Powerade aldı, sonra başka isteyen olup olmadığını sordu. Nathaniel bir tane aldı. Richard da bir protein bar aldı. "Ben senin kadar bitkin değilim ama yine de bu gece kurda geçsem ve bardan daha fazla protein yesem iyi olacak."

Yüzümü ve bedenimi nötr tutmak için mücadele ettim, çünkü Richard'ın etrafında son kez bulunduğumda kurda dönüşmekten nefret etmişti. Hayati tehlike arz edecek kadar yaralandığında bile değişmeyi reddettiğini görmüştüm. Bundan bu kadar rahat bahsetmek şok ediciydi, ileriye doğru atılmış büyük bir adımdı ama yine de çok büyük bir değişiklikti. Nasıl tepki vereceğimden emin değildim,

yüzden önümdeki koltuğa baktım ve protein barına odaklandım.

"Enerjinizi yeniden kazanmanıza yardımcı olmak için form değiştirmekten bahsetmemin sizi şok etmesine üzüldüm."

"Tek kelime etmedim." "Nabzın attı."

"Kurdunla barıştığına sevindim Richard, gerçekten, ama Jake'in bu gece bize saldıran vampir hakkında ne söyleyeceğini dinleyelim."

Jake, "Ares'in takipçilerinden birinin ismini seçmemiş olsaydı tahmin edemeyebilirdim ama mirasına duyduğu kibir onu tanıdık bir şey seçmeye itti," dedi.

"Deimos, savaştan önceki dehşet, bir ipucu muydu?" Ben sordum.

"Evet, çünkü o Ares'in oğluydu, sadece takipçilerinden biri değil."

"Ares, Yunan savaş tanrısı mı?" diye sordum.

"öyle," dedi Jake.

"Yunan tanrıları sadece efsane, gerçek değiller," dedi Richard. "Bir zamanlar çok gerçektiler Ulfric."

"Neden bir kez?" Ben sordum.

"Hıristiyan Tanrısı neden çalıları yakmaktan ve tüm dehşetleriyle şehirleri yok etmek için melekler göndermekten vazgeçti?"

Richard, "Bu Eski Ahit'teydi," dedi.

Jake, "O zaman Yunan ve Roma tanrıları için de böyle bir şey düşün," dedi.

"Ares'le tanıştığını mı söylüyorsun?" Nathaniel sordu.

"Hayır, ama oğlu Drakon'la tanıştım, Cadmus tarafından öldürülen İsmenya ejderhasının ikizi."

"Ejderhalar bir insan çocuğunun ikizi olamaz, işin içinde kaç tane kadim tanrı olduğu umurumda değil," dedim.

"İnsanlar ve ejderhalar tamamen farklı türlerdir," dedi Richard. "Şu anda ejderha dediğiniz şeyler hayvanlardır ve İnsanlarla yavrular üretirler, ancak bir zamanlar ejderhalar sadece incelenecek doğaüstü türler ya da bulunacak kriptolar değildi."

"Neydiler o zaman?" Richard sordu.

"Onlar tıpkı cinler, peri halkı ya da çağlar boyunca kaybolmuş, arkalarında efsanelerini ya da folklorlarını bile bırakmamış pek çok insan gibi farklı bir varlık ırkıydı."

"Feyler sadece başka bir hominid türüdür, *Homo arcanus* *Homo sapiens*."

"Onlarla İrlanda'da tanıştık," dedi Nathaniel. "Çoğu bize benziyordu ama enerjileri ... farklıydı." Güzel bir anıyı hatırlamış gibi yüzü aydınlandı. Sonunda Domino, Ru ve Rodina'nın kardeşi Rodrigo'yla olanlar yüzünden İrlanda hakkında asla böyle gülümseyemezdim. Peri halkıyla, gerçek kanlı canlı perilerle tanışmak, haydut bir vampir çetesini durdurmak için ipucu aramanın sadece bir parçasıydı. Bizi kaçırmışlar, zincire vurmuşlar ve Nathaniel'in neredeyse ayak bileğine kadar uzanan saçlarını kesmişler, gelip uzamayan şeyleri keseceklerine söz vermişlerdi. İrlanda'yı düşündüğümde aklıma ilk gelen şey ölüm ve az kalsın başıma gelecek şeyin dehşetiydi.

Sohbet bensiz de devam ediyordu: Richard gerçek, eski dünya feyleriyle tanışmanın büyüleyici olduğunu düşünürken, Nathaniel bunun zevkiyle doluyken, ben Domino'nun ölümünün döngüsünde sıkışıp kalmıştım ve sonra Nathaniel'i neredeyse kaybediyordum. Rodrigo onu, Nathaniel'i, Damian'ı ve beni kurtarmak için göğsüne bir tüfek darbesi almıştı. Rodrigo Domino'yu benim önümde öldürmüştü ve daha sonra bizi kurtarmak için büyük fedakârlığı yapan da o olmuştu. Onu sihirli bir şekilde yuvarlamıştım, bu yüzden bizim tarafımızda olmalıydı, ama o her ikisini de yaptı - bir sevgiliyi öldürdü ve sonra biri Nathaniel üzere iki kişiyi daha kurtardı.

"Anita," dedi Nathaniel.

Gözlerimi kırpıştırdım ve ona baktım. "Özür dilerim, çok düşünüyordum."

Bana İrlanda hakkında çokça yaptığı o hüzünlü gülümsemeyi yaptı. "Ne düşündüğünü biliyorum ve keşke İrlanda'nın sadece korkunç değil, mutlu yanlarını da hatırlayabilseydin."

Yüzüne dokunmak istedim ama emniyet kemeri takılıyken uzanamadım ve hareket halindeki bir arabada kemeri çıkaramayacağım için elini uzattığı yere uzandım.

Richard, "Burada bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi hissediyorum," dedi. "İrlanda gezisi planlandığı gibi gitmedi," dedi Jake.

Ona baktım. Yüzü kederli ve şefkatliydi. "Bu da bir bakış " demek için gözümü ondan kaçırmak zorunda kaldım.

Richard beni rahatlatmak için elime dokundu ama ben ondan uzaklaştım. "Sen orada değildin. Üzgünüm, bu gece terapide harikaydın ama her şey cehenneme döndüğünde bizimle birlikte İrlanda'da değildin. Domino öldü; Nathaniel neredeyse ."

"Saçımı kestiler, Anita, hepsi bu. Bana zarar vermediler."

Elini elimde sıkarak ona baktım. "Eğer metafiziksel Hail Mary'm işe yaramasaydı, seni benim önümde parçalara ayıracaklardı."

"Ama işe yaradı, kaçtık. Biz yaşadık, onlar öldü. Biz kazandık Anita, sen neden kazanamıyorsun?"

"Ve bunun bir zafer olduğunu nasıl hissedebildiğini bilmek istiyorum? Domino benim önümde öldü. Rodrigo onu benim önümde öldürdü ve Rodrigo'nun efendisi beni izlemeye zorlarken sana da aynısını yapardı."

Elimi sıktı, sanki olayları farklı görmemi sağlamaya çalışıyormuş gibi gözlerimin içine baktı. "Domino'yu kaybetmek, özellikle de bizim kaybettiğimiz şekilde, korkunç bir şey. Sevdiğin birinin gözlerinin önünde ölmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Kardeşimin ölümünden dolayı yıllarca kendimi suçlu hissettim ama ben küçük bir çocuktum. Onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve sizin de Domino'yu kurtarmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu."

"Ama sen küçük bir çocuktun ve ben de ABD Şerifiyim. Benim işim insanları kurtarmak."

"Domino senin koruman olarak oradaydı. Seni kurtarmak onun göreviydi."

"Onu tehlikeye attım. Onu İrlanda'ya götürdüm ve orada beni korurken öldü, çünkü ne onu ne de kendimi koruyabildim."

Jake, "Trajedi karşısında çaresizlik bizim gibi insanlar için çok zor," dedi.

Ona baktım. "Bizim gibi insanlar mı?"

"Eylem insanları, savaşçılar. Silahlarımız bizi ve değer verdiklerimizi korur; becerilerimiz bizi başarısızlığa uğrattığında ve hayatlarımızı kaybettiğimizde, bu zordur. Benlik duygumuzun bir kısmını aşındırır."

Dünyadan bıkmış kahverengi gözlerine baktım. Vampir efendisiyle olan bağları sayesinde asla normal yaşlanmamıştı ama aniden yüzünde, özellikle de gözlerinde yüzyılların kaybını görebiliyordum. Neredeyse ölümsüz olanların genellikle saklamayı başardığı şeyi, beden dayansa bile ruhun zarar gördüğünü görmeme izin verdi.

"Evet," dedim sonunda, " bu, benlik duygusunu aşındırıyor, yıllar boyunca yaşanan tüm kayıplar."

"Daha fazla kayıp olmaması için elimizden geleni yapmalıyız" dedi.

"Yapmalıyız," dedi Jean-Claude.

Ona baktığımda, eski vampirlerin sahip olduğu o derin sessizliğe tekrar büründüğünü fark ettim. Yüzü boştu, hiçbir şey göstermiyordu. Güzel bir heykel gibi, gerçek olamayacak kadar mükemmel. Benden kadar sıkı korunuyordu ki ne düşündüğü ya da hissettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"O kadar sıkı korunuyorsun ki sanki orada değilmişsin gibi. Seni bu kadar ürküten neyi kaçırıyorum? Yani, ben de kendi TSSB'mi yaşıyorum ama bu seninkiyle ilgilenmediğim anlamına gelmiyor."

Bu bana küçük bir gülümseme kazandırdı. "Ben de İrlanda'da değildim ve bu sizin için büyük bir yara olduğu için suçluluk duyuyorum, *ma petite*, ama bölgemde inşa ettiğim her şeyi kendisi için almak isteyen vampir bir ejderha var. Bu hayal bile edemeyeceğiniz bir kayıp olur, sadece güç değil, hayatlar da. Eski vampir konseyinin ejderhasının savaşta neler yapabileceğini gördüm. Onun türünün son örneği olduğunu düşündüm, bu yüzden krallığımı korumak için bir ejderhayla savaşmaya hazırlanmadım."

"Bekle, Ejderha gerçek bir ejderha mı? Ben bunun sadece rakipleri korkutmak için kullanılan korkunç bir isim olduğunu sanıyordum."

"Konsey üyelerinin tüm isimleri güçlerini tanımlar, *ma petite* ve hiçbir isim ince değildir. Canavarların Efendisi, çağırabileceği birden fazla hayvanı olan ilk vampirdi. Amoureux de la Mort dünyadaki tüm çürüyen vampirlerin yaratıcısıydı. Belle Morte güzel ölümdür, baştan çıkarma ve şehvet soyudur. Earthmover gerçek depremlere neden olabilir."

"Tüm Karanlıkların Anası'nın ilk vampir olması gerekiyordu ve adından da anlaşılacağı gibi korkunç bir orospu çocuğuydu," dedim.

"Oui, ma petite," dedi gülümseyerek, "betimleyici dil kullanımınız her zamanki gibi kulaklarıma müzik gibi geliyor."

Ben de gülümsedim çünkü ciddi olduğunu biliyordum; yıllar önce bana aşık olduğunu ilk görüşte değil, sert konuştuğumu duyup silahlı ve tehlikeli olduğumu anladığı anda itiraf etmişti. Karşısındaki minyon kadının, diğer vampirlerin Cellat lakabını taktığı kişiyle aynı kişi olduğunu anladığında. Hayatının aşkı olan son kadın, dudaklarında onun adıyla, onu kurtarmasını isterken ölmüştü. Kendimi kurtaracağımı biliyordu ve bu onun için söyleyebileceğim tüm şiirlerden daha anlamlıydı.

"Ben de seni seviyorum," dedim.

Daha geniş gülümsedi. "Ejderha kelimenin tam anlamıyla bir kadın şeklindedir. Hepimizi türünün son örneği olduğuna inandırdı."

"O eski Çin'den gelen büyük ejderhaların sonuncusu," dedi Jake, "ve onlar kendi halklarıdır. 'Ejderha' demek 'insan' demek gibidir, hepsi aynı değildir."

"Bir ejderha nasıl olur da vampir olur?" Richard sordu.

"Vampirliğin orijinal türü, söyleyebileceğim kadarıyla herkese ve her şeye bulaşıyor, yine de sanırım Jake bu soruyu kesin olarak cevaplayabilir," dedim.

"Tüm Karanlığın Anası ve Günün Babası ile Yeryüzü Gezgini, şekil değiştirenleri ve diğer insansıları vampir olarak getirebilir. Modern vampirlik için belli bir zaman aralığında üç ısırık ve son ısırıkta en fazla kanın akması gerekir, ancak eski günlerde bir ısırık ya sizi kirletmek için yeterliydi, böylece sonunda öldüğünüzde bir vampir olarak dirilirdiniz ya da ilk beslenmede ölmeleri için yeterli kan kaybedilirse, hemen dirilirlerdi."

"Bu yüzden en eski hikayelerde insanlar o kadar kötüdür ki mezar onları tutamaz ve kurtadamlar vampir olmakla suçlanır," dedim.

Richard, "Bu geceki ejderha dev bir yılana benziyordu," dedi.

"Daha insani bir formu vardı. Ona ejderha deniyor ve adı Drakon, ama o konsey üyesi gibi gerçek bir ejderha değil. O bir ejderha çünkü Yunanlılar ve Romalılar alışılmadık büyüklükte olan ya da yeterince insan öldürmüş olan yılan ya da kertenkele benzeri her şey için bu kelimeyi kullanırlardı. Eğer yeterince büyük olsalardı sizin modern yılanlarınıza da ejderha derlerdi."

"Yani, gibi bir ejderha değil mi?" Jean-Claude söyledi.

"Hayır, İskandinavların eski ejderhalarına ya da şimdiki Avrupa'nın diğer bölgelerindeki daha fantastik hikâyelere de benzemez. Yılan formunda zehirli ve buna karşı koyabilecek hiçbir modern ilaç yok."

"Tıbbın varlığından haberdar bir zehrin panzehiri olamaz," dedim.

"Kesinlikle," dedi Jake.

"İnsan formundayken sadece bir vampir mi, yoksa başka güçleri de var mı?" Ben sordum.

"Bu gece onun diğer güçlerinden bazılarını gördün."

"Ejderha savaşa gittiğinde savaşçılarında öfke yaratabilir ve onları daha güçlü, daha hızlı, acıya dayanıklı hale getirebilirdi. Eski ülkesinden bilge bir adam onun düşmüş bir ejderha olduğunu, çünkü yeteneklerini yıkıma dönüştürdüğünü söyledi. Sanki eski çağlarda yaşamış gibi konuşuyordu.

Çin ejderhaları Hıristiyan teolojisinde melekler gibi düşebilir," dedi Jean Claude.

Jake, "İyi ve kötü kadar basit değildi ama benzetme yeterince yakın," dedi.

"Peki, insan gibi görünebiliyorsa bu gece kalabalığın içinde olabilir mi?" Ben sordum.

"Hayır, onun kokusunu alırdım. İnsan gibi görünebilir ama asla insan gibi kokmaz."

Richard, "Bu geceki gölge yılan gerçek kokmuyordu," dedi.

"Bu bir göndermeydi, bir saldırı biçimiydi, ancak fiziksel formu asla risk altında değildi."

"Daha önce gücü kaynağına kadar kovaladım ve ona zarar verebildim," dedim.

"Bu gece bedenine geri dönecek kadar gerçek miydi?"

Bunu düşündüm. "Bilmiyorum, ama bence hepsi duman ve aynaydı. Bir noktada ben de öyle düşünmüştüm, onun bir numara olduğunu ya da Richard'ın dediği gibi gerçek olmadığını. Daha önce feylerle birlikte djinnlerden de bahsetmiştin. Feyler bizim gibi gerçek, katı, ama cinler değil. Rüzgar ve büyüden oluşuyorlar, onlara fiziksel olarak zarar vermenin bir yolu yok."

"Cinleri ne zaman gördün?" Richard sordu.

"Las Vegas'ta," dedi Wicked ve Truth birlikte.

"Bunu duymayı çok isterim," dedi Richard.

Ona kaşlarımı çatmamak için mücadele ettim, çünkü insanlar cinlere fiziksel olarak zarar veremedikleri için ölmüşlerdi ve İrlanda gibi ben de Vegas'ı kayıplarla başlamadan hatırlayamıyordum. Bir türlü kazanmayı beceremiyordum. Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. "Onlar sadece kasırgalar ya da yazın sıcak hava dalgaları gibiydiler ama kılıç kullanabiliyorlardı ve onları dağıtabilecek bir büyü dışında onlara dokunamıyordun. Korkunç bir şeydi."

"Her yönden berbat mı?"

"Bana bir kutu içinde başka bir polisin kafasını postalayan bir seri katilin peşindeydim; katil başını kesmek için cinleri kullandı.

o, yani evet."

"Özür dilerim, Anita."

Derin bir nefes daha aldım, nefes verirken saydım. Koltukta ona doğru bastırılmak istemiyordum. Richard yaptığım işi ya da bunun bana neye mal olduğunu hiçbir zaman anlamamıştı. Her zaman beni rozet sahibi olmaktan vazgeçmeye zorlamaya çalışmıştı. Bu yeni, daha az huysuz Richard'a geçiş yapmak zordu. Sanki uzun zamandır olduğu kişiye karşı olmaktan vazgeçmeye hazır değildim. Bu durum beni Wicked'a doğru bir adım daha yaklaştırdı ve Wicked da bunu bir işaret olarak algılayıp elini omuzlarıma doladı.

Richard'ın teni yeniden ısındı, öfkesi ve canavarı yükselmeye başladı. Onun kurdunun benimkini çağırmasına ihtiyacım yoktu, bu yüzden "Wicked ve Truth o yolculukta benimle Vegas'taydı" dedim.

Richard, "Onu güvende tuttuğunuz için teşekkür ederim," dedi.

Ve hepsi bu kadardı. "Beni güvende tutmadılar; yani ama . . . Richard, cinayetlerin arkasındaki vampiri yakalamak için aktif bir emri olan bir ABD Marshal'ı olarak oradaydım. Çağıracağı hayvan olarak cinleri kontrol edebiliyordu. Evet, Wicked ve Truth oradaydı ve bana yardım ettiler, ama beni güvende tutmadılar. Vegas'ta güvende kalmak ya da kurbanı oynamak için bulunmuyordum. Tekrar öldürmeden önce eski bir vampiri avlamak için oradaydım."

Richard, "Neyi yanlış söylediğimi bilmiyorum ama yanlış olduğu için özür dilerim," dedi.

Wicked, "Tercüme etmeyi deneyebilir miyim?" dedi. "Eğer yapabilirseniz, ."

"Anita'yı güvende tuttuğumuz için bize teşekkür ettiniz, sanki o zor durumdaki bir genç kızmış gibi. O asla öyle biri değil. Yaralansa ya da İrlanda'da olduğu gibi kaçırılsa bile asla kurtarılması gereken bir kurban olmayacak. Bir gün onu kurtarabiliriz ama yine de asla zor durumdaki genç kız olmayacaktır."

Richard ondan bana, sonra da Jean-Claude'a baktı. "Anlamıyorum, hepimiz aynı şeyi söylemiyor muyuz?"

"*Hayır, mon lupe*, Anita'ya baktığı için Kötü Gerçek'e teşekkür ettin ve bu işler böyle yürümüyor."

"O zaman bana açıkla."

Truth ön taraftan, "Anita her zaman bir savaşçı dostudur,"

dedi. "Anita'nın kendi başının çaresine bakabileceğini

biliyorum," dedi.

"O bir erkek olsaydı da böyle söyler miydin?" Nathaniel sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Anita erkek bir polis ya da erkek bir ABD polisi olsaydı, kendi başının çaresine bakabileceğini söyler miydiniz?"

Richard cevap vermeden önce düşündü. "Evet, bilmiyorum, sanırım öyle."

Nathaniel, "Anita sadece kendisiyle ilgilenmiyor Richard, benimle de ilgileniyor, bizimle de ilgileniyor," dedi.

"Bunu biliyorum."

"O zaman bir erkeğe benimle ilgilendiği için teşekkür etme, sanki ben zor durumdaki çaresiz bir genç kızmışım gibi."

"Vegas'ta ya da İrlanda'da değildim ve sen orada olmadığım ve sana yardım etmediğim için bana kızgın görünüyorsun. Wicked Vegas'ta oradaydı ve ben yapamadığımda sana yardım etti; ona teşekkür etmek neden yanlış olsun?"

"Ona yardım etmek için orada değildik," dedi Wicked, "ona destek olmak için oradaydık."

"Destek olmak yardımcı olmuyor mu?"

"Evet, ama senin gibi değil."

Richard, "Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum," dedi.

"Korumalarla ya da herhangi birimizle Anita hakkında konuştuğunuzda, onun asla hikâyedeki kurtarılmayı bekleyen prenses olmadığını hatırlamanız gerekir."

"O kendi kendini kurtaran bir prenses, bunu biliyorum."

Nathaniel başını salladı. "Hayır Richard, öyle değil. Anita hiçbir zaman prenses değildir, o kılıç ve kalkanla gelip günü ve prensesi kurtaran parlak zırhlı prenstir."

Richard kaşlarını çattı, aradaki farkı anlamaya çalışıyordu. Ona kızmamama yardımcı oluyordu, çünkü çabalıyordu. "Prensinin prensesi olmaktan memnun olduğunu biliyorum." Jean-Claude'a baktı. "Sen de kendini onun kurtarılacak prensesi olarak mı görüyorsun?"

"*Hayır, mon lupe*, o benim kralımın kraliçesi, biz eşitiz ve sırayla birbirimizi kurtarıyoruz."

Richard başını salladı. "Peki ya sen, Wicked? Sen Anita'nın prensesi misin?"

"Koruması olduğumda onu kraliçe olarak görüyorum ama savaşta yanımızda savaşacak bir şövalye ."

Truth cepheden ekledi, "O bizim savaşın ön saflarından liderlik generalimiz."

"Ya sen, Jake?" Richard sordu.

"Jean-Claude benim kralım olduğu gibi o da benim kraliçem; güçleri ve liderlikleri sayesinde güvenli olduğunu düşündüğüm bir krallık kurdular."

"Anlıyorum," dedi, "ama sana bakıyorum, Anita, ve görüyorum ki ..." "Sadece söyle, söz veriyorum sinirlenmeyeceğim."

"Kucağıma almak, sevmek ve güvende tutmak istediğim prensesi görüyorum. Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ama ..."

"*Mon lupe*, beni nasıl görüyorsun?"

"Prenses olarak değil ama metaforu bozmamak için yanında durup savaşacağım ve birlikte bir krallık kuracağım bir prens olarak."

"İşte bu şekilde görmelisiniz *ma petite*, yan yana savaşacağınız ve krallığı kurtaracağınız bir prens olarak."

"Onun için kullandığın lakap bile 'küçüğüm' anlamına gelirken bunu nasıl söylersin?"

"Fiziksel olarak minyon ama ben onu küçük görmüyorum. O benim için her zaman hayattan daha büyük olmuştur."

Richard kaşlarını öyle sert çattı ki acı çekiyormuş gibi göründü. "Harika şeyler başardı, inanılmaz şeyler, yaptığı her şeyde inanılmaz."

"Ama beni hala korunması ve bakılması gereken güzeller güzeli bir prenses olarak mı görüyorsunuz?"

"Sevdiğim kadını korumak için yetiştirildim."

"Annenle tanıştım, neredeyse benimki kadar öfkeli ve ailesini savunurken hiç esir almıyor. Öte yandan baban rahat, sakin bir adam."

"Birbirlerini dengeliyorlar," dedi.

"Böyle bir annen varken, beni nasıl hala prenses kutusuna koymak istersin?"

"Prenses kutusunun nesi var?"

"Bir süre içine tırman ve nasıl hissettirdiğini gör, sonra bana geri dön."

Onda o erkek bakışı vardı, ben büyük-güçlü adamım ve sen aptalca davranıyorsun bakışı. Richard'ın herhangi bir yerinde bu bakışa sahip olması benim için bir sorundu, ama bunu bana yöneltmesi asıl sorundu.

"Ben prenses kutusuna sığmıyorum," dedi, 1.80'den uzun, iri, atletik ve erkek olmanın verdiği kendini beğenmişlikle.

"Ben de öyle," dedim, "ve bir daha asla bana öyle bakma."

"Ne bakışı?"

"Erkek bakışı, kendini beğenmiş, büyük, baskın, atletik, erkek bakışı, bir bakışıyla benim sadece küçük bir kız olduğumu ve neden bahsettiğimi bilmediğimi söylüyor."

"Senin hakkında asla böyle düşünmüyorum Anita, asla. Aramızdaki dinamikleri istediğim gibi yönlendiremeyebilirim ama sırf kadın olduğun için sana asla daha değersizmişsin gibi davranmam. Annem ve kız kardeşim beni bunu yaparken yakalasalar canıma okurlardı."

"Kahretsin, belki de yansıtıyorumdur, artık bilmiyorum." "," dedi Nathaniel.

"Ama Richard da haklı," dedi Jean-Claude. "Richard onun hakkında onun tahmin ettiği kadar kötü düşünmüyor ama ona karşı tutumu onun olmasını istediği gibi değil."

"İkimizin de düşündüğünü duyabilirdin," dedim.

"Oui."

"Yani ikimiz de haklı ve haksız mıyız?" Richard sordu.

"Oui."

Bu da Richard'la çıkmaya çalıştığımız zamanki halimizi özetliyordu. Her şey beni bir anda yakaladığı için aniden bitkin düşmüştüm.

Wicked eğildi ve "Eğer bana yaslanmak istersen, dinlenmeni sağlamaktan onur duyarım" dedi.

"Uyumayacağım, arabada asla
uyumam." "Sadece dinlenmek için bir
yer öneriyorum."

Richard, "Yorulduysan bana yaslanabilirsin," dedi.

"Hayır," dedim, "yapamam çünkü sen bunu zayıflık olarak görüyorsun ve ben şu anda zayıf olamam. Savaşmamız gereken bir ejderha var, gerçek bir ejderha. Bir ejderha vampir, ki bu benim için yeni bir kategori. Onunla nasıl savaşacağız?"

Jake, "Bu gece onu *ardeur* ile yendin," dedi.

Jean Claude, "Onu büyülerin en şefkatlisiyle kovaladık," dedi, "ama onunla öldüremeyiz."

"Kardeşi büyük bir taşın kafasına çarpması sonucu ölmüş." "Künt
travma ile kafa kesmek gibi," dedim.

"Evet."

"Annesi kimdi?" Ben sordum. "Ne?"

"Eğer Ares onun babasıysa, ki bunun mümkün olduğunu kabul edip yoluma devam edeceğim, o zaman annesi kimdi?"

"Bazıları onun daha az bilinen bir tanrıça olan Telphusia, bazıları da bir nereid olduğunu ama ben annesinin Erinyelerden biri olan Tisiphone olduğuna inanıyorum."

"Yunan Furyaları," dedim.

"Evet, haklı öfkenin tanrıçası Nemesis'in görevlileri."

"Öfkeliler insanları cezalandırmak için , değil mi?" Richard sordu.

"Evet, ama bundan daha fazlasıydı. Onları gören herkeste dehşet yaratabilirlerdi; onlar şekil verilmiş kâbuslardı. Tisiphone

Cinayet intikamcısı. Fury'leri cezbetmek için kötü ya da kanun dışı bir şey yapmanız gerekirdi, ama bu bir kez gerçekleştiğinde lanetlenmiş olurdunuz, ya da öyle derler. Korkunç şeyler yapan insanlar tanıdım ama Öfkeliler hiç gelmedi."

"Drakon bir gece cadısı gibi korku yarattı, böylece ondan beslenebildi; belki de bunu annesinden almıştır," dedim.

"O, bu gücü paylaşan karşılaştığımız tek vampir değil, *ma petite*."

"Evet, ama sadece söylüyorum, birden fazla kaynaktan gelebilir."

"Terörle beslenebildiğini bilmiyordum. Kendine Deimos diyor boş bir seçim değildi," dedi Jake.

"The korkak önce savaş o olabilir al a adamın kalp ve cesaret," dedim.

"Evet, belki de yüzyıllar sonra sadece Ejderha olarak anılmak istemiyordur, çünkü Drakon Yunanca'da bu anlama geliyor."

Jean-Claude, "Vampirlerin kendilerine isim vermelerine izin verilir," dedi. "Ya da belki de Ejderha hâlâ hayatta olduğu için Kendisine bu kadar benzer bir isim vererek onu gücendirdi," dedi Jake.

Jean-Claude, "Hiç kimse kazara ya da bilerek ona meydan okumak istemez," dedi.

"Tamam, o zaman ona şimdilik Deimos diyelim," dedim. "Onu nasıl öldüreceğiz?"

Jake, "Fiziksel bedenini bulup kafasını keseceğiz," dedi.

"'Vücut' derken insan formunu mu yoksa orijinal yılan ejderha mu kastediyorsun?" diye sordum.

"İkiz kardeşi ejderha formunda öldürüldü, ancak başka bir formu yoktu, bu yüzden onu öldürmek için Deimos'un o formda olması gerekiyor olabilir, ama doğrusu bilmiyorum. Kendisinden bir daha haber alınamadı, bu yüzden konsey üyeleri ve modern bilimin ejderha olarak sınıflandırdığı yaratıklar dışında ejderha olarak adlandırılabilecek herkes ya da her şeyle birlikte çoktan öldüğünü düşündüm."

"Bu ejderha vampir hakkında daha fazla şey bilebilecek başka biri var mı?" Ben sordum.

"Bakalım aramızda daha fazlasını bilen var mı?" dedi ve Harlequin'kastettiğini anladım.

Wicked'a doğru eğilmeye başladım. Bize kaşlarını çatmamak için mücadele eden Richard'a baktım. "Neden yorulmadın?"

"Bilmiyorum."

"*Ma petite*, Richard'a yaslanmanızı ve benim aracılığımla size daha yakından bağlı olduğu için enerjinizin daha fazla geri gelip gelmediğini görmenizi rica edebilir miyim?"

Kaşlarımı çattım ama doğruldum ve Wicked'dan uzaklaşmaya başladım. Beni yerinde tutmaya çalışmadı, sadece Richard kolunu koltuğun arkasına koyabilsin diye hareket etti. Uzaklaşmadan önce Wicked'a yumuşak bir öpücük verdim. Bu bana bir gülümseme kazandırdı ve buna değdi. Sonra Richard'a yaslanmak için koltuğun diğer tarafına geçtim. Kaskatı kesildim ve rahatlayamadım, çünkü beni anlamıyordu ve ... Ama bana dokunmasından yeterince zevk aldığım anda, vücudu sanki sıcak bir battaniye ve bir fincan sıcak kahve gibiydi ve tam da ihtiyacım olan şeydi. Lanet olsun.

"Sana sarılabilir miyim?" Richard sordu.

"Beni tutuyorsun." Bana bile huysuzca gelmişti. "Kolumu sana dolayabilir miyim?"

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. "Evet."

Kolu omuzlarımın üzerinden kıvrıldı ve ben kolunun altına daha iyi sığdım. İyi hissettirdi ama Nathaniel, "Ona dokunman sorun değil Anita; sevimli , bana göre değil ama yine de ona dokunmana izin ver. Çıplak ten teması bizi yeniler."

"Teşekkür , Nathaniel," dedi Richard.

"Bir şey değil."

İyi davranıyorlardı, ben de elimi gömleğinin altından geçirip karnına dokundum. Teni çok sıcak ve pürüzsüzdü ve ... iyi hissettiriyordu. Çıplak bacağımı onunkine bastırdım ve bu daha da iyiydi. "Neredeyse gibi hissediyorum, sanki içimde taşıdığım iki hayvan arasında uyuyabilsem iyileşecekmişim gibi."

"Mistik Harlequin'lerden birine ikinizde de büyülü bağlar olup olmadığını araştırtabiliriz," dedi Jake. Harlequin sonunda geriye kalan birkaç insan hizmetkârı kendilerine getirecek kadar güvende hissetmişti. Tüm Karanlığın Anası, seçtiği savaşçılardan biri olabilecek kadar güçlü olduklarını kanıtlamak için çoğunu bir test olarak öldürmüştü ama bazıları, harcanamayacak kadar değerli oldukları için bağışlanacak kadar sihirli yeteneklere sahipti. Sayıları çok fazla değildi ama geriye kalan birkaçı büyük *M* ile büyü yapabiliyordu. Enerjiyi çalıştırabiliyor ve bir çakrayı o kadar hızlı temizleyebiliyorlardı ki, herhangi bir modern Reiki ustasını veya ışık işçisini kıskandırabilirlerdi.

Jean-Claude, "Yanlış olanın bu olduğunu düşünmüyorum, ancak bu tür şeyleri arayacak kadar yetenekli insanların olması iyi bir şey," dedi.

"Sence sorun ne?" Richard'ın çıplak tenine bulabildiğim kadar sokulurken ve bunun çok iyi hissettirmesinden nefret ederken sordum.

"Bu gece topladığımız tüm enerji Deimos'u yenmek için bana gitti; hiçbirini kendine saklamadın."

"Benim işim senin bataryan olmak."

"Öyle, *ma petite*, ama *ardeur'*unuz benim için kan gibidir, onsuz boşsunuz."

Richard bana biraz daha sıkı sarıldı ve "Gönüllü olduğumu söylersem kızar mısın?" dedi.

"Evet," dedim.

Jake, "Anita, Jean-Claude ve kendisine metafiziksel olarak bu kadar bağlı olmayan birinden beslense kendimi daha iyi hissederdim," dedi.

"Bunu daha önce de söylemiştin, enerjimizi bir sonraki dövüş için saklamamızla ilgili bir şey," dedim ama sesimde neredeyse uykuya yakın bir ton vardı. Richard çok sıcaktı ve enerjisinin uğultusu kurduma ve bana evimiz gibi geliyordu. Kollarımda hâlâ bu kadar iyi hissetmesinden nefret ediyordum; teni bile güzel kokuyordu ki bu genellikle birine hâlâ aşık olduğumu gösteren bir işaretti. Aşık olmadığım zaman tenleri acı kokardı. İçime canavar girene kadar bunu hiç fark etmemiştim, belki de bu bir şekil değiştiren şeyiydi.

"Dinlenin, *ma petite*, Sirk'in duvarları içinde güvende olana kadar *ardeur* beslenmeyecek. Davamıza bağışta bulunacak ortaklara karar vermek için daha sonra yeterince zamanımız olacak." Sesi çok rahatlatıcıydı. Gözlerimi açmak için mücadele etmeme neden oldu.

"Beni uyutuyor musun?"

"*Non*, dinlenmeni ve enerjini toplamanı diledim, çünkü *ardeur'*un beslenebileceğinden daha kısa sürede buna ihtiyacımız olabilir."

Bu mantıklıydı ama nedense Nathaniel bu kadar yakınken Richard'a sarılmak hainlikmiş gibi hissettim. Aklımı okudu ya da tahmin etti çünkü şöyle dedi: "Richard'ın arurasında dinlenmenin iyi hissettirmesi sorun değil. Bu gece hepiniz çok fazla kurt enerjisi kullandınız."

Richard bana daha sıkı sarıldı ve "Başının üstünü öpebilir miyim lütfen?" dedi.

Kolumu karnının sıcak ve çıplak tenine daha sıkı doladım ve "Evet" dedim.

Saçlarımı öptü ve sonra yanağını başımın üstüne . Başımı göğsüne yasladım ve birden en iyi yastık oluverdi. En son ne zaman başımı onun bedenine bu şekilde yaslayarak uyuduğumu hatırlayamıyordum ve sonra gerçekten uyuyamadığımı fark ettim. Bir dargın bir barışık çıktığımız onca yıl boyunca hiç böyle sarılmamıştık ve birbirimizin hayatında bu kadar uzun süre yer almışken bu kadar çok şeyi kaçırmış olmamız üzücü görünüyordu.

Beni sımsıkı tutarken bile vücudunun etrafımda gevşediğini hissettim ve ikimizin de çok yorgun olduğunu fark ettim, sanki Jean-Claude ikimizden de fark ettiğimizden daha fazla enerji çekmişti. Gözlerimi kırpacak kadar uyanmak için mücadele ettim, annem ben sekiz yaşındayken arabada öldüğünden beri hareket halindeki bir arabada uyumaktan dolayı panik içindeydim.

Nathaniel, "Güvendesin Anita, uyu," dedi.

Wicked yüzünü görebilmem için bana doğru eğildi. "Biz nöbet tutacağız, Anita; dinlen, Jean-Claude'un ikinize de daha sonra tam güçle ihtiyacı olacak."

Richard tekrar saçlarımı ve sonra alnımı öptü. "Benimle uyu, Anita, lütfen, sadece uyu."

Benimle yat, *beni becerme*, *üzerime çıkma*, sadece uyu. Bu hem masum bir istekti hem de poliamoriyi denememiş insanların fark ettiğinden daha samimiydi. Grubumuzda seks bittikten sonra nasıl uyuyacağımı hala çözemediğim sevgililer vardı. Bu tatlı bir istekti, hatta romantikti, yani Richard yapmadığı zaman. Kollarında, göğsünü yastık yaparak uykuya dalmadan önce aklımdan geçen son düşünce buydu.

33

Ormanda koşuyorduk, o kadar hızlıydık ki ağaçlar bulanık şekillerden ibaretti, aralarından, etrafından, içinden geçip gidiyorduk. Sürünün kokusu etrafımızdaki ağaçların her yerindeydi. Önümüzde gürültüyle çarpan büyük bir şeyi avlamak için birlikte koşuyorduk. Geyik, kovalamacanın dehşeti içinde tüm ihtiyatı unutmuştu. Geyikler her zaman düşündüğümüzden daha yakındır, ince kahverengi hayaletler gibi, ama bu geyik koşarak bizden kaçmaya çalışıyordu. Artık bir hayalet değil, kaderinden kaçmak için umutsuz bir hızdı. Dört ayağımız üzerinde, kürklü, dillerimiz yaz sıcağında nefes nefese, her yer çam kokusuyla doluydu, böylece geyiğin kokusu diğer kurtların kokusuyla karışmıştı. Bedenlerimizin yere çarpması, geyiğin başka bir hata yaptığında çarpması. Kaçışını engellemek için etrafını saran diğer kurtları hissedebiliyor ya da kokusunu alabiliyordum. Döndü ve bize doğru koşmaya başladı ama tüm orman kurt kokuyordu; geyik nereye kaçacağını bilmiyordu. Onun paniğine doğru koştuk ve yakında yiyeceğimizi biliyorduk, ama önce kan ve ölüm olacaktı ve bu bizim olmayacaktı.

Sonra ormandan başka bir koku geldi; biz değildik, geyik de değildi. Geyiğe doğru koştuk, çünkü o her neyse bizim avımıza sahip olamazdı. Bu geyik için çok çalışmıştık, o . Kaplan, kaplan kokusu aldım ve *biz* değil, *sürü* değil, *ben* diye düşündüğüm anda rüya değişti. Richard ve ben ormanın kenarında el ele tutuştuk, Missouri'de hala var olandan daha büyük bir orman. Kır çiçekleri ve güneş ışığıyla süslenmiş çimenlerle dolu bir çayır vardı. Çimenler belimden daha uzundu ve rüzgarla değil de sanki

İçinde bir şey hareket ediyordu. Bize doğru hareket edenin büyük bir hayvan olduğunu düşündüm, ama sonra otlar üç yola ayrılıyor gibi oldu. Tekrar kaplan kokusu aldım, daha yakından, ve sonra sanki rüzgar değişti ve ... sıçan kokusu getirdi, ama hareket eden otlar sıradan bir sıçan için çok büyüktü.

Çimler yarılıp devasa bir altın kaplan süzülerek göründüğünde Richard'ın eli benim elimde gerildi. Sıradan bir kaplandan daha büyüktü, bir at gibi üzerine binilebilecek kadar büyüktü. Çimenler tekrar yarıldı ve neredeyse kaplan kadar büyük bir sıçan görüş alanına girdi. Bir pençesi ve göğsünde neredeyse bir yıldıza benzeyen bir nokta dışında siyahtı. Sadece bir sıçan değildi, benim sıçanım Astro'ydu. Gerçek hayatta normal bir sıçan boyutundaydı, bu canavar boyutunda değil. Benimle bile yaşamıyordu, kurt farelerle birlikte onların güç merkezi olan kutsal mekânlarında kalıyordu, peki rüyamda ne yapıyordu? Güçlü güneş ışığında kahverengi görünen siyah, düğme gözleriyle bana baktı.

Otlar yeniden kıpırdandı ve canavar büyüklüğünde bir sırtlan güneş ışığına çıktı. Parlak ışıkta altın ve bronzdan yapılmış gibi görünüyordu, çünkü güneş aşağıya doğru batıyordu. Elimi sırtlana doğru uzattım ve o da bana evcil bir hayvanmış gibi yaklaştı. Kısa kürkü beklediğimden daha sertti ama ona dokunduğum anda kendimi daha iyi, daha güvende hissettim. Altın kaplan Richard'ın eline geldi; onu bir kulağının arkasına sürttü ve kaplan onun için yuvarlanarak dostça bir ses çıkardı. Sırtlanın yüzünün yan tarafını kaşıdım ve neredeyse böğürür gibi alçak bir ses çıkardı, eğer bir inek dostça hırlayabilseydi. Daha önce hiç böyle bir ses duymamıştım ama güzel bir .

Beni seçmiş olana benzeyen dev sıçan arka ayakları üzerinde doğrulup çimenlere baktı ve sonra birden küçülerek çimenlerin arasında kayboldu. Tüm uyarımız ve sonra aslan sırtlanın üzerine atladı. Hırıltılı homurtular tiz çığlıklara dönüştü, aslanın kükremesi derin bir bas ölüm davuluna benziyordu.

Richard beni yakaladı ve kavgadan geri çekmeye çalıştı. Altın kaplan benimle onlar arasında durmaya çalıştı ama artık çok geçti,

korkunç yaratıklar üzerime yuvarlandı. Devasa bir pençe dış uyluğumu yakaladı; sırtlanın dişleri aslanı ıskaladı ve omzumu ezici bir ısırıkla yakaladı.

Arabanın arkasında çığlık uyandığımda kâbusun gitmediğini, içimde olduğunu fark ettim. İçimdeki aslan ve sırtlan bedenimin içinde ölümüne bir mücadele veriyordu, ne onlar kaçabiliyordu ne de ben.

34

RICHARD VE WICKED beni sabit tutmaya çalıştı ama sabitlenmesi gereken kollarım ve bacaklarım değildi. Ben sadece dövüş için bir kafestim. Kocaman pençeler sırtlanın vücudunu tırmalıyordu ama sırtlan bendim. İnsana ait olmayan tiz seslerle çığlık atan benim boğazımdı. Sırtlan içeri daldı ve aslanın karnını yırtmaya çalıştı, ama büyük kedi yuvarlandı ve vücudum yanıma düşen ağırlığın sarsıldı. Wicked, sanki aslan ona doğru yuvarlanmış gibi arabanın uzak duvarına doğru savruldu. Kolumdaki ve kaybetmişti. Sırtlan sendeleyen aslanın peşinden atlamadı, sanki bir şey kazanmış gibi bacaklarını orada durdu ama aslanın işinin bitmediğini biliyordum. Benim işim bitmezdi ve aslan bendim. Sırtlan içimdeki o imkânsız yolda koşmaya başladı. Gerçek olmak istiyordu ve bunu yapmanın tek yolu içimden çıkmaktı.

Richard bana sarıldı; kurt kokusu burnuma geliyordu. Her yerde. Kendi kurdumu sırtlanı yavaşlatmalıydım ama . Bunun yerine sırtlan, garip görünen ama kilometrelerce yol alabilen o sallantılı, yuvarlanan koşuda daha hızlı koştu.

Nathaniel aniden ayaklarımın dibindeki döşemeye diz çökmüştü. Çıplak kolunu yüzüme bastırdı ama leopar kokusu sırtlan için yiyecek anlamına geliyordu, ya avlarını saklayamadan çalmak ya da leoparı yemek için, ikisi de vücudumun yüzeyine doğru koşan sırtlan için işe yaradı. Daha önce de hayvanım çıkışa doğru koştuğunda vücudum tıpkı aslanın bana ve Wicked'e doğru yuvarlanmasına verdiği tepkiyi verirdi ama bu gece farklı bir şey vardı. Sanki sırtlan benim bilmediğim bir şeyi biliyor gibiydi. O yüksek sesle bana doğru koştu.

Karanlıkta ya da ışıkta duysanız tüylerinizi diken diken edecek heyecanlı kıkırdamalar, anlamsız çığlıklar.

Sonra daha büyük bir şeyin koştuğunu hissettim. Sırtlan arkasına baktı ve aslan, otoyolda arkanızdan çok hızlı gelen bir kamyon gibi yükseldi, sizi ezmek üzere olan bir dev gibi arabanızı cüceleştirdi. Aslan arka bacağını yakalayıp sanki dünyanın en iyi yırtıcılarından biri değilmiş gibi sağa sola savurunca sırtlan ciyak ciyak bağırdı. Sırtlanların leş yiyici olduğunu düşünüyorsanız çok fazla çizgi film izlemişsiniz demektir. Sanki kendi uyluğum tutulmuş gibi çığlık attım ve sanki bir şey beni gerçekten ısırmış gibi kan görmeyi bekledim.

Wicked yine yanımdaydı, beni tutmuyordu ama sadece elimi tutuyordu. Richard ve Nathaniel ile bakıştılar; bu iyi bir değildi. "Aslan geliyor" diyebildim. Sesim zaten çığlık atmaktan kısılmıştı.

"Biliyorum, *ma petite*, ." Jean-Claude orta koltukta dizlerinin üzerine çökmüş, bana doğru uzanıyordu. Elimi uzattım ve parmaklarımız birbirine değdiği anda aslan yavaşladı; durmadı ama artık tam gaz da koşmuyordu. Sanki bana ulaştığında ne olacağından daha az eminmiş gibi hızlı adımlarla geliyordu. Kesin zafer, sevgilimin elinin, hayır, efendimin elinin dokunuşuyla yok oldu. Arka koltukta benimle birlikte üç sevgilim vardı ama sadece Jean Claude'un dokunuşu kaçınılmaz olanı yavaşlatmıştı.

Jake kapısını açıp Nathaniel'in inebilmesi için koltuğu öne çekene kadar cipin hareket etmeyi bıraktığını fark etmemiştim. Jean-Claude elimi tuttu ve bu tek dokunuş aslanın yürümesini sağladı. Richard arabadan inerken Wicked beni kollarının arasına aldı ve Jean-Claude'a yaklaştırdı. Sonra Nicky'nin omuzları açıklığı doldurdu; neredeyse sığmıyordu, boynu ve omuzları o kadar geniş kesilmiş bir atlet içinde kasları parlıyordu ki gerçek bir gömlekten çok flört gibiydi. kısa sarı saçlarını ve tek mavi gözünü gördüm. Yara izlerinin diğer gözünü çaldığı yere bu gece bir göz bandı takmıştı.

Gülümseyerek beni kollarına aldı ve hırladı. Ses, sanki omurgam bir diyapazonmuş ve o da tam doğru notayı bulmuş gibi içimden geçti. Beni ürpertti. Eğilip yüzümün üstünü kokladı ve bir sonraki hırlaması daha derin, daha tehditkârdı. "Kokladığım senin dişi aslanın değil," dedi konuşmadan çok hırıltıya benzeyen bir sesle.

"Sen benim Rex'imsin," dedim çığlık çığlığa bir sesle. Sert

ve hırıltılı bir gülümseme verdi. "Emin ol, öyleyim."

Bu beni gülümsetti ama kocaman aslan hâlâ patikada yürüyordu. Nicky haklıydı, o benim dişi aslanım değildi ve öyle de olmalıydı. İçimde erkek bir aslan olamazdı, çünkü ben o ama yine de oradaydı, kocaman koyu, neredeyse siyah yelesi zengin altın rengi bir yüzü çevreliyordu. Kontrast onu neredeyse bir Sevgililer Günü kartı gibi gösteriyordu, koyu renk dantel ve kadife aslan. *Bunu düşünmek için ne tuhaf* bir *yol* diye düşündüm ve sonra dişi aslanımı onun arkasında hissettim. Onu böyle düşünüyordu. Bana daha önce de bir eş istediğini göstermişti ama hiç bu kadar zorlayıcı ya da acı verici olmamıştı.

"Lanet olsun," dedim, "çağıracak bir aslan arayacağım, yeter ki böyle şeyler yapmayı kes." Büyük erkek oturdu ve dişi aslan gelip vücudunu erkeğin vücuduna sürttü, sanki onu koklayarak işaretliyordu.

"Aslanlarını hissediyorum, *ma petite*, Nicky. Kurtları hissettiğim gibi onları da hissediyorum."

Ona baktık. "Kurtlar sizin hayvanlardır, aslanlar değil," dedim.

"Farkındayım, *ma petite*." Elimi sıktı, sonra Nicky'ye doğru uzandı, ona dokunmadan hemen önce duraksadı, uzun, ince parmaklarını Nicky'nin aurasının üzerinde oynattı. İçimdeki aslanlar yukarı baktı, dişi aslan sanki Jean-Claude'un ona neredeyse dokunması bir şeyleri değiştirmiş gibi havayı kokladı.

Nicky yanağını saçlarıma sürttü. "Bu çok daha eğlenceli," dedi, sesi şimdiden testosteronla derinleşiyordu.

"Ne değişti, *mon lionne*?"

Yüzümü Nicky'ninkine dayadım ve sanki içimdeki sıkı ve öfkeli bir şey gevşedi ve uçup gitti. Tanrım, onun yanımda olması iyi hissettiriyordu.

İçimdeki erkek aslan kayboldu ve dişi aslan patikada yan yattı ve kocaman kehribar gözleriyle bana baktı. O gözlerdeki ifade tamamen değişmişti. Yuvarlandı ve kar beyazı karnını, pençelerini geçirebilmek için sizi karnınıza sürtmeye çalışan bir kedi gibi ortaya çıkardı. Diğer tarafına yatarken son derece rahatlamış görünüyordu ve o büyük altın gözlerini bana tekrar kırpıştırdı. Gözleri yumuşaktı ve kirpiklerinin ne kadar kalın ve siyah olduğunu, gözlerinin zengin kehribarını çerçevelediğini daha önce hiç fark etmemiştim. Eğer insan olsaydı gözlerini bana diktiğini söylerdim. Hayır, bana değil.

"Anita'nın dişi aslanı kızışmış," dedi Nicky. Yüzü hâlâ benimkine dönüktü, bu yüzden boynumun yan tarafını öpmesi dünyadaki en doğal şeydi. Başımı çevirerek boynumu öpücüklerine daha fazla açtım. Nicky ve yaşlı Rex'in tanıştığımızda bana dişi aslanımın kızgınlık döneminde olduğunu söylediklerini hatırladım, ama bu bir daha hiç olmamıştı.

Jean-Claude'un dudakları tuttuğu elin parmak boğumlarına değdi. "Sevişin, savaşmayın," dedi ve sesi bedenimde öyle bir gezindi ki, dokunuşundan çok sözlerinden ürperdim. Wicked kafasını tekrar arabaya soktu. "Başka bir şey yapmadan önce seni güvenli bir yere götürmeliyiz."

Nicky boynumu okşarken geri çekildi ve "Wicked haklı, güvenlik her şeyden önce gelmeli" dedi. Yüzünü görebilmem için tekrar geri çekildi. Ben izlerken tek gözü sarıdan maviye döndü ve artık kafamın içinde dişi aslanımı göremediğimi fark ettim. Şu an için yalnızdım.

"Hazır fırsat varken içeri girelim," dedim.

Jean-Claude'un eli benimkinin üzerinde daha sağlam duruyordu. "*Evet*, şafaktan önce yapılacak çok şey var."

Nedense romantizmden bahsettiğini düşünmüyordum, daha da acısı, ama aslanımın nesi olduğunu çözebilirsek, böylece beni tekrar parçalamaya çalışmazsa, romantizm bekleyebilirdi.

35

Lanetliler Sirki'nin arka kapısından tıkış tıkış geçerken koruma yığınının içinde NATHANİEL'i aradım. Jean-Claude ve ben odanın uzak tarafındaki üst üste yığılmış kutulara doğru itildik. Jean-Claude elimi sıkınca kaldırıp ona baktım. "Nathaniel burada değil."

"O kadar yüksek sesle mi düşünüyordum?"

Richard ve Nicky dış kapıya yaklaşarak, "Evet," diye cevap verdiler. Onlara doğru baktım ama Ethan'ın arkasını en yakından görebildiğim bir koruma denizi vardı. Wicked ve Truth Jean-Claude'un iki yanındaydı. Yanında duranın hâlâ egzersiz kıyafetleri Jake olduğunu fark ettim. Kurt adam olduğu için Richard'ın yanında kalmasını beklerdim. Şikâyet etmiyordum, sadece fark etmiştim.

Jean-Claude kolunu omzuma atarak beni vücudunun çemberine çekti ve insan kalabalığında daha az yer kaplamamızı sağladı. "*Oui, ma petite*, ama sanırım ikinizden çok fazla enerji aldığım için sana ve Richard'a yemek hazırlamaya gitti."

Kollarımı ona doladım, bornozun ipeğinin altında onu hissetmenin tadını çıkardım. Başımı göğsüne yasladım ve kalbi bana doğru çarpmaya başladı. Bir insanın dayanabileceğinden daha yavaştı, sanki atması için uyanması gerekiyormuş gibi yavaş ve kalındı ama oradaydı. Kalbinin atmamasına o kadar alışmıştım ki bu beni şaşırttı, tıpkı başlangıçta kalbinin atışını özlediğimi fark ettiğimde olduğu gibi.

Wicked, "Kapıya kim daha yakınsa açsın da müdürlerimizi aşağıya taşıyabilelim," diye bağırdı.

"Jean-Claude dışında hiçbir vampirden emir almıyoruz." Yine Yıkım Adamı'ydı, sesi asık suratlı ve yardımsever değildi.

"Sana söyleneni yap," dedi Jean-Claude.

"Sen ne dersen onu yapacağım, Wicked değil."

"Cidden Jean-Claude'a Wicked'in söylediklerini tekrarlatacak mısın, çünkü onunla bir tür sorunun var?" diye sordum.

"Kapının yanında Demo'dan başka kim var?" Jake bağırmadı ama sesinde, birinin başının dertte olduğunu söylemek için bağırmaya gerek duymayan bir ton vardı. "Benim efendim" diyen adamın sesini tanıyamadım.

"O zaman kapıyı aç da daha güvenli bir yere geçelim," dedi Jake, hâlâ o düşmanca, bağırmayan ses tonuyla.

"Açabilirim," dedi Demo.

"Şansın vardı," dedi Jake.

Kapı açıldı ve Demo yanındaki biriyle tartışmaya çalışırken en yakındaki muhafızlar içeri süzülmeye başladı. Jean-Claude ve ben önümüzde Wicked, yanımızda Ethan, arkamızda Jake ve Truth ile ilerlerken kollarımızı birbirimize dolamıştık. Beni daha güvende hissettirecek tek şey Nicky'nin de yanımızda olmasıydı. Bir kolumu Jean-Claude'un belinden çektim, böylece kapıdan geçerken bir elim boş kalacaktı. Yaklaştıkça Demo'yu kapının yanında görebiliyordum. Beklediğim gibi daha fazla sorun için bekliyordu. Jean-Claude'a sarılmamak için kollarımı hareket ettirdim ve o da itiraz etmedi. Düşüncelerimi okuyabiliyordu, yani biliyordu. Demo'nun bize ulaşması için Wicked ve Ethan'ı geçmesi gerektiğinden aşırı tedbirli davranıyordum, ki böyle bir şey olmayacaktı ama kişisel güvenliğim söz konusu olduğunda asla tamamen başkasına güvenmeyi sevmem. Bu gece ayakkabılardan nefret etmemin bir nedeni de buydu; beni koşmaktan ya da dövüşmekten alıkoyuyorlardı. Ayakkabılarım hakkında yaptığımız tartışmanın bir parçasıydı.

Gelinlik*, ama bu sizin düğün gününüz, bol bol güvenlik olacak* diyorsanız, asıl noktayı kaçırmışsınız demektir.

"Bu geceki ayakkabılar sizin için sorun olduğu için üzgünüm, *küçük* hanım."

Eskiden zihin okuma olayı beni ürkütürdü ama şimdi sadece çok zaman kazandırdığını düşünüyorum. "Yatak odası ayakkabısı olabilirler ama onları bir daha giymeyeceğim."

"Anlaştık, *ma petite*."

Demo'ya yaklaştıkça midem sıkışıyor, omuzlarım dövüşmek için ve işte o zaman artık kimseyi koruyamayacağını anladım, çünkü sizin için kurşun yemesi gereken birine kesinlikle güvenmelisiniz. Kapıdan geçmeye çalışırken Demo'nun Wicked'a bir yumruk atmayacağına güvenmiyordum.

Birdenbire gerginliğim geçtiğinde Wicked neredeyse iri adamla eşitlenmişti. Garip bir şekilde rahatlamıştım. Kafamın içi o sessiz yere gitmişti. Çantayı açtım ve küçük Sig Sauer'in etrafını sarana kadar elimi çantanın içine kaydırdım, böylece tek yapmam gereken emniyeti kapatmak, yaklaşmak ve tetiği çekmekti. Normalde bu kadar erken tetiği okşamazdım ama o sadece bir hayvan değildi, eski bir askerdi, bu da insanüstü hızlı ve eğitimli olduğu anlamına geliyordu. Bu yüzden silahı küçük çantanın içinde tuttum ki geldiğini görmesin. Umarım çanta korktuğum kadar pahalı değildir, çünkü silahı için içinden çıkarmayacaktım. Saniyeler önemli olduğunda, lanet çantanın içinden ateş et. Sadece uzaktan nişan almanız gerekiyorsa çıkarmanız gerekir ve bayanlar, eğer bunu yapmanız gerekiyorsa o zaman koşun.

Aşırı tepki veriyor muydum, veriyorsam neden? Demo beni ya da Jean-Claude'u tehdit etmemişti, o halde neden parmağım tetikteydi? Çünkü kendimi çaresiz hissediyordum. Jean-Claude beni hikayedeki prenses gibi giydirmişti ve ... o ben değildim. Asla ben olamayacaktım. Yine de bu birini vurmak için yeterli bir sebep değildi. Parmağımı tetikten . Demo bir şey yapmaya kalkışırsa Wicked kendi başının çaresine bakabilirdi. Koruyucularımı korumama gerek yoktu.

Jean-Claude yüzüme doğru eğildi ve "Çok üzgünüm, *küçük* hanım" diye fısıldadı.

"Biliyorum," dedim ama ona bakmadım. Dikkatimi Demo'ya ve kapıdan geçmeye verdim. Silah hâlâ elimdeydi; aşırı tepki vermemek konusunda kendime güvenmediğim için tetiği çekmiştim ki bu bana göre değildi. Kendimi koruyabileceğimi mi kanıtlamak istiyordum? Maço bir an mı yaşıyordum? Bilmiyordum ve eğer silah taşıyorsanız, bilmeniz gerekir. Kahretsin.

Emniyeti için başparmağımı kullandım, sonra elimi çantamdan çıkardım ve kafamın içinin doğru kararı veremeyecek kadar hırçın olduğunu kabul ettim. Eğer Demo tüm güvenliğimizi aşmayı başarırsa, ki bu inanılmaz derecede düşük bir ihtimaldi, dizine saldırabilir, onu yerinden çıkarabilir, sonra bana verdiği açıklıklara bağlı olarak kafasına bir dirsek atmayı ya da omzunu yerinden çıkarmayı deneyebilirdim. Artık bir planım vardı ve daha sakindim. Her şey yoluna girecekti ama bir yanım buna inanmıyordu.

"Kolumu sana dolayabilir miyim, *ma petite*?" Jean-Claude sordu ve o sorduğu için ben de evet dedim. Eğer o anda sormadan bana sarılsaydı, çok kızardım. Bu sadece düğün hazırlıkları ya da bu geceki kıyafetler değildi, babamla konuşmaktı. Hiçbir psişik yeteneğin eski hayaletleri diriltiyordu.

Demo kapıdan, kendisi gibi özel timlerden olan diğer iki kurt adam muhafızla birlikte geçti. Ordudan ayrılmış ve sivil bir müteahhit, yani *paralı* asker olmuştu. SEAL'lerin askeri kariyerlerini sona erdiren şekil değiştiren saldırısından sağ kurtulan tek müteahhit olmuştu. İki yıl boyunca kendini öldürtmemeyi başarabilirse, bazı müteahhitlik firmaları onu tekrar işe alıyordu, iki yıllık kontrolün işe alınmak için güvenli olduğu anlamına geldiği düşünülüyordu. Bazı firmalar beş yıllık şekil değiştiren deneyimi talep ediyordu ama çoğu sadece iki yıl istiyordu. Eğer birisi Demo'yu uslu durmaya ikna edebilirse, iki yıl içinde başkasının sorunu olabilirdi. Keşke ailede de böyle olsaydı.

Kolumu Jean-Claude'un bornozunun içine soktum, böylece tüm o pürüzsüz tene dokunabildim ve kendimi ona yasladım. Bana sarıldı ve Fransızca rahatlatıcı şeyler mırıldanmaya başladı. Hatta bazılarını anladım ama önemli olan ne söylediği değil, sesinin tonuydu. Jean-Claude'un sesi, güvende olduğumu ve sevildiğimi bilmemi sağlayan beyaz bir gürültü haline gelmişti.

Neredeyse acıya dönüşen bir özlem ve keder anı vardı. İçimizde çınladı ve kaynağa doğru dönmemizi sağladı. Richard'ın kahverengi gözleri dökülmemiş yaşlarla tepedeki ışıklarda parlıyordu. O ana kadar Jean-Claude ve benim birbirimizi ne sevdiğimizi anlamadığını fark ettim. Düşünceleri yüzeye çok yakındı, öylece yuvarlanıp gidiyorlardı. Aşık olduğumuzu biliyordu, o ateşli, şehvet dolu, ellerini birbirinden uzak tutamayan aşkı, ama o uzakta kendini tamir ederken bizim ilerlediğimizi, daha da derinleştiğimizi hiç fark etmemişti. Birlikte bir hayat kuruyorduk. Onu içermeyen bir hayat ve ilk kez çok geç dönüp dönmediğini merak etti.

Jean-Claude duygu ve düşüncelerini sanki bir düğmeye basmış gibi saklayabiliyordu ama ben yüzyıllardır bu konuda pratik yapmamıştım. Bu yüzden Richard ondan çok fazla şey beklemekten korktuğumu, onu sevmediğimi, poli grubumuzdaki tüm insanlarla zaten çok zayıf olduğum için endişelendiğimi duydu. Sanki aşırı paylaşmamaya çalıştıkça daha çok paylaşıyordum.

"Özür dilerim," dedim yüksek sesle, çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Her iki gözünden tek bir damla yaş, o mükemmel elmacık kemiklerinden aşağı süzüldü. "Çok geç döndüm."

"*Hayır, mon lupe*, bedenlerimizde nefes varken asla çok geç değildir." Elini diğer adama uzattı ama Richard tereddüt etti ve bana baktı. Zaten aklımı okumuştu; ne ki?

"Ya ikisinin de elini tutmaya geldin," dedi Ethan, "ya da sadece kız için geri döndün."

Kızmasını bekliyordum ama sadece "Haklısın" dedi. Jean-Claude'un uzattığı eli tuttu ve ona gülümsedi; sıcak ve çift yüzlü bir gülümsemeydi bu. Sonra bana baktı, gülümsemesi kenarlarda soluyordu. "Artık benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum. Çok fazla şey talep edeceğimden, poli grubunuzu, mutluluğunuzu yok edeceğimden korkuyorsunuz. Daha önce yaptıklarım yüzünden bana güvenmiyorsun, neden güvenesin ki?"

"Ama Ulfric bu gece geri gelmeseydi, Deimos'u yenebilir miydin?" Jake sordu.

Jean-Claude "Hayır."

dedi. Başımı salladım.

"O zaman onun elini tut, Anita."

Nicky, "Anita istemediği hiçbir şeyi yapmak zorunda değil," dedi.

"Hayır, Jake haklı Nicky. Eğer bu gece Richard olmasaydı ..." Odadaki herkesin önünde bunun ne kadar yakın bir çağrı olduğunu itiraf etmek istemediğimi fark ettim. Kulüplerin güvenliği konusunda iyiydiler ama hiçbiri kişisel bilgilerimizde yer almıyordu. Deimos'un bu gece Jean-Claude'u neredeyse ele geçirdiğini ne kadar az kişi fark ederse o kadar iyiydi.

Richard'a elimi uzattım ve o da gülümseyerek elimi tuttu. Jean-Claude'a verdiği gülümseme kadar sıcak değildi. Aslında gülümseme gözlerini kararsız bırakmıştı ama sorun değildi. Onun şüphesini hak etmiştim ve bu konuda daha rahattım. Kendi şüphelerim hakkında daha iyi hissetmemi sağladı. Ama bunların hiçbiri üçümüzü heyecanlandıran güç karşısında önemli değildi.

"Neredeyse tamamlanmak üzeresin," dedi Jake.

Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu ve "Neredeyse derken ne demek istiyorsun?" derken sesim nefes nefese çıkıyordu.

"Bu güç, gerçek bir üçlü hükümdarlık olsaydınız sahip olabileceklerinizin yanında küçük bir şey" dedi.

"Daha ne kadar gerçekçi olabiliriz?" Richard söyledi; sesi benimki kadar gergin geliyordu. Gözleri mavi ateşle doluydu. Jean'a baktım.

Claude; onun gözleri de güçle parlıyordu. Aynam yoktu ama benimkilerin de parladığını biliyordum.

"Biz bir güç üçlüsüyüz," dedi Jean-Claude ve sesi odanın içinde yankılandı.

Jake, "Dördüncü işareti paylaşana kadar gerçek bir üçlü hükümdarlık olmayacaksınız," dedi.

"Hayır," dedim ve elimi her de çektim. "Güç tabanımı sağlamlaştırmalıyız, *ma petite*."

"Bağlantının ne kadar samimi olacağını anlamıyorsun," dedim, "daha önce hiç kimseye dördüncü işareti vermedin."

Richard, "Bekle, bu konuda Jean-Claude'dan daha fazlasını nasıl biliyorsun?" dedi.

"Damian ve Nathaniel ile üçlü bir ilişkim var, bunu biliyorsun."

"Nathaniel hakkında ne hissettiğini biliyorum ama o kadar da yakın değilsiniz.

Damian'a. Dördüncü işareti onlarla paylaşmak bunu değiştirmedi," dedi Richard.

Nicky derin bir kahkaha attı. "Onu bir süredir Damian'la birlikte görmedin."

"Bu ne anlama geliyor?" Richard sordu.

"Jean-Claude'un dördüncü işareti bizimle paylaşmasına izin vermeden önce beni Nathaniel ve Damian ile birlikte görmeniz gerektiği anlamına geliyor."

"Bunu şafaktan önce yapabilir miyiz?" diye sordu.

Ona baktım, çok sakin görünüyordu. Jean-Claude'a bakma zahmetine girmedim o istemedikçe yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu. "Damian şimdiye kadar evde olmalıydı, yani evet, bu gece göster ve anlat ."

Jean-Claude, "Her şeyin ötesinde bunu yapacaksak acele etmeliyiz, yoksa güç tabanımızı sağlamlaştırmadan gün doğumu bizi bulacak," dedi.

"Dördüncü işareti birlikte yapmayı kabul etmedim," dedim.

"Gece yeniden çökecek ve Deimos hâlâ orada olacak."

"Bunu biliyorum."

Jean-Claude, "Onu dek yok etmek için yeterli güce sahip olmalıyız," dedi.

"Bu gece dördüncü işaret olmadan kazandık."

"Deimos'un bir ateş püskürtücü olduğundan bahsetmiş miydim?" Jake sordu. O zaman hepimiz ona baktık. "Hayır, o kısmı ," dedim.

"Hepiniz güvenli bir şekilde aşağıya indiğinizde ve Jean-Claude şafaktan önce yapması gerekenleri yaptığında size onun hakkında bildiğim her şeyi anlatacağım."

"Ateş soluyor," dedi Richard.

"Gerçek bir ateş püskürten ejderha mı?"

Dedim. "Korkarım öyle," dedi Jake.

"O zaman ölmemizi istememesi büyük şans," dedim.

"Sadece tam ejderha formundayken ateş yakabilir. Ara ya da yan sokaklara sığmaz. Guilty Pleasures'ın önündeki ana yolda yürümek zorunda kalacak. İnsanların onu görebileceği bir yerde kendini göstermek istemeyecektir, bu şekilde değil," dedi Jake.

"Bildiğim iyi oldu," dedim.

Richard, "Çok fazla sorum var," dedi.

"Daha sonra biyolog ol, *mon lupe*, şu anda benim canavar yarım olmana ihtiyacım var. Şafak beni hazırlıksız bulmamalı."

"Edward hâlâ burada mı?" Ben sordum.

Nicky, "Seni bizzat görüp iyi olduğundan emin olana kadar gitmeyecekti," dedi.

"Güzel, çünkü ateş püskürten bir ejderhayı nasıl alt edeceğimizi planlayacaksak onun da bu plana dahil olmasını istiyorum."

"Bir keresinde sen ve o hâlâ içindeyken bir evi yakmamış mıydı?" Richard sordu.

"Evet, kimse ateşi Edward gibi bilemez."

Richard bana aklımı kaçırmışım gibi baktı ama vampir izleri sayesinde kibirli ve öfkeli bakışlarının ardındaki korkuyu hissettim. Edward'dan korkuyordu; onu dikkatsiz ve tehlike arayan biri olarak görüyordu. Bir gün beni öldürteceğinden korkuyordu.

"O gece beni kurtardı Richard, bizim de içinde bulunduğumuz bir evde alev makinesi kullanmaya cesaret edemezdim ama vampirleri öldürüp kendimizi kurtarmamızın tek yolu buydu."

"Buna inandığını biliyorum, Anita."

"İşte yine başladık Richard, neredeyse çıkmaya andan itibaren yaptığımız tartışmalara geri döndük. İşimden nefret ediyorsun. En iyi arkadaşımdan nefret ediyorsun."

Richard, "Edward'dan nefret etmiyorum, sadece o bu işe karıştığında ya senin onun yardımına ihtiyaç duyacağın kadar tehlikeli ya da onun senin yardımına ihtiyaç duyacağı kadar tehlikeli bir durum olduğunu biliyorum," dedi.

Tam tartışmaya hazırdım ki haklı olduğunu fark ettim. Birkaç saniye düşündüm ve sonra şöyle dedim: "Ben bunu, ikimizden biri boyundan büyük bir işe kalkıştığında, destek için birbirimizi arayabileceğimiz bir durum olarak görüyorum."

"*Ma petite, mon lupe*, bu gece ağız dalaşına ayıracak vaktimiz yok."

"Haklısın, özür dilerim," dedim.

Richard, "Eski alışkanlıkların bu ikinci şansı mahvetmesine izin vermeyeceğim," dedi.

Jean-Claude gülümseyerek bize elini uzattı. "O zaman aşağıya inelim."

Ellerini tuttuk ve tuttuğumuz anda artık tartışmak istemiyordum. Birden seksi düşünmeye başladım ve Richard'ın vücudunun kokusunu ve hissini hatırladım. O kadar güçlüydü ki bir adımda tökezlememe neden oldu. Kahretsin.

"*Ma petite*, iyi misiniz?"

"Aklımdan geçen senin düşüncen miydi?"

"Bunun ben değilim, *küçük* hanım." "Ne düşündün?" Richard sordu.

"Boş ," dedim, savunmaya geçtiğim için sesim huysuz çıkıyordu, "bizi şu lanet merdivenlerden indir Jean-Claude. Gecemiz tükeniyor."

Kimse itiraz etmedi ve engebeli taş basamaklarda bir amacımız varmış gibi başladık. Savaş botları giymeme rağmen onların uzun adımlarına ayak uydurmak için konsantre olmam gerekiyordu. Bunu yapmak zorunda olduğum için memnundum.

Fiziksel olana konsantre olmak hoşuma gidiyordu, çünkü zihnimin dağılmasını zorlaştırıyordu. Richard'la olan eski ilişkimin en iyi yanı seks olmuştu; aramızda her zaman işe yarayan tek şey buydu. Tabii ki ve ondan her şeyden daha çok istediğim şey bu olacaktı. Bu bir bakıma , ama bu onu daha az utanç verici yapmıyordu. Onu böyle düşünürken aklımı okumasını kesinlikle istemiyordum, bu yüzden ayaklarıma bakarak adımlara konsantre oldum, şu anda bedenime uyum sağladım, fiziksel eylemin beni düşünmeden taşımasına izin verdim, hareketli bir meditasyon. Jean-Claude'un elini tuttum, onun uzun adımları beni daha hızlı ve benim için en iyisi olmayan bir ritimde hareket etmeye zorluyordu ama sorun değildi. Zihnimi boş tutabilmem için hareketli meditasyonların zor olması gerektiğini keşfetmiştim. Jean-Claude itiraz etmek zorunda kalana kadar hızımı artırdım, çünkü hala yüksek topuklu botlar giyiyordu. Daha yavaş gitmek isteyen topuklu ayakkabılı kişinin o olmasını çok sevmiştim. Belki de beni çaresiz hissettiren kız olmak değildi, belki de sadece topuklu ayakkabı giymek zorunda olan kişiydi?

36

Merdivenlerden inip Circus'taki savunmanın bir parçası olan zindana benzeyen devasa kapının önüne geldiğimizde RICHARD'ın nefesi kesilmişti. "Kardiyoma ayak uydurduğumu sanıyordum ama Kıyamet Merdiveni Ustası'nı unutmuşum." Ellerini kalçalarına koymuş, yan tarafındaki dikişe doğru biraz geriye yaslanmıştı. İnsanlar her zaman dikişe doğru eğilir, bu da onu daha da kötüleştirir; geriye doğru eğilirseniz birkaç saniye daha fazla acır, ama daha çabuk geçer.

Nicky merdivenlerden inip geldi. Tedirginliğimi hissediyor muydu, yoksa biraz güvenceye mi ihtiyacı vardı, emin değildim. Hayır, muhtemelen bendim. Her iki durumda da boştaki elimi Nicky'ye uzattım. Dokunduğumuz anda kendimi biraz daha dengeli, daha kendim gibi hissettim. Başımı Nicky'nin göğsüne yasladım ve sanki onun sıcak sertliğinde nefes alıyordum.

Jean-Claude elimi sıktı. Alnım hâlâ Nicky'nin göğsünde olacak şekilde başımı çevirdim. Bu beni onun yüzünden ziyade kenetlenmiş ellerimize bakar hale getirdi.

"Çok zayıfsın," dedi Yıkım Adamı.

Alaycı bir ifadeyle başımı kaldırdım ama onun bizim arkamızdan Richard'a baktığını fark ettim. Jean-Claude'un Richard'ın yanına gidecekmiş gibi hareket ettiğini hissettim ama onu kendimize doğru çektim. Sivil bir Ulfric'i zayıf halka olarak gören tek kişi Demo değildi; Richard bunu kendi başına halletmeliydi yoksa daha da kötüleşecekti. Richard'ın yardımımıza ihtiyacı olursa yardım ederdik ama o zamana kadar liderliği ona bırakmalıydık.

Diğer kurtadamlar Demo'yu açık kapıdan itmeye çalıştı ama Richard ayağa kalktı dik ve şöyle dedi: "Bırakın o kalsın."

Kurtadamlar birbirlerine baktılar ve açıkça bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüler. Kahretsin, ben de kötü bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Jean-Claude ona doğru küçük bir hareket daha yaptı. Onu kendime doğru çektim, bu da Nicky'ye dokunmasına neden oldu, ama iki adam da aldırmadı. İkisi de kendi farklı erkeklik tarzlarına güveniyorlardı.

"Sözleşmeli firmanızda kalabilseydiniz, kalır ?" Richard sordu.

"Yapacağımı biliyorsun."

"Firmanızın dışındaki hiç kimsenin kurt adam olduğunuzu bilmesine izin vermemeniz şartıyla mı?"

Demo, "Pek çok ülke şekil değiştirenlerin girmesine izin vermiyor, bu yüzden elbette gizli bir silahımız olacak," dedi.

"Nasıl ?"

Demo kaşlarını çattı. "Eğer bir spor salonu varsa, onu kullanıyorum. Yoksa koşarım, şınav çekerim, barfiks çekerim, bilirsiniz, formda kalmak için elimden ne geliyorsa yaparım."

"Ne kadar hızlı hareket edeceğinizi ya da kaç tekrar yapacağınızı ve yine de insan gibi görüneceğinizi nasıl bilebilirsiniz?"

"Ne?"

"İnsanlarla birlikte çalışmak zorundayım. Asla yeterince hızlı koşamam, yeterince şınav ya da barfiks çekemem ya da gerçekten iyi bir egzersiz yapmak için yeterince ağır kaldıramam, çünkü bunu yaparsam sevdiğim işi kaybederim."

Artık üniversitede öğretmenlik yapıyorsun, tanıştığımız zamanki *gibi ortaokulda değil, belki de yapmazsın* demek istedim ama bir şey söylemedim çünkü Demo beni dinliyor gibiydi ve bu pek sık olmazdı. "Yani, kendini asla zorlayamaz mısın?"

"Asla," dedi Richard. "Herkesin telefonundan uzak durmak imkânsız. Her zaman ilginç ya da tuhaf bir şey çekip anında internete koymak için bekliyorlar."

Demo düşünceli görünüyordu, dürüst olmak gerekirse yapabileceğini düşündüğümden daha düşünceli, ama belki de kötü tavrı onu hafife almama neden oldu? Demo aptalca ve kötü niyetli şeyler yapmayı bırakırsa açık fikirli olmaya çalışacağım.

Demo, "Anladım, lanet olası telefonlar her yerde ve şerefsizler her şeyi internete koyuyor," dedi.

Uzun boylu, esmer kurtadamlardan biri, "Kimsede akıllı telefon olmayacağını düşündüğünüz gerçekten uzak bölgelerde onlara dikkat etmek zorundayız," dedi. Adı neydi? Jones, Jim, J-bir şey.

Demo, "Doğru anladım," dedi ve diğerleri de aynı fikirdeydi.

Kriz önlendi; Demo hiç şikâyet etmeden kapıdan çıktı. Diğer kurtadamlar pişman olacakları bir şey yapmasından korkar gibi onunla birlikte gittiler. Hepsi aynı saldırıdan kurtulduğu için ona karşı sorumluluk hissediyor gibiydiler ama onu pek sevdiklerinden emin değildim. St. Louis'de kimsenin onu sevdiğinden emin değildim. Onunla ne yapacaktık?

Richard bize doğru yürüdü, sonra üçümüzün nasıl durduğuna baktı. Gözlerinden şüphe ve soruların geçtiğini izledim, o ise bunları yüzünden uzak tutmak için mücadele ediyordu. Onu sadece bir zamanlar bu kadar iyi tanımış olmam, kafa karışıklığını görmemi sağladı.

"Nicky ve Jean Claude hakkında bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu.

Sonunda öğrendiğim bazı yeni becerileri kullanarak ona nazikçe uzandım ama kendi karışık duyguları onu kör ediyordu. Kendisi dışında hiçbir şey hissedemiyordu. Güçlü duygular büyünüzü besleyebilir ya da onu sakatlayabilir. Jean-Claude'un aramızdaki işaretleri daralttığını fark ettim, böylece her lanet duyguyu ileri geri alamıyorduk. Benim için harika ama Jean Claude'un bunu yapacak kadar neyi saklamak istediğini merak ettim. Şu anda güç için işaretleri açık tutmamız gerekmiyor muydu?

"Onun tipi değilim, yeterince güzel değilim," dedi Nicky, yüzünü gözünün olması gereken yerdeki yara izlerine kadar kırıştıracak kadar geniş gülümseyerek. Artık gülümsemeye istekli olmasına bayılıyordum. Yanağını öpmek için parmak ucunda yükseldim; dudaklarına ulaşmak için benimle yarı yolda buluşması gerekiyordu ama . Richard'a bakmaya devam etti, sadece elimi tutmaktan vazgeçip kolunu bana doladı. Bu beni kolumu onun beline dolamaya ya da orada öylece durmaya zorladı.

beceriksizce, ama Richard'la baskınlık oyunları oynamak için beni öpme fırsatını kaçırması hoşuma gitmedi.

Nicky, "Üzgünüm bebeğim," dedi ve öpmek için eğilmeye başladı.

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Bebeğim mi?"

"Sevgi sözcüklerini deniyor olmamız gerekiyordu," dedi.

"Bebeğim' ya da bebeğim' değil," dedim.

Bana sırıttı. "Bana 'bebeğim' demene izin

verirdim. "Verir , gerçekten? Bebeğim mi?"

Gülümseyerek söyledim.

Sırıttı. "Toplumun beklentilerini boşa çıkaralım, Koca Baba."

Yüksek sesle güldüm ve bizimle birlikte ayrılan herkes, hatta Richard bile katıldı. Ethan, "Eğer gerçekten birbirinize 'bebeğim' ve 'Koca Baba' diyecekseniz, lütfen bunu insanların yüzlerini izleyebileceğim bir yerde yapın" dedi.

"Kıskanmaya çalıştım, yani kıskandım ama birlikte çok eğlencelisiniz. Anita'nın daha önce hiç görmediğim bir çift dinamiği gibi," dedi Richard.

Jean-Claude, "*Ma petite'*yi birçok şeyle ve birçok insanla çok daha rahat ve çok daha hafif bulacaksınız," dedi.

"," dedi Richard.

"O zaman hepinizi kapıdan geçirelim ve arkamızdan emniyete alalım," dedi Jake.

"Gerçekten Deimos'un bize burada, Sirk'te saldırabileceğini mi düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Bu gece bizi bir kez şaşırtan güçlü bir düşman, onu tekrar hafife almak aptallık olur."

Birden kendimi neşeli değil, korkmuş hissettim. Nicky bana sarıldı, sonra Jean-Claude'un beni ilerletebilmesi için geri çekildi. Başladı, sonra durdu ve diğer elini Richard'a uzattı. Şikayet etmedim, hatta bu konuda garip bile hissetmedim. Richard bu gece gerçekten iyi bir çocuk olmuştu ve bu gece iyi bir çocuk olmaya devam etmesi için daha çok şansı olacaktı. Jake ve Wicked'ı el kapıdan geçerken takip ettik.

37

Kapının hemen arkasında tül perdelerden oluşan bir duvar vardı. Bunlar oturma odasının "duvarlarıydı" çünkü gerçekten de büyük bir mağaraydı. Wicked girmemiz için tül perdeleri kenara çekti. Jake biraz önümüzden gitti ama oturma odasında bir şey üzerimize atlarsa bu diğer tüm muhafızları geçtikleri anlamına gelirdi ki bu da çoktan kaybettiğimiz anlamına gelirdi. Neyse ki bizi bekleyen en korkutucu şey Damian'dan yayılan endişeydi. Parlak vitraylara benzeyen antika İran halısının kenarında duruyordu, ama altına daha kalın bir yastık koymuştuk, böylece çıplak taş üzerine oturduğunu asla anlayamazdınız.

Damian'ın kızıl saçları gerçek kızıla en yakın olanıydı, Crayola pastel boyası gibi, şimdiye kadar tanıştığım diğer doğal kızıllardan daha fazla. Sanırım bin yıl boyunca saçınıza güneş ışığı değmeyince rengi değişiyor. Omuzlarından aşağı dökülüyordu, o kadar kırmızıydı ki halıdaki kırmızıyı ortaya çıkarıyordu. En sevdiği cübbesini giyiyordu. Koyu, zengin, mavi bir kadife, kol ağızları ve etek uçları biraz yıpranmıştı ve bu açıdan göremesem de dirseklerinin dışarı çıkmaya başladığını biliyordum. Viktorya dönemine ait bir sabahlıktı ve çok moda olduğu zamanlarda almıştı. Şimdi onun rahatlık nesnelerinden biriydi. Yatmaya hazır olmalıydı, bu da sabahlığın altında ipeksi bir pijama pantolonu olduğu anlamına geliyordu.

Damian'ın endişesi bedenimi sarmıştı, öyle ki kalp atışlarım ona eşlik edercesine hızlanmıştı. Bana koşmak, beni öpmek istiyordu ama üçümüz el ele dururken bunun hoş karşılanıp karşılanmayacağından emin değildi. Ne olduğunu öğrenmek için metafiziksel bağlantımızı kullanabilirdim.

Ama öğrendiklerimin Jean-Claude ve Richard'a doğrudan aktarılıp aktarılmayacağından emin değildim. Herkesi açabiliyor ve duyabiliyordum ama tek tek parçaların birbirine karışmasını engellemekte o kadar iyi değildim. Ben de "Damian, sorun ne?" diye sordum.

"Haddimi aşmak istemiyorum," dedi ve sesinde bir yıldır duymadığım acı dolu bir belirsizlik notası vardı.

"*Ma petite* kolumdayken onu defalarca selamladınız, şimdi neden tereddüt ediyorsunuz?"

"Söylentilere göre üçünüz tekrar bir araya gelmişsiniz. Bunun doğru olduğu son seferde iyi bir paylaşım yapmamıştınız."

Jean-Claude, "Bu kadar resmi olmanıza gerek yok, *dostum*," dedi.

Damian, genellikle kendi aramızda yapmadığımız vampir resmiyetine ihtiyacı olmadığına ikna olmuş görünmüyordu. "Sözlerin için teşekkür ederim Jean-Claude ve Anita'nın ne istediğini hissediyorum ama Ulfric ne diyor?"

"Richard senin patronun değil," dedim ve ilk öfke patlaması sesimde ve omuzlarımda hissediliyordu. Ayrılığımızdan dolayı çözülmemiş bir öfkem olduğunu biliyordum ama şimdi zamanı değildi. Kendini ilk kaybeden ben olmayacaktım. Richard uslu durursa, ben de uslu dururdum.

"Anita haklı," dedi Richard, "ne tür söylentiler duyduğunu bilmiyorum ama tekrar deneme şansı dışında şey bekleyerek geri dönmedim. Sen onların poli grubunun bir parçasısın ve ben buna saygı duyuyorum."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim Ulfric."

Kaşlarımı çatarak Damian'ı inceledim ve onun benden sadece saklayamadığı güçlü duygularını alabileceğim kadar korunduğunu fark ettim. "Richardın günü kurtarmaya yardım etmek için zamanında geri dönmesine sevindim, o olmasaydı şu anda burada olmayabilirdik, ama poli grubumuz onun için bir anda başka herhangi bir yeni üye için yapmayacağımız bir revizyona girmiyor."

Damian belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Bunu duyduğuma sevindim."

"O zaman git ona bir öpücük ver," dedi Wicked, "Anita'nın hayatındaki yerimden vazgeçmeyeceğimi zaten açıkça belirttim ve seninle kıyaslandığımda poli grubunda bile sayılmam."

Ona tekrar baktım; şekilde konuşmak onun yapacağı bir şey değildi. "Yaptın mı?" Damian sordu ve şaşkınlığını pek gizleyemedi.

"Öyle," dedi Ethan.

"Hepimiz yaptık," dedi Truth. "Ben kaçırdım," dedi Nicky.

Ethan, "Sana daha sonra bilgi veririm," dedi.

Damian önce hepsine, sonra Richard'a, Jean-Claude'a ve son olarak da bana baktı. "Sanırım söylentiler yanlış."

"Öyle," dedi Richard ve ben birlikte, sonra birbirimize bakıp gülümsedik. *kaçırdım*, çünkü tek düşünebildiğim şuydu: *Bir insan nasıl bu kadar değişebilir ve değişmeden kalabilir?* İnsanlar çok çaba sarf ederek ve terapi görerek değişebilirler ama yeni halleriyle kalmak için neredeyse hiç çaba göstermezler. Evliliklerini düzeltmek ya da aileleriyle uzlaşmak için yeterli çabayı gösteriyorlar ama eski hayatlarına geri döndüklerinde eski tanıdık kalıplara, hatta yıkıcı olanlara geri dönmemek inanılmaz derecede zor.

"Kendimi terapime adadım, Anita."

Bu beni ürküttü ve Jean-Claude elimi sıktı; düşüncelerimi koruma becerim kadarmış. "Özür dilerim, bu kadar sesli düşünmek istememiştim."

"Hayır, bu iyi, bu konudaki şüphelerini ve korkularını bilmem gerekiyor." "Daha büyük bir polise nasıl uyum sağlayacağın konusunda biliyorum.
grup."

"Biliyorum, eğer tüm sorunlarımı daha önce çözebilseydim, üçümüz olurduk ve belki bu olurdu, ya da kim bilir" kısmı ekledi çünkü varsayımına karşı öfke parıltısını gizleyemedim- "ama en azından kurulduğunda kendimi uydurmaya çalışmak yerine en başından beri poli grubunda olurdum."

"Bu adil," dedim.

Damian, "Güven öpücüğümü istiyorum ama bir terapi seansı izliyormuşum gibi hissediyorum ve bu özel olmalı," dedi.

"Bu gece bunun için vaktimiz yok," dedi Truth.

Biz de ona baktık.

"Damian haklı, kişisel meseleler özel kalmalı. Bu gece saldırıya uğradık ve zar zor kazandık. Neden bir sonraki savaşın stratejisi hakkında konuşmuyoruz?"

Wicked öne çıktı ve ekledi, "Bize kalan karanlık, güç tabanımızı güvence altına almak ve Deimos'un bir sonraki saldırısını planlamakla ilgili olmalı, çift terapisi yapmakla değil."

"Genelde bu kadar konuşkan değilsin, özellikle de görevdeyken," dedim.

"Korumalar görülmek içindir, duyulmak için değil," dedi Jake. "Daha önce hiç soyundan geldiğin soylardan biri için muhafızlık yaptın mı? Belle Morte'dan?" Truth sordu.

"Görmedim."

"O halde sessiz gözlemin işe yaramadığını söylediğimizde bize güvenin."

Wicked, "Hepinizin hedefe yardımcı olacağız," dedi.

"Peki ya böyle bir yardım istemiyorsak? Bu gecenin geri kalanını savaş planları yapmak yerine sevdiğim insanlarla eğlenerek geçirmek istersem, o zaman ne olacak?" Jean-Claude sesinde, usta vampirlerin içlerinde bir yerlerde varmış gibi görünen o tonla söyledi. Bağırmıyordu ama tehdit hâlâ içinde bir yerlerdeydi.

"Sen bizim kralımızsın Jean-Claude," dedi Wicked, "bu gece ne kadar güçlü olursan ol, bunun hâlâ seks büyüsü olduğunu ve bizi bu yeni düşmandan kurtaramayacağını anlamıyor musun? O bir ejderha, zeki, ölümsüz, ateş püskürten bir ejderha. Onu hazırlıksız yakaladık ama bir sonraki saldırısında cephaneliğindeki diğer silahları kullanacak ve seks büyüsü buna karşı koyamayacak. Hepimizin içinde bulunduğu tehlikeyi görmüyor musun Jean-Claude?"

Jean-Claude ellerini ikimizden de çekerek odaya girdi ve cübbesi bir pelerin gibi etrafına yayılacak şekilde döndü.

"Evet, ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğumuzu biliyorum ve evet, seks büyüsünün bizi kurtaramayacağını da biliyorum ve benim sunabileceğim tek büyü de bu. Kibrim ve diğerleri tarafından vampiroğlunu modern bir dünyaya götürecek en iyi seçim olduğuma ikna edildim ama modern hassasiyetler, modern kurallar ancak herkes bunlara uyarsa işe yarar. Bu gece Deimos'un zihninin benimkinin derinliklerinde olduğunu hissettim. Çok eski kurallara göre oynuyor, bir krallığı yönetmek istiyorsan ve onu ele geçirecek kadar güçlüysen, o zaman o senin hakkındır diyen kurallara göre."

Jake'e doğru döndü, ellerini yumruk yapmamak için savaşıyormuş gibi sıkıp sıkıp . "Bana meydan okuyacak hiçbir eski vampir olmadığından emin olmasaydım, diğer tüm Amerikalı efendilerin kan yemini etmesine izin vermezdim. Sen ve diğer Harlequin bana Deimos gibi vampir kalmadığına dair söz verdiniz."

Jake, "Sana söylediklerime inandım, bu konuda şeref sözü veriyorum," dedi.

"Ama şimdi burada onunla birlikteyiz ve yine saldıracak. Wicked haklı, Deimos bir sonraki saldırısı için başka bir şey seçecek, benim savunamayacağım, bizim bir şey."

"Bu gece bizi hazırlıksız yakaladı," dedim, "ama sahip olduğumuz tek büyü türü seks büyüsü değil."

"Sahip olduğum tek şey bu, *ma petite* ve meydan okuyan ben olacağım. Ona tacımı verecek olan benim yenilgimdir, ya da gücümü tüketip sahip olması için bedenimi."

"Artık seni resmi bir düelloya davet etmesi için çok geç," dedim.

"Bize tüm gücüyle saldırmasından ve hiçbir kuralın onu bize, şehre ve içindeki tüm insanlara vereceği zararın en kötüsünü dizginlemeye zorlamamasından iyidir."

"Earthmover'ın şehre geldiği zamanki kuralları hatırlıyorum Jean-Claude. Eğer sadece genel bir kargaşaya sebep olsaydı

Size düello için meydan okuyabilirim ama önce resmi bir meydan okuma olmadan doğrudan size saldırmak kuralların olmadığı anlamına gelir," dedim.

"Kurallar olmazsa bizi yok eder," dedi Jean-Claude ve korkusunu kadar hissettim. Boğazımı sıktı ve midemi o kadar daralttı ki hasta olabileceğimi düşündüm.

Korkuyu kontrol altına almak için derin bir nefes alıp verdim, çünkü buna inanmıyordum. Bu inanç beni sabit tutmaya yardımcı oldu. "Onu önce biz bulursak olmaz," dedim.

"Bu bir ejderha *ma petite*, eğer hiç gerçek bir ejderha görmediyseniz anlamıyorsunuz demektir."

Kendimi tutamadım ve "Ne zaman gerçek bir ejderha gördün?" diye sordum.

Richard, "Vahşi doğada gördüm," dedi.

"*Hayır, hayır*, siz akılsız kertenkeleler gördünüz, bazılarının kanatları vardı ama hiçbiri gerçek ejderhaların yeteneklerine sahip değildi."

Richard, "Onlar kertenkele ya da sürüngen değil, sıcakkanlılar," dedi. Haklıydı ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Gereksiz biyolojiyi daha sonra konuşabilirdik.

"Bir şey kendini yakmadan nasıl ateş soluyabilir?" diye sordum.

Edward arkasında Peter'la birlikte uzak perde duvarından içeri girdi. Fiziksel olarak birbirlerine hiç benzemiyorlardı ama hareketleri birbirlerini yankılıyordu, sanki Peter Edward'ın bazı parçalarını genetiğe ihtiyaç duymadan, sadece yakınlıktan özümsemişti.

Edward, "'Ejderha' ve 'ateş püskürten' kelimelerini mi duydum?" dedi. "Duydun," dedim.

"A gerçek için ateş soluyan Ejderha. I düşündüm onlar vardı Sadece efsaneler," dedi Peter.

Jake, "Deimos çok gerçek," dedi.

"Kulübün arkasındaki sokağa sığamayacağını söylemiştin, peki tam ejderha formunda ne kadar büyük?" diye sordum.

"İnç ya da santimetre olarak bilmiyorum ama modern bir evin çatısından daha uzun."

"Çiftlik tarzı tek katlı bir ev mi, yoksa iki katlı mı?" Nicky sordu.

"Tek katlı."

Nicky, "Yani ejderha formunda on altı ila yirmi fit boyunda," dedi.

"Uçabiliyor mu?" Edward sordu. *Kutsal inek* yok*, bir ejderha*, sadece pratik sorular.

"Hayır," dedi Jake.

"Eğer onu sivillerden uzak bir yerde izole edebilirsek, bir LAW bunu yapabilir," dedi.

"Kolluk kuvvetleri mi?" Richard sordu.

"Hafif tanksavar silahı," dedim, "LAW."

"Nasıl bir tanksavar silahınız var?" Richard sordu.

"Cevabını istemediğin soruları asla sorma," dedim. Bana kaşlarını çattı.

"Deimos'u öldürmemize yardımcı olmayacak soruları sonraya saklayın." Richard pes ediyormuş gibi ellerini kaldırdı ama başını salladı.

Edward'a dönüp sordum: "Elinizdeki Washington Eyaleti'ndeki davada kullandığımızı sanıyordum?"

"O yıllar önceydi, gerçekten şimdiye kadar daha fazlasına sahip olmayacağımı mı düşündün?"

Sırıttım, neredeyse gülecektim ve "Aptalım, tamam, ama onu havaya uçurursak, ateş kısmı patlamayı planlayamayacağımız bir şey haline getirir mi?" dedim.

"Bu ne tür bir ateş soluduğuna bağlı." Edward parmaklarını *ateş* solumanın etrafındaki tırnak işaretlerine kaldırdı.

"Pekâlâ Jake, bize ateşle nefes alma olayını açıklar mısın?"

Ben sordum. "Aranızda 'Yunan ateşi' terimini duyan var mı?"

"Antik Yunan napalmına benziyor," dedi Peter. Ona baktım. "Bunu nereden biliyorsun?"

Kendisine yumruk tokuşturmayı teklif eden Edward'ı işaret etti, o da sırıtarak kabul etti. "Modern napalmdan, hatta daha sonraki Yunan tarihine kadar ulaşan Yunan ateşinden bile daha kötü olması gerekiyordu."

"Yani iki tür Yunan ateşi mi var?" Ben sordum.

Edward cevap verdi, "İlkinin o kadar ölümcül olması gerekiyordu ki hiçbir şey ona karşı duramazdı. Modern napalm ya da fosfor bombası gibi şeylere yapışıyordu ve fosfor gibi, ıslatmak daha çok yanmasını sağlıyordu, ama şu anda sahip olduğumuz her şeyden daha kötü olması gerekiyordu."

"Öyleydi ya da sanırım öyle," dedi Jake.

"İçinizden birinin orijinal Yunan ateşinin kayıp tarifini bilecek kadar yaşlı olduğunu düşünmemiştim," dedi Edward.

Jake, "Tarih bunun tarifinin kaybolduğunu söylüyor ama aynı zamanda Yunan kahramanlarının savaşta zehir kullanmadığını da söylüyorlar ve ikisi de doğru değil," dedi.

Jean-Claude, "Ne diyorsunuz, daha doğrusu daha açık söyleyin," dedi.

"Orijinal Yunan ateşi kaybolmadı; biz Harlequin olarak onu vücutlarından püskürtebilen tüm yarı tanrıları öldürdük. Yunanlılar onu bulabildikleri malzemelerden yeniden yaratmak zorunda , çünkü karanlık kraliçemiz zırhı, eti, dokunduğu her şeyi yakan ve söndürülemeyen bir madde yaratabilen varlıkların vampiroğlu için var olmasına izin verilemeyecek kadar tehlikeli olduğunu ilan etti."

"En Karanlık Anne'nin onu bir vampire dönüştürdüğünü söylememiş miydin? Ölmesini istiyorsa bunu neden yapsın ki?" Ben sordum.

"Onu kontrol edebileceğini ve tüm vampirlerin ve şekil değiştirenlerin korkacağı canlı bir silah yaratabileceğini düşündü."

"Ne yanlış gitti?" Ben sordum.

"Hepimize, hatta ona bile çok yabancıydı." "Onu kontrol

edemiyordu," dedi Damian.

"."

"Onu havaya uçurarak öldürebilir miyiz?" Edward sordu.

"Peki onu, suikasta uğradığında Tüm Karanlıkların Anası'na olduğu gibi saf ruha dönüştürmeden havaya uçurabilir miyiz? Zıplayabildiği zaman onu öldürmek çok daha zordu.

Ona bağlı vampirlerin ve şekil içine ve dışına," dedim.

Jake, "Hiçbir zaman bedenini terk etme yeteneğine sahip olmadı," dedi.

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," dedim, "ama bir dakika, eğer Jean-Claude'un bedenini ele geçiremiyorsa, o zaman kral olarak gücüne nasıl sahip olacaktı?"

"Kendisini seninle vampir işaretlerime, senin başkalarıyla paylaştığın işaretlere ve Amerika'daki her usta vampire verdiğim kan yeminlerine bağlayarak. Bedenime sahip olması gerekmiyor, sadece mistik bağlantılarıma bağlanması yeterli... Parasını ödemediği gücü çalan biri için kullanılan terim neydi?"

"Birinin internet hizmetinize, kablolu yayınınıza ya da her neyse ona sırtını dayaması gibi mi?" diye sordum.

"Oui."

"Ama bu gizlice yapılır, insanların onlardan çaldığınızı istemezsiniz. Bu gece önden saldırının büyülü eşdeğeriydi," dedim.

"Deimos hiçbir zaman kurnaz olmamıştır," dedi Jake.

"O zaman o da sabırlı olmayacak," dedim, "şimdi soruya cevap ver. Onu nasıl öldüreceğiz?"

Jake, "Deimos'un kardeşi büyük bir kayanın kafasını ezmesi sonucu ölmüştü, bu yüzden bir bomba işe yarayacaktır ama içindeki Yunan ateşine ne olacağını bilmiyorum," dedi.

Richard, "Deimos'un Yunan ateşi püskürtebildiğini kabul edersek, o zaman bunu yaratmak için içeride kullandığı kimyasal ya da her neyse, onu kullandığı ana kadar ayrı olması gerekir, yoksa kendine zarar verir" dedi.

Başımı salladım. "Doğru, eğer herhangi bir şekilde ateş solumanın mümkün olduğunu kabul edersek, o hayvanın ısıyı yaratmak ya da ateşi tutuşturmak için kullandığı maddelerin kullanım zamanı gelene kadar vücutta çok dikkatli bir şekilde ayrı tutulması gerekir, yoksa kendilerini yakarlar."

"Maddelerin belirli bir sıra ve zamanlamayla bir araya gelmesi gerekiyorsa, onu havaya uçurmak Yunan ateşini harekete geçirmemelidir."

Richard söyledi.

"Ama eğer mesele sadece belirli bir düzen ve zamanlamayla ilgili değilse, o zaman onu havaya uçurmak Yunan ateşini geniş bir alana yayabilir." Edward'a baktım. "Ne kadarlık bir alanın etkilenebileceğine dair bir tahminin var mı?"

"Deimos'un boyuyla ilgili bir tahminde bulunabilmek için boyundan daha fazlasını bilmem gerekir, ayrıca bu olay gerçekleştiğinde nasıl bir binada olacağını da bilmem gerekir, çok fazla değişken var."

"Ya açıktaysa?" Richard sordu.

"Bir LAW'ın dış menzili yedi yüz yirmi fittir; eğer Yunan ateşi patlama potansiyeline eklenirse, sıfır noktasına yakın olan herhangi birimiz ölmüş oluruz ya da ölmeyi dileriz."

"Peki ya Yunan ateşi patladığında ona katkıda bulunmak yerine ölürse?" diye sordum.

"O zaman sorun olmaz."

"Yunan yangını ormanlık bir alanda orman yangını çıkarmış olabilir mi?" Richard sordu.

"Ahşap gemileri yakıp kül etti," dedi Jake.

"Kahretsin," dedi Richard.

"Neden?" Ben sordum.

"Ev büyüklüğünde bir şeyi yoğun ağaçlık bir alana çekebilseydik bizim kadar manevra kabiliyeti olmazdı, bu yüzden biraz avantajımız olurdu."

"Etrafımızdaki ormanı ateşe verene kadar," dedi Edward. "Ateşe karşı dikkatsiz olduğumu düşündüğünü biliyorum ama doğaüstü güçlere karşı bir silah olarak ona karşı sağlıklı bir saygım var."

Richard, "Az önce ateşle dikkatsiz davrandığına dair bir şey söylemedim, hatta düşünmedim bile," dedi.

"Orman ya da ot yangınlarında dikkate alınması gereken çok daha fazla değişken vardır: rüzgarın yönü ve hızı, kuruluk ve çalılık miktarı. Alev makinesini sadece kısa ve iyi sulanmış otların bulunduğu mezarlıklarda hortlaklara veya zombilere karşı kullandım ya da onları asfalt alanların ortasında veya bir su kaynağının yakınında yakaladım."

"Patlayıcılar da aynı sorunlardan bazılarına sahip değil mi?" Richard sordu. "Ejderha formundayken ejderhalara uymaması hâlâ ilginç bir fikir.

küçük alanlar," dedim.

"Ejderhadan insana ya da tam tersine ne kadar hızlı dönüşebilir?" Truth sordu.

Jake, "Onu her iki haliyle de gördüm ama değiştiğini hiç görmedim," dedi.

Ru, koridorun ötesindeki perdelerden içeri girerken, "Yaptık," dedi. Rodina onun yanındaydı. Nathaniel arkalarından geldi. Nathaniel'in Deimos'u tanıyan herhangi bir Harlequin bulmaya gittiğini düşündüm, ki bu akıllıca ve yardımseverdi, sonra bunun olamayacağını fark ettim. İkizler kadar ya da onlardan daha yaşlı başka Harlequin'ler de vardı ama şu anda buradaki diğer tek kurtadamlar onlardı. Nathaniel neden bu gece yeraltındaki tüm kurtadamları getirmişti? Ona daha sonra özel olarak soracaktım. Şu anda hedefe odaklanmamız gerekiyordu ve ejderhalar hakkında daha fazla öğrenmek yapılacaklar listesinde leoparın önüne geçti.

38

RODINA dizlerinin üzerine çöktü. "Zayıflığım, bize en çok ihtiyaç duyduğun anda seni gücümüzden mahrum bıraktı. Görevimde başarısız oldum." Eğer üzerinde ipekli bir pijamanın düğmeli üst kısmı olmasaydı, bu daha çok bir savaşçının kılıcına sarılması gibi olurdu. Ru, pijamaların uzun altlarını giyerek onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Kardeşlerin pijamalarını bir çift gibi hiç aklıma gelmezdi. Çok mantıklıydı, sadece onlar hakkındaki pek çok şey gibi bu da beni bir an için şaşırttı. Elbette, belki de romantik çiftler hakkında düşünmemin Ru'nun gömleğinin dışında ne kadar hoş göründüğüyle bir ilgisi vardı. Düşünce trenini orada durdurdum, tam rayında, bitti, çünkü beni duyabiliyorlardı.

"Sorun değil Rodina, kardeşin için yas tutmaya hakkın var."

"Keder zayıflar içindir. Biz Harlequin'iz, hiçbir şey bizi karanlık kraliçemize hizmet etmekten al." O kadar içten görünüyordu ki bana karanlık kraliçeleri dediği için onu düzeltecek cesareti kendimde bulamadım.

Jean Claude yanıma gelerek, "Bu gece ihtiyacım olan kurtlardı, *küçük* dostlarım," dedi. Artık son derece sakin görünüyordu. Deimos'u öldürmek için gerçek bir plandan bahsetmenin daha iyi hissetmesine yardımcı olup olmadığından emin değildim, yoksa sadece kontrolünü mü yeniden kazanmıştı. Daha sonra soracaktım.

Rodina ona baktı; yüzü hiç görmediğim kadar açık ve savunmasız görünüyordu. Keder ve bu geceki sözde başarısızlığı onu duygusal olarak ham bırakmıştı. Onu, yüzünün arkasına bir bakış attığı için daha çok sevdim.

her zamanki huysuz dış görünüşünün perdesi. "Biz tüm kurtlardan daha iyiyiz."

"Elbette öylesin," dedi ama buna ne kendisi inanıyordu ne de başkasının inanmasını bekliyordu.

Alınmadı, sadece bana bakarken daha ciddi görünüyordu. "Biz kurtlardan daha iyiyiz, çünkü düşmanı birden fazla kez bizzat gördük."

Ru, "Onun hakkında elimizden geleni size anlatacağız," dedi. Açık ve savunmasız görünmüyordu, endişeli görünüyordu. Kız kardeşine baktı ve ben de aynı fikirdeydim, o hâlâ iyi değildi. İkisi de iyi değildi. Kardeşlerini, üçüz kardeşlerini kaybetmenin yasını tutuyorlardı ve ben İrlanda ile ilgili kendi sorunlarıma o kadar dalmıştım ki onların yas tutmasına izin verememiştim. Birden bunun tam anlamıyla doğru olup olmadığını bilmediğimi fark ettim. Onların efendisi olarak benim duygularım ve sorunlarım onları ne kadar etkiliyordu?

"Ayağa kalk ve bize nasıl şekil değiştirdiğini anlat," dedim.

Sanki alıştırılmış bir dansın parçasıymış gibi hep birlikte durdular. Bunu daha önce de yaptıklarını görmüştüm ama beni biraz ürkütmüştü, bu yüzden sık sık yapmamaya çalışıyorlardı. Ru, "Bir an bir ejderhaydı, sonra bir insan," dedi.

Jake, "Bir insan bir an dediğinde, içimizden birinin yarılıp değişmesini izlediğini kasteder ki bu asla düşündükleri kadar hızlı olmaz," dedi.

"Biz insan değiliz," dedi Rodina ve ondan ne kadar nefret ettiğini belirten bir bakış attı. Karanlık kraliçesini öldürmemle sonuçlanan komplonun arkasındaki en önemli kişilerden biri olduğu için, bir nedeni vardı.

Ru, "Şimdiye kadar gördüğüm tüm şekil değiştirenlerden daha hızlı," dedi. "Yani, şekil değiştirirken onu öldürmek için zaman yok mu?" Ben sordum.

Rodina, "Bedenlerimizin yer değiştirmesiyle kapana kısıldığımız, sadece o birkaç dakika için çaresiz kaldığımız aradaki anı kullanmaya çalışıyorsunuz" dedi.

"Fikir , yani insandan ejderha boyutuna geçmek normal bir şekil değiştirenden bile daha uzun sürüyor olmalı."

Ru, "Bir an bir ejderha oluyor, sonra ejderhanın durduğu yerden bir adam çıkıyor," dedi.

"İki şekil arasında bir geçiş olmalı," dedim. "Hiç yoktu," dedi.

Jake, "Sadece bir yarı tanrı olduğu için Yunan panteonunun şekil değiştirme kolaylığını miras almadığını umuyordum," dedi.

"Yunan tanrılarından birinin şekil değiştirdiğini gördün mü?" diye sordum.

"ve eğer Deimos babası gibi değişirse, o zaman orada sömürülecek bir zayıflık kalmayacak." Richard'ın Yunan tanrıları ve Jake'in tanık oldukları hakkında ayrıntılar sormak istediğini hissettim ama o direndi. Brownie ona puan verdi çünkü ben sormak istiyordum.

Ru, "İnsan formundayken bile kokusu her zaman ejderhadır," dedi.

Jake, "Bu eşsiz bir koku ve bu gece kulüpte kokusunu almadım," dedi.

"Deimos'un fiziksel olarak kulüpte olmadığına zaten karar verdiğimizi sanıyordum," dedim.

"Evet, ama kokusunu bilen sadece üçümüz olabileceğimiz için bunu Ru ve Rodina ile paylaşabileceğimi düşündüm."

Rodina, "Karanlık kraliçemiz onunla sadece en güvendiği Harlequin'in ilgilenmesini istedi," dedi ve Jake'e baktı. "İhanetini ondan ve bizden nasıl sakladın?"

"Sana bir yalanı nasıl fark edeceğini, hangi kokuyu arayacağını öğretmeye yardım ettim ve bir gün onlara karşı gönderilebilecek savaşçıları eğiten herkes gibi, sana bildiğim her şeyi öğretmedim Rodina."

"Ama o senin efendini yarattı, seni kim yarattı, ondan nasıl saklandın?"

Ru, "Hainlerle yüzleşmemiz Anita'yı rahatsız ediyor," dedi.

"Bizi mutlu etmek istediğini söylüyor; ben de karanlık kraliçemizi nasıl kandırdıklarını bilmek istiyorum, belki bu bana biraz huzur verir.

tüm varoluş biçimimizi yok ettiler." Sesi neredeyse öfkeli geliyordu, her kelimesi öfkeyle doluydu.

"Bu gece böyle oyunlar için vaktimiz yok Rodina," dedi Jean Claude. "Kederin için üzgünüm, her ne kadar paylaşmasam da, ama burada ve şimdi bir düşmanımız var, bu her şeyden önce gelmeli."

Kaşlarını çattı, alnını ovuşturdu. "Bu gece kendimi iyi hissetmiyorum. Görevimi yerine getiremediğim için özür dilerim."

Ru, "Bu gece ikimiz de kendimizde değiliz," dedi ve kollarını onun omuzlarına dolayarak yandan sarıldı.

"Gelecek yıl doğum gününü kutlamayacaksın," dedim. Ru, "Teşekkür ," dedi.

Rodina hiçbir şey söylemedi, sadece kardeşinin vücudunun önünden geçen koluna sarıldı. Gözleri kapalıydı ve gözyaşlarını sakladığından emindim. *Yeter*, diye düşündüm. "İkinizin bize söyleyebileceği, Deimos'u yenmemize yardımcı olacak başka bir şey var mı?" diye sordum.

Kardeşine daha sıkı sarılmıştı, gözleri o kadar sıkıydı ki alnı kırışmıştı, sanki gözlerini kapalı tutabilirse kötü şeyin onu yakalayamayacağını düşünüyordu. Rodina'yı hep gibi hayal etmişimdir, canavarın gözlerinin içine bakar ve her şey başarısız olursa içine tükürürdü. Yüzünü Ru'nun koluna gömdü, sanki onun kokusunu içine çekiyordu. Bunu kendi kardeşime yapmazdım ama o bir hayvan değildi ve kokunun ve dokunmanın seks için değil, sadece rahatlamak için olduğunu anlayamazdı. Ben de bu konuda biraz bulanıktım ama bunun benim insani takıntım olduğunu anladım.

Nicky yanıma geldi ve saçlarıma doğru eğilerek fısıldadı, "Düşündüğün her şeyi duyabiliyor."

"Özür dilerim Rodina, düşündüklerimle seni daha kötü hissettirmek istemedim, biliyorsun bazen düşüncelerimi kontrol etmekte pek başarılı olamıyorum."

"Benimle ilgili hayal kırıklığına uğramalısın," dedi, "sana gerektiği gibi hizmet etmiyorum." Gözlerini açtı ve leopar sarısı bir yarık görmeme izin verdikten sonra canavarının sıcaklığını hafif bir ışık gibi hissettim.

Esinti. Ona bu kadar yakın durmasaydım ya hissetmezdim ya da odada kimin olduğunu bilemezdim. Ru'nun gözleri de leopar sarısıydı. Tanrım, çok fazla kontrolleri vardı.

"Biz Harlequin'iz," dedi alçak bir sesle. "Öyle

olduğunuzu biliyorum," dedim.

"Sorunuza cevap vermedi, *ma petite*."

"İkisi de yapmadı," dedi Nicky. doğru ilerledi.

"Onlar benim gelinlerim, bana zarar vermeleri imkânsız," dedim ama bunu söylerken içimde en ufak bir şüphe duymamanın zor olduğunu da itiraf etmeliyim.

Nicky beni onlardan uzaklaştırdı. Wicked Truth da Jean-Claude için aynı şeyi yapıyordu. Richard da onunla birlikte hareket etti, böylece iki kişi oldular. Jake ikizlere yakın kaldı.

Rodina sıkılmış dişlerinin arasından, "Biz ikiz değiliz," diye bağırdı, "biz üçüzüz! Rodrigo'nun ölümü bunu değiştirmez."

"Özür dilerim, haklısınız, ama sadece düşündüm, bunu yüksek sesle söylememeliydim."

"Önce kötü kraliçemizi yok ettin, sonra da kardeşimizi bizden aldın. Senden nefret ediyorum, Anita Blake," dedi.

Ru, "Anita'dan nefret edemeyiz, biz onun gelinleriyiz," dedi.

Kardeşine ters ters baktı ve birdenbire ona sarılan kolları sadece rahatlatmak için değilmiş gibi göründü. Boğazını sıkmasına sadece birkaç hamle kalmıştı. Bunu fark ettiğinde gerginliğini ve Ru'daki huzuru gördüm. Bu tesadüfi değildi. Bu sadece onların doğum günü ve kaybettikleri kardeşlerinin yası değildi, öyleyse neydi bu?

Nicky, "Anita seni beni becerdiği gibi beceremedi," dedi.

Jake, "Belle Morte ve Jean-Claude, Gelinleri yaratmak için seksi kullanan tek soylar ama yine de diğer tüm soylarda var," dedi.

"Ama Anita bir vampir değil, gerçek bir vampir değil," dedi Jake. "Bu gerçeğin onun gücü kullanma şeklini ve Jean-Claude'un gücünün işleyişini değiştirdiğini biliyoruz. Belki Gelinler de farklıdır."

"Bir dakika, benim insan olmam Jean-Claude'un gücünü nasıl değiştiriyor? Ben onun insan hizmetkarıyım, bu yüzden onu daha güçlü yapıyorum, nokta."

"Kraliçemizin gücünü çaldığın gibi onun gücünü de çaldın," dedi Rodina. Ru'dan kurtulmaya çalışmamıştı. Hâlâ rahatlık ve tehlike arasında bir yerde duruyorlardı. Bunun ötesini düşünmemek için çok uğraştım, çünkü düşüncelerimi onlardan koruyamıyordum.

Ru, "Biz sizin gelinleriniziz, size daha iyi hizmet verebilmemiz için ne düşündüğünüzü ve hissettiğinizi bilmemiz gerekiyor" dedi.

"Rodina'nın şu anda bunu böyle gördüğünü sanmıyorum," dedim.

"Aradığımız kötü kraliçe sen olsaydın sana sonsuza dek hizmet ederdim," dedi ve sonra başını Jean-Claude'a bakacak kadar hareket ettirdi. "Hepimizin üzerinde bir kral olman gerekiyordu ama en korktuğun şeye dönüşmekten o kadar korkuyorsun ki, senin olması gereken yükü ve ödülü onun, insan hizmetkârının almasına izin veriyorsun."

"Ödülü ben aldım, ben kralım."

Jake, "Rodina'nın söylediği her şeye katılmıyorum ama korkarım ki söylediklerinin ruhu doğru," dedi.

"Sen neden ?" diye sordum.

"Evet, Jake, bizi aydınlat," dedi Jean-Claude. Kötü Gerçek onu geri çekerek herkesle arasına girmelerini sağlamıştı.

"Şimdiye kadar daha fazla güce sahip olmalıydın. Sadece diğer ustalardan aldığın kan yeminleri bile seni tanrısallaştırmalıydı ama baştan çıkarma ve seks konusundaki yeteneklerin katlanarak artmış olsa da, hepimizin sana gelmesini beklediğimiz diğer güçler gelmedi."

"Az önce size sunabileceğim tek şeyin seks büyüsü olduğunu ve bunun Deimos'u ya da başka bir rakibi yenmek için işe yaramayacağını söylemedim mi?"

"Yaptın ve sonra Anita ve arkadaşı Deimos'u senin güçlerini gerektirmeyecek bir şekilde nasıl öldüreceklerini planlamaya başladılar."

"Beni onların yeminlerini etmeye ikna eden en yüksek seslerden biriydin, ülkedeki tüm usta vampirlerin gücünü

Amerika içimde." Jean-Claude göğsüne öyle sert bir tokat attı ki sanki biri ona vurmuş gibi bir ses çıktı.

"Eski konsey üyeleri gibi vampirler arasında bir tanrı olmayacağınız hiç aklıma gelmedi. Kendinizi ve onları olası bir rakipten koruma beceriniz olmadan bu ülkedeki doğaüstü varlıklar üzerinde bu kadar güç ve kontrol sahibi olacağınız aklımın ucundan geçseydi, başka bir şey yapmanızı isterdim."

Jean-Claude, "Eğer çok geç değilse bir Amerikan konseyi kuracağız ve gücü aralarında paylaşacağım; böylece içimizden birini öldürürlerse, diğerleri bir araya gelip ülkemizi modern yönetimle baş edemeyecek gerçekten eski olanlardan koruyabilir" dedi.

Protesto çığlıkları yükseldi ve ben de "Tüm bunlara ne zaman karar verdiniz?" diyerek katıldım.

"Bu gece, belki de vampir konseyinin tam da bunun engellemek için var olduğunu fark ettim. Bir vampirin ölümü herkesin mahvolması demektir."

"Konsey kurmamızın nedeni bu değil," dedi Jake. "Tüm Karanlığın Anası hiçbir zaman kendisini herhangi bir rakibe karşı kaybetmeyi düşünemezdi. Konsey sevgi için oluşturuldu. Günün Babası'nın kendisiyle eşit hükümdar olmasına izin vermezdi, ama ona değer veriyordu, bu yüzden onun yönetim konseyinin bir parçası olmasını kabul etti. Aralarında eşit ya da daha yüksek olacaktı, ama sadece o en yüksek olacaktı."

Jean-Claude, "Gün Babası'nın bir zamanlar konsey üyesi olduğunu biliyordum ama gerisini bilmiyordum," dedi.

Rodina, "Yalan söylüyorsun kurt; kara kraliçemiz Gün Baba'yı asla böyle umursamadı," dedi.

"Benim sözüme inanmayın, diğer Harlequin'lere sorun, bazıları benden çok daha yaşlı. Konseyin başladığını sadece ustamdan duydum, değildim," dedi Jake.

"Karanlık annemiz ve parlak babamız, birbirleriyle savaşarak kendilerini parçalamadan önce neredeyse birer tanrıydılar,

Ama ben tanrı değilim," dedi Jean-Claude. "Deimos gibi bir yarı tanrı bile değilim. Hepimizin Anası'nın sahip olduğu güç bana geçmedi."

Rodina beni göstererek, "Ona geçmesi gerekiyordu," dedi.

"Öyleydi," dedi Jake.

"İyiyim ama tanrı gibi " dedim.

"İhtiyacımız olan bir tanrı değil, güçlü bir yönetim, ama ikiniz de güç konusunda derin bir çelişki içindesiniz. Ona sahip olmak, onu kullanmak, hepsi."

Rodina, sanki bu büyük bir karakter hatasıymış gibi, "Bunun onları kötü yapacağından korkuyorlar," dedi.

Richard, "Ve eğer onlar çelişkideyse, ben daha kötüydüm," dedi.

"Evet Ulfric, en çok çatışan sendin. Nathaniel, Damian ile birlikte Anita'nın üçlü hükümdarlığının efendisi olana kadar iç çatışmalarınızın hepinizi ne kadar sakatladığını fark etmemiştik."

"Bundan sorumlu olabileceğimi bile bilmiyordum. Ben sadece onun çağıracağı leoparıyım. İnsan olduğumda psişik bile değildim. Onun gücünü nasıl kontrol edebildiğimi hala anlamıyorum," dedi Nathaniel.

"Çelişki içinde değildiniz. Güç için yanıp tutuşmuyordun ama üçünüz arasındaki üçlünün çalışmasını istiyordun. Anita da dahil olmak üzere birçok kişiye Damian'ı özlediğinizi, onun çekimini hissettiğinizi ifade etmiştiniz."

"Evet, ama Anita'nın bunu düzeltmesi gerektiğini düşündüm, o bizim efendimizdi."

"Ama Anita kimsenin seçme özgürlüğünü elinden almaktan nefret eder. Nicky'yle birbirlerine aşıklar ama hepinizi kurtarmak için bile olsa onun aklını çeldiği için hâlâ suçluluk duyuyor; bu yüzden Rodina ve Ru'yu Nicky'yi yuvarladığı gibi tamamen yuvarlamadı."

Nicky, "Ona hayır diyememem onu ürkütüyor," dedi.

"Artık hayır diyebiliyorum," dedi Damian.

"Anita'ya hayır diyebilirsin ama Nathaniel'e hayır diyebilir misin?" Jake sordu.

Damian elbette yapabileceğini söylemeye başladı ama sonra düşündü. "Hayır demek istemiyorum."

Nathaniel, "Çok geç olana kadar neler olduğunu fark etmedim, çünkü vampir ve büyü şeylerini yapamamam gerekiyordu," dedi.

"Damian'la birlikte Anita'nın üçlü hükümdarlığının kontrolünü ele geçirmemiş olsaydınız hepiniz İrlanda'da ölmüş olurdunuz. Anita'nın Rodrigo'yu ve iki kardeşini bakışlarıyla Gelinlerine dönüştürmesini ve düşmanlarınızı yenmek için bir hayalet ordusu kurmasını sağlayan tek şey sizin birleşik gücünüzdü."

"Yani diyorsun ki, eğer ben hâlâ üçlü yönetimimi devralmaktan korkup tökezliyor olsaydım ve Nathaniel kazara öne çıkmasaydı ..." Söylemek istemediğim için durdum.

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum ve işte bu yüzden dördüncü işaretle bile Jean-Claude'un üçlüsünün olabileceği kadar iyi olamayacağından korkuyorum."

Richard, "Çünkü üçümüz de güç ve gerçekten canavara dönüşme konusunda çelişkiler yaşıyoruz," dedi.

"Korkarım öyle."

Rodina kardeşini iterek, "Anita öne çıktı ve ikinizden de daha fazla gücü kabul etti, ama hâlâ bundan çok korkuyor," dedi. "Ya beni boğarak teslim al, ya öldür, ya da bırak gideyim."

Jake'e baktı ve kurt adam başını sallayınca Ru kız kardeşini bıraktı. Onu iterek uzaklaştırdı. "Onların korkuları ve sınırlamalarıyla burada kalmak istediğine inanamıyorum."

"Ne düşündüğümü ve hissettiğimi önemseyen bir ustam olmasını seviyorum. Anita'nın bizim mutlu olmamızı istemesini seviyorum."

"Mutluydum! Onun intikamının ve yargısının bir aracı olarak mutluydum. İnsanlara tekrar zarar verebilmek istiyorum ama ne Jean-Claude, ne Anita, ne de bizim Nimir-Raj buna izin verecek. Seyahat edecek bir dünyam vardı ve şimdi Amerika'nın ortasında, benim yarısı kadar bile olmayan bir şehirde kapana kısılmış durumdayım. Burada nasıl mutlu olabilirsin ki?"

"Beni neyin mutlu ettiğini ilk kez öğreniyorum, Dina; bundan önce sen ve Roddy tüm alanı kapladınız ve bana hiç yer bırakmadınız. Seni seviyorum, onu da sevdim ama bana yer yoktu. İkiniz de o kadar güçlüydünüz ki, sanki ben silinmiştim."

"Rodrigo'yla ilgili rüyalarımızda senin korkuların var," dedi. Öfkesi bir an için onu terk etmiş gibiydi.

"Belki de öyledir, ben olabileceğimi düşünmemiştim, çünkü uykumuzu kabuslarla dolduracak kadar önemli ."

"Sen benim için önemlisin kardeşim."

"Kardeş ikimizden biri olabilir. Bana senin için önemli olduğumu söyle Rodina, sadece ben."

"Elbette benim için önemlisin Ru. Artık sadece birbirimize sahibiz."

Düşünmek istediğim şeyi düşünmemeye çalıştım, ama bu bir fili düşünmemenizin söylenmesi gibiydi, düşünebildiğiniz tek şey . Büyükler, küçükler, balerin tütüsü giyen filler, paten kayan filler... Düşünmemeye çalıştıkça bu düşünce o kadar yüksek sesle dile getiriliyordu ki, bana bağlı olan herkesin kafasının içinde bağırıyormuşum gibi duyduğunu biliyordum. Belki de Ru ve Rodina bu terapi teklifimizi kabul etmeliydi.

Rodina döndü ve bana baktı. "Eğer Ru her gece rüyalarımızda kendini Rodrigo'ya dönüştürüyor, defalarca silindiğini, tüketildiğini söylüyorsa, o zaman evet, terapistini görmeye hazırım. Ru benimle gelmek isterse?" Elini kardeşine doğru uzattı.

Adam kızın eline baktı ama almak için hiçbir hamle yapmadı. Onun gözleriyle buluşabilmek için başını kaldırdı. "Terapiste gidip tüm bunları konuşacak mısın? Terapiye ihtiyacın olmadığını, hiçbir sorunun olmadığını söylemiştin."

"Eğer sana yardımı olacaksa Ru, evet, gideceğim." Elini indirmeye başladı, yere ve ondan uzağa bakıyordu. Adam onun elini tuttu ve kadın beni mutlu eden bir gülümsemeyle ona . Bana bakarken gülümsemesi biraz soldu. "Ben

Bizim için neden mutlu olduğunuzu anlamıyorum ama mutlu hissedebiliyorum. Belki de terapistten bunu bana açıklamasını isteyeceğim."

"Anlamadığınız duygusal şeyleri açıklama konusunda iyiler," dedim.

Ru ona yaklaştı, elleri hâlâ kenetliydi. Artık büyümüşlerdi ve acı verici bir şekilde yaşlanmışlardı ama hâlâ ormanda ekmek kırıntılarının izini kaybettiklerinde el ele tutuşan iki kayıp çocuğun yankısı vardı.

Ru, "O zaman çıkış yolunu bulmama yardım et, Anita," dedi.

Kaşlarımı çattım ve "Bana bir dakika verirsen seni ekmek kırıntılarına boğabilirim" dedim.

Gülümsedi, sonra kız kardeşine döndü. Onu yanağından öptü, çok nazikçe. "Ne istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum," dedi.

"Ama bu sizi Rodrigo'nun İrlanda'da büyülenmesi kadar etkileyecek." "Daha fazla." Ve bunu söylerken kaşlarını çattı. Ellerini sallamaya başladı.

Gerçek çocukluktan kalma eski bir alışkanlık geri gelmiş ya da hatırlatıyormuş gibi elleri aralarında biraz.

"Ondan bunu istememi yasaklamıştın."

"Evet" -yine yere baktı, ellerini aralarında boş boş sallıyordu- "ama eğer rüyalarımıza Rodrigo olarak giriyorsan, o zaman onun burada olmasını sana tercih edeceğime ya da onun sen olduğuna ya da karmaşık bir duygusal ... karışıklığa inanıyor olmalısın." Birden ona baktı, yüzü çok ciddiydi. "Sana böyle hissettirmek istememiştim. Rodrigo da sana kendini bizden daha değersiz hissettirmek istemedi."

"Benim zayıf olduğumu düşünür ve bunu bana sık sık söylerdi."

Onun elini kendi eliyle daha sert sıktı. "Rodrigo inandığı şeyi söyledi ama seni seviyordu Ru. Benim gibi o da seni çok seviyordu."

Gülümsedi ve kendimi onların ilk terapi seansında röntgenciymişiz gibi hissetmeye başladım. Sanki hepimiz sessizce gidip duş almalı ve onları kendi hallerine bırakmalıymışız gibi.

Ru, "Lütfen bensiz gitme," dedi.

"nereye gideceğim?" Ben sordum.

"Duşta ya da yatak odasında, senin ne kadar aç olduğunu hissediyorum. ve bu gece yemeğiniz olmak istiyorum."

"Bana hayır diyemeyeceğinize göre, bu rıza dışı sekse biraz fazla yakın, o yüzden hayır. Güzel bir teklif ama bana hayır diyemeyen birinden faydalanmayacağım."

"Çağların tanrıları ve tanrıçaları, çok samimisiniz, çok , yeminlerinde gerçekten ciddi olan eski bir kutsal şövalye gibisiniz. Sen ona seks için yaklaşmıyorsun Anita, o sana yaklaşıyor. Seninle seks yapmak istiyor, Florida gezisinden beri bunu istiyor," dedi Rodina, gözlerini devirerek ve duyduğun her iğrenmiş kötü kız gibi konuşarak.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Kafa karışıklığını hissedebiliyorum. Bir şekilde kendini benden sorumlu hissediyorsun.

-Kardeşimiz sana ve senin kardeşine çok kötü şeyler yapmış olsa da - bizim için üzgünüm."

"Kardeşin için seni suçlamıyorum," dedim.

"Teşekkür ederim ama ben bir ev istiyorum Anita. Dina ya da Roddy seçtiği için , ben istediğim için benim olan bir yere gerçekten ait olmak istiyorum."

"Seks tek başına sizi ait kılmaz," dedim.

"Seks yapmamak da sizi ait yapmaz" dedi.

Mantığına karşı çıkamazdım ama gerçekten karşı istiyordum. Düşüncelerimi okuyabildikleri için yüksek sesle söyledim. "Şu anda ne söyleyeceğimi bilmiyorum, o yüzden bu düşünceni unutma." Grubun geri kalanına döndüm ve Edward'ı kalabalığın kenarında yakaladım. Tüm doğaüstü korumalar gerginken onun bizi korumak için harekete geçmediğini fark ettim. İşin o noktaya gelmeyeceğini bir şekilde biliyordu. Nasıl olmuştu da odada kimsenin düşüncelerini duyma ya da duygularını hissetme yeteneği olmayan birkaç kişiden biri, durumu doğru okuyan tek kişi olmuştu? Bana küçük bir gülümseme verdi ve kaşlarını kaldırdı ve böylece beni kendime, şu ana geri getirdi. Diğer her şey bekleyebilirdi.

"Başka bir şey yapmadan önce Deimos için bir plana ihtiyacımız var," dedim. "Ejderha formunda uyumak isteyecektir," dedi Ru.

Rodina başını salladı. "Ru haklı, şekil değiştiriyor ve her şekli gerçek, ama insan formunda o kadar rahat değil."

"Yani rahatça uyuyabileceği kadar büyük bir yere ihtiyacı olacak," dedim.

"Depolar," diye önerdi Nicky.

Jean-Claude, "Konforlu bir yaşamı mı tercih ediyor, yoksa bir depoda yerde yatmak ona yetecek mi?" diye sordu.

"Bunun ne önemi var?" Ben sordum.

"Eğer bir depoda kalıyorsa ve bu depoya minderler ve yatak takımları teslim ediliyorsa, bu durum şüphe uyandırır, değil mi?"

Nicky, "Bazı depolar yatak takımları satıyor ya da en azından depolayıp mağazalara gönderiyor," dedi.

"Ama yatak takımları için toplu alımlar yapalım demiyorum Nicky. Yumuşak yastıklardan, kadife minderlerden, depolara ya da yarı terk edilmiş binalara teslim edilen küçük, kişisel alımlardaki pahalı örtülerden bahsediyorum."

Rodina, "Bulunmak istemiyorsanız, göreviniz bitene kadar lüksten uzak yaşarsınız," dedi.

Jean-Claude, "Konforları olmadan yaşayamadıkları için bulunan birden fazla usta vampir tanıdım," dedi.

Ru, "Antik Yunan'da bir mağarada çıplak zeminde uyuyordu," dedi.

"Eğer modern dünyada aktif olduysa, bu duruma alışmış olacaktır. daha yumuşak bir bakıma ihtiyacı var," dedi Jean-Claude.

Jake, "Eğer değişmediyse, o zaman ihtiyaçları asgari düzeyde olacaktır," dedi. Jean-Claude, "Yani, lüks onu bulmanın yolu olmayacaktır," dedi. "Son birkaç bin yıldır neredeydi?" Ben sordum.

"Bunu ben de bilmek isterim, *ma petite*." "Ne fark ki?" Ru sordu.

"Modern Yunancayı ya da başka bir dili okumayı öğrendi mi? Hiç okuyabiliyor mu?" Jean-Claude sordu.

Edward, "Kaldığı yere kitap ya da başka okuma materyalleri gönderilip gönderilmeyeceğini öğrenmek istiyorsunuz," dedi.

"Oui."

"Karanlıkta görebiliyor mu?" Peter sordu. Hepimiz ona baktık ve birdenbire on dört yaşındaki hali, utanmış görünmemek için mücadele eden yirmi yaşındaki halinden sıyrıldı. Sonunda herkese ters ters baktı; on dört yaşındayken bunu yaptığında somurtkan görünüyordu, yirmi yaşındayken biraz tehditkâr görünüyordu. Garip bir şekilde gurur duydum.

Richard, "Okumak için ışığa ihtiyacı olup olmadığını merak ediyorsun," dedi.

Biz ona baktık ama o dikkatini Peter'dan ayırmadı ve Richard da kimsenin ona bakmasını umursamadı. "Onun farklı bir ejderha türü olması gerektiğini biliyorum ama bugün sahip olduğumuz ejderhalardan bazıları karanlıkta görebiliyor ve sadece geceleri avlanıyorlar."

"Evet," dedi Richard, "yaygın teori, gündüz avcısı olan tüm büyük ejderhaların insanlar tarafından öldürüldüğü yönünde."

Peter, "Ve gece avcıları bu ekolojik nişe yayıldılar, bu yüzden fosil kayıtlarında bugün daha küçük olarak bildiklerimiz var" dedi.

Richard başını salladı. "Ama avlanmak için karanlıkta görmek, okumak için karanlıkta görmekten farklıdır." Odanın etrafına bakındı. "Leoparlar karanlıkta kurtlardan daha iyi görür; kitap okuyabilir misin?"

Odadaki tüm kurtadamlar birbirlerine baktı ve sonra Rodina, "Leopar formunda birbirimize kitap okumayız Ulfric," dedi.

"Ama deneseydiniz, tam karanlıkta baskıyı görebilir miydiniz?"

Bir tur bakış daha oldu ve sonra Ru, "Dolunaya yakın bir zamanda basılı bir kitap okudum, ama elektrik geceyi bozmadan önceydi, bu yüzden asla tam olarak karanlık olmuyor." dedi.

"Yani bu bir evet demek," dedi Peter.

"İyi bir noktaya değindin Peter, bizim okumak için bir lambaya ihtiyacımız olması Deimos'un da olacağı anlamına gelmez."

Ru, "Geceleri pek dışarı çıkmazdı," dedi.

Rodina, "Gece görüşü iyi değildi," dedi.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Ona gece leoparlar gibi saldırdık, çünkü mükemmel bir gece görüşümüz var" dedi.

"Deimos'u öldürmek için gönderilen Harlequin sen değildin,"

dedi Jake. "Resmi olarak hayır."

"O zaman neden ona saldırdın?"

Yüzlerinden geçen o bakış, aslında bunu yapmak zorunda kalmadan bakış alışverişinde bulunmanın onların versiyonu olduğunu fark ettim. Bir şeyi istemedikleri zaman kullandıkları fiziksel stenolarının bir parçasıydı. Bu onların birkaç özelliğinden biriydi.

"Bana Deimos'a neden gece vakti kurt adam formunda saldırdığını söyle?" Ben sordum.

Rodina, "Bize bunu yapmamız emredildi,"

dedi. "Kim tarafından?" Ben sordum.

"Senden önce sadece bir efendimiz vardı," dedi.

"Tüm Karanlıkların Anası neden geceleyin Deimos'a kurt adam formunda saldırmanızı istesin ki?"

Rodina, "Geceleri daha savunmasız olup olmadığını öğrenmek istedi," dedi.

Richard, "Yani beyin fırtınası yapmamıza ve plan yapmamıza izin veriyorsunuz ve şimdiden neyin işe yarayıp neyin yaramayacağını biliyorsunuz," dedi.

Ru sadece başını salladı.

"Cevap ver ona," dedim.

Ru, "İşler bu şekilde yürümüyor," dedi.

Nicky, "Richard'ın dediğini tekrarla ama bunu bir soru haline getir" dedi.

Ben yaptım. Rodina, "Ne bilmiyoruz, bu yüzden işe yarayıp yaramayacağı konusunda hiçbir fikrimiz yok," dedi.

"O gece Deimos'a karşı dövüşü kazanıp kazanmadığınızı bana söylemenizi emrediyorum."

Ru, "Neredeyse" derken Rodina, "Hayır" dedi.

"Siz Anita'nın gelinlerisiniz; eğer sorarsa gerçeği söylemek zorundasınız. Ona yalan söyleyemeyiz," dedi Nicky.

"Sen tamamen onun gelinisin, ama bizimle olan ritüelini asla tamamlamadı," dedi Ru, "Bu yüzden Rodina, Anita'yı mutsuz eden pek çok şey yapabiliyor."

Jake, "Deimos'u nasıl öldüreceklerini bilip bilmediklerini sor." dedi. Sordum ve ikisi de hayır dedi.

"Onu nasıl yeneceklerini bilip bilmediklerini sorabilir misin?" Edward bunu önerdi. "'Yenmek'i tanımla," dedi Rodina. Ru sadece belki dedi.

Oyunu anlamaya . "Deimos'u artık bize zarar veremeyeceği ya da Amerika'daki vampirleri yönetmek için bize meydan okuyamayacağı şekilde nasıl yeneceğimizi biliyor musun?"

Ru, "Evet," dedi ve Rodina başını salladı. "Neden sadece bununla başlamadın?"

"Çünkü onu en son öldürmeye çalıştığımızda Yunanistan şu anki Avrupa'nın önde gelen dünya gücüydü. Şimdiki teknolojiye sahip değildik; eğer ona karşı koymak zorunda kalırsak bunu uzaktan LAW ya da başka bir cihazla yapmayı tercih ederim," dedi Rodina.

"Tamam, bu mantıklı, ama bize eskiden bunu nasıl yaptığınızı anlatın, biz de bunu modern teknolojiyle birleştirip ne bulacağımıza bakalım," dedim.

"Ayrıca, gelinler geleneksel olarak efendilerini kurtarmak için savaşta kurban edilirler ve korkarım ki ne yaptığımızı duyduğunuzda Ru ve bana da aynısını yapacaksınız."

Nicky, "Ben Anita'nın böyle şeyler yapmadığının kanıtıyım," dedi. "O aşık seninle , ve biz bir kaynağı suçluluk ve onun için travmayı hatırladı."

"Deimos'u alt etmek için kimseyi bilerek feda etmeyeceğim," dedim.

"Ciddi, kardeşim."

"Onun samimiyetinin bir tür sadık köpek yavrusu gibi titreştiğini hissedebiliyorum." Rodina'nın sesi iğrenmiş gibiydi.

Nathaniel, "Anita'nın size daha fazla değer vermesini istiyorsanız, bu tür yorumlar ," dedi.

"Peki sana en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk ettiğin için pişmanlık duyarak dizlerinin üzerine çökmene ne oldu?" diye sordum.

Rodina boğazının derinliklerinden sert bir ses çıkardı, sanki yüzüme mi tüküreceğine yoksa çığlık mı atacağına karar verememiş gibiydi. "Senin gelinin olmak için içimde bir çekim hissediyorum ama Jean Claude'la her şeyi yarım bıraktığınız gibi bizi de yarım bıraktınız."

"*Ma petite*, güneş doğacak ve bu gerçekleşmeden önce bir planım olsun istiyorum."

"Tamam, güneş doğduktan sonra Deimos için endişelenmemiz gerekiyor mu, yoksa çoğu vampir gibi şafak vakti ölüyor mu?" Ben sordum.

"O yaptı."

"Karanlık kraliçemize hizmet etmemesinin bir nedeni de buydu," dedi Jake. "Gün ışığında hareket etme yeteneğini kaybetmeyi beklemiyordu."

"Güneş ışığında yanıyor mu?" Ben sordum.

Ru, "Onu güneş ışığında yanarken hiç görmedik, çünkü şafağın söktüğünü hissettiğinde mağarasının arkasına giderdi," dedi.

"Yunan ateşine dönüşürse güneş ışığı bize yardımcı olmaz," dedi Edward.

"İyi bir noktaya değindin," dedim. Rodina ve Ru'ya baktım. "Tamam, sizde. Eski günlerde ona nasıl saldırdığını anlat bize."

Rodina, "'*Yee*' diye telaffuz edilmiyor, *y* sesi *th* gibi çıkıyor, tıpkı *the'de olduğu* gibi," dedi.

"Şaka yapıyordum ama tamam, açıklığa kavuşturduğunuz için teşekkürler. Şimdi bize Deimos'un karşısına nasıl çıktığını anlat."

Ru, "Karanlık kraliçemiz üçümüzün içine kendinden parçalar koydu," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

Kız kardeşine baktı ve "Onu sana o zamanki haliyle nasıl anlatabiliriz?" dedi.

"O zamanlar gücünün doruğundaydı," dedi Jake. "Onu ne kadar korkutucu bulsan da Anita, o zamanki haliyle kıyaslanamaz bile."

Bunu anlamaya çalıştım; daha da korkunç olduğu zamanlarda onunla yüzleşme düşüncesi midemi bulandırdı. "Bu çok korkutucu."

"Aramızdaki hainler tarafından zayıflatılmamış olsaydı ona karşı galip gelemezdiniz." Jake'e ters ters baktı.

"Evet, ona ihanet ettim ve bunu yine yaparım."

"Anita'nın duygularına bağlı olmasaydım seni olduğun yerde öldürürdüm."

"Deneyecektin; unutma seni eğitmene yardım ettim." "Yaptığın şey için senden nefret ediyorum."

"Anlıyorum."

"Yeter," dedi Jean-Claude. "Tüm Karanlığın Anası'nın üçünüzün içine kendinden bir parçayı nasıl yerleştirdiğini anlamamıza gerek yok çünkü bugün yaşayan hiçbir vampir bunu kopyalayamaz. Sadece bize ne olduğunu anlatın."

Ru, "Yedimiz onu öldürmek için gönderildik," dedi.

"Sadece dört tanesini biliyordum, neden üç tanesi onlarla birlikte listelenmemişti?" Jake sordu.

Rodina, "Dedikleri gibi birçok şeyi kayıt dışı yaptık," dedi.

Jean-Claude, "Daha fazla kesinti olmasın lütfen Jake; şafak sökmeden önce en azından bir planın başlangıcını istiyorum," dedi.

Jake sadece başını salladı, cevap verme zahmetine girmedi. Akıllıca, en azından özür dilerdim.

Rodina, "Dört kişi ona mağarasının önünden yaklaşmak üzere gönderilmişti, ama biz tepeyi aşarak onun arkasından geldik," dedi.

Ru, "Yarı insan formundaydık," diye ekledi.

"Savaşı göremiyorduk ama ölümcül ateşini kusmasının habercisi olan gürültüyü çıkardığını duyduk. Dört kişi

Ön taraftakiler üzerlerine örtmek için sertleştirilmiş deri ile donatılmıştı. Altlarına saklandıklarını biliyoruz çünkü Drakon ateş püskürdü, sonra da cılız sığınaklarının onları gazabından kurtaramayacağını söyleyerek böbürlendi. O yanışlarını izlerken üzerine atladık, ben sağa, Rodrigo sola ve Ru canavarın arkasına."

"Bağışlayın ama sormak zorundayım, büyü için yerleşim önemli miydi?" Jake söyledi.

"," dedi Ru.

Rodina devam etti, "Onu mümkün olduğunca güvenli bir şekilde çevrelememiz gerekiyordu, böylece daha büyük formu büyüyle sarılmış olacaktı. Öndeki dört kişi yanan deri çarşafları fırlatıp dağıldılar, çünkü en büyük silahına karşı kalkanlarını kullandıklarını ve bir sonraki püskürmenin onları yok edeceğini düşündü, ama pençelerimiz aynı anda üç taraftan etine saplandı ve o gece için bunlar onun gücü ve büyüsüyle dolu pençeleriydi. Ben ayaklarının dibinde yere inerken çığlık attı ve bana doğru döndü. Vücudu Yunan ateşini oluştururken çıkan gümbürtüyü duydum ama klik sesini duyduğumuzda ve ateşi püskürttüğünde orada değildim. Ateş mağara ağzının o tarafındaki küçük ağaçları yakıp eritti ama ben Ru ile birlikte onun arkasında güvendeydim."

"Bize doğru döndü," dedi Ru. "Önce diğer tarafa baksaydı, diğer taraftaki ormana koştuğumuzu görebilirdi."

Rodina, "Ateşi olmasaydı onu kuyruğunun peşinden koşturabilirdik," dedi, "ama bu tür oyunlar oynamak için çok tehlikeliydi."

Ru, "Diğerleri kaçışımızı gizlemek için ona ok atıyorlardı," dedi.

Rodina ekledi, "Eğer onu bir kerede yeterince okla doldurmak mümkün olsaydı, bu onu öldürebilirdi, ama her seferinde bir ok atmaları gerektiğinde bunu yapmak için gereken okçu sayısı ..." Başını iki yana salladı. "İlk okçular hedeflerini vururdu, ama o ateşini geri kalanlar üzerinde kullanırdı, korkunç şekilde yaralanmamış ya da ölmemiş olanlar kaçardı ve kimse onları suçlamazdı."

"Ağaçların arasından koşarken ateş püskürtmeden hemen önce çıkardığı sesi hâlâ duyabiliyorum. Biz ondan kaçamadan bizi yakacağını düşünmüştüm," Ru.

"Birimizi ya da hepimizi kaybedebilirdik ama diğer Harlequin'lerden biri hareket etmiş ve dikkatini çekmiş olmalı. Eğer bu bizi kurtarmak için yapıldıysa, keşke kimin adını öveceğimi bilseydim, ama sanırım dikkatsizlik ya da basit bir şanssızlık yüzünden dikkatini onlara çevirdi ve bizden uzaklaştırdı. Bu bize onun ateş menzilinden çıkmamız yeterli zamanı verdi," dedi Rodina.

Edward, "Yani bize güvenlik için ne kadar uzakta olmamız gerektiğini söyleyebilir misin?" dedi.

"Santimine kadar değil ama evet," dedi.

"Üzgünüm Jean-Claude, ama bunu sormak önemliydi," dedi Edward. Jean-Claude, "Plan yapmamıza yardımcı olacak sorular iyidir," dedi.

Takma adlar, Fransızca yok, sadece çıplak bir cümle. Neredeyse ona benzemiyordu, ama Edward benim arkadaşımdı, onun değil, sanırım.

Ru, "Planladığımız görüş noktasına dönmeden önce çığlık seslerini duyduk," dedi.

Rodina, "Döndüğümüzde, Drakon'un kalçalarında yerde yanan bir figür vardı," dedi.

Ru, "Leopar gözleriyle bile başka bir hareket görmedik, bu yüzden diğerlerinin saklandığını ya da bizim gibi menzil dışına çıkacak kadar uzağa kaçtıklarını varsaydık," dedi.

Rodina, "Dışarı çıkıp kendisiyle yüzleşmemiz için bağırdı, bize korkak ve daha kötü şeyler söyledi," dedi. "Bir an şüpheye düştüğümü itiraf , sonra başının tepesinden, yılan gibi boynundan aşağıya, vücudunun ağırlığına kadar titrediğini gördük. Kuyruğu yaprakların ve küçük ağaçların arasında devasa bir çıngıraklı yılan gibi büyük, kuru bir sesle titredi."

Yeni Dünya yılanı olduğu için çıngıraklı yılanları ne zaman gördüğünü sormak istedim ama vazgeçtim. Boş bir soruydu ve Deimos'u yenmemize yardımcı olmayacaktı.

"Sonra düşmeye başladı," dedi Rodina, "insan boyutuna gelene kadar küçüldü. Kötü kraliçemizin içimize koyduğu büyü işe yaramıştı. Ona doğru koşmaya başladık, çünkü bu devam ettiği sürece ejderhasına dönüşemeyecekti. Onu öldürebilirdik."

"Ama onu sen öldürmedin," dedim.

"Hiç şansımız olmadı. Ateşinden kurtulan üç Harlequin karanlığın içinden belirdi ve ona saldırdı. Biz gelemeden onun işini bitireceklerinden korkarak onlara doğru koştuk ama asla onlara katılacak kadar yaklaşamadık. Modern bir silah sesine benzer bir ses duyduk ama ne olabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Bunun yer kabuğunun kırılıp açılması olduğunu tahmin edemezdik."

"Deprem mi, Deimos'u bir depremin mi kurtardığını söylüyorsunuz?"

"Bu onu kurtarmadı, toprak onun ve üç Harlequin'in altında yarıldı." Sanki bu anı ona ağır geliyormuş gibi başını salladı.

Ru, "Harlequin dostumuzun güvenli bir yere kaçmaya çalışmasını izledik, ancak ayaklarınızın altındaki toprak güvenilmez olduğunda güvenlik de yoktur. İlkinin yeryüzündeki büyük bir yırtığın içine düşmesini izledik. Deimos kaçmadı, kollarını gökyüzüne doğru uzattı ve seslendi. Sözlerini duyamadık. Sonra yer ayaklarının altına çöktü ve karanlığa gömüldü."

"Kendisini kurtarması için Ares'i çağırdığını düşünüyoruz," dedi Rodina, "ama bunu asla kesin olarak bilemeyeceğimizi düşündük. Onu bulduğumuzda soracağım."

"Onu öldürsek nasıl olur?" dedi Edward.

Ona o güne kadar gördüğüm en küçümseyici bakışlardan birini attı. "Yapabileceğimiz tek şey buysa, elbette, ama onu sorgulama fırsatımız olursa, bunca yıldır nerede olduğunu bilmek istiyorum. Nasıl kaçtığını. Jean-Claude'a meydan okumak için buraya gelme planını nasıl yaptığını. O derin düşünen biri değildi ve hiçbir zaman bunu değiştiremeyecek."

"Sence bir suç ortağı mı var?" Ben sordum.

"En az bir, belki daha fazla."

"Sence bir insan hizmetçi mi buldu?" Jake sordu.

"Bilmiyorum ama buraya tamamen kendi başına geldiyse çok şaşırırım."

"Artık soru sorabilir miyiz?" Peter sordu.

Jean-Claude, "Düşmanımızı bulmamıza ve yok etmemize yardım ederlerse," dedi.

"Deimos'un ateş püskürtmeden önce çıkardığı bir sesten bahsettiniz, bunu her seferinde yapıyor muydu?"

"Evet," dedi.

Richard, "Tam yanındayken vücudunda bir gümbürtüden bahsetmiştin, bu vücudunun ateş püskürtmeye hazırlanmasıydı" dedi.

"Yaptık," dedi.

"Ağzında tıklama sesiyle aynı zamana denk gelen bir şey gördünüz mü?"

"O geceden bu yana binlerce yıl geçti Ulfric."

"Bu kadar küçük ayrıntıları hatırlamanın senden çok şey istediğini biliyorum, ama önemli olmasaydı senden denemeni istemezdim, Rodina."

"Neyi hatırlayacağımızı umuyorsun?" Ru sordu.

"Deimos'u modern silahlarla vurup vuramayacağımızı anlamaya çalışıyoruz, eğer Yunan ateşi her tarafımızı ve belki de masum seyircileri havaya uçuracaksa." diye cevap verdim.

"Tıklama sesi buna karar vermenize nasıl yardımcı oluyor?" Ru sordu.

Richard, "Ateş püskürtmeden önce vücudunun gümbürdediğinden de bahsettiniz," dedi.

Ru, "Bunun modern silahların Deimos'a karşı güvenli olup olmayacağına karar vermemize nasıl yardımcı olacağını hala anlamış değilim" dedi.

"Özellikle tanksavar silahları," dedim.

"Eğer oklar ona zarar veriyor ama ateş sızdırmıyorsa, o zaman sadece modern mermilere ne dersin?" Edward sordu.

"Bir keskin nişancı onu güzel, güvenli bir mesafeden indirebilir mi?"

Ben sordum. "Patlayan kafa her yere Yunan ateşi püskürtmediği sürece

her şey onun yanında," dedi Edward.

Richard'a baktım. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Eğer Deimos'un kardeşi bir kayanın kafasına çarpması sonucu öldüyse, o zaman aynı türden olan bir kardeş için de işe yaraması gerekir."

Jake, "Kardeşi ateş soluyan biri değildi," dedi.

Ona baktık. "Bunu önceden bilmek iyi olurdu," dedim.

Richard, "Bu, biyolojisini o kadar tamamen değiştirebilir ki, ilk ölümden elde edilen bilgiler bize yardımcı olmaz" dedi.

"Haklısınız," dedi, "Deimos sorununa yaklaşımınızın bu kadar pratik olacağını fark etmemiştim."

Ona kaşlarımı çattım. "Beni birkaç yıldır tanıyorsun, ne zaman canavarları avlamak ve öldürmek konusunda pratik olmadım ki? Bu benim işlerimden biri."

"Bu sorunu çözmek için bilim ve modern silahlar kullanacağımızı anlamadığım için beni bağışlayın. Vampirler arasında krallar ve kraliçelerle uğraşırken, iş genellikle vampirik büyüye dönüşür."

Başımı salladım. "Kurşunlar işe yarayacaksa sihir kullanmaya gerek yok."

Richard, "Ancak Yunan ateşini kendi vücudunun zarar görmemesi için içten nasıl şekillendirdiği hakkında daha fazla bilgiye sahip olsaydık, o zaman silahları veya herhangi bir silahı en iyi ne zaman kullanacağımızı bilebilirdik" dedi.

Rodina, "Deimos ateş solur, ona zarar vermez," dedi. "Ama Yunan ateşi tam olarak ateş sayılmaz, değil mi?" Peter sordu.

"Dokunduğu her şeyi yakar," dedi Rodina, "ateşin tanımı ."

"Ama kalın bir sıvı gibi her şeyi kaplıyor, değil mi?" Ru, "O haklı," dedi.

"Hâlâ yangın var," dedi.

"Nereye çalışıyorsun, Peter?" diye sordum.

"Lavaboyu açar gibi ağzından ateş çıkan ve su yerine ateşin döküldüğü bir ejderha filmine benziyor mu?"

"Emin değilim," dedi Ru; Rodina'ya baktı. "Kardeşin mi?"

"Eğer kastettiğiniz buysa, bir çocuğun fantezi-hikaye ejderhasına benzemiyor," dedi.

Başımı salladım. "Ne demek istediğini anlıyorum, Deimos ya Yunan ateşinin farklı bileşenlerini vücudundan uzağa tükürmek zorunda, böylece vücudunu terk ettikten sonra karışacak ya da ..."

Ru, "Nefes alıp vermekten çok tükürmek gibi," dedi.

"Tükürürken ya da ateşi üflerken ateş ona hiç dokunuyor mu?" diye sordum.

Rodina, "Ona dokunmak zorunda," dedi.

"O kusarken dokunsa ne fark eder ki?" Jake sordu.

Richard, "Eğer Yunan ateşinin bileşenleri Deimos'un vücudunda etkisiz haldeyse ve sadece tükürmeden hemen önce bir araya geldiklerinde tehlikeliyse, o zaman sanırım Yunan ateşini tetiklemeden onu havaya uçurabiliriz," dedi.

"Onu vurmaya ne dersin?" Edward sordu.

Peter, "Yunan ateşini tükürmeden önce öldüğünden emin olmak için onu hızlı ve çok fazla vurmamız gerekecek," dedi.

"O haklı," dedim.

"Kafa vuruşuna ne dersin?"

"Kafa kesme olarak nitelendirilebilecek kadar hasar garanti edebiliyorsanız, bunu yapmalısınız," dedim.

"Eğer insan formundaysa, Harlequin ya da werat'lar arasında böyle bir atış yapabilecek olanlar var, ama eğer ejderha formundaysa kafası ..." Kendi kafasında bir boyut karşılaştırması yapıyor gibiydi, sonra yakaladığı bir balığı ölçüyormuş gibi ellerini önünde açtı.

"Bu bir insan kafasından üç ya da dört kat daha uzun," dedi Jake.

"Kafanın büyüklüğü önemli değil," dedi Edward, "beynin büyüklüğü önemli.

Yaşayan hayvanların çoğunun beyni insanlardan daha küçüktür, dolayısıyla hedef ya aynıdır ya da biraz daha küçüktür. Kafanın tamamını çıkarmam gerekmiyor, sadece beyni."

"Uzun namlulu silahlarda senin kadar usta değilim, bu yüzden kafatasının tabanına ya da omurganın üst kısmına ikinci bir atış için yeterli zamanın var mı, çünkü kafa kesmek işin bittiği anlamına gelir. Beyni daha zor çünkü beynin kafatasının tam olarak neresinde olduğunu bilemeyiz," dedim.

Edward bana, Richard'a ve sonra Peter'a baktı. "Eğer siz biyologlar bir tahminde bulunmama yardım ederseniz, onu güzel ve güvenli bir mesafeden vurabiliriz."

"Ben de onun kalbini almayı tercih ederim," dedim.

Richard, "Onu bu şekilde parçalamaya çalışırsak bulabileceğimiz en iyi koruyucu giysilere ihtiyacımız olacak," dedi. Bana kana susamış ya da şiddeti seven ya da eskiden bana ne diyorsa artık, demedi bile, sadece düşünmeme yardımcı oluyordu, bu güzeldi.

"Kalbine ulaşmaya çalışırken zehirli ya da yakıcı madde ceplerine rastlarsak diye," dedim.

"Evet."

"İyi düşünmüşsün."

"Ya yanılıyorsan ve onu bir keskin nişancı mermisiyle vurmak patlamasına ya da sadece Yunan ateşi kusmasına neden olursa?" Rodina sordu.

"O zaman hepimiz fark etmeyecek kadar uzakta olduğumuza sevineceğiz," dedim.

"Yani HUKUK'u kesin olarak terk mi ettik?" Edward sordu.

"Sanırım öyle, sadece daha büyük bir patlamaya yol açmayacağını garanti edebileceğimizi sanmıyorum ve gerçek, orijinal Yunan ateşinin ne yaptığından emin değiliz," dedim.

"Güzel," dedi.

"Çünkü hiç yok," dedim.

Gülümsedi. "Federal bir şerif bile ticari bir uçağa tanksavar roketi sokamaz."

"Bunu nasıl yapacağını bulabilecek biri varsa o da sensin," dedim.

Başıyla onaylar gibi bir selam verdi.

"Şimdi tek yapmamız gereken onu bulmak, değil mi?" Peter sordu.

Ben başımı salladım, herkes de onayladı.

Jake, "Yakın zamanda kiralanmış olan depoları araştırmakla işe başlayabiliriz," dedi.

Rodina, "Ne kadar süredir şehirde olduğunu bilmemize imkân yok," dedi. "Haftalardır ya da aylardır keşif yapıyor olabilir."

Wicked, "Jean-Claude'un bu gece Guilty Pleasures'da en savunmasız halinde olduğunu bilecek kadar uzun süre burada olması gerekiyordu," dedi.

Jean-Claude, "Seyirciyi yakalamak için gücümü açtım, bunun beni sihirli bir şekilde açtığını düşünmedim," dedi. Sesindeki hüznü hissettim; sahneye çıkmanın ona , çünkü bunu çok seviyordu.

"Tekrar sahneye çıkabilmen için bir yol bulacağız," dedim. "Belki de diğer usta vampirler haklıdır ve bu
benim saygınlığım ve güvenliğimiz."

Elimi kalçasına koydum ve ipeksi bornozun altındaki sertliği hissettim. Bu sayede endişesinin biraz hafiflediğini hissettim. "Onlar modern bir fikri kıçlarından ısırsalar bile anlamayacak olan eski kafalılar."

Gülümsedi. "Fuddy-duddies?"

"Evet, ," dedim ve güldüm. "Dünyanın geri kalanından o kadar uzun süre ayrı yaşadılar ki neyin mümkün olduğunu bilmiyorlar."

Richard kolunu Jean-Claude'un omuzlarına daha sıkı sardı. "Sahnede olmayı seviyorsun, bundan vazgeçmek zorunda kalmamalısın."

Jake, "Deimos bulunup icabına bakılana kadar sahneyi başkalarına bıraksanız iyi olur," dedi.

"Elbette," dedi Jean-Claude.

"Bunu söylemeye gerek yok," dedim, "Jean-Claude'un gücüne bu şekilde daha fazla giriş yapmasına izin veremeyiz."

"Ve bu da bizi insan hizmetkarınıza ve
moitié bête şafaktan önce dördüncü işaret," dedi Jake. "Çok ısrarcısın, değil mi?" Ben de öyle dedim.

"Sadece binlerce yıldır uğruna çalıştığım her şey tehlikede olduğunda."

"Touché, Jake, iyi vuruştu," dedi Jean-Claude. Tüm zarafeti ve yüzyılların pratiğini yansıtan o yumuşak hareketlerden biriyle ayağa kalktı. Döndü ve ellerini Richard ve bana doğru uzattı. "Gelin, *ma petite, mon lupe*, bunu yarım bırakamayız, çünkü düşmanımız bunu kale duvarlarımızda bir gedik olarak kullanacaktır."

Richard uzatılan eli tuttu ve vampirin ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi. Uzatılan ele baktım, sonra bakışlarımı iki adama doğru kaldırdım. Hâlâ Jean-Claude'du ama Richard onun yanında gülümsüyordu, eli tutacağımı biliyormuş gibi gülümsüyordu, sanki ... hepimiz yeniden başlıyormuşuz gibi ve ... panik, paniklemeye başladım. Onu korumaya çalışmadım. Richard'ın gülümsemesi kayboldu. "Özür dilerim, başka ne diyebilirim bilmiyorum." dedi.

"*Ma petite*, bu gece savunmamızı güçlendiriyoruz ve Richard'ın bu gece yatakta diğer tarafımda uyumasını istiyorum, ancak değişikliklere alışmak için zamanımız olana kadar hepsi bu."

Kanepede yanımda oturan Nathaniel'e döndüm ve onun muhteşem lavanta rengi gözlerine baktım. Kendimi daha sakin hissettim. Damian ona doğru eğilip elimi tuttu ve ben de buzbir sakinlik hissettim, sanki dünya sapasağlamdı ve hep öyle kalacaktı.

"Vay canına," dedim, "çok iyisin." Yeşil gözlerine baktım ve vampirlerin sahip olduğu o çekimi hissettim, sanki öne düşüp sonsuza kadar güvende ve sabit kalabilirmişim gibi. O an çok cazip gelmişti.

"Ma petite."

Damian'a doğru eğildim ama sonra Nathaniel yoluma çıktı. Damian'ın gözlerini göremediğimde, elini elime koyması ona doğru eğilmem için yeterli olmadı. Damian, "Özür dilerim, bu yanlıştı." dedi.

Nathaniel kolunu bana doladı ve elini kenetlenmiş ellerimizin üzerine koydu. "Poli grubumuza bir kişi daha eklememiz dışında hiçbir şey değişmeyecek."

"Bunu nasıl söylersin?" Damian sordu. "Jean-Claude ve Anita bir zamanlar onu sevmişlerdi. Üçlünün eksik parçası ol

Üçlümüzün benim için ne kadar önemli olduğunu, ikinizi de ne kadar çok sevdiğimi biliyorsunuz ve bunların hepsi bizi birbirimize bağlayan vampir izlerinden kaynaklanıyor. Hâlâ senden başka hiçbir erkeğe ilgi duymuyorum ve diğer tüm kadınlar Anita'ya kıyasla anlamsız ve çok yumuşak görünüyor. Üçümüz hiç bu kadar mutlu olmamıştım. İş yerinde en sevdiğim geceler Anita'nın danslarda bana eşlik ettiği ya da senin bana ve müşterilere modern danslar öğretmeye geldiğin geceler."

"Dansları öğrenmekte çok iyisin, çok seksisin," dedi Nathaniel gülümseyerek ve yeşil gözlü vampire doğru eğilerek. Damian ona doğru eğildi ve dudakları buluştu, yumuşak ve şefkatliydi. Onların benim, benim de onların olduğumu bilmenin verdiği o mutlu sıcaklıkla doldu içim. Nathaniel öpücükten geri çekildi ve ben de onun yerini almak için hamle yaptım, böylece Damian irkildi, gözleri fal taşı gibi açıldı ve sonra o da öpücüğün içine eğildi, ben de.

Onu uzun ve derin bir şekilde öptüm, ağzını benim için daha geniş açtığında dilimi dişlerinin sert uçları arasında kaydırdım. Serbest kalan birbirimize sarıldı ve Nathaniel'in kolları bizi daha sıkı tuttu, böylece öpüşmeden geri çekilip ona döndük. Ben onun ağzını buldum, Damian da boynunu.

Jean-Claude "Yeter!" diye bağırdı ve gücünü bize doğru itti. Nerede olduğumu, kim olduğumu ve hatta Nathaniel'in içimizden "*Yeter*" diye fısıldadığını bile bilmediğim için bir anlık şaşkınlık yaşadım. Kendimi Nathaniel'in etrafına sardım, bir bacağım kalçasının üzerindeydi; bir yanım odayı aydınlatıyor olabileceğimi biliyordu ama bu beni pozisyon değiştirecek kadar rahatsız etmedi. Damian da diğer tarafına sarılmıştı ama o da benim gibi başını Nathaniel'in omzuna koyamayacak kadar uzundu. Başımızda duran Jean-Claude'a baktım ve ne kadar üzgün olduğunu hissettim, ama Nathaniel'in zevki ve Damian'ın yüzyıllardır süregelen kontrolü sayesinde bu his kayboldu. Nathaniel'in gücünün bir kısmının Damian'ın yüzyıllar boyunca inşa ettiği ama şimdi kullanmaktan korktuğu buz gibi kontrolü kullanması olduğunu fark ettim. Nathaniel o anda hiçbir şeyi kullanmaktan korkmuyordu.

"Bana meydan mı okuyorsun?" Jean-Claude sordu ve sesi kızgınlıktan çok şaşkınlık doluydu. Richard onun yanındaydı ama yüzündeki ifadeden şu anda ne yapacağını bilmediği anlaşılıyordu; zaten boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

"Hayır," dedi Nathaniel ve sesi o kadar kesindi ki, Damian ve benim yaşadığımız neredeyse ezici hislerin hiçbiri yoktu.

"O zaman bu nedir?"

"Bu, insanlardan birinin güçten korkmadığı dördüncü işaret. Eğer Micah ile evlenmek üzere nişanlanmamış olsaydım, eğer üçümüz zaten mutlu bir üçlü olmasaydık, bu olabilirdi. Eğer daha az ahlaklı olsaydım, ikisini de alt edebilirdim."

Richard, "Görünüşe göre çoktan ," dedi.

"İkinize bunun nasıl bir şey olduğunu göstermek için kontrolden çıkmasına izin verdim. Anita'nın üçlüsünün kontrolünü ilk ele geçirdiğimde ne olduğunu anlamamıştım. Aranacak hayvanın böyle şeyler yapmaması gerekiyordu. Ne yaptığımı fark ettiğimde, kontrolü öğrenmek ve özellikle Damian'ı ele geçirmemek için elimden geleni yaptım." Vampir onun yanağını öptü ama Nathaniel bunu duymazdan geldi ve sanki hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam etti. "Anita benim efendim olarak sana ve kendi gücüne sahip, bu yüzden muhtemelen onu tamamen alt edemezdim ve şimdi bile Damian'a bunu yapanın ben olduğumu fark etmeden önce ne yaptığımdan emin değilim."

Jean Claude, "Richard bana kendi başına bir sevgili olarak geri döndü," dedi.

"Bu iyi, çünkü eğer yapmasaydı ve üçünüzün kontrolü sende olsaydı, sana teslim olurdu. Damian'ın pek çok şeye gönüllü olarak rıza göstermediğini fark ettiğimde artık çok geçti."

"Ama çok iyi hissettiriyor," diye mırıldandı Damian yüzüne karşı. Kendime gelmeye başlamıştım ve bir bacağımı onun kalçasından çekmiştim, ama yine de Damian diğer bacağımdayken onun yanına sarılmak istiyordum.

"Savaşmak, endişelenmek ya da zorlamak değil, sadece akışına bırakmak iyi hissettiriyor," dedim.

Nathaniel başımın üstünü öptü, sonra yüzünü Damian'ın yanağına sürtmek için döndü. Vampir bunu bir öpücüğe dönüştürdü ve Nathaniel bir tasmadaki keskin çekiş gibi gücünü esnetmek zorunda kaldı. "Henüz değil yakışıklı," dedi ve vampir onlarla tekrar konuşabilmek için geri çekildi. Biraz daha dik oturuyordum çünkü tasmadaki o çekiştirme hissinden hoşlanmamıştım.

"Senin üçlü yönetiminden kim sorumlu olacak Jean-Claude?" Nathaniel sordu.

Jake, "Jean-Claude bundan sorumlu olacak," dedi.

"Yapacak mı? Yapacak mısın?" Nathaniel bir ona de tepemizde dikilen kuzguni saçlı vampire bakarak sordu.

Rodina, "Kötü olmak istemiyorlar ve hepsi diğerlerini kontrol etmeyi kötülük olarak görüyor" dedi.

Nathaniel ona baktı ve başını salladı.

Biraz daha dik oturdum ve onun yanına yapışmamak için kendimi . "Eğer üçümüzden sorumlu olamazsam, Jean-Claude ile daha iyi çalışamayacağım. Richard'ın bunca zaman sonra bu şekilde ortaya çıkması konusunda çok çelişkiliyim."

"Ama Richard'ın da kendi versiyonu olduğunu hatırlamıyor musun? Asheville'deki otel odasında kısa bir süre kaldın mı?" Nathaniel sordu.

Başımı salladım. "Sadece ona aşık olmamı, sadece onunla tek eşli olmamı istiyordu ve eğer Jason acil bir metafiziksel haykırış yapmasaydı, Richard bunu başarabilirdi."

"Yaptığım şeyin bu olduğunu bilmiyordum,
Anita." "Tıpkı benim bilmediğim gibi," dedi
Nathaniel.

Richard, "Bir daha asla böyle bir şey olmadı, kimseyle olmadı," dedi.

"Ama Jean-Claude her ikinize de dördüncü işareti verirse ve o da sorumluluğu üstlenemeyecek kadar çelişkideyse ve Anita da öyleyse, ikisini de yuvarlamak cazip olmaz mı? Bence ikisi de olmak zorunda, sadece birini yapabileceğinizi sanmıyorum, ama onları öyle bir hale getirebilirsiniz ki

Yine sadece üçünüz. Üçünüz dışında sevdikleri diğer herkesi silebilirsiniz."

"Ben Damian'dan daha güçlüyüm," dedim.

"Öylesiniz ama aynı zamanda güvenlik ve hayatlar söz konusu olmadıkça kendinizi herhangi birine zorla kabul ettirme fobiniz var."

"Ve belki de hem Richard'ın hem de Anita'nın üzerinde onları *ma petite'nin* asla tam olarak benim olamayacağı bir şekilde benim yapabilirim." Jean Claude başını salladı, ben Nathaniel'in bana yaptığı şeyden kaçmak için mücadele ederken, bunu düşünüyordu.

Nathaniel, "Kendini tapılan kişi haline getirmenin çok cazip olduğunu söyleyebilirim," dedi.

"Sana zaten tapıyordum," dedim kanepede ondan biraz uzaklaşırken, bunun kafamı toplamama yardımcı olacağını umuyordum.

"Şanslıyım, çünkü beni sevmediğin halde sana kendimi sevdirseydim, bundan kurtulmak için muhtemelen beni öldürürdün."

Tartışmak istedim, çünkü Nathaniel'i seviyordum ve yıllardır seviyordum, ama yıllar boyunca beni kontrol etmeye çalışan tüm vampirleri düşündüm ve ... "Eğer sadece tanıdığım biri olsaydın ve hayatımda yerin olmasaydı, evet, köle olarak kalmaktansa hepimiz için ölümü göze alırdım."

Nathaniel, "Ve eğer daha iyi bir insan, daha iyi bir insan olmasaydım, bu köleleştirme olabilirdi," dedi ve başını kaldırıp onlara baktı.

Rodina, "Efendi vampirler iyi ya da daha iyi insanlar değildir," dedi.

"Olmaya çalışırız," dedi Jean-Claude.

"Anita hâlâ sorumlu olamayacak kadar çelişkili; geriye sen ya da Richard kalıyorsunuz ve Ulfric'in olmasını istemezsiniz."

"Herkes için en iyi olanı yapacağım konusunda bana güvenmiyor musun?" Richard sordu.

"Kişisel gelişiminiz için mutluyum ve Jean-Claude için biseksüel olduğunuzu kabul etmek büyük bir olay. Tebrikler, ancak çalışmaya devam etmediğiniz sürece atılımlar kalıcı değildir. Dördüncü işaret sana istediğin şeylerin çoğunu verebilir.

Bu kadar uzun süre, cennet bahçesindeki elma gibi baştan çıkarıcı olacak," dedi Nathaniel.

"İnsanları ele geçirmek istemiyorum, özellikle de artık bana aşık olmadığını, hatta bana kızgın olduğunu hissettiğim Anita'yı. Eğer yarın uyandığında benim harika olduğumu düşünürse, o zaman suçlunun ben olduğumu anlayacağım."

"Belki de değil, sen ve o tekrar aşık olsaydınız Jean-Claude'un hayatı çok daha kolay olurdu."

Jean Claude, "Hepimize asla ihanet etmem ve bu bir ihanet olur," dedi.

Başta Nathaniel olmak üzere hepsinden uzaklaşmak için kanepenin ucuna doğru ilerledim. "Beni bir daha asla böyle yuvarlama."

"Seni hiç yuvarlayamamalıyım," dedi.

"Umurumda değil, sadece yapma."

"Damian'la randevumuz olduğunda bile mi?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve yavaşça sayarken bıraktım, ama sinirlenmemek için yeterince saymadan önce tekrar nefes almam gerekiyordu. "Nathaniel, seni seviyorum ama bu kadarı da fazla."

"Üçlü yönetimimiz işe yarıyor çünkü işin ben varım; dikkatliyim ama üçümüzün de mutlu olacağı şekilde yürütüyorum."

Jake, "Nathaniel'in gücü kucaklaması İrlanda'da hayatlarınızı kurtardı," dedi.

"Ama hayaletlerden oluşan bir ordu kurmamızı sağlayan şey benim büyücülüğümdü," dedim.

"Ama sizin gücünüz ile Damian'la birlikte size sunduğu enerji bataryası arasındaki boşluğu dolduran Nathaniel oldu."

Birkaç saniye öylece oturdum, içimi çektim ve sonra, "Hayır, Damian'la üçlüyü yürütmeyi bırakmanı istemiyorum. Bir yanım bunu söylemekten nefret ediyor ama hiçbir zaman bunun sorumluluğunu almaya hazır olmayabilirim ve Damian'ın da olmayacağını biliyorum."

"Güzel, teşekkür ederim. Sizi korkuttuğum için üzgünüm ama Jean-Claude ve Richard'ın neler olabileceğini anladıklarından emin olmalıydım.

dördüncü işarette yanlışlık var."

"Teşekkür ederim, *mon minet*, yine de belki de sana yavru kedim demeyi bırakmalıyım, çünkü çok yetişkin bir kedi olmuşsun gibi görünüyor."

"Bana yavru kedi demene bayılıyorum, bunu biliyorsun. Büyük kedilerden biri olmak istemiyorum, küçük bir kedi olmaktan mutluyum."

Nicky, "Anita ve Damian üzerinde sahip olduğun güçle büyük bir oyuncu olabilirsin," dedi.

"Büyük bir oyuncu olmak istemiyorum; sadece sevdiğim insanların mutlu ve güvende olmasını istiyorum."

"Bu gece onlarla dördüncü işareti yapmayı reddetmemi istediysen, başardın," dedim.

"Hayır, Anita, önemli olan bunu yapmak zorunda olman." Damian kollarını omuzlarına atmış, hâlâ güç sarhoşuyken bana doğru döndü. "Ve bunu şimdi, gün doğmadan önce yapmalısın çünkü Jean-Claude'u bu kadar savunmasız bırakamazsın."

Başımı salladım.

"Seni çok seviyorum ama dördüncü işareti yapmazsan bu, alarm sistemi olan bir evin olmasına rağmen kapıyı açık bırakmaya benzer. Deimos ya da başka bir vampir o açık kapıdan içeri girerse dünyadaki tüm metafiziksel güçler bizi kurtaramaz."

Richard, "Bunu yapmamış olsaydınız dördüncü işareti yapmaktan mutluluk duyacaktık," dedi.

"Anita ."

Kimsenin bakışlarıyla karşılaşmak istemediğim için yere baktım ama duygularım o kadar hamdı ki bunun pek de önemi yoktu. Başımı kaldırıp Richard'ın yakışıklı yüzüne baktım ama kafamın içinde garip bir şekilde yalnızdım ve onu istemiyordum. Güzel güzeldir ve birbirimizi çok fazla, çok sık incitmiştik. Artık mutluydum; hayatım yürüyordu, lanet olsun ve Richard'la hiç yürümemişti.

Nathaniel, "Hâlâ mücadele ediyorsa dördüncü işaret işe yaramayacaktır," dedi.

Ona baktım. "Son dakikada hayır diyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Üzgünüm ama evet."

Bunu kafamda evirip çevirdim ve itiraz edemedim. "Lanet olsun."

"Şafak , küçük hanım, benden, bizden ne istersiniz?"

Başımı kaldırıp hayatımın aşklarından birine, nişanlıma baktım ama verecek iyi bir cevabım yoktu. Yanında ciddiyetle duran Richard'a baktım, çünkü o da artık ne yapacağını bilmiyordu. *Tanrım, Nathaniel, bunu bu şekilde yapmak zorunda mıydın?*

"Bu gece şafak sökmeden önce dördüncü işareti yapabilmen için zamanında farklı bir şekilde yapabilseydim yapardım, ama sen bandajı yırtıp atacak tipte bir insansın, her zaman öyleydin, seninle başka hiçbir şey işe yaramaz."

Başımı salladım çünkü bu konuda kesinlikle haklıydı. Derin bir nefes daha aldım, ayağa kalktım ve elimi Jean-Claude'a, diğer elimi de biraz daha yavaşça Richard'a uzattım. Jean-Claude rahatlamış bir gülümsemeyle hemen elimi tuttu; Richard tereddüt etti, sonra diğerini tuttu. Birbirimize dokunduğumuzda hissettiğim o güç dalgası saçlarımı yüzümden geriye savuracakmış gibi geldi.

"Hadi yapalım şunu."

"Emin misiniz, *ma petite*?"

"Bunun iyi bir fikir olduğuna, hayır; Deimos'un yarın gece geçmesi için kapıyı açık bırakamayacağımıza, kesinlikle evet." Onları uzaktaki perdelere doğru yönlendirdim. Ethan ve Nicky önden giderek üçümüzün geçmesi için perdeleri açtılar. Truth, Wicked, Rodina, Ru ve Jake geldiler. Bir yerlerde gizlenmiş daha fazla düşman olması ihtimaline karşı bizi korumak için gelmişlerdi ama Sirk'in yeraltında savaşacakları kimse yoktu. Sadece üçümüz, ilk sevdiğim, en uzun süre sevdiğim, nefret ettiğim, korktuğum, kadar çok duygu yaşadığım iki adam vardı. Jean-Claude'un eli elimde , sanki daha önce Richard'dan aldığı kan bile bizi savunmak için gitmişti. Dördüncü işaret kan almasını gerektiriyordu, yani sorun yoktu. Richard'ın eli benimkinde sıcaktı, hâlâ muhteşemdi ve bu gece gerçekten de mükemmel ötesi özür dilemeye çalışmıştı, ama yine de Richard'ın elinin içine girmek üzere olmak yanlış hissettiriyordu.

ve kendimizi ona daha da derinden bağladık. Bir gecelik iyi davranış, yıllarca süren kötülüğü düzeltmedi. Onun değiştiğine inanıyordum ama bu tür köklü değişimler genellikle zaman içinde sürdürülebilir değildi. İnsanlar yavaş yavaş "normal "lerine geri dönerler. Beni yalnız ve mutsuz bırakan kalıplara geri dönmemek için kendime karşı savaşmak zorunda kaldım. Eski alışkanlıklar, rahat alışkanlıklar, tatlı sözler fısıldarken ve mutluluğunuzu yeniden yok etmeye çalışırken iyi bir vermenin ne kadar zor olduğunu anladım. Richard bunu sürdürebilir miydi? Sirkin dışında kendi gerçeğini yaşayacak kadar güçlü müydü, yoksa sadece yarı yoldan mı geri dönmüştü? Hem insan hem de heteroseksüel olarak kapalı kalacak mıydı ve bu Jean-Claude için yeterli olacak mıydı?

"*Ma petite*, seni duyabiliyoruz." "Kahretsin," dedim.

"Kuşkularını anlıyorum Anita," dedi Richard. "Onları hak ettin ya da ben sana verdim. Bölüm kurt adam olduğumu çoktan bildirdim."

Tökezledim, çünkü durmaya çalıştım ama Jean-Claude bizi ilerletmeye devam etti. "*Ma petite*, duşlara doğru ilerlerken sorular cevaplanabilir."

"Bölüm başkanınız ne dedi?" diye sorarken yürümeye devam ettim.

"Şaşırdı ama şu ana kadar hala bir işim var. Artık doktoram var, yani kovulursam başka bir yerde daha fazla istihdam edilebilirim. Ona Amerikan vatandaşlarının Therianthropy'lerini kontrol altına aldıklarında serbest bırakılacakları vaadiyle kendilerini hükümetin güvenli evlerine kaydettirdiklerini, ancak onlara hiçbir zaman kontrol öğretilmediği için asla çıkamadıklarını ve insanların çocuklarını bir daha asla göremeyeceklerini bilmeden anlattım."

"Eğer bölüm başkanınızsa, bir biyolog ve öğretmen olduğunu varsayıyorum; tüm bunları nasıl bilmez?"

"Hükümetin, canavarlarını kontrol edebildiklerinde şekil değiştirenleri serbest bıraktıkları yalanına inanıyordu. Ebeveynleri tarafından imzalanan ve sonra ortadan kaybolan çocukları biliyordu. Bunların hepsi

buradaki okul çok başarılı olduğu için haberlere çıktı. Ona diğer eyaletlerdeki çocuklara hem öğretmen olarak daha fazla yardım etmek hem de onlara iyi bir hayatları olabileceğini, Therianthropy testinin onlar için bir son olmadığını göstermek istediğimi söyledim. O da bunu anladı, hatta kabul etti."

Koridorun ilerisinden bir kadın sesi, "Missouri'deki okul için bazı planlar yapmamıza yardım ettin," dedi. Döndüğümde Angel'ın koridorda tüm güzel kıvrımlarını ortaya çıkaran kırmızı bir gecelik olduğunu gördüm. Gece kıyafetleriyle uyumayı tercih eden tanıdığım birkaç şekil değiştirenden biriydi; tercihlerinin iç çamaşırlarından yana olması da işin . Saçları nihayet doğal soluk sarı rengine döndüğünden, 1970'lerin vampir filmlerindeki bir sonraki kurbandan çok 1950'lerin seks sembollerine benziyordu.

"Yemek için yeterince iyi görünüyorsun," dedim. "Nefis," dedi Jean-Claude.

Richard, "Kibar ve işle ilgili bir şey söyleyecektim ama şimdi ne olduğunu hatırlayamıyorum," dedi.

Angel bize kıyafetiyle uyumlu bir gülümseme verdi. Gündüz giydiği rockabilly Goth ya da şimdiki gibi iç çamaşırı giydiğinde kendisine ilgi gösterilmesinden hoşlanırdı. Bir sosyal hizmet görevlisi olarak iş kıyafeti giydiğinde ise o kadar muhafazakâr giyinirdi ki sanki saklanıyormuş gibi olurdu. "Doktoran için tebrikler Richard."

Sanki önce onunla konuşmasını beklemiyormuş gibi irkilmiş görünüyordu. "Teşekkür ederim."

"Son konuştuğumuzda anlamamıştın," diye ekledi ve gülümsemesi ve vücut dili *çok seksi* olduğunu söylese de, sesi bir iş toplantısında olabilirdi. Bunu istediği zaman ve görünüşe göre çaba sarf etmeden yapıyordu, bu yüzden telefonun diğer ucunda Tanrı bilir ne yapıyor olabilirdi, ama sesinden bunu asla anlayamazdınız.

"Hayır, ."

Bir eli kalçasında, "Bunu elde edene kadar ortaya çıkmayı beklediğin için seni suçlamıyorum," dedi. "Yüksek lisansımı almak yeterince zordu.

sosyal hizmette. Tam doktora yapacakken programdan atılmak istemezdim."

"Beklememin bir nedeni de ," dedi, "ama tıbbi olmasa bile adınızın önünde 'Doktor' olması insanları etkiliyor. Bence profesyonel olan daha fazla kişi şekil değiştiren olarak ortaya çıkarsa, bu insanların normal hayatlar, iyi hayatlar yaşayabileceğimizi fark etmelerine yardımcı olacaktır."

Ona yaklaştıkça hareket etmeyi bıraktık ve Jean-Claude, "Nefis Meleğimizi selamlayalım ve sonra duş almak ve günü kaybetmeden önce dördüncü işareti bitirmek için bir amaç doğrultusunda hareket etmeliyiz" dedi.

Ona doğru ilerlemek için ellerini bıraktım ama bıraktığım anda sanki gecenin tüm stresi ve gerginliği beni yakalamıştı ve tek yapmak istediğim uyumaktı. Onlara doğru uzandım, onlar da bana doğru uzanmaya başlamışlardı bile. "O da neydi öyle?" diye sordum.

Jean-Claude, "Sanki düşmanımız bize girmek için kullandığı kapıyı kapatmak üzere biliyor," dedi.

"Yani şimdi de bizi kurutmaya mı çalışıyor? Buraya nasıl ulaşıyor?" diye sordum.

"Bilmiyorum, *ma petite*."

"O zaman bizi çabucak öp ve dördüncü işareti yap," dedi Angel.

Bizi ayrıştırmam bir saniye sürdü ve sonra Mephistopheles'i, Şeytan'ımı, Dev'i hissettim, sesini duymadan önce, "Önce benimle konuşmadan yatağımıza başka bir adam getirmen hakkında seksi ya da somurtkan olacaktım, ama gücünün tükendiğini hissettim." Sonra onun sarışın, bronz tenli, 1.80 boyundaki halinin koridordan bize doğru geldiğini gördüm. Her zamanki görüntüyü bozan tek şey, kasıklarına yapışan bir çift ipeksi kahverengi pijama şortuydu, böylece aslında bir şey sakladığından emin değildim, iyi iç çamaşırlarının yapması gerektiği gibi onu vurguluyordu. Vampirin kahverengi ipek ve satenlere karşı bir ilgisi olduğu için Asher'la randevusunun yarıda kesilip kesilmediğini merak ettim. Kafamdaki düşüncesi hayırdı, onlar sadece sahip olduğu tek pijamaydı. Yüksek sesle, "Her ne kadar nefret etsem de gece işaretleri bitirmelisin," dedi. O manken gibi mükemmel yüzü

Uzun zamandır görmediğim kadar ciddi ve mutsuzdu. Neredeyse onun sesine benzemiyordu.

Bir açıklama için Angel'a baktım, çünkü o sıradan bir altın kaplan değildi, onun kız kardeşiydi. Bana öyle bir bakış attı ki, sorunun ne olduğunu anlamam gerekirdi; çıkmaya başladığımızdan beri bu bakış bana birden fazla kez yöneltilmişti, ama güzel kadınlarla çıkan herkes gibi ben de çoğu zaman bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Düşüncelerini tekrar okumaya çalıştım ama yüksek sesle ve net bir şekilde, "Lütfen zorlama, bir sebepten dolayı kalkan kullanıyorum," dedi. Geri çekildim, çünkü psişik olarak bağlı olduğumuz herkesle anlaşmamız buydu; bedenlere dokunmak gibi zihinleri okumak da sadece rıza ile oluyordu. Bazen başka bir odada kavga olduğunu duymak gibi kazara güçlü duygular ya da düşünceler sızabilirdi ama bunun dışında rıza her şeydi.

Angel bana gözlerini devirdi ama öpmek için yaklaştı. "Sen erkeklere dokunmaya devam et, bütün işi ben yaparım," dedi çapkın bir gülümsemeyle, dudaklarının köşesindeki o şeytani dokunuşla, gülümsemesini yukarı doğru kıvırıp seksi bir yorumun sonundaki nokta gibi küçük bir gamzeyi gösterebiliyordu, ancak bu yorum dolgun alt dudağıyla kıvrılıyordu. Normalde sürdüğü ruj olmadan üst dudağı daha ince görünüyordu ama alt dudağı rujlu ya da rujsuz gürdü.

Angel'a doğru ilerlerken Jean-Claude ve Richard'a tutunduğum yerleri sıkılaştırdım. Beni karşılamak için eğildi; elleri yüzümü ellerinin arasına alana kadar yanaklarımı okşadı. Gözlerim kapanana kadar beni yumuşak ama derin bir şekilde öptü ve ben de ona doğru eğildim. Bana sarıldı ve onu tutmak için kollarımı serbest bırakmaya çalıştım, ama Jean-Claude ve Richard ellerimi daha sıkı tuttular, bu da onu dilimle ve dişlerimle daha sert öpmemi ve vücudumu onunkine bastırmamı sağlamaya yetti. O da bana karşılık verdi ve biraz sertleşmiş olmalıyız, çünkü adamların elleri benimkilerin etrafında sıkılaştı, böylece onları istediğim için değil, yapamadığım için onlara karşı çektim.

En azından biraz mücadele etti. Bu öpüşmeyi besledi, ta ki Angel çekildiğinde o da ben de nefessiz kalana dek.

"Zamanımız olsaydı sana göğüslerimi emdirirdim" derken yarı gülüyordu.

Ben de güldüm, hâlâ adamın kollarını çekiştiriyordum ama o anda tüm dikkatim önümdeki kadındaydı. "Bana bunu yaptırmak zorunda değilsin."

"Erkekler seni izleyebilmek için tutarken, heteroseksüel kızı deney yapmaya zorlayan kötü lezbiyen olmak istiyorum."

Jean-Claude, "Hayır, dişi kaplanımız, tek başına izlemenin beni memnun etmediğini biliyorsun," dedi.

Ağzı dişlerini gösterecek kadar geniş, gözleri ışıltılı ve hevesli bir şekilde ona sırıttı. "Bize katılma zamanın gelene kadar izle, belki."

"Çok daha iyi, dişi kaplanım."

"Bu seni kötü biseksüel yapmaz mıydı?" diye sordum.

"Doğru, ama pornoda fantezi her zaman lezbiyenin kendini kaptırması ve iyi bir sikişin onu en azından biseksüel yapmasıdır. Bu doğru değil ama fantezi kurmak için işe yarıyor" dedi.

"Rol yapmaktan hoşlanıyorsun," dedim.

"," dedi, kendinden çok memnun görünüyordu.

Richard'ın ne soracağına ya da bir şey söyleyip söylemeyeceğine karar vermeye çalışırken düşüncelerinin karmakarışık olduğunu hissettim. İzni var mıydı, davet edilmiş miydi, sadece susup her şeyi akışına mı bırakmalıydı? Zorlayıcı görünmeden nasıl rıza alacaktı? Ben bu konuda ne hissederdim? Jean-Claude nasıl hissederdi? Çok kontrollüydü ama şimdi duyguları onu . Bu onu suçlayamazdım.

Omzumun üzerinden geriye baktım ve yüzünde kafa karışıklığına dair neredeyse hiçbir şey olmadığını gördüm; onun adına sevindim, benim yüzüme de yansırdı. "Sorun yok Richard," dedim ve Angel'a döndüm. "Richard hiçbir şeyi hafife almak istemiyor ama bu senaryoya kendisinin de dahil olup olmadığını merak ediyor."

Sanki ve göremediği her santimi değerlendiriyormuş gibi bir aşağı bir yukarı ona baktı. Gözlerimle buluştu.

Çok ciddi bir yüz ifadesiyle. "Erkek zevkimi biliyorsun, ne düşünüyorsun?"

"Birbirinizden hoşlanacağınızı ve bu senaryonun hepimiz için işe yarayacağını düşünüyorum."

Gülümsedi ve gözleri, çalışmadığı zamanlarda sık sık yaşadığı o neşeli yaramazlıkla doldu. "O zaman evet, davetli."

Richard'ın yutkunduğunu duydum, ya boğazını temizliyordu ya da ne söyleyeceğini düşünüyordu. "Teşekkür ederim, başka bir gece daveti kabul etmek için sabırsızlanıyorum" demekle yetindi.

"Rica ederim," dedi ve Jean-Claude'a doğru yürümeden önce bana göz kırptı. "Senin sıran."

"Sizi resmi olarak üçüncümüzle tanıştırmama izin verin," dedi ve Angel ile Richard'ın tanışmasını izleyecektim ama Dev , yakışıklı yüzü çok ciddiydi.

"Sıra bende mi?" diye sordu. Gözlerindeki ihtiyaç hamdı ama şehvet değildi, bundan daha karmaşık bir şeydi. "Şu anda beni okumaya çalışma Anita, lütfen."

"Tamam, o zaman öp beni, seni yakışıklı şeytan."

Gülümsedi ve dudaklarını dudaklarıma değdirmek için eğildi.

39

DEV beni nazikçe öptü, parmakları çıplak omzumda narin, derimi ürperten çizgiler halinde gezinirken diğer eli parmakları kalın buklelerimin arasına girene kadar yüzümün yan tarafını kavradı. Dudaklarıma karşı memnuniyet dolu bir iç ve sanki bu kapının anahtarıymış gibi; ağzım ona davetle açıldı ve o da zoraki bir itiş yerine diliyle alay ederek ve keşfederek nazikçe içeri girdi. Her ikisine de açıktım, ama bir parçam

Öpücüğüyle ve çıplak sırtımı okşayan elleriyle rahatladım, ta ki elbisenin sert boncukları araya girene ve ellerini çıplak tenimde hissedebilmek için gitmesini dileyene kadar.

Ne istediğimi biliyordu, çünkü öpüşmeye ara vermeden elleri elbisemin eteğine kaydı ve onu sağ kolumun üzerinden yukarı çekti, ama öpüşmeyi kesmeden ya da Jean-Claude'un elini benimkinden çekmeden bitiremedi. Sonra fark ettim ki Richard bana dokunmuyordu ama enerji azalmamıştı ve hiçbir şey enerjimize müdahale etmeye çalışmıyordu. O kadar irkildim ki öpücükten geri çekildim ve enerji, kanatları kırpılmış bir kuş gibi düştü.

Dev yüzüme dokundu ve enerjimiz yeniden yükseldi. Richard kolumu tuttu ama enerji çoktan dengelenmişti. Dev bana baktı, gözleri biraz büyümüştü. Koridorda, Jean-Claude'un hâlâ tuttuğu tek kolumun üzerinde, iş botlarımın içinde çırılçıplak durduğumu fark ettim. Koridorda benim gibi olmayan insanlar olduğunu tamamen unutmuştum.

Aşıklar ya da cehennem, koridorda beşimizden başka insanlar vardı.

"Az önce ne oldu?" Richard sordu. "*Ma petite'yi* bir an için bırak."

"Hangisi?" Ben sordum.

"Richard," dedi Jean-Claude.

"Onu bırakmamı mı istiyorsun?"

"Oui."

"Ama ..."

"*Mon lupe*, gece solacak, lütfen bana iki kez sordurtma."

Richard ondan bana baktı. Gözlerini araladı ve bu bakışın benim için olmadığı anlamına geldiğini biliyordum. Metafiziksel bağlantımızdan değil, bir zamanlar onun ifadelerinin çoğunu ezberlediğim için, çünkü aşıktık ve onun doğru kişi olduğunu düşünüyordum.

Başımı salladım.

Kolumu bıraktı ve enerji onsuz mırıldanmaya devam etti; ilginçti. Şöyle bir baktım ve Angel ile Jean-Claude'un el ele tutuştuklarını fark ettim. "Birbirinizi öptüğünüzü kaçırdım mı?"

"*Hayır, küçük hanım*, Şeytanımıza dokunduğunuz anda enerji hem Angel'ın hem de benim dikkatimizi çekti."

"Daha önce aslanı hissettiğin gibi onun altın kaplanını da hissedebiliyor musun?" Jake sordu.

"Yapabilirim."

"Bırak ve ne olacağını gör," dedim; Jean-Claude ne demek istediğimi anladı ve elimi bıraktı. Benim enerjim aynı kaldı ama onunki . Bacakları büküldü ve Angel ile Richard onu ayakta tutmak için yakalamak zorunda kaldılar. Elini bana uzattı ve ben de tuttum. Ayağa kalktı ve bana göz kırptı.

"Anlamıyorum," dedi.

Jake, "Anita'nın Mephistopheles ile dördüncü işareti var," dedi.

Nicky, "Dev bir werelion ve bir weretiger, belki ikisine de ihtiyacınız vardır," dedi.

"Gel bana, şeytanım, kucaklaşalım."

Dev bir elini benimkinde tuttu ama Jean-Claude'a gitti. Angel, Dev'in bir kolunu vampire dolayabilmesi için hareket etti. Jean Claude yüzünü ona doğru eğdi. "Richard, bırak lütfen."

Richard tereddüt etti ama sonra geri çekildi, böylece Dev'le sadece ikimiz kaldık. Enerji düşmedi. Jean-Claude uzun boylu weretiger'dan kendisini öpmesini istedi. Dev eğildi ve öpüşme anında güç etrafımızı sardı, saçlarımızla oynadı. Dev benim altın kaplanımdı, bu yüzden benim gücüm olmalıydı ama Jean-Claude'un gücüydü.

"Sizi çağıran aslan mı yoksa kaplan mı, kralım?" Jake sordu. Jean-Claude geri çekildi ve "Altın, altın kaplan," dedi.

"Ona dördüncü işareti verdim, Jean-Claude'a nasıl yer var?" Ben sordum.

"Sen bir vampir değilsin," dedi Jake.

"Sanki Mephistopheles benim bitirmemi bekliyor..." dedi Jean Claude, ama bundan emin değilmiş gibi.

Richard, "Kişisel bir şey değil, ama bu gece sadece dörtte birini bitirmek için zamanımız varsa, o da benim, bizim," dedi.

Dev ona baktı ve hırladı. İnsanların boğazından çıkan hayvan seslerini duymaya alışmıştım ama Dev baskınlık için kavga etme olasılığı en düşük olanlardan biriydi. İyi geçinmek için iyi geçinirdi, ama sanırım herkesin kumda bir çizgisi var.

Jake, "Şafak sökmeden iki hedefi de bitirmenin bir yolu var," dedi.

Jean-Claude başını salladı. "İşleri için *ardeur'u* kullanamayız, Jake. Kontrol bende olmalı ve *ardeur'*u kullanmak *ma petite* ve Richard'la birlikte beni de bundan mahrum bırakır."

"Dördüncü işaretin seks olması gerekmiyor," dedi Jake. "Belle'in soyu için öyle olmalı."

"Ama artık kendi soyundansın Jean-Claude, her şeyi eski hanımının sana öğrettiği gibi yapmak zorunda değilsin."

"I . . . olmadan nasıl yapacağımı bilmiyorum. Belle cinsel alışverişin dördüncü işaret olduğunu çünkü üçüncü işarette kan aktığını söyledi."

Jake, "Kan olması bile gerekmiyor, sadece usta vampir kelimeleri söylerken vücut sıvısını değiş tokuş etmeniz gerekiyor; kelimelere gerek olmasaydı, bir öpücük ve tükürük değişimi yeterli olurdu," dedi.

"Damian ve Nathaniel'i işaretlediğimde seks ve kan vardı, çünkü aynı anda iki kişiden kan almak zordur."

Jake, "Doğru, geleneksel olarak önce canavar ya da hizmetkâr olmak üzere teker yapılır," dedi.

Bana dördüncü işareti yapan bir vampiri hatırladım, hiç de cinsel bir şey değildi. O vampiri, beni sonsuza dek kontrol etmesine izin vermektense muhtemelen onunla birlikte öleceğimi bilerek öldürmüştüm. Şimdi burada bunun için gönüllü oluyordum ama bu vampire aşıktım. Yıllar önceki diğeri özgürce sunduğum şeyi zorla almıştı. Seks ve büyü de böyledir; güç ve özgür irade tüm farkı yaratır. "Sadece kanı paylaşmak o kadar eğlenceli olmayacak ama Jean-Claude kendini iki kez keserse, Richard ve ben ikimiz de onun kanını içimize çekebiliriz, o da üzerimizde kelimeleri söyler."

Jean-Claude tavana baktı, ama bundan daha ötesine baktığını biliyordum, gökyüzüne kadar hissediyordu. Gece gücünü kaybediyordu. Her ne yapacaksak şimdi yapmamız gerekiyordu.

Dev birimizden diğerine baktı. "Hızlı bir sevişme dışında bir şey için zamanımız kalmadı."

Richard, "Onlara daha yeni döndüm, yerimi sana ya da bir başkasına vermeyeceğim," dedi.

"O zaman ilk sen olacaksın," dedi Jean-Claude.

Dev yine hırladı ama Jean-Claude Dev'e döndü ve yanağına nazik bir öpücük kondurdu. "Bu gece seni işaretleyeceğim, Şeytan'ım, böyle bir ödülü dokunulmadan bırakacağımdan korkma."

Angel kolundan çekerek onu Jean-Claude'dan uzaklaştırdı, böylece Richard ve ben onunla birlikte ayakta kaldık. "Sıra sende" diye mırıldandığını duydum.

"Herkesin ikincisi olmaktan ve kimsenin olmamaktan bıktım" dedi.

Dikkatim dağılmış olabilirdi ama Jean-Claude elbiseyi kolumdan aşağı dökmek için beni bıraktı. Tekrar giyinmeyi tercih ederdim ama şafak sökmek . Alçakgönüllülük bekleyebilirdi - hepsi şekil değiştirenlerdi ve çıplaklık onlar için insan toplumunda ifade ettiği anlamı taşımıyordu. Jean-Claude için bizi duvara doğru götürdü. "Geleneksel kesiklere ulaşmak için diz çökmeniz ya da yere uzanmanız gerekecek. Daha fazla zaman olsaydı bunu yatağımızda rahatça yapabilirdim."

Rodina, "Dördüncü işaret için geleneksel kesiklerin nerede olması gerektiğini bilmediğini sanıyordum," dedi.

"Diğer soyların bunu yaptığını gördüm; bizim için işe yarayıp yaramayacağını hâlâ bilmiyorum ama zaman yok. Bir bıçağa ihtiyacım var."

"Bir kez olsun üzerimde yok," dedim.

"Silahsız olduğunuzu görebiliyoruz," dedi Rodina ve bunu küçümseyerek yaptı. Onu görmezden geldim, çünkü onunla tartışmak çok fazla zamanımı alacaktı.

Ethan cebinden Emerson'un katlanır bıçağını çıkardı, hızlı açma mekanizması olması gerektiği gibi kumaşın kenarına takıldı, böylece düz durdu ve sapını Jean-Claude'a uzatırken yerine kilitlendi. Bizimle geçirdiği ilk Noel'lerden birinde ona bu bıçağı vermiştim çünkü bendekine hayran kalmıştı. Bir dahaki sefere bıçağı olmayan ben olmayacağıma yemin ettim.

Jean-Claude sırtını duvara yasladı ve teklif edilen bıçağı aldı. Bıçağın ucunu göğsünde uzun zaman önce bir insanın hayatını kurtarmak için elinden geleni yaptığı ve başarısız olduğu yanık izinin yanına koydu. Bir zamanlar onlara sempati duyardım; şimdi ise onunla tanışamadan yüzyıllar önce ölmemiş olmasına seviniyordum. "Sol tarafta olmak zorunda mı?" diye sordu Jake'in önünde diz çökmüş olan bizlere bakarak.

"Hayır, göğsünün herhangi bir yerinde ya da bileğinde."

Jean-Claude yanık izine dokunmamak için bıçağı göğsünde daha yükseğe taşıdı. Bıçağın ucunu sol göğüs kafesinin yukarısına çekti ve soluk, beyaz teninde ince kırmızı bir çizgi bıraktı. Bıçağı kaldırdı, sonra sağ tarafa doğru hareket etti ve kesiğin aynısını yaptı.

Sağ tarafla işi bittiğinde sol taraf göğsünden aşağı kanamaya başlamıştı. Kanlı bıçağı teşekkür ederek Ethan'a geri uzattı. Ethan bıçağı pantolonunun kenarına silerek temizledi ve tekrar cebine koydu. "Hizmet etmek benim için bir onurdur."

Jean-Claude kollarını bize doğru uzatarak, "Gelin, aşklarım, ben üzerimizdeki sözleri söylerken kanımdan alın," dedi.

Göğsünden akan parlak kanı izlerken bir an tereddüt ettim; doğaüstü açlıklardan biri tetiklenmedikçe kan içmeyi pek sevmezdim. "Bunu sana zorla yaptırmayacağım *küçük* hanım, ya isteyerek yapacaksın ya da hiç yapmayacaksın."

"Razıyım," dedi Richard ve öne doğru ilerleyerek yan tarafındaki yaranın üzerine eğildi. İkimizin de yıllarca mücadele ettiği bir konuda benden daha cesur izin veremezdim, bu yüzden kendimi sabitlemek için elimi Jean-Claude'un karnına koydum, sonra yarayı yaladım.

Jean-Claude küçük bir zevk sesi çıkardı ve Richard'ın onun tarafındaki yarayı yaladığını fark ettim. Richard'a baktım
-O kadar yakındık ki saçlarımız birbirine karışmıştı, siyah bukleler kahverengi dalgalara dönüşmüştü. Bana doğru hafifçe eğildi ve dudaklarına bir öpücük kondurdum, aramızdaki kanı paylaştık ve onun hevesini ve bir kurt adamın kana ne kadar farklı baktığını anladım. Bu, Jean-Claude'un göğsündeki yaraya dönmeme yardımcı oldu, ağzımı yaranın üzerine kapatıp emmeye hevesliydim, dilimde tatlı bakır paralar vardı.

Jean-Claude saçlarımızı okşadı ve kelimeleri söyledi. " kan," ve hava etrafımızda sıkılaştı, güçle kalınlaştı; "etimden et," ve büyü bedenlerimizde dans etti; "üçü bir olacak," ve neredeyse çok fazlaydı, sanki biri biraz yükseğe ayarlanmış mor bir değnekle üzerimizde elektrik izliyordu, böylece harika mı yoksa acı verici mi hissettiğimden emin değildim. Ellerini saçlarımıza koydu ve bizi göğsünden geriye çekti. "Nefes al," dedi beni öperek, "nefes almak için," dedi Richard'ı öperek. Bizi kollarına aldı, başlarımız göğsündeydi ve "Kalbim sizinkine" dedi.

Güç etrafımızda dalgalanıyor, saçlarımızla oynuyor, Richard'ın gömleğini ve Jean-Claude'un bornozunu çekiştiriyordu. Etrafımızda yükseldi ve görünmez eller gibi koridorda ilerleyerek herhangi birinin üzerinde hareket edebilecek her şeyi karıştırdı. "Seks için başka geceler de olacak, ama bunun için sadece bir gece, aşklarım, sonunda gerçek bir üçlü."

40

HÂLÂ büyünün ışıltısının tadını çıkarıyorduk. Dev yanımda diz çöktü. "Sadece yakınında olmak bile harika hissettiriyor."

Richard kendini iterek daha uzun oturdu ve Jean-Claude'u öptü hafifçe vurdu, sonra duvarın daha aşağısına oturmak için hareket etti. Dev'e yerini alması için sözsüz bir işaret yaptı. Neden bu kadar cömert davrandığını anlamıştım; güç tamamlanmıştı. Üçümüzün içinde bir anahtar dönmüştü ve ölümden başka hiçbir şey kilidimizi açamazdı. Bir düğündeki yeminleri karanlıkta ıslık çalmak gibi gösteriyordu. Bu gerçekten de ölüm bizi ayırana kadardı. Cömert olabilirdik çünkü hiçbir şey bizi ayıramazdı; bunu Richard hakkında düşündüğüm için üzülmüyordum bile, çünkü bu 'la ilgili değildi. Richard ve Jean-Claude hakkındaydı ve bu mükemmeldi.

Dev, Jean-Claude'u öptü ve ağzındaki kanı yaladı. "Beni senin yap, Jean-Claude."

Soracak kadar kendimi geri ama Jean-Claude düşüncemi okudu ve cevap verdi: "Bu sözleri seninle ve Şeytanımızla birlikte mi yoksa sadece onun üzerinde mi söylemem gerektiğini bilmiyorum. Çağıracak kendi hayvanı olan tek insan hizmetkâr sensin, bu yüzden kesinlik yok."

"Affedersiniz, özür dilerim, bunun bizim fikrimiz olmadığını bilin." Bize doğru yürüyen Custer ve yeni Washyenalardan biriydi. Custer'koyu kahverengi saçları bukleler oluşturacak kadar ve sanki tişörtünü ve pantolonunu yeni giymiş ve aynaya bakmamış gibi karmakarışıktı. Adını hatırlayamadığım ikinci adam -kısa bir şeydi ve

J ile mi başlıyordu, yoksa *G miydi*? Adı her neyse, sadece pantolon giymiş ve gömlekle uğraşmamıştı.

"Meşgulüz, Custer," dedim.

"Dev ne senden ne de Jean-Claude'dan yeterince koku almıyor; Jean-Claude altın kaplanı bir sonraki hayvanı yapmadan önce buraya geldiğimizi söyle."

Jean Claude, "Ne yaptığım ya da kiminle yaptığım sizi ilgilendirmez," dedi.

Custer ellerini saçlarında gezdirdi ve daha da az mutlu görünüyordu. "Haklısın, değil, ama Washyena klanının Oba'sı seni çağırıp kıçını kaldırmanı söylediğinde, kaldırırsın."

Jean-Claude, "Bu Narcissus'un da işi değil," dedi.

"Başka bir saldırı oldu mu?" Jake sordu ve bu harika bir soruydu; Deimos'un Narcissus'un nehrin karşısındaki kulübüne saldırmış olabileceğini düşünmemiş olmam, büyü sarhoşu olduğumu fark etmemi sağladı.

"Ne demek istiyorsun, başka bir saldırı mı?" Custer sordu ve iki adam da aniden uyanmış görünüyordu. Yeni adam uyudukları yere bir göz attı ve silahlarının çoğunun hâlâ orada olduğunu gördü. Üzerlerinde en az bir silah, belki bir silah ve bir bıçak olduğunu bilmek için onları aramama gerek yoktu ama bir saldırı, gömlek altına saklanamayacak ya da pantolonun içine sokulamayacak şeyler istemelerine neden oldu.

"Şu anda güvendeyiz, Jake size bilgi verebilir ama bunu bitirmek için gecemiz tükeniyor," dedim.

"Oba'mız o gelene kadar Jean-Claude'a yakın durmamızı söyledi," dedi yeni adam.

"Bekle, Narcissus'un bu gece buraya geleceğini mi söylüyorsun?" Richard sordu.

"Kim bu adam?" Yeni Adam sordu. Başparmağını Richard'a doğru salladı.

"Ulfric," dedi Custer.

"oldum Ulfric, ben Geoff."

Şimdi adının Jeff olduğunu hatırladım, ama *Geoff* diye yazıyordu, bu yüzden adının *J ile* mi yoksa *G* ile mi başladığını unutup duruyordum.

"O Ulfric," dedi Custer. "Sana yerel kralların tüm unvanlarını söyledim. Üçünün önünde beni kötü gösterme."

"Birini unuttum, özür dilerim."

"Odaklan, Custer, soruya cevap ver - Narcissus bu gece buraya geliyor mu?" Ben sordum.

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü Narcissus bu gece Jean-Claude'un güç artışını hissetti. Narcissus onun aramak için ikinci bir hayvan seçeceğine ikna oldu," dedi Custer.

Jean Claude, "Bir sonraki *moitié bête*'im için şimdiden altın kaplanı seçtim," dedi.

Geoff, "Narcissus bize o gelmeden önce başka birini seçmeni engellememizi söyledi," dedi.

"Sen hiçbirimizin patronu değilsin," dedim.

"Biliyorum," dedi Custer, "lanet olsun, ikimiz de senin güvenliğiniz, bu yüzden Narcissus'un bize müdahale etmezsek bir ya da iki kilo et alacağını söylemesi gerçekten garip ve bu bir metafor değil, Anita."

"Narcissus bu sefer sırtlanların dışarıda kalmadığından emin olmak istiyor," diye ekledi koridordan gelen bir ses. Döndüğümüzde Kane'in bize doğru yürüdüğünü gördük.

41

KANE kahverengi ipek bir bornoz giymişti. Güzel bir bornozdu, ne kadar güzel olduğunu biliyordum çünkü yakın olduğumuz bir Noel'de Asher'a almıştım. Rengi sıcaktı ve Asher'ın altın sarısı saçlarına ve solgun teninin sonbahar tonlarına çok yakışıyordu ama Kane için tamamen yanlış bir renkti. Siyah saçları ve bronz teninin kraliyet mavisi ya da kırmızı gibi parlak mücevher tonlarında bir renge ihtiyacı vardı. Onu benim için daha az çekici kılacak bir şey varsa o da bu renkti ve üzerinde Asher'a aldığım bir hediye vardı. Bunun bir kaza olduğunu, sadece örtünmek için aldığını düşünmeye çalıştım ama ellerini bornozun ön kısmında gezdirirken yüzünde beliren alaycı ifade, bunu bilerek yaptığını sağladı. Tanrım, inat ya da kıskançlık için yapmadığı bir şey var ?

Canavarının enerjisi koridorda girdap gibi dönüyordu. Custer'a çarptı. ve onun üzerinden akıp gitmesine izin verdi ama Geoff karşı koyamayacak kadar deneyimsizdi. Sırtlanı canlanarak Geoff'un koyu renk gözlerini kahverenginin daha soluk bir tonuna dönüştürdü. Birleşik enerjileri tenimin üzerinde dans etti. İçimdeki sırtlan uyandı, karanlıkta soluk kahverengi gözlerini kırpıştırdı. Işığa çıktı, böylece benekli kürküne hayranlıkla . Hafif sarkık kulakları olan uzun yüzü neredeyse komik görünüyordu, ama yüzündeki ifade gözlerinde ... düşünceliydi, ama bana bakmıyordu, beni ya da bir şeyi düşünüyordu. Enerjisinin yükselmesini ve kendi gözlerimi soluk karamel kahverengisinin o tonuna dönüştürmesini bekledim, ama olmadı. Orada oturmuş sabırla bekliyordu, ama ne için?

Kelimeler değildi ama yine de değerli birini beklediğini biliyordum. *Neye layık?* Ben sordum. "Bize," dedi, ya da düşündü, ya da hala bir kelime bulamadığım bir şey. Bizi diğer aslanlardan koruyacak bir erkek bulmak için giderek daha çılgınca davranan dişi aslanın aksine, sırtlan kendisini koruyacak birini beklemiyordu. Dişi sırtlanlar erkeklerden daha büyüktür; daha büyük bir şeyin gelip onları korumasını beklemezler, bunu kendileri yaparlar.

Geoff dizlerinin üzerine çöktü.

" şunu, Kane," dedi Custer.

"Onun getireceksin," dedi Ethan.

"Canavarının gelip gelmemesi umurumda değil."

Sırtlanımın gözlerinin içine baktım. Bana gülümsediğine yemin edebilirim. "Sırtlanım senin için yükselmeyecek Kane, asla senin için yükselmeyecek." Zayıftı, klanımıza katılamayacak kadar zayıftı. Vahşi doğada onu kovalar ya da öldürürdük.

"İçindeki kaltak umurumda bile değil." Onu öldürmek kulağa hoş geliyordu.

Jean-Claude, "Beni arıyor, *ma petite*," dedi.

İlk başta anlamadım ve sonra sırtlanım havayı kokladı. Önce diğer sırtlanları kokladığını sandım ama sonra Jean-Claude'a doğru "baktı". "hissedebiliyorsun, tıpkı aslanı ve altın kaplanı hissettiğin gibi," dedim.

"*Oui*, Narcissus seçimimi zorlamaya çalışıyor."

"Altın kaplanı aradınız, ben buradayım," dedi Dev.

"Hâlâ sırtlan diyor, çünkü bunu hissedebiliyorum," dedi Kane. "Bu utanç verici bir zenginlik," dedi Jean-Claude. Ben de ona baktım. "hâlâ hissedebiliyorsun."

"Seçim henüz bitmedi," dedi. "Hayır,"

dedi Dev, "bu benim."

Custer Geoff'un yanında diz çökmüş, ona dayanmasını, kendini kaybetmemesini söylüyordu. Custer insan yüzündeki sırtlan gözleriyle bana bakarken enerji bir kademe daha yükseldi. Sırtlanımın eğlenceye bekledim ama o sadece orada oturdu, sakindi. Gerçekten ciddiydi, Kane

Asher'ın vampir izleri enerjisini artırsa bile, onun ilgisini çekecek kadar suyu yoktu.

"Yeter," dedi Richard ve enerjisi ormanda titreşen güneş ışığı gibi havayı doldurdu, sıcak ve davetkâr. Koridordaki enerjiyi sakinleştirmeye çalıştığını hissettim ama ormanda ılık bir bahar yürüyüşü Kane ve Asher'ın gücüne karşı koymak için yeterli değildi.

Richard'ın gücü, koridordaki tek şey sırtlan olana kadar azaldı. Geoff yüzüstü yere düştü, sırtındaki deri dalgalanmaya ve yukarı doğru itilmeye başladı. Custer onun yanında dört ayak üzerine düştü. Sesi o kadar gergindi ki her hece sanki hâlâ konuşabilmek için mücadele ediyormuş gibi çıkıyordu. "Onu tutamıyorum." Custer bundan daha güçlüydü, o halde neden kontrolünü kaybediyordu? Sonra onu hissettim, başka bir vampirin gücünü ve eğer bu Kane'se sadece ... olabilirdi.

Jean-Claude, "Asher, kes şunu!" diye bağırdı.

Asher koridorda yürürken altın sarısı saçları bir fotoğraf çekimindeki rüzgâr makinesinden çıkmış gibi yüzünün iki yanında dalgalanıyordu, böylece yüzündeki her yara izi ortaya çıkıyordu, ama daha da fazlası, üstsüzdü ve ipek pijama pantolonundan başka bir şey giymemişti. Asla bu kadar tenini göstererek insan içine çıkmak istemezdi, çünkü göğsünün sağ tarafındaki ve karnındaki yara izleri o kadar derindi ki, derisi derin kanallar halinde kısmen erimiş gibi görünüyordu, ona hayatının en kötü anını hatırlatmak için sonsuza dek donmuş kaba et dalgaları. Dokunması da göründüğü kadar sertti, çünkü her santimini keşfetmiştim. Eğer yüzü hakkında utanç duyuyorsa, bu diğer yara izleri hakkında hissettiklerinin yanında hiçbir şeydi. Kendini bu kadar isteyerek ortaya koyduğunu hiç görmemiştim. Jean-Claude'un düşünceleri beni destekliyordu; yüzyıllardır ve o bunu hiç yapmamıştı, öyleyse neler oluyordu?

"Eğer sırtlan senin yeni *moitié bête*'in ise, kurt kralının mükemmelliği için beni terk ettikten sonra da ortak bir noktamız olacak."

"Seni asla terk etmem, *mon chardonneret*."

"Yalanlar!" Asher bağırdı ve enerji deriyi ürperten bir sıcaklıktaydı ama hepsi Kane'den çıkıyordu, sanki Asher'ın şarkılarını çalan bir hoparlör gibiydi.

üzerimizdeki gücü. Geoff yüzü uzayıp omurgasının sırtı, deriyle kaplı dağların küçük bir sırtı gibi sırtından yukarı doğru çıkarken çığlık attı ve gri ve siyah kürk derinin üzerine döküldü. Custer duvara çarpana kadar yengeç yürüyüşüyle ondan uzaklaştı. "Patron, Geoff yeni, zorla değişimin onun için ne kadar işe yarayacağından emin değilim, özellikle de onu kontrol edemezsem."

"Asher, washyenalardan biri çok yeni, vardiya değiştirdiğinde tehlikeli oluyor" diye bağırdım.

"Bırak kurt kralın seni korusun!"

Rodina ve Ru bizimle Aryenalar arasına girdi. Truth da onlara katıldı; güvenliğin geri kalanı etrafımızda kaldı.

Güç hafifçe değişti; şimdi farklı türde bir enerji, delilik okyanusundaki küçük bir güvenlik akıntısı gibi içinden akıyordu. İçimde bir şey kıpırdandı, karanlıkta mavi gözlerini kırpıştırdı. Sırtlan arkasına baktı ama oturmaya devam etti. Diğer hayvanlara karşı her zamanki düşmanca tavırlarından hiçbiri yoktu, sadece Asher'ın enerjisi karşısında sakinliğini sürdürüyordu. Mavi gözler ışığa çıktı ve bu benim altın kaplanımdı, krem rengi ve zengin sarı çizgileri vardı. Sırtlana baktı ve sanki birbirlerini tanıdılar, ama düşmanlık yoktu, sadece *seni görüyorum*, *ben de seni görüyorum ve bugün birbirimize zarar vermek için burada değiliz*. Altın enerjisi bir damladan hızla akan bir dereye dönüştü ama hâlâ kendini okyanusa akıtmaya çalışıyordu. Dev elimi tuttu ve akıntının nereden geldiğini anladım. Ethan gelip yanımda diz çöktü; insan formlarını korumak için mücadele eden sırtlanlarla arama girdiğini düşünmüştüm ama elime dokundu ve sanki gücünü Dev'e gibiydi ve ben sadece aralarında bir kanaldım ve ondan bana akan güç, Asher ve Kane'in yaptıklarını geri püskürtmeye çalışan yeni güçle eşleşti. Başımı kaldırdım ve Ethan'ın gözlerinin ela mavisine dönüştüğünü, altın kaplanının bana baktığını gördüm. Dişi kaplanım patikada yürümeye başladı; itiraz etmesini bekler gibi sırtlana baktı ama sırtlan yüzünde neredeyse sırıtarak öylece oturdu. Asher'ın hiç

İstediği enerji; o anda güçten yoksun olması değil, bunu kabul etmemeyi seçmesiydi. Dişi sırtlanlar her zaman eşlerini seçer; benekli sırtlanlar için güç söz konusu değildir, yalnızca paylaşılan bir zevk vardır. Kane asla bir zevk olmayacaktı ve ona göre Asher da olmayacaktı.

Jean-Claude*, "Ma petite,"* dedi ve elini benim, Ethan'ın ve Dev'in teninin hemen üzerinde gezdirdi. Altın dişi kaplanım sanki göremediğim bir şeye sürtünmeye çalışıyormuş gibi görünmez bir noktaya sürtündü. Sonra Jean Claude'un tenimizin hemen üstünü okşamasına tepki verdiğini fark ettim. Ethan başını vampirin omzuna yaslamaya başladı, sonra kendini tuttu.

Jean-Claude elini Ethan'ın yüzünün yan tarafına doğru kıvırdı ve oraya dokunduğu anda yeni enerji akışı daha da büyüdü. Jean-Claude kurt kaplanın başını omzuna yardım etti. Ethan bunu bir davet olarak algıladı ve yüzünü Jean-Claude'un yüzüne bir kedinin koku işaretlemesi gibi sürttü. Richard yaklaştı ama kurt için artık çok geçti. Jean-Claude omzuma dokundu ve enerjide bir sıçrama daha oldu. Dişi kaplanım, gerçek dünyadaki dişi kedilerin havaya girdiklerinde yaptıkları gibi yan yattı. Davetkâr bir şekilde yerde yuvarlandı ama bunu sadece ben görebiliyordum.

Elimi Jean-Claude'un göğsünde kanın kurumaya başladığı yerde gezdirdim; bıçak gümüş değildi ve yaralar kapanmıştı. Jean-Claude Dev'e uzandı ve doğrudan temas ettikleri anda kaplan enerjisi daha da güçlendi, akıntı kıyılarını aştı ama sırtlan enerjisi okyanusu hâlâ koridoru dolduruyordu çünkü Kane usta bir vampirin tam *moitié bête*'siydi ve Dev değildi. O benimdi, ama o anda Nathaniel'e olan bağlılığımın neden diğer hayvanlarıma olan bağlılığımdan daha güçlü olduğunu anladım, çünkü Damian bizimle birlikteydi, başından beri bizimle birlikteydi. Bu işin gerçekten yürümesi için gerçek bir vampire ihtiyacınız vardı, benim gibi arada kalmış birine değil.

"Ama artık gerçek bir üçlü hükümdarlığın parçasıyım," dedi Richard, "Jean-Claude onu işaretlemeden önce bile gücüm neden Dev'inkinden daha az?"

"Küçüklüğümden beri enerjiyle çalışmak üzere eğitildim," dedi Dev.

Jake, "Dev kendi kuşağının en iyi sihir işçisiydi," dedi.

"O zaman neden daha önce bu seviyede bir güç göstermedi?" Richard sordu.

"Çünkü Anita daha önce Jean-Claude'dan dördüncü işareti almamıştı; efendinin gücü arttıkça senin de gücün artıyor," dedi Jake.

"Jean-Claude beni kendisi işaretlediğinde neler yapabileceğimi bir düşünün."

"Hiçbir şey olmayacaksın!" Kane bağırdı.

"Burada acı çekecek olan kişi sen olduğun için üzgünüm Dev, ama Jean-Claude'u Richard'a kaptırmayacağım, eğer onu ortak bir güçle kendime bağlayabilirsem," dedi Asher, Kane'in hemen arkasında durana kadar koridorda yaklaşarak.

Dev, Jean-Claude'un göğsündeki iyileşmiş yarayı daha sonrası için söz verir gibi öptü, Ethan'ın saçlarına dokundu ve ayağa kalkıp onlarla yüzleşmeden önce beni dudaklarımdan öptü. "Jean-Claude'u Richard'ın mükemmelliği karşısında kaybetmekten bahsediyorsunuz ama ben de en az kadar güzelim ve onun kadar yara almadım. Neden Jean-Claude'u bana kaptırmaktan hiç korkmuyorsunuz? Neden beni Anita ya da Nathaniel için bir tehdit olarak görmüyorsun? Ona çiçek gözlü oğlum diyorsun ama o senden daha çok benimle birlikte. Neredeyse her gün Jean-Claude'un yatağında uyuyorum. Anita'nın çiçek gözlü oğlunun diğer tarafında ya da Jean-Claude'un yanında her uyuyorum. Richard yıllardır ne uyumak ne de başka bir şey için o yatağa girmedi ama sen hâlâ Jean-Claude'un onun için seni terk edeceğini düşünüyorsun."

"Bence Anita hariç hepimizi onun için terk ederdi."

Jean-Claude duvardan uzaklaştı ve elim hâlâ onun elinin içindeyken ayağa kalktı. Ethan bize yakın durdu. Angel'ın nerede olduğunu bilmediğimi fark ettim; görebildiğim tek şey Jean-Claude'un göğsü ve Richard yanımdayken dördüncü işaret sırasında bir ara gitmiş olmalıydı. Richard gelip arkamızda durdu ve elini Jean-Claude'un omzuna koydu.

"Gördün mü, şimdiden üçlü oldular bile; eğer söylentiler doğruysa ve Ulfric sonunda onu becerdiyse, o zaman biz olmadan tamamlanmış olacaklar," dedi Asher.

Jean-Claude bıkkın bir ses çıkardı ve "Asher, biz poliamoruz, poli grubumuza ekleme yaparız, kimseden vazgeçmek zorunda değiliz" dedi.

"Yine de orada duruyorsunuz, eskiden olduğu gibi sadece üçünüz."

Jean-Claude elini Dev'e uzattı, o da elini tuttu ve Dev'in gücü bir okyanusu tehdit edebilecek bir nehir gibi derinleşti. "Mephistopheles bizim yakışıklı şeytanımız, hayatımızda ve yatağımızda onsuz yapamazdık."

"Ulfric geri döndüğüne göre şimdi nerede uyuyacak?"

"Bu gece yatağın diğer tarafında, Nathaniel'in arkasında, Anita'yla aramızda uyuyacak."

"Peki Micah Callahan iş seyahatinden dönüp Nathaniel'in arkasındaki yerini aldığında, Dev o zaman nerede olacak? Ulfric senin arkanda olacak Jean-Claude, Micah senin yatağındayken Dev'in uyuduğu yerde."

Dev'in gücünün azaldığını hissettim, şüpheler eve çarptı. Kane, ensemdeki tüyleri diken diken eden o sırtlan sesiyle kıkırdadı. Richard, "Anita ve Jean Claude'un hayatına hiçbir beklentim olmadan uyum sağlamak için geri döndüm. Benim için kimseyi evlerinden atmalarını talep etmeyeceğim."

Dev ona baktı. "Bunu mu demek istiyorsun?"

"Eğer her gece onlarla yatıyorsan, için önemlisin demektir. Nasıl denir, sen ve ben *metamoruz*, çünkü sen benim sevgililerimin sevgilisisin. Ben doktoramı yaparken ve sorunlarım üzerinde çalışırken sen onlar için buradaydın. Onların hayatında bir yerim olsun istiyorum ama bu senin ya da bir başkasının yerinin yerini tutmaz." Dev ona gülümsedi ve kaplan enerjisi yeniden canlandı.

"Micah döndüğünde nerede uyuyacaksın?" Dev sordu.

"Bilmiyorum, birbirimizden olabildiğince uzakta uyusak bile Micah'nın onunla aynı yatakta uyumamı sorun edip etmeyeceğini bile bilmiyorum."

Nathaniel, "Bu gece yatağa girdiğimizde Dev, sen Anita'nın diğer tarafında olacaksın ve kolunu ikimizin üzerine koyacaksın," dedi.

Jean-Claude Dev'in elini kaldırdı ve öptü. "Şeytanımız olmadan yapamazdık."

"Dışarı atılacaksın ve Asher'e meydan okuduktan sonra bir daha yatağımıza giremeyeceksin," diye bağırdı Kane.

"Bunu söylemek sana düşmez, Kane. Ben senin efendinim ve bize kimin katılacağını ben söylerim, sen değil."

Kane ona baktı ve artık enerjileri düşmüştü. "Ben varken ona ihtiyacın yok. O benim karşılayamadığım hiçbir ihtiyacı karşılamıyor."

"O Dev ve sen değilsin, bu yeterli bir ihtiyaç. Bunu sana gerekçelendirmek zorunda değilim," dedi Asher.

Jean-Claude, "Burada hükümdar olarak eylemlerimi gerekçelendirmek zorunda olmadığım için," dedi. "Beni Narcissus için ya da kendin için rehin tutamazsın Asher." Dev'i kendine doğru çekti, böylece karşı karşıya geldiler. "Çağıracağım bir sonraki hayvan için seçimimi yaptım ve bu sırtlan değil."

"Hayır!" Kane bağırdı; sırtlan gücü yükseldi ve sonra sanki tüm okyanus güneş ışığında kuruyormuş gibi kanamaya başladı. Asher ağlıyordu, kanla pembeye boyanmış gözyaşları koridorun ışıklarında soluk yakutlar gibi parlıyordu. Savaşmayı bırakmış ve üzüntüye geçmişti. Sanırım bu bir gelişmeydi.

Richard, "Ben de seni özledim Asher," dedi.

Vampir gözlerini kırpıştırdı ve ona baktı. "Ne dedin sen?"

"Seni zindanda tepelemeyi çok özledim."

Kane, "Hayır, hayır, Asher'ın artık buna ihtiyacı yok, senden değil, Narcissus, Anita ve Nathaniel var," dedi.

"üstündeyim, onun altında değilim."

"Ne fark eder ki? Bu hâlâ esaret, hâlâ ihtiyacın karşılanıyor," dedi Kane.

"Üstte olmak ve altta olmak çok farklı ihtiyaçlardır," dedim.

"Kapa çeneni! Seninle konuşmuyorum!"

Jean-Claude, "Kraliçeme karşı medeni bir dil kullanacaksın, yoksa onu kafandan koparır ve tekrar büyümesi için sessizce beklemene izin veririm," dedi.

Hayatımın aşkına baktım ve *"Kahretsin, bu çok özel ve rahatsız edici bir tehditti*" diye düşündüm. "Asher'ın iyiliği için nezaketi denedik, küçük hanım, ama artık yok."

Richard, "Birbirimize çok fazla zarar vermeyeceğimizden emin olmak için biraz güvenlik alabilirsem, koridorun bu ucunu ben hallederim; sen gün doğmadan Dev'i işaretle," dedi.

Jake, "Ben de onunla gideceğim," dedi.

"Keşke yapabilseydim," dedi Custer, "ama Asher sırtlanları senin kurtları kontrol edemediğin şekilde kontrol ediyor, Jean-Claude."

"Bunu düzeltene kadar sen ve Geoff Asher'dan uzak durun," dedim.

"Harika bir patronsun," dedi gülümseyerek ve sanki hâlâ çırılçıplak durmuyormuşum gibi bana bakarak. İlk geldiğinde dişi şekil değiştirenlere bakmıştı ama alışmıştı. Geoff teşekkürlerini sunarken tavana bakıyordu. Sorun değildi, tüm çıplaklığa alışmam yıllarımı almıştı.

"Biz gidelim," dedi Rodina ve Ru ile birlikte Jake ve Richard'ı koridorda takip ettiler.

Richard, "Sen bağlıyken seni kırbaçlamak istiyorum ve beni arzuladığını hissetmek ve seni inkar etmek istiyorum" dedi.

Kane, "Bak, sadece Jean-Claude'u becerecek, başka hiçbir erkeği, hatta seni bile," dedi.

"Seni becermek istiyorum, Asher, ama senin ve benim istediğimiz her şey bir esaret sahnesi bulmak istiyorum."

"Hayır!" Kane bağırdı ve bir hareket oldu ama Jake oradaydı ve Kane bir anda yüzüstü duvara yaslanmış, kolu arkasından bükülmüştü. "Onu kıracağım," dedi Jake taşınan bir sesle.

Kane, Asher'a yardım etmesi için bağırdı ama vampir efendisi Richard'la konuşuyordu ve şimdi Asher'ın neden Richard'ın Jean-Claude'u ondan çalmasından korktuğunu biliyordum, çünkü Asher da Richard'ı istiyordu.

Güneşin doğmaya başladığını kalbime inen bir darbe gibi hissettim. Jean Claude elimi tuttu. "Sadece birkaç dakika," dedi.

"Beni kendinin yap," dedi Dev, ağzını iyileşmekte olan yaralardan birinin üzerine koymak için eğilerek.

"," dedim.

"Eğer bitirebilirsem, yıkanmamış ve ölü olarak yere yığılacağım."

"Yatağa harika seks kokusuyla gireceğiz ve seni yatağa taşıyacağız, şimdi yap."

Dev, Jean Claude'un nefesini kesecek kadar sert emdi ama bu kötü bir ses değildi. Boştaki elini Dev'in sarı saçlarına dokundurdu ve benim elim onun elindeyken kelimeleri söyledi, böylece Richard ve benim üzerimde söyledikleriyle aynıydı, *üçü bir olacaktı*. Ve her cümleyle birlikte güç arttı, ki sırtlan enerjisinin sonuncusu da üzerimize yayıldığını hissedebildiğim güneşin doğuşunu selamlıyor gibi görünen altın kaplan enerjisinin ılık bir hücumuyla uçup gidene kadar.

Truth ve Wicked koridorda düştüler. Bir ses duydum ve Richard'ın Asher'ı yere düşmeden yakaladığını görmek için ona baktım. Jean-Claude'un eli hâlâ benim elimdeydi ve beni hâlâ sıkıca tutuyordu.

Dev, Jean-Claude'un kanı ağzına bulaşmış halde ayağa kalktı. "Hâlâ uyanıksın," dedi Dev.

"Enerji beni canlandırıyor, ama sanırım uzun sürmeyecek, o yüzden öp beni şeytanım, dudaklarında kanımla." İkinci kez sormasına gerek kalmadı. Kollarını birbirlerine doladılar ve Dev alt dudağında bir dişin batmasından kaynaklanan taze kanla geri gelene kadar içtenlikle öpüştüler.

Jean-Claude, "Bağışlayın, kendimi ," dedi.

Dev'in dili kanın üzerinde gezindi ve sert ve çok mutlu bir şekilde gülümsedi, belki de onu hiç hissetmediğim kadar mutluydu. "Üzgün değilim, seni seviyorum.

Anita'ya yaptığın gibi bana karşı da kontrolünü kaybettin."

Jean-Claude Dev'e gülümsedi ve benim elim hâlâ ondayken onun elini tuttu. "Sihir gitmeden ve ben tekrar ölmeden önce beni yatağa götür."

Richard kollarında Asher'la bize doğru döndü. "Şimdi tabutunda mı uyuyor, yoksa bir yatakta mı?"

"O benimle yatıyor!" Kane bağırdı, Jake onu yerinde tutarken hâlâ duvara yaslanmıştı.

"Kane'i bu gece bir hücreye götürün ve onu iyi koruyun. Bu gece başına bir şey gelmeyecek ama eğer bir gece hapis ona hiçbir şey öğretmezse, cezalandırma zamanı gelecek," dedi Jean-Claude.

Jake Kane'i geri çevirdi ve yeraltının derinliklerine doğru yürüttü. Tam olarak hücrelerimiz yoktu ama diğerlerine göre daha kolay korunan misafir odalarımız vardı. Kane, Asher'ın bunu duyacağını söyleyerek söylenip durdu ama biz onu görmezden geldik. Ona yapılacak en mantıklı şey buydu.

Jake onları Angel koridordan aşağı indi. Diğer altın kaplanları da yanında getirmişti. Hepsi de uzun boylu, altın sarısı ile kahverengi arası tenli, değişik tonlarda sarı saçlı ve maviden ela maviye ve soluk kadar değişen gözlülerdi. "Yardıma ihtiyacımız olacağını düşünmüştüm; sanırım yanılmışım."

Jean-Claude, "Yardımın çok makbule geçti meleğimiz," dedi.

"En azından Wicked ve Truth'u odalarına götürebiliriz," dedi.

"Teşekkürler," dedim. Önce bana, sonra ikimize birden gülümsedi. Richard'a geldiğinde gülümsemesinin kenarları biraz eridi ama "İki muhteşem vampiri yatağa tıkmak, sorun değil" dedi.

"Asher'ı nereye götüreyim?" Richard tekrar sordu.

"Seni yanımda istiyorum, *mon lupe*. Sonunda öldüğümde seni sırtımda hissetmek istiyorum."

Richard, Asher'ı taşıması için Custer'a verdi. Geoff'u da Asher'ı koyması için onunla birlikte gönderdim. Yalnız uyandığında orada uyumayı tercih ediyordu. Nathaniel koridora yanlış yönden çıktı. Görünüşe göre o ve Damian

Ben başka bir şeyle meşgulken, tıpkı Angel'ın gitmesi gibi. "Neden yardım etmedin?"

"Damian şafaktan önce odasında olmayı seviyor ve senin leoparına ve bağlı olduğun başka bir vampire ihtiyacın yoktu, bu tamamen seninle, Jean-Claude'la ve aramak için diğer hayvanlarla ilgili olmalıydı." Onunla tartışamazdım ama Jean-Claude'un göğsüne bastırıldığım sırada başka bir şey kaçırıp kaçırmadığımı sordum. Herkes bana öyle olduğuna dair güvence verdi.

Seks partisi büyüklüğünde özel yapım yatağıyla yatak odamıza ulaştık. Çamaşır bezleri ve diş fırçalarının yapabileceği temizliği yaptıktan sonra hepimiz yatağa girdik. Ben ortadaydım, Jean-Claude yanımdaydı, gerçi genellikle Micah ya da Nathaniel Jean-Claude ile benim aramda uyurdu. Onun gerçekten ölmesi ve uyuduğumuz saatler boyunca vücudunun soğuması hâlâ hoşuma gitmiyordu ama bu gece hayatı sona ererken bana sarıldığını hissetmek istiyordum, böylece son şey olarak ona sarıldığımı hissedecekti. Çıplak bedeninin çemberine kıvrıldım, kollarını bana doladığında hala sıcak ve canlıydım. Nathaniel diğer tarafıma geçti ve Jean-Claude'un kolları benim üzerimden ona doğru uzandı ve sonra Dev, Nathaniel'diğer tarafına geçti, böylece kollarımız üst üste geldi ve birbirimizi tuttu. Jean Claude'un kolları eli Dev'e değecek kadar uzundu.

Richard banyodan çıktığında Nathaniel çoktan . Yanında pijama getirmemişti, bu yüzden banyonun kapısını gece lambası gibi hafif aralık bırakırken o da hepimiz kadar çıplaktı. Hatırlamıştı, bu güzeldi.

Dev onun odada dolaşmasını izlerken gerildi. Jean-Claude'un arkasındaki yatağa tırmanırken yatak hareket etti. Vampir nişanlımın küçük, memnun bir ses çıkardığını duydum ve sonra Richard'ın kolu onun üzerindeydi ve bana dokunuyordu. Richard'ın eli gerildi, hareket etmeye başladı ama elimi hareket ettirdim, böylece elini tekrar yanıma bastırabildim. Elini okşadım ve gerginliğin elini ve kolunu terk ettiğini hissettim. Kolumu tekrar Nathaniel ve Dev'in üzerine koydum, onlar da sanki güven vermek istercesine elime dokunmak için uzandılar. Herkesi kendimden uzak tutabileceğimden emin değildim.

Ama onu Nathaniel'in diğer tarafında hissettiğim için ne kadar mutlu olduğumu ve ona altın kaplanım ve sevgilim dediğim için ne kadar gurur duyduğumu düşündüm. Elimi kaldırdı ve kimseyi kıpırdatmadan ulaşabildiği parmak uçlarımı öptü.

Jean-Claude ipeksi çarşafların altında elini Dev'in yan tarafına doğru uzattı. Nathaniel uykusunda daha da alçaldı ve sonra Jean-Claude öldü. Gittiğini hissettim, genellikle bu olduğunda çıkardığı acı dolu sesi duydum. Richard diğer tarafına yaklaşarak onu yerinde tuttu. Ben de kendi tarafımda aynısını yaptım, böylece onu olabildiğince yakın tuttuk. Bütün gün uyurken onu bu şekilde tutacaktık ve uyandığında bize gülümsediğini görmek için ikimiz de oradaydık. Nathaniel ve Dev onu öptüler, beni öptüler, sonra odayı bize verdiler, çünkü bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra ilk kez birlikte uyanmanın sadece bize ait olması gerekiyordu. Jean-Claude'un aynalı duvarları olan büyük küvetinde temizlenerek başladık ama orada bitmedi. Saçlarımız hala ıslakken ipek çarşaflarla yatağa uzandık, ki bu ipek için çok kötü bir şeydi ama başka çarşaflar da satın alacaktık ve üçümüzün birlikte uyanıp on yıl önce neden birbirimizi sevmeye çalıştığımızı, neden başarısız olduğumuzu ve bu kez neden başarılı olabileceğimizi hatırlayacağımız başka bir ilk olmayacaktı.

Anita Blake için yüzyılın düğünü çok yakın ama önce en büyük engeli aşması gerekiyor: Ailesi.
Özel bir ön bakış için daha fazlasını okuyun

SLAY

bir sonraki Anita Blake romanı.

Louis Lambert Uluslararası Havalimanı'A kapılarının geliş alanında durmuş, küçük kürsüde oturan TSA görevlisinin önünden taşmaya devam eden insan kalabalığını görmeye çalışıyordum. Gelen yolcular, güvenlikten geçmek ve uçağa binmek için sırada bekleyen diğer yolcuların oluşturduğu sıraların yanından akıp gidiyordu. Gelen ya da giden yolculardan hiçbiri benim ailemden değildi. Gergindim, bu da belimdeki silaha dokunmak istememe neden oldu, ancak gizli taşıdığımdan ve bugünlerde havaalanında parlarsanız insanlar paniğe kapılma eğiliminde olduğundan, bu dürtüye direndim. Silahı gösterdiğimde ABD Polis rozetim de görünecekti ama silahtan korkmak isteyen insanların silahın yanına iliştirilmiş rozeti hiç görmediklerini fark ettim. Babam ve üvey annemin sekiz yıl sonra beni ilk kez gördüklerinde, Metro polisinden bir acemi bana itaat etmem için bağırırken parmaklarımı başımın arkasında birleştirmiş bir şekilde yerde diz çökmüş olmalarını gerçekten istemiyordum. Ayrıca yüksek, çivili topuklu ayakkabılar için gerçekten pişmanlık duymaya başlamıştım. Beni beş-üçten beş-yediye çıkarıyorlardı ve bacaklarımı uzun ve biçimli gösteriyorlardı ve kısa kabarık eteğimle harika görünüyorlardı ama topuklular havaalanında sert karo zeminlerde ayakta durmak için yapılmamıştı. Onlarla yürümek iyiydi, hatta düğün için olası ayakkabılara bakarken bu kadar yüksek topuklarla dans etmeyi öğreniyordum ama ayakta durmak canımı yakmaya başlamıştı.

"Gerçekten korkuyorsun," dedi Nicky yanımda. Dost canlısı, sarışın bir dağ gibi duruyordu, o kadar kaslıydı ki deri ceketini vücudunun üst kısmına uyması için özel olarak diktirmek zorunda kalmıştı. Kot pantolonu bir vücut geliştirmeci sitesinden almıştı ama gizli taşımaya uygun bir ceket istiyordu ve bunun için atletik erkeklere hitap eden bir siteden satın alması, hatta o zaman bile şehir içinde bir terzi bulması gerekmişti. Gergin değildi ve bir silahşör gibi silahına uzanmıyordu.

tehlikeli konfor nesnesi. Soğukkanlı ve sakin bir şekilde duruyor, kalabalığa ve karşı duvardaki küçük dükkâna giren müşterilere göz kulak oluyordu. Mağazanın girişindeki raftan bir dergi alan ince bir figür gözüme ilişti. Büyük boy bir kapüşonlu sweatshirt, sıradan bir kot pantolon ve koşu ayakkabıları giymişlerdi. Yanımızdan geçen bir düzine genç ya da yirmili yaşlarda birine benziyorlardı, peki neden dikkatimi çekmişlerdi? Bir vampir mi yoksa bizim tarafımızda olmayan doğaüstü başka bir şey mi olduğunu anlamaya çalışarak gerildim ve sonra Ru yüzünü ve kısa sarı saçlarının bir kısmını görebileceğim şekilde arkasını döndü. Sıkılmış, neden ailem beni buraya getirdi ifadesi hiç değişmedi ama ürkütücü kara gözleri benimkilere bakıyordu. Bu geceki güvenliğimin bir parçasıydı. O ve kız kardeşi Rodina. Onu henüz görememiştim bile; sonra Ru'nun ona bakmam için küçük bir şey yaptığını fark ettim. Hâlâ gizli görevdeydi ama kendimi daha iyi hissetmem için onu görmemi istemişti. Onu görmek, yakın zamanda kasabaya gelen ve bize saldıran eski vampir Deimos hakkında daha iyi hissetmeme yardımcı oldu. Neredeyse ailemin ziyaretini iptal edecektik ama bir denemeden sonra Deimos bizi yalnız bırakmıştı. Bizi çok güçlü bulduğunu ve saklanmaya geri döndüğünü umuyorduk. Ailemin ziyaretini haftalarca erteledik, ancak onu bulamayınca ve bizi tekrar bulmaya çalışmayınca, sonunda babama beni verecekse kıyafetini giydirmek için ilerlemek zorunda kaldık. Kendisi çok Katolik olduğu ve ben de bir vampirle evlendiğim için bu konu hâlâ tartışmaya açıktı. Ailem Jean-Claude ile tanışmayı daha yeni kabul ediyordu. Düğünümüze bile gelmeyebilirler.

Ru arkasını döndü, dergiyi yerine koydu ve öyle derin bir iç çekti ki vücut dili dergiden, havaalanında olmaktan, aptal bir akrabasını beklemekten ya da ... ne kadar sıkıldığını gösteriyordu. Onun ve tüm Harlequin'lerin bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama onlar dünyanın en iyi gizli ajanlarından bazılarıydı, belki de en iyisiydiler, yargılamak için yeterince gizli ajanla tanışmamıştım.

Nicky'ye baktım. "Korkmadığımı söyleyecektim - korkmadım, belki bir tür korku olacak kadar gergindim ama Ru beni rahatlatmak için gizliliğimi bozduysa, sinirden daha fazlasını anlıyor demektir."

"Üçümüz de bunu hissedebiliyoruz Anita, bu sadece sinirden ibaret değil."

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve beş santimlik topuklu ayakkabılarımla beş-sekiz yaşındaydım, ondan sadece birkaç santim kısaydım, bu yüzden boynumu zorlamama gerek kalmadı. Neredeyse çoğumuzun söylediği şeyi : *Ailenizden korkmuyor musunuz?* Çoğu insan bunu hazırlıksız bir söz, neredeyse bir şaka olarak söyler ama Nicky bana tek mavi gözüyle baktı ve diğer gözünün olması gereken yerde bir göz bandı vardı. Nicky ile korkunç aileler hakkında şakalaşmazdım çünkü annesi ona ve kardeşlerine yaptıklarından dolayı hala hapisteydi. Benim ailemin de sorunları vardı ve bazıları beni oldukça kötü etkilemişti ama Nicky'nin çocukluğuna kıyasla benimki *Susam Sokağı*'nda çocuk oyuncağı gibiydi.

"Ailemden korktuğumu sanmıyorum," dedim, ağırlığımı tekrar topuklulara vererek; bir hataydı, ama onların içinde muhteşem görünüyordum ve ailem beni muhteşem görünmek isteyecek kadar güvensiz yapıyordu. Nicky bana açıkça bana inanmadığını söyleyen bir bakış attı ama ben kendime inanıyordum, yani sorun yoktu.

Koyu Katolik ailemin Jean Claude'la ilk kez karşılaşmasından gerçekten korkuyor muydum? Parmaklarımı eteğimin kıvrımlarında gezdirdim. Topuklu ayakkabılar gibi pişmanlık duyuyordum. Etek kısaydı, bu da hayatımın aşklarına göre uzun ve güzel gösteriyordu. Genelde pile seven bir kız değildim ama hareket ettikçe eteğin sallanmasını sağlıyordu ve sahip olduğum dar olmayan en güzel etekti. Her nasılsa dar ve kısa bir kıyafet ailemle tanışmak için uygun değildi. Bu yüzden, eteğin ekosesindeki maviye uyan kraliyet mavisi ipek kabuklu bir bluzla pileler. Kısa bolero ceket siyahtı ve ekosenin geri kalan rengiyle uyumluydu. Ceket, bel kemerime takılı rozeti tam olarak gizleyemedi ama rozetin hemen arkasındaki iç "pantolon" kılıfında silahı ve eteğin diğer tarafındaki ekstra şarjör/mermi tutucuları gizledi. Bir terzim vardı

Kız kıyafetlerimin tüm bel bantlarını güçlendirdi, aksi takdirde etek bu kadar ekipmana asla dayanamazdı.

Neredeyse hiç yapmadığım makyajı bile yapmıştım. Yıllar sonra ilk kez ailemi görmek yerine ateşli bir randevuya hazır gibi görünüyordum. Neden böyle giyindiğimi biliyordum ve Nicky ve hayatımdaki diğer insanlarla olan metafiziksel bağlantım sayesinde onlar biliyordu. Babam ve üvey annem Judith'i görmeye, benimle evlenip evlenmeyeceğini ya da düğünüme gelip gelmeyeceklerini konuşmaya hazırlanmıştım ama üvey kız kardeşim Andria'nın da onlarla birlikte geleceğini tahmin etmemiştim. O da ben de otuzumuzu aşmıştık. O bir avukattı, ben de neysem oydum; hatta başka bir avukatla nişanlıydı. Ben nişanlıysam o da nişanlanırdı tabii. Ailem için önemli olan hiçbir konuda Andria'yı yenemezdim.

Andria kız gibiydi. Sarışın, mavi gözlü, mükemmel bir öğrenciydi. Hatta annesi gibi uzun boyluydu. Ben iyi notlar alırdım ama onun kadar iyi değildim. Temizlendiğimde, makyaj yaptığımda ya da güzel giyindiğimde insanlar bana olduğumu söylerdi. O her zaman şık giyinirdi, her zaman mükemmeldi. Sadece Jean-Claude ile çıkmanın bana öğrettiği bir stil anlayışı vardı ve hangi kıyafetlerin ona yakıştığını ve gururunu okşadığını biliyordu. Moda benim için ne doğal ne de güçlü bir yöndü ve Jean-Claude'un hiç rahat kıyafeti olmamasını rahatsız edici buluyordum. Ne tür bir insanın eşofmanı ya da pijaması olmazdı ki? Pijamaları vardı ama hepsi ipekti ve onlarla hiç uyumazdı. Çıplak uyumaktan şikayetçi değildim, ipek onun üzerinde harika duruyordu ve tenimin yanında daha da iyi hissettiriyordu ama benim üniversiteden beri giydiğim eski kotlarım ve sweatshirtlerim vardı. Bahçe işleri yapmak ya da bir şeyler boyamak için kıyafetlerim vardı. Onun yoktu. Yüzyıllar boyunca diğer vampirler tarafından sürekli yargılanmış, böylece en ufak bir zayıflık belirtisi ona karşı kullanılmış ve hayatta kalmak için güzelliğini kullanmış olması onu her an tetikte, her an farkında, her an gezgin bir fotoğrafçı gelebilirmiş gibi yapmıştı. Benim için bu korkunç bir baskı olurdu; Jean-Claude içinse normaldi. Giyinmek onu daha iyi hissettiriyordu. Modanın onu Jean-Claude yapan şeyin bir parçası olduğunu anlamam uzun zamanımı almıştı.

rahat hissederdi. Giyinmek bir şekilde onun rahat kıyafetleriydi. Artık biliyor ve kabulleniyordum ama bu asla benim rahatlık olmayacaktı. Kıyafetlerimin beni örtmesini ve bir amaca hizmet etmesini istiyordum. Bugünün amacı çirkin ördek yavrusu yerine güzel kuğu olmaktı. Ailemin benim hakkımdaki düşüncelerinin hâlâ benim için bu kadar önemli olması üzücü ama gerçekti. Onların onayına olan ihtiyacımı geride bıraktığımı umuyordum çünkü bunu elde edemeyeceğim neredeyse kesindi. Bir vampirle evleniyordum; onlara göre cehennemden çıkmış bir iblisle de evlenebilirdim. Benim gibi insanlar kötülüğün güçlerine karşı savaşmak için her şeylerini riske atarken onlar cahilce bir mutluluk içinde yaşıyorlardı, böylece buraya gelip kendini beğenmiş bir şekilde bana yozlaşmış olduğumu ve cehenneme gideceğimi söyleyebiliyorlardı.

Yolumuza çıkan insan kalabalığının arasından bir an gözüme ilişti. O sarışın kafayı tanıdım mı? Bu onlar mıydı? Midem sıkıştı, nabzım boğazıma doğru hızla atmaya başladı ve nefes almakta zorlandım. Nicky haklı mıydı, gerçekten ailemden korkuyor muydum? Bu çok , bana hiç şiddet uygulamamışlardı, yani bu ziyarete gelen hiç kimseye. Nicky'nin ya da Nathaniel'in geçmişi gibi değildi. O kadar şiddetli ya da korkunç bir şey yoktu. İnsanların yabancı olduğunu fark ettiğimde büyük bir rahatlama yaşadım. Kahretsin, babam o kadar da kötü değildi.

Önümüzden geçen yolcularda bir durgunluk vardı, sanırım uçaklar arasında filandılar. Güvenlikten geçmek için sırada sadece bir avuç insan vardı. Ru nasıl olduğunu bilmesem de yine ortadan kaybolmuştu. Etrafta onu aramadım çünkü gizli taşıma gibi, gizli insanlarla uğraşırsanız dikkatleri üzerlerine çekersiniz. Ailemin bir süre sonra ineceği uzun koridor, küçük kürsüsündeki sıkılmış TSA güvenlik görevlisine gelene kadar bomboş uzanıyordu. İnsanlara çizgiyi aştığınızı ve geri dönemeyeceğinizi söyleyenler onlardı.

Nicky üzerime eğildi ve insanlar uçaklarına binmek için koşuştururken sadece benim için alçak sesle konuştu: "Bu kimin daha berbat bir çocukluk geçirdiğine dair bir oyun değil Anita. Eğer böyle hissediyorsan korkman ve travma geçirmiş olman normal."

Ona baktım, yüzü benimkine çok yakındı. "Ama ben travma geçirmedim," dedim.

"Dudaklarınız öyle diyor ama nabzınız, avuçlarınızdaki ve omurganızdaki ter farklı söylüyor."

"Bir şekil değiştirenden hiçbir şey saklayamazsın," diye fısıldadım.

Sırıttı ve "Therianthrope, yoksa likantroplar ve diğer şekil değiştirenler için daha kapsayıcı bir terim kullanma konusundaki yeni kelime dağarcığı notunu almadın mı?" dedi.

Onun da gibi bu beni gülümsetti. "Politik olarak doğru kelimeleri umursamıyorsun."

Bana gülümsedi, yüzü görüş alanımı dolduracak kadar yakındı. "Hiç de bile."

"Bana her zaman toplum içinde bodyguardlık yapamayacağını ve öpüşemeyeceğini söylüyorsun," dedim.

"Sanırım biri bize silindir çantayla çarpmadığı sürece güvendeyiz," dedi ve öpüşmek için hamle yaptı, ben de dudaklarını dudaklarıma yardım ettim. Parlak kırmızı ruj sürmüştüm ve tamamen baz makyaj yapmıştım, bu yüzden kendimize dikkat etmemiz gerekiyordu çünkü sürersek düzeltmek için yanımda makyaj malzemesi yoktu. Genelde baz yapmam, bu yüzden sadece ruju temizler ve sonra yeniden uygularım. Karmaşa yok, telaş yok, ama bugün kendimizi kaptırırsak palyaço makyajı rujunu düzeltecek ürünlere ya da beceriye sahip değildim. Nicky ve benim şimdiye kadar paylaştığımız en dikkatli öpüşmelerden biriydi. Dudaklarının ortasında kırmızı bir çizgiyle geri çekildi. Hayatımdaki bazı erkekler bu *çizgiye "hızlı gitme çizgisi*" adını takmıştı. İtiraz edemezdim, o yüzden etmedim.

Nicky gülümsedi ve fısıldadı, "Zoom, zoom."

Neredeyse hiç yapmadığım bir şekilde kıkırdadım. "Düşüncelerimi okuyorsun."

"İşimin bir parçası," dedi. Yanılmamıştı. Fısıldadı, "Ben senin Gelininim, bizi becermen, düşmanlarının üzerine atman gerekiyor ki

Onları oyalayıp kaçmanıza izin vereceğiz. Bizi bu kadar uzun süre etrafınızda tutmamanız gerekiyordu ve kesinlikle bize aşık olmamanız gerekiyordu."

"Sanırım vampir olsaydım kuralları bilirdim," dedim. "Necromancer'lar, tüm vampir güçlerine sahipler ama hiçbir dezavantajları yok."

dedi, gülümseyerek.

"Tüm güçler değil," dedim ve ona gülümseyerek bakarken bir şekilde el ele tutuşuyorduk, yüzüm Jean-Claude ile bağlantılı olarak her yere yapıştırılmışken toplum için çok romantikti. Kısa bir süre önce internetteki söylentilere göre Jean-Claude'u terk edip Nicky ile kaçmıştım. İşler o kadar kötüye gitmişti ki ana korumam olmayı bırakmak zorunda kalmıştı, ama sonra Deimos saldırdı ve o gece Nicky'yi dilemiştim, bu yüzden siktir , önce güvenlik. Halk ve basın hepimizin çokeşli olduğunu ve normalden daha büyük bir çokeşli grupta yer aldığımızı biliyordu, ancak Jean-Claude ve benim başka sevgililerimizin olduğunu bilmek, bazıları ortak, bazıları değil, dışarıdan gelenlerin tekeşlilik kurallarını varsaymalarını ve bunları bize uygulamaya çalışmalarını engellemedi. Bir dedikodu sitesi Jean-Claude'un halka açık bir etkinlikte kolunda ortak kız arkadaşlarımızdan biri olan Angel ile çekilmiş fotoğraflarını yayınlamıştı. Başka bir eyalette infaz emrini yerine getiriyordum ve dedikodular onun beni Angel için terk ettiğini söylüyordu.

Öpüşmeyi kesip arkamızı döndüğümüzde lise ya da üniversite çağında bir grup genç kadının telefonlarıyla yoğun bir şekilde mesajlaştıklarını gördük. Lanet olsun. Ben ailemi uçaktan indirip kaçamadan onlar bunu sosyal medyada paylaşacaklardı. Bizi bulmalarından korktuğum Deimos değil, çeşitli nefret grupları ya da medyaydı. Amerika'nın ilk vampir kralı, Doğaüstü Şube'de görevli ABD polislerinden biriyle evleniyordu; bu da onun haydut vampirleri, şekil değiştirenleri ya da ceset sayısını artıran diğer doğaüstü vatandaşları avlayıp infaz eden biriyle evlendiği anlamına geliyordu. Ama ben herhangi bir doğaüstü mareşal değildim, ben Cellat'tım, ben Savaş'tım. İlki, bir vampirle asla ama asla çıkmayacağıma içtenlikle inandığım zamanlarda vampirlerin bana taktığı bir lakaptı.

vampir, ama diğer şeriflerin bana verdiği ikinci lakap. Mahşerin Dört Atlısı üzerine bir oyundu; Savaş'tım çünkü tüm şerifler arasında en yüksek yasal öldürme sayısına sahiptim. Eğer Mareşal Ted Forrester'ın, nam-ı diğer Ölüm'ün, tüm öldürdükleri sayıldığında çok daha yüksek bir sayıya sahip olduğunu bilselerdi, ama Edward söylemezdi, ben de söylemezdim. Mareşaller Bernardo Benekli At ve Otto Jeffries sırasıyla Açlık ve Veba'ydı. Onlar da Edward'ın geçmişini biliyorlardı ama kendi sırları olduğu için onlar da konuşmuyorlardı.

Nicky cebinden bir selpak çıkarıp ağzını silmeye başladı. "Ailenin kafasını karıştırmayalım."

"Polonyalı olduğumu biliyorlar," dedim.

"Bunu bilmek ve bununla başa çıkabilmek aynı şey değildir," dedi.

Haklıydı, bu yüzden rujumu silmesine ve rujumun hala mükemmel göründüğüne dair bana güvence vermesine izin verdim. Bir başka kalabalık grup koridordaki hafif kavisli yoldan TSA kontrol masasına doğru ilerlemeye başladı. Yine sarı saçlarını gördüm ama bu sefer kalabalık dağıldığında o babamdı. Beni henüz görmemişti. Yürürken yüzü nötrdü. Beş-sekiz yaşındaydı, hâlâ zayıftı ve babam gibi görünüyordu. Haki pantolon, mavi polo tişört ve fermuarı açık bir çeşit ceket giymişti. Gardırobu bile aynıydı. Her zaman olduğu gibi görünüyordu; bir yanım rahatlamıştı, bir yanım da buna içerlemişti. Son kısmın nedenini bilmiyorum. Birbirimizi sekiz yıldır görmemiştik. Biriyle konuşmak için başını çevirdi ve ben pembe bir parıltı yakaladım. İnsanlar çantalarıyla yanımızdan geçerken kalabalık azaldı. Üvey annem Judith onun yanındaydı, uzun boylu, ince, gülümsüyordu. Beklenmedik bir şey değildi. Burada olacağını biliyordum ama yine de midem düğümlendi. Görebildiğim kadarıyla parlak sarı saçları parlak pembe bir eşarp ya da saç bandıyla arkadan tutturulmuştu. Saçları pürüzsüz, şekilli ve mükemmeldi. Makyajı da aynı olurdu. Pembe tasarım bir sweatshirt giymişti, başka ne giydiğini göremedim ve sonra pembe bir gölgesi olduğunu fark ettim

onunla birlikte. Andria da aynı kıyafeti giymiş, düz sarı saçlarını pembe bir bantla arkadan bağlamıştı. Biz gençken çok sık aynı kıyafetleri giyerlerdi. Benim içinde berbat göründüğüm ama ikisini de harika gösteren pastel renklerde anne-kız kıyafetleri. Judith beni karışıma dahil etmeyi bırakana kadar kıyafetleri protesto etmiştim; yaklaşık on bir yaşındaydım. Judith artık sahip olduğum tek anne şansı olduğu için dışlanmak istememiştim, sadece pembe giymek istememiştim.

Diğer bazı yolcular neredeyse bana çarpacakken Nicky beni otomatik olarak arkasına aldı. yapmamıştı ama resmi olarak benim korumamdı, bu yüzden işini yapmasına izin verdim. Düğün yaklaştıkça nefret grupları daha da kötüleşmişti; tek eşli ya da değil, sonsuza dek mutlu bir son yaşamamızı istemiyorlardı.

Beni gördüğünde babamın yüzü aydınlandı; beni gördüğüne gerçekten sevinmiş görünüyordu ki bu harikaydı, çünkü böyle bir şey hiç olmamıştı. Bu benim de gülümsememi ve el sallamamı sağladı. O da el salladı ve sonra yanımıza geldiler. Bana coşkuyla sarıldı, ben de aynısını yaptım ve sonra eli belimdeki silahı buldu ve ellerini nereye koyacağını bilemediği için gerildi, bu yüzden beceriksizce geri çekildi. Bırakın polis olmayı, küçük kızının çalışmasına bile pek sıcak bakmıyordu, çok tehlikeliydi.

Judith daha sonra bana sarıldı ve on iki yaşıma bastığımdan beri bana sarılmayı bıraktığı için beni tamamen hazırlıksız yakalayan bir coşku da vardı. Kollarını omuzlarımda tuttu, böylece silah sorunu yaşanmadı. "Anita, seni tekrar görmek çok güzel. Harika görünüyorsun!"

Andria, "Cidden mükemmel bir kıyafet." dedi. Ondan daha iyi giyindiğim için üzgün görünmüyordu, bu da benim için biraz moral bozucuydu. Bir kez olsun en iyi giyinen ben olmak istemiştim ama onun bu konuda kendini kötü hissetmesini daha çok istemiştim. Evet, önemsizdi ama en azından şimdi saklanmak yerine nedenlerimi kabul ediyordum.

"Teşekkürler, ikiniz de uçak için sevimli ve rahat görünüyorsunuz."

Kollarını birbirlerine dolamışlar, kameraya poz verir gibi başlarını birleştirmişlerdi. Judith, "Anne-kız kıyafetleri giymeyeli o kadar uzun zaman oldu ki dayanamadım," dedi. Sonra ikisi de üzerlerinde parlak beyaz ve pembe parıltılar olan beyaz spor ayakkabılarını gösterdiler, sanki gözleri kamaşmış gibiydi ama o şekilde geldiklerini biliyordum. Ayrıca her bir çift için yaklaşık üç ila dört yüz dolar ödediklerini de biliyordum. Onları kıyafetim için acil alışveriş yaptığım mağazalardan birinde görmüştüm. Ayakkabılar için o kadar para ya da Jean-Claude beni görmek istediği ayakkabılar için o kadar para ödemişti ama hiçbiri bunlar gibi değildi.

Babam elini Nicky'ye uzattı ve "Sen Micah mısın yoksa Nathaniel mi?" dedi. İkisi de Nicky'ye benzemiyordu, bu da babamın beni Google'da arama zahmetine bile girmediği anlamına geliyordu.

"Fredrick," dedi Judith, "Micah Callahan haberlere çıkıyor ve bu beyefendiye hiç benzemiyor." Elini uzattı. Nicky ufak bir tereddütten sonra uzatılan eli tuttu. Eli onunkine uyacak kadar büyüktü ve her zaman sıkı tokalaşırdı.

"O zaman bu Nathaniel Graison olmalı?" dedi babam, gülümseyerek ve rahatlamış bir ifadeyle.

Judith ve Andria birlikte güldüler. Bu çok "bir sırrımız var, bilmiyorsunuz" tarzı bir gülüştü. Genellikle kadınların odadaki bir erkek hakkında müstehcen bir şey söylediklerinde ama bunu ona söylemek istemediklerinde, ama bir şekilde insanların kötü kızlar olduklarını bilmelerini istediklerinde attıkları bir kahkahaydı. Pek çok Amerikalı kadının benimsediği bu "güvenli" yaramazlık tavrından hiç hoşlanmamıştım. Burada yetişmemiş tanıdığım pek çok kadın bunun her ülkede aynı olmadığını söylediğinde *Amerikalı* kelimesini eklemeye başladım. Her iki durumda da, gülüşü ya da onunla birlikte gelen tavrı , ama belki de kız sırlarının dışında çok uzun yıllar geçirmiştim ve yansıtıyordum? Bunu yedek bir düşünce olarak tutardım. Adil olmaya çalışırdım.

"Fredrick, sevgilim." Adını sık sık böyle söylerdi, ilk adı ve *sevgilim*, sanki gerçek soyadı buymuş gibi. Bazen bir gün benim de birine karşı hissetmeyi umduğum bir sevecenlikti bu, ama bazen de *Zavallı erkekler, anlamıyorlar*, diyen o sinsi, küçümseyici tondu.

Cümleye bir şey eklemesini bekleyerek ona baktı. Eğer yüzündeki nahoş ifadeden hoşlanmadıysa bunu sakladı ama yine de belki de nahoş kısmı ben yansıtıyordum. Terapistimle bu ziyaret ve Judith ile Andria'yı, ama özellikle Judith'i adil bir şekilde görmenin benim için ne kadar zor olacağı hakkında çok konuşmuştuk. Çok doğru.

"Annemin sana gönderdiği Anita'nın erkek arkadaşlarıyla ilgili linklere hiç bakmadın mı?" Andria, sadece kadınların ve sinsi eşcinsel erkeklerin sahip olduğu o küçümseyici ses tonuyla sordu, oh ve bir grup daha. Huysuz kızlar ortaokuldan itibaren bu tavrı takınmaya başlarlar ve yirmili yaşlarında bazı kadınlar için mezara kadar koşarlar. Judith ve Andria'nın kötü kızlar olduğunu anlamak için bir anım oldu; bu vahiy birdenbire çocukluğumu çok daha anlamlı hale getirdi.

Babam telaşlı görünüyordu ve sonra kızardı, demek ki ben de oradan anladım. "Bakmaktan rahatsız olacağım bağlantılar değildi."

"Ona Brandon'ın dans ettiği Guilty Pleasures sitesinin linkini göndermişsin," dedim ve son derece muhafazakâr ve heteroseksüel babamın erkek striptizcilerle dolu bir web sitesine baktığını hayal ederken yüzümü boş tutmaya çalıştım.

Judith başka bir şeyi kastettiğini anlamamı sağlayacak kadar tereddütle, "Ne kadar şirin bir sahne adı," dedi.

"Ah, baba," dedi Andria gözlerini devirerek.

Babam daha da kızardı ve kimseyle göz teması kurmadı.

Judith güldü, koluna sarıldı ve hâlâ balayı çiftiymişler gibi dümdüz saçlarını onun omzuna yasladı. Bu onun gülümsemesine ve ona yaslanmasına neden oldu. Onu hâlâ seviyordu ve belki de annem onu gerçekten seviyordu. Annemden sonra babamın da mutlu olmasını istedim.

ve Judith'e aşık olmuştu. Onun mutluluğunun benim üzüntümü artırdığı gerçeği onun için hiç hesaplanmamış gibiydi.

Nicky'nin eli sağ elimi buldu ve ilk kez silah elimi tehlikeye atmasına karşı çıkmadım. Elini tutmaya silahımdan daha çok ihtiyacım vardı. Etrafımızda şiddet patlak verirse karşılık verirdik ama şu anda onun elinin dokunuşu kafamın ve kalbimin içinde olup bitenlere karşı sahip olduğum en iyi korumaydı.

"Havaalanına bizi karşılamaya kimi getireceğini tahmin ettiğim için özür dilerim, Anita," dedi. Yaşam tarzınız olarak çok eşli olduğunuzu anlıyorum. Sadece küçük kızımın bu şekilde yaşadığını düşünmek benim için zor."

"Ne gibi yaşıyorsun baba?" Dedim ve sesimin kızgın, kaba çıktığını fark ettim. Ne ona ne de bir başkasına karşı böyle olmak istemedim. Kızgın olabilirdim ama kötü bir şey olmak istemiyordum.

Başını kaldırdı ve masmavi gözlerini bana dikti. "Özür dilerim Anita."

Ne için özür dilediğimi sormak istedim ama derin bir nefes aldım, Nicky'nin elini sıktım ve çocukça davranmamaya ve yine de kendimi savunmaya çalıştım. "Baştan başlayalım baba. Seni poli grubumuzun ne kadar büyük olduğuna alıştırmayı planlamıştım ama internete bakıp Micah, Nathaniel ve Jean-Claude'u Google'da aramayacağın aklıma gelmedi. Bu Nicky Murdock, benimle birlikte yaşıyor ve poli grubumuzun bir parçası."

Elini tekrar Nicky'ye uzatarak, "Vampirin neye benzediğini biliyorum. Judith bana internette bazı röportajlarını izletti."

Nicky tokalaşmayı kabul etti ve çok dikkatli bir şekilde bana bakmadı. Jean-Claude*'a vampir* denmesi konusunda ne hissedeceğimi biliyordu.

"Onun adı Jean-Claude, baba, 'vampir' değil. "

Babam başını salladı. "O bir vampir, Anita." "Bunun

farkındayım," dedim.

"Onunla birlikte olmayı nasıl isteyebildiğini anlamıyorum."

Andria, "Neye benzediğini gördün mü baba?" dedi.

"O harika biri, Anita," dedi Judith ve bunda ciddi görünüyordu. Hatta bana arkadaşmışız gibi gülümsedi.

Başımı salladım ama gülümsememek için kendimi zor tuttum çünkü Judith'in arkadaşça davranması çok tuhaftı. "Muhteşem biri."

Nicky'ye gülümseyerek, "Bunun yakışıklı bir yakışıklı olmadığından değil," dedi. O da karşılık vermedi. Hep birlikte sosyopat olalım; aile dinamiklerime verilebilecek tek aklı başında tepki buydu.

"Sende böyle bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim, Anita," dedi Andria. "Neyi?" Sonunda ona tekrar bakarak sordum.

"Böyle yakışıklı erkeklerle çıkıyorsun, biz büyürken erkeklerle aran çok kötüydü."

"Yani ben popüler ama sen popülerdin."

Pembe giysili omuzlarını silkti. "Biz büyürken sen hep çok kasvetliydin. Hiçbir erkek böyle tavırları olan birinden hoşlanmaz."

Nicky, "Bizi bir araya getiren şey Anita'nın kötü tavrı" dedi.

Kadınlar koreografisi yapılmış bir hareket gibi birlikte ona baktılar. Vücut hareketleri birbirinin aynısıydı; anne-kız olduklarını anlamanız için kıyafetlerinin uyumlu olmasına gerek yoktu. "Gerçekten mi?" Andria ona inanmıyormuş gibi söyledi.

Nicky gülümsedi ve bu gerçek bir gülümsemeye benziyordu; tek mavi gözünü bile dolduruyordu. "Gerçekten mi?" dedi, sesi yumuşaktı. Onu en azından gerçekten incitmenin yollarını düşünmeye başladığını anlamak için aklını okumama gerek yoktu. Benim ondan hoşlanmamama ve onun bana karşı küçümseyici davranmasına tepki gösteriyordu. Ben sosyopat olmaya çalışıyordum ama o gerçekti. Sadece benim bir vicdanımın olması ve benimkini onunla metafiziksel olarak paylaşmam onun bazı sorunlarını evcilleştirmişti.

Bu ziyarette ailemi öldürmeye hayır demek istedim ama bunu yüksek sesle söylemenin işleri düzeltmeye yardımcı olacağını düşünmedim. Bunu biliyordu, çünkü en azından duygularımı ve birçoğumu tam anlamıyla okuyabiliyordu.

Sonra fark ettim ki bazen mutsuz olmam tüm Brides'ime gerçek anlamda acı veriyordu. Kahretsin, bugün Nicky'yi getirmemeliydim. Eğildi ve saçlarıma fısıldadı, "Seni güvende tutmam gerekiyordu, burada olmam gerekiyordu."

Ona gülümsedim, sonra adımın daha mutlu bir tonda söylendiğini duydum, "Anita!"

Ailemin arkasından baktığımda, küçük kardeşim olduğunu anlamam bir saniye süren çok uzun boylu, genç ve sarışın bir adam gördüm. Artık üniversitedeydi ve onu son gördüğümden bir karış daha uzundu. "Josh!" Dedim ve Nicky'yi diğerleriyle birlikte geride bırakarak kalabalığın arasından onu karşılamaya gittim. Bu kadar tanığın önünde onları incitemezdi. Onu duygusal olarak incitemezlerdi çünkü duyguları o şekilde çalışmıyordu. Herkes güvendeydi ya da Josh sarılabilmemiz için eğildiğinde ben de öyle düşünmüştüm.

Sonra kalın aksanlı bir ses, "Anita Katerine, Tanrı bizi senin ölümsüz ruhunu lanetten kurtarmak için gönderdi," dedi.

Josh kaskatı kesildi ve "Özür dilerim" diye fısıldadı.

Ona döndüğümde benden daha kısa boylu yaşlı bir kadının yürüdüğünü gördüm. Söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. "Merhaba büyükanne."

Yazar Hakkında

Laurell K. Hamilton, *New York Times* 1 numarasının yazarıdır**.**
çok satan Anita Blake, Vampir Avcısı ve Merry Gentry,
Fey Dedektif serisi. Heyecan verici yeni bir serinin ilk kitabı olan *Meleklerin Korkunç Düşüşü*, Dedektif Zaniel Havelock'un meleklerin ve iblislerin aramızda dolaştığı bir dünyada yaşadıklarını anlatıyor.

Kırktan fazla romanı yayınlanan Laurell, canavar filmlerine, hayalet hikâyelerine, mitolojiye, ve geceleri ortaya çıkan şeylere olan hayat boyu süren sevgisinden ilham alarak çığır açan kurgular yaratmaya devam ediyor. Ürkütücü olana, genel olarak kitaplara, hayvanlara ve doğaya olan sevgisi onu İngilizce ve biyoloji eğitimi almaya yöneltmiştir. Kendisi biyolog değildir ancak bilim geçmişini kurgularına ekstra bir gerçekçilik katmak için kullanmaktadır.

Louis'de ailesi, iki şımarık Japon çenesi, bir ev panteri ve bir ev aslanı ile birlikte yaşamaktadır. Laurell, boş zamanlarında Filipin dövüş sanatları üzerine eğitim almakta, bıçak kullanmakta uzmanlaşmakta ve fırsat buldukça tüplü dalış yapmak ve kuş gözlemlemek için seyahat etmektedir.

Penguin Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma listenizde sırada ne var?

Bir sonraki keşfedinharika okumamızı !

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.